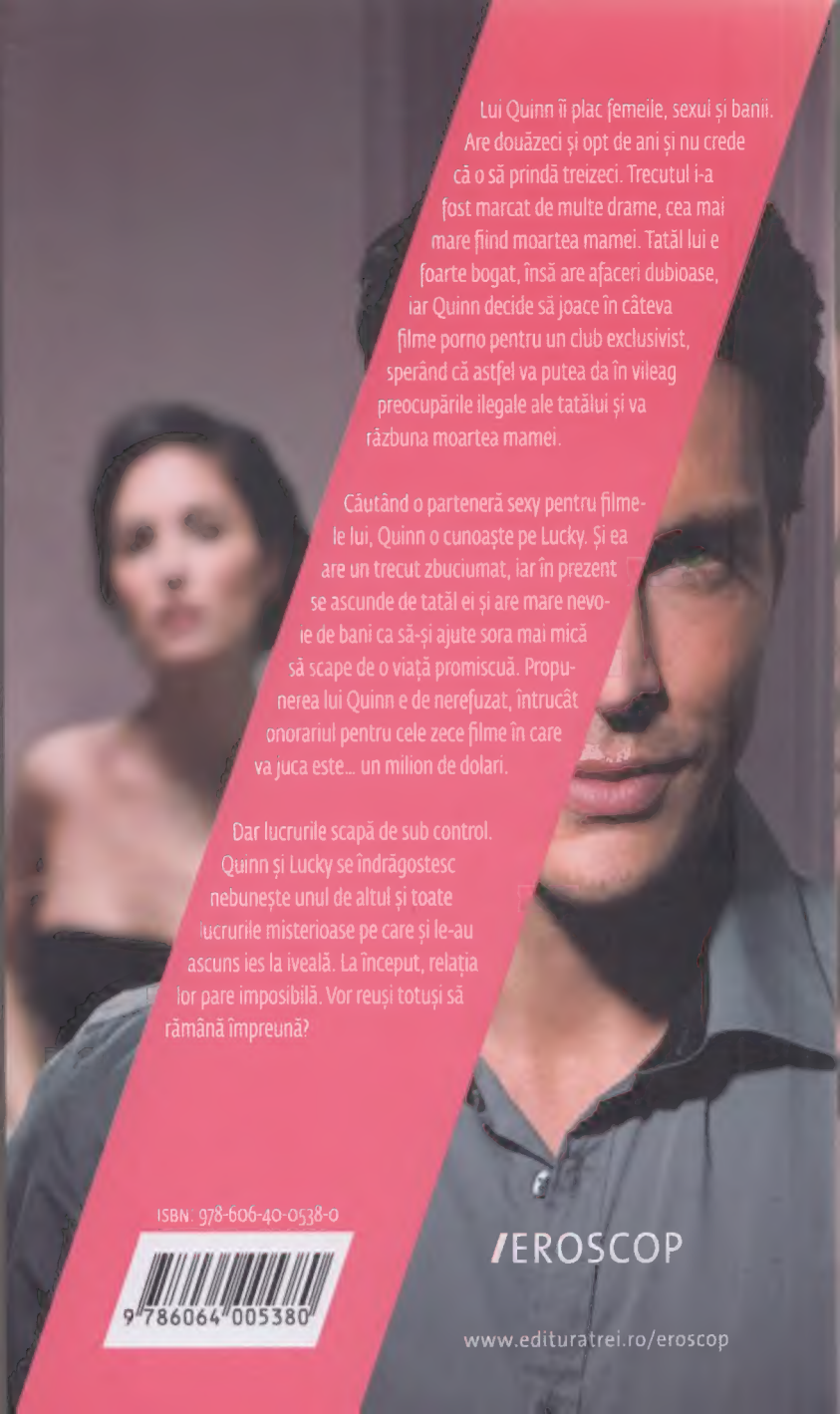

Minciunile seducției

Zara Cox

Primul volum din seria
Dorințe întunecate

/EROSCOPE

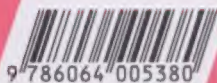

Lui Quinn îi plac femeile, sexul și banii. Are douăzeci și opt de ani și nu crede că o să prindă treizeci. Trecutul i-a fost marcat de multe drame, cea mai mare fiind moartea mamei. Tatăl lui e foarte bogat, însă are afaceri dubioase, iar Quinn decide să joace în câteva filme porno pentru un club exclusivist, sperând că astfel va putea da în vileag preocupările ilegale ale tatălui și va răzbuna moartea mamei.

Căutând o parteneră sexy pentru filmele lui, Quinn o cunoaște pe Lucky. Și ea are un trecut zbuciumat, iar în prezent se ascunde de tatăl ei și are mare nevoie de bani ca să-și ajute sora mai mică să scape de o viață promiscuă. Propunerea lui Quinn e de nerefuzat, întrucât onorariul pentru cele zece filme în care va juca este... un milion de dolari.

Dar lucrurile scapă de sub control. Quinn și Lucky se îndrăgostesc nebunește unul de altul și toate lucrurile misterioase pe care și le-au ascuns ies la iveală. La început, relația lor pare imposibilă. Vor reuși totuși să rămână împreună?

ISBN: 978-606-40-0538-0

/EROSCOPI

www.edituratrei.ro/eroscop

„O poveste tulburător de frumoasă, de un erotism intens, care va rămâne cu tine multă vreme după ce o vei fi terminat.”

Audrey Carlan, autoare de bestselleruri #1 New York Times

„Zara Cox e cunoscută pentru romanele ei fierbinți. Nu se dezmente nici în *Minciunile seducției*: intriga complexă și imprevizibilă a cărții te va face să o citești pe nerăsuflăte.”

Jana Aston, autoare de bestselleruri New York Times

„Uau! Ce carte bine scrisă! Quinn Blackwood e un personaj dat naibii, iar Lucky, eroina chinuită și curajoasă, e perechea perfectă pentru el. E o poveste foarte sexy, care îți va răscoli sentimentele și te va lăsa complet satisfăcută.”

Tabitha A. Lane, autorul bestsellerului Trade

Zara Cox scrie literatură erotică de peste două decenii, însă abia în urmă cu șapte ani a hotărât să-și publice romanele, debutând cu seria *Indigo Lounge*, care a avut un mare succes de public în întreaga lume. Zara preferă o viață retrasă, lăsând să vorbească în locul ei romanele sale de un erotism electrizant.

/EROS COP

Minciunile seducției

Colecție coordonată de
Virginia Costeschi

EROSOP

Zara Cox

Minciunile seducției

Traducere din engleză de
Oana Dușmănescu

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Redactor:
Carmen Botoșaru

Coperta:
Faber Studio
Guliver/Getty Images/ © Vincent Besnault

Director Producție:
Cristian Claudiu Coban

DTP:
Gabriela Anghel

Corectură:
Irina Mușătoiu
Anca Baraboi

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
COX, ZARA
Minciunile seducției / Zara Cox; trad. din engleză de
Oana Dușmănescu. - București: Editura Trei, 2018
ISBN 978-606-40-0538-0

I. Dușmănescu, Oana (trad.)

821.m1

Titlul original: Beautiful Liar
Autor: Zara Cox

Copyright © 2016 by Zara Cox
This edition published by arrangement with
Grand Central Publishing, New York, New York, USA.
All rights reserved.

Copyright © Editura Trei, 2018
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeul 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90; Fax: +4 0372 25 20 20
E-mail: comenzi@edituratrei.ro

www.edituratrei.ro

Partea întâi

Q

Castingul

Aprilie 2015

N-am niciun motiv să fiu aici. N-am nevoie să fac asta.

Nu din nou.

Am mai mult decât suficient și mă descurc cu ceea ce am. Ar trebui să pun capăt lucrurilor acum.

Asta-mi tot spun de câteva luni bune încoace.

La naiba, pe cine păcălesc?

N-o să mă satur *niciodată*. Trebuie să plătească pentru ce a făcut cu absolut tot ce pot smulge de la el.

În plus, am coaie destul de mari ca să recunosc că mă atrage adrenalina. Plăcerea întârziată face parte din acest joc. E o dependență. În lumea mea plictisitoare, unde totul îmi vine la nas când pocnesc din degete, momentele riscante de genul ăsta trebuie prețuite. O să dispară cât fluturi o dată din gene. Ca orice altă plăcere din viața mea.

Mă uit la ceas.

5:58 p.m.

Mă ridic de pe canapea, mă plimb pe holul lat și intru în camera goală. Nu e complet goală, dar ar putea fi. Nu m-am deranjat s-o decorez de când am cumpărat apartamentul acum șase luni, când am încheiat perioada petrecută la Boston și m-am mutat înapoi la New York. Ca și cum subconștientul meu ar fi știut că-mi va servi acestui scop.

Ajuns în mijlocul camerei, iau telecomanda de pe masă și apăs pe butonul *Power*. Trei ecrane se trezesc la viață. Mă așez pe fotoliul de piele pe care l-am pus mai devreme aici. Trei fețe se holbează la mine. Întunericul și oglinzile fac să nu mă vadă clar. Chiar dacă mă văd, masca mea e la locul ei. Îmbrăcămintea neagră și mănușile de piele îmi completează deghizarea.

Anonimatul este cheia. Sunt prea celebru pentru ca așa ceva să fie acceptabil. Sau cel puțin acceptabil în acest moment. Cine știe ce se va întâmpla peste o lună, două? În fiecare zi mă lupt cu acest impuls. S-ar putea să mă trezesc mâine și să decid că a venit momentul să cedez și să-mi dezvălui planul.

Nu mi-e rușine să merg pe calea asta ca să obțin ce-mi doresc. Departe de mine așa ceva! De fapt, în acest proces, autodistrugerea este exact ce urmăresc. După ce termin aici, nu vreau să mai rămână absolut nimic care să poată fi susținut sau revitalizat.

Totuși, deocamdată, rolul meu public face parte din marele meu plan. Și, de vreme ce păcatele mele sunt deja nenumărate, n-am deloc scrupule să le înmulțesc și să recunosc că-mi place cealaltă viață a mea. Faptul că-mi păstrez secretă identitatea aduce un plus de suspans.

Pentru mine, e vorba numai de suspans. Fără el, risc să mă scufund prematur în abisul întunecat. Abisul pe marginea căruia stau deja, după cum m-a tot prevenit psihoterapeuta mea.

Ea crede că e o adevărată revelație vestea asta pe care mi-a dat-o acum trei ani. Habar nu are că mă holbez în acest abis de când aveam 15 ani. Mă holbez în adâncurile lui de atâta timp, încât am devenit una cu el. Suntem unul și același. Nu ne-am făcut încă ultimul număr, însă e doar o chestiune de timp.

Am 28 de ani.

Nu voi apuca 30.

E ceva inevitabil, așa că-mi satisfac toate plăcerile cât mai pot.

— Aveți fiecare scenariul în fața voastră. Când vă spun eu, citiți-l cu voce tare. Tu prima, Pandora.

Folosesc un aparat care-mi distorsionează vocea deoarece glasul meu natural are un timbru răgușit care m-ar da de gol. Pentru că sunt cine sunt, mi-au fost vârate camere de filmare în față mai des decât am făcut sex. Și asta spune ceva.

Pandora — ce nume idiot, la naiba! — chicotește și dă din cap nerăbdătoare, legănându-și buclele blonde. Iritat, mă abțin totuși să mormăi și o trec pe lista cu *poate*.

— *Pot să pun mâna, spuse el.*

Ea chicotește din nou.

Zece secunde mai târziu, o trec pe lista cu *nici gând* și apăs pe butonul interfonului. E condusă afară, iar eu mă uit la următoarea fată.

Roșcata se uită fix în camera de filmat, cu buzele pline parcă spunând *am-fost-născută-să-ți-o-sug*. Recunosc că lumina o avantajează, dar are ochii prea dilatați. Prea verzi. Fixez camera și o studiez mai îndeaproape.

— Ce culoare sunt ochii tăi? Și nu-mi spune că sunt verzi. Văd marginile lentilelor de contact.

Se înroșește în obraji.

— *Ăăă... sunt cenușii.*

Verific notițele de pe tabletă.

— Missy, ăsta e numele tău real?

Confirmă din cap cu hotărâre.

— Ai citit *brief*-ul?

— *Ăăă... mda*, răspunde ea, cu o urmă de mirare în glas.

Asta clar e proastă.

— Ce scria acolo despre minciuni?

Aerul ei de *pot-să-ți-o-sug* dispare.

— Sunt doar niște lentile de contact...

Se apleacă în față, aproape dărâmând camera cu balcoanele ei imense.

— Uite, pot să le scot...

— Nu, nu te mai obosi. Interviuul s-a terminat. Te rog să pleci, îi poruncesc cu cea mai normală voce și apăs pe butonul interfonului.

E posibil să fiu un pic dezaxat, să mă potrivesc cu nu știu ce spectru despre care terapeuta mea tot bate câmpii, dar mama — Dumnezeu să-i odihnească sufletul curat — m-a învățat să fiu un gentleman. Mama e acum hrană pentru viermi, dar ăsta nu-i un motiv să n-o onorez cu un strop de politețe.

Missy face botic, apoi întredeschide buzele, de parcă ar vrea să-și susțină cauza. Bodyguardul masiv care intră în cameră și o bate pe umăr o convinge că acum cuvintele nu mai au niciun rost.

Mă întorc spre ultimul ecran.

Fata privește în pământ. Genele îi sunt suficient de lungi ca să mă întreb dacă iar am de-a face cu un fals. Oftez, apoi îi privesc tot chipul. Nu e machiată deloc sau foarte puțin. Are buzele pline, lucioase. Iau telecomanda ca s-o analizez pe tipă mai îndeaproape. Are o aluniță pe partea stângă a feței, chiar deasupra buzei de sus. Nu e falsă.

Măresc imaginea ca s-o examinez și în rest. Tricoul ei gri e uzat până aproape de destrămare, iar omoplații îi sunt cam proeminenți. Malnutriția nu e ceva care să placă publicului, dar această problemă poate fi ușor rezolvată.

Spre deosebire de fetele dintre care am ales înainte, ea nu pare să fie genul BDSM. Pentru o secundă, mă întreb cum se face că anunțurile mele atât de atent plasate au scos-o la suprafață pe fata asta.

Pe sub tricou, pieptul i se ridică și coboară în ritm cu respirația egală, dar la gât pulsul rapid o dă de gol. Apropii bătăile pulsului din telecomandă. Are pielea netedă, aproape mătăsoasă, și câteva fire de păr de culoare blond-caramel.

Are ceva care mă face să mă trag mai aproape, pe marginea scaunului. Îmi place cum dă impresia că e stăpână pe sine. Majoritatea oamenilor tremură în fața camerei. Mă uit peste biografia ei de ființă scheletică.

— Lucky.

Ridică privirea încet. Flutură din gene. Culoarea ochilor săi e o combinație de verde și cafeniu, mai întunecați pe margine, ceea ce le

dă vitalitate. Nu știu exact ce anume, dar ceva din strălucirea privirii ei îmi trezește interesul.

La naiba, dacă aş avea inimă, aş jura că tocmai a uitat o clipă să mai bată.

— Ăsta e numele tău real?

Ridică din umeri.

— Ar putea fi, murmură ea.

Să-mi bag picioarele, iar am o mincinoasă în fața ochilor.

— O fi sexy să fii misterioasă dacă ai participa la o audiție pentru următoarea Bond Girl. Dar aici nu merge așa. Spune-mi numele tău adevărat. Sau pleci.

— Nu.

Vocea ei e răgușită într-un fel sexy, suficient cât să-mi abată atenția o secundă înainte de a realiza ce răspuns mi-a dat.

— Nu?

— Cu tot respectul, tu te-ascunzi în spatele unei camere și dai ordine. Am înțeles că tu faci cărțile la bairamul ăsta. Dar n-o să-ți spun din capul locului totul despre mine. Numele meu, pentru scopul acestui interviu, e Lucky. Poate că nu e cel oficial, din certificatul de naștere, dar mi se spune așa de când aveam cînșpe ani. Asta-i tot ce trebuie să știi.

Ei bine... la naiba! Observ cu o surprindere detașată că aproape zâmbesc.

Îmi trec un deget înmănușat peste buze, oscilând între a o lăsa să scape nepedepsită după ce mi-a vorbit în felul acesta și a-i da papucii.

Desigur, mă intrigă. Și voi afla toate adevărurile relevante despre ea înainte să semneze contractul, dacă vom ajunge la așa ceva. Dar ca să meargă treaba, trebuie să asculte de mine fără să pună întrebări.

— Ridică-te! Îndepărtează-te de cameră până ajungi la perete.

Se ridică fără comentarii, ceea ce mă face să redevin binevoitor cu ea. Dă scaunul la o parte din calea ei și se îndepărtează încet. Marginea tricoului ei lălău cade peste talia jeansilor uzați. Chiar înainte de a se expune în întregime în fața camerei, îi observ silueta

în formă de clepsidră, în ciuda staturii sale mignone. E o fată din reclamele anilor '50 îmbrăcată în haine ieftine. Are sâni plini, dar nu imenși, coapse și gambe suficient de modelate ca să întoarcă privirile și pielea de o nuanță naturală aurie, ceea ce poate însemna că a fost crescută în Vestul Mijlociu.

Are un potențial care ar reuși să te facă knockout... dacă-i dai să mănânce bine de câteva ori.

Dar am văzut multe și am făcut destule în viața mea sucită ca să știu că nu trupul ei va atrage atenția. Ci privirea. Secretele și umbrele pe care se căznește să le ascundă. Aproape că o mănâncă de vie.

Nu dau doi bani pe secretele ei. Dar șansa să-mi bat joc de ele... să mă distrez bătându-mi joc de ele, să le expun în fața camerelor, aprinde în mine o flacără sinistră.

— Întoarce-te, desfă-ți părul!

Degetele îi tresar; se întoarce cu fața la perete. Cu o mână își desface părul prins în creștet.

Pletele blond-caramel i se revarsă pe spate. Părul îi e suficient de des cât să-mi pierd mâinile în el. Buclele îi ajung până la talie, iar vârfurile tocite ale firelor de păr îi ating fundul perfect rotund.

O privesc câteva minute, apoi rostesc la microfonul care-mi distorsionează glasul:

— Ai vreun semn din naștere despre care ar trebui să știu, Lucky?

Se lasă tăcerea după întrebarea mea. Spatele i se încordează, apoi fata se străduiește să se relaxeze.

— Da.

— Unde?

— În partea de sus a coapsei, răspunde ea.

— Arată-mi, spun, deși nu e neapărat nevoie să văd semnul.

Specialiștii mei în machiaj, atent selecționați, pot ascunde orice urmă inestetică.

Ea se întoarce ușor. Mă aștept să-și lase privirea în jos sau să dea un semn că e stânjenită, dar ea se uită fix la cameră și începe să-și desfacă nasturii jeanșilor. Deschide și fermoarul și-și coboară

pantalonii peste șolduri. Chilotul ei alb de bumbac este simplu și deloc sexy. Cu toate astea, privirea îmi cade pe materialul lejer care-i acoperă vulva.

Văd și părul de sub chilotul de bumbac.

Mă foiesc pe scaun, dar nu-mi ating penisul întărit în prohab. Masturbarea e pierdere de vreme. Ori fut, ori nu. E foarte simplu.

Ea își coboară jeanșii până la genunchi și-mi arată piciorul drept. Cercul roșu de pe interiorul coapsei e destul de vizibil ca să trebuiască acoperit. Bag asta la cap.

— Mulțumesc, Lucky. Poți să te-mbraci.

O undă de surpriză îi apare pe chip, dar își trage iute pantalonii pe ea. Când termină, rămâne cu mâinile pe lângă corp.

— Acum să vedem dacă ești telegenică. Dă-ți părul într-o parte și vino mai aproape. Pune-ți palmele pe birou, apleacă-te în față, dar nu te așeza.

Îmi urmează întocmai instrucțiunile. Potrivesc camera în unghiul care să-i surprindă cel mai bine chipul.

— Ești gata?

Ea dă încet din cap.

— Tocmai ai intrat într-un bar. Nu mă cunoști. Dar mă vezi stând într-un colț și bând un whisky. Și eu te văd. În toată splendoarea ta. Fiecare fantezie pe care ai avut-o vreodată. Sunt gata să ți-o ofer. M-ai găsit, Lucky, tipul care vrea să ți-o tragă mai mult decât vrea să respire. Mă vezi?

Nările îi freamătă ușor.

— Da.

— Bravo! Uită-te la cameră. Nu clipi. Arată-mi ce vreau să văd. Convinge-mă că meriți un futai! Convinge-mă că meriți să mor pentru tine!

Își lasă pleoapele-n jos, chipul îi este contemplativ, dar nu clipește și nici nu-și pierde concentrarea. Încet, expresia dezinteresată devine captivată. Ridică pleoapele și se transformă într-o sirenă cu ochi verzi. Pare fascinată, neclintită. Întredeschide buzele

de un roz-aprins, dar nu-și strecoară limba printre ele, așa cum mă așteptam. Doar... respiră. Inspiră. Expiră.

Înghite în sec — o mișcare scurtă care-mi atrage atenția asupra gâtului ei, apoi mai jos, asupra sânilor. Fascinat împotriva voinței mele, îi privesc sfârcurile care se întăresc sub bluză. Înfige încet degetele în lemnul dur și fiecare respirație devine o dorință tăcută.

Inspiră... Trage-mi-o... Expiră... Trage-mi-o...

Inspiră... Trage-mi-o...

Expiră... Trage-mi-o...

Rămân neclintit, chiar dacă degetele mă mănâncă și-mi tresar, și mușchii îmi ard de un neastâmpăr pe care nu l-am mai simțit de multă vreme.

O văd cum flirtează cu camera de filmat, cum trupul i se încordează de-atâta tensiune senzuală. Ochii i se măresc din cauza nevoii de a clipi, dar nu o face.

Stă nemișcată, cu pumnii strânși și pur și simplu emană sex. Ochii i se umezesc și o lacrimă i se scurge pe obraz. Această privești este ciudat de cathartică, un mic orgasm. Mă cufund în fotoliu.

— A fost destul de convingător. Poți să iei loc, Lucky.

Clipește rapid înainte de a se așeza din nou pe scaun. O mișcare rapidă cu mâna peste obraz și lacrima n-a existat niciodată. Nici promisiunea unui futai senzațional pe care o avea pe chip acum o clipă.

Talentul ei actoricesc e remarcabil. O clipă, nu sunt sigur dacă asta e o chestie bună sau o chestie rea. Nu vreau să fie prea cizelată. Alung acest gând și mă uit pe notițele despre ea.

— La adresă ai scris un motel?

Adresa aceasta din Queens nu mi-e cunoscută, dar lanțul de moteluri e unul foarte prost. Îmi ascund repulsia și aștept răspunsul.

— Am venit în oraș de curând. Nu am deocamdată o adresă permanentă.

Tainele din ochii ei, hainele ponosite, părul ciufulit și pășărica nerasă încep să-și spună povestea. Poate fi suficient de curajoasă

să mă sfideze, deși riscă să piardă o slujbă care-i promite niște bani pe care nu-i va câștiga decât o dată în viață, dar e în același timp disperată.

Cât de disperată? — asta e întrebarea.

— În prezent lucrezi undeva?

Dă din cap afirmativ.

— Lucrez când și când pentru o firmă de catering. Dar dacă e nevoie de mine, mă pot descurca.

— Deci ești liberă să faci asta dacă te aleg pe tine?

Disperarea ei sporește, apoi o scânteie de furie îi strălucește în privire.

— Dacă? Adică am făcut toate astea degeaba?

Râd în sinea mea de tupeul pe care-l are.

— Doar n-ai crezut pe bune că pui mâna pe un milion de dolari după un simplu test de telegenie de trei minute, nu-i așa?

Furia îi dispare din privire, deși gura i se crispează pentru o clipă, înainte de a vorbi.

— Deci e adevărat? Nu e o escrocherie? Slujba asta face un milion de dolari? Pentru... sex? întreabă ea pe un ton răgușit.

— Crezi c-aș recunoaște dacă aș fi escroc? Ce scria în anunț?

Maxilarele ei delicate se încordează o clipă.

— Un milion de motive libertine să-ți asumi un risc.

Un milion de șanse pentru un câștig.

Un milion ca să te lași pradă chemărilor trupești.

Ai curaj să cedezi, să fii sexy,

Pentru un salariu de zile mari?

Faptul că recită reclama spune și mai multe despre disperarea ei. Nu zic nimic, aștept să vorbească ea.

— Deci... presupunând că nu e o escrocherie, cum o să meargă treaba asta?

— Dacă treci și de următoarele câteva teste, iar eu decid că ești potrivită, primești rolul. O să primești o sută de mii de dolari la fiecare spectacol.

— Deci... zece spectacole... pe ce perioadă?

— Depinde câte duble sunt necesare, undeva între trei săptămâni și o lună. Dar trebuie să te avertizez: e o muncă grea, Lucky. Să nu-ți închipui că stai acolo întinsă pe spate și reciți în gând imnul de stat, așa că mai gândește-te!

Bate darabana pe masă cu degetele, primul semn de nervozitate pe care-l arată.

— Mmm... nu trebuie să fac nimic... pervers, nu-i așa?

— Definește pervers.

— O să fie doar sex normal. Nu și alte... chestii trupești? Pentru că atunci zic *nu* de la bun început.

Zâmbesc din nou, imperceptibil.

— Fără urofilie, scatofilie sau animale în filmările tale.

Încetează să mai bată cu degetele în masă.

— Bine.

Așteaptă o secundă, holbându-se în camera de luat vederi.

— Deci când îmi dai răspunsul?

Îi simt graba bine camuflată și-mi trec din nou degetul peste buze.

— Curând. Te contactez eu săptămâna viitoare.

Nu știu exact de ce vreau să mă joc cu ea. Dar observ că, dacă o împing pe marginea prăpastiei, nivelul suspansului crește și am atâta nevoie de asta! Când dă să vorbească, o întrerup.

— La revedere, Lucky.

Îmi trece prin minte un gând despre originea numelui ei, dar îl uit repede. Apăs pe telecomandă ca să-l anunț pe bodyguard s-o conducă afară și părăsesc încăperea.

Câteva minute mai târziu, în biroul meu, aprind monitorul și activez serviciul criptat. Deschid aplicația și, în câteva minute, se loghează și membrii clubului meu exclusivist.

E-mailul meu e scurt și limpede.

Următoarea Q Production va fi lansată pe 20 mai 2015.

Limita, zece membri.

Licitația începe în cincisprezece minute.

Pornesc cronometrul și mă ridic să-mi torn un whisky. Iau o gură de băutură cu două pastile, al căror efect mă împiedică să înnebunesc, și mă duc la fereastra care se întinde din podea până-n tavan. Mă uit la traficul infernal din Midtown. Apartamentul acesta de lux este una dintre nenumăratele mele proprietăți din această clădire și din New York City.

Practic, nu locuiesc aici. Folosesc acest loc numai când presiunile sporadice îmi cer să pun o oarecare distanță între mine și vila familiei din Upper West Side. Nu mă îndepărtez niciodată prea mult. Măcar atât am învățat, că familia mea nu mă va lăsa în pace niciodată.

Eu știu ceea ce știu. Așa că și-au propus să mă țină din scurt. Dar cu peste 300 de proprietăți personale și cu alte mii aflate sub controlul familiei mele, sunt multe locuri unde pot dispărea când demonii încep să urle.

Astăzi, apartamentul din Midtown e sanctuarul meu temporar.

Mă răsucesc când cronometrul mă anunță că a mai rămas un minut.

Revin la birou și cuplez aparatul de distorsionat vocea. Când ceasul ajunge la zero, apăs pe *mouse*.

— Domnilor, începeți licitația.

Nici nu termin bine de vorbit, că pe ecran apar deja primele cinci oferte. Șaizeci de secunde mai târziu, suma totală este de 250 000 de dolari. Îmi trosnesc degetele și-mi doresc să fiu mai entuziasmat. Banii nu înseamnă nimic. Niciodată n-au însemnat. Jocul final însă mă excită din cale-afară.

Gândul îmi zboară din nou la Lucky. Mă gândesc cu admirație la cât de evaziv s-a purtat și recunosc că are potențial.

Aș vrea să-i disec toate secretele, să le fac să sângereze, să-mi murdăresc mâinile cu măruntaiele lor. De asemenea, aș vrea să i-o trag până când îi sfâșii trupul. În acest moment, nu știu sigur ce-mi doresc mai mult.

Așa că mă concentrez la sumele din ce în ce mai mari de pe ecran.

O jumătate de milion. Un milion. Un milion și jumătate.

Telefonul bipăie de două ori. Îl iau și citesc cele două remindere de pe ecran.

7 p.m. — *Dr. Nathanson. Psihiatra mea.*

9 p.m. — *Cina cu Maxwell.*

Îl confirm pe primul și-l șterg pe al doilea.

Faptul că am anulat cina cu Maxwell înseamnă că toată lumea o să sară iritată pe mine. Nimeni nu anulează cina cu Maxwell Blackwood. Pentru că e unul dintre cei mai puternici oameni din țară.

Totodată, e tatăl meu.

Mda, mă numesc Quinn Blackwood, moștenitorul companiei Blackwood Estate, singurul copil al lui Maxwell Blackwood și al lui Adele Blackwood (decedată). Familia mea deține o mulțime amețitoare de proprietăți de-a lungul litoralului estic al Statelor Unite și câteva în vestul țării. Potrivit contabililor, eu personal valorez 26 de miliarde de dolari.

Dar țelul vieții mele este să-l scot pe taică-meu din minți. Fac asta de la 15 ani. Așa că-i ignor invitațiile și privesc cum membrii întârziați ai clubului meu renunță treptat, până când rămân primii zece participanți la licitație. Ofertele curg rău și, în jumătate de oră, sunt mai bogat cu aproape două milioane de dolari.

Observ numele ultracunoscut al primului participant la licitație și rânjesc. Am o satisfacție perversă să-i iau banii, pe lângă altele.

După ce licitația se încheie, închid aplicația și deschid o altă listă. Zeci de site-uri ale unor organizații caritabile, cu poze înfățișând copii care mor de foame, îmi umplu ecranul. În câteva minute, cincizeci de astfel de organizații sunt fericitele destinatare ale sumei de două milioane de dolari.

Oi fi eu Quinn Blackwood, utilizatorul ocazional al unor medicamente menite să-mi țină demonii sub control, care lucrează

suplimentar sub numele de Q, vedetă porno pentru ochii puținilor oameni care plătesc milioane doar ca să-mi vadă opera.

Și oi fi eu un ticălos labil, care are probleme grave cu tatăl.

Dar nimeni nu poate spune că nu sunt o persoană generoasă.

2

Pre-producția

— Cum te simți azi, Quinn?

Oftez.

— Ți dau 100 000 de dolari, dacă promiți că nu mă mai întrebi asta niciodată la ședințele noastre.

Adriana Nathanson mă privește în tăcere peste ochelarii ei dreptunghiulari. Arată bine pentru o femeie la 45 de ani, ar putea fi o MILF decentă, blondă, cu ochi albaștri, deși întrezăresc semne de Botox.

— De ce vrei să renunț la întrebarea asta?

— Pentru că știm amândoi că orice răspuns ți-aș da ar fi o minciună.

— Uite ce idee mi-a venit! Ce-ar fi să-mi spui adevărul măcar o dată?

— Uite ce idee mi-a venit! Scutește-mă, doamnă doctor Nathanson!

Pulsul mi se accelerează puțin, dar răspunsul meu e mai veninos decât intenționam, lucru care mă surprinde și pe mine. Buzele subțiri i se crispează.

— Credeam că am trecut de etapa ostilă, Quinn. Că facem progrese.

— Așa credeai? o întreb eu, deloc interesat. Și de ce credeai asta?

— Pentru că n-ai mai arătat niciun semn de ostilitate de peste un an.

Scrie ceva în carnețel.

Nu spun nimic.

În cele din urmă, ridică privirea.

— Quinn?

— *Doamnă doctor?*

— S-a întâmplat ceva de la ultima noastră întâlnire? Pari... agitat.
Îmi trosnesc degetele cu zgomot.

— Nu, nu sunt.

Ne uităm unul la altul. Am mai jucat jocul ăsta de o mie de ori.

— Cum sunt coșmarurile?

Simt cum îmi zvâcnește punctul acela dintre omoplați. Trebuie să recunosc, are momentele ei de glorie. Nu prea multe, altfel n-aș veni aici de zece ani. Deși, practic, pentru ce am eu nu există leac.

Mă las pe spate și încerc să scap de acel zvâcnet frecându-mă de scaunul de piele.

— Tot ieșite din comun.

— Nu există nimic ieșit din comun în privința asta, Quinn.
Povestește-mi-l pe ultimul.

Zvâcnetul se intensifică. Ridic din umeri.

— N-a fost diferit de cel anterior. Și nici de cel de dinaintea celui anterior.

Indiferent ce fac, oricât de tare urlu, ea tot moare în final.

Își țuguie buzele din nou.

— Te-ar ajuta dacă ai vorbi despre asta.

— Sunt absolut sigur că nu.

Oftează, își pune stiloul Montblanc pe carneaș și-și scoate ochelarii. Mă izbesc ochii ei albaștri ca de copil.

— Tatăl tău e în oraș. Te-ai întâlnit cu el?

Încremenesc. Zvâcnetul încetează brusc. Îl simt cum se apropie. Abisul. E ca un virus mortal, forfotind să-și găsească drumul prin mine. Începe în mâna stângă. Îmi trece prin vene și mi se înrădăcinează în creier. Nu-i ușor să-l controlez, dar măcar încerc.

— Nu, nu ne-am întâlnit.

— Și mama ta vitregă?

Zâmbesc sinistru.

— Asta-i o întrebare tâmpită, dr. Nathanson.

Are bunul-simț să pară că se rușinează. Știm amândoi că mama mea vitregă nu are voie să mă vadă în absența tatei. Așadar...

— Ce sentimente ai față de întoarcerea lui?

— O jumătate de milion.

— Nu mă poți mitui ca să nu-ți mai pun întrebările astea, Quinn.

— Atunci pune-mi altele.

Înclină capul. Ca și cum aş intriga-o cu adevărat. Știu că nu se miră. Știe exact cum sunt. Ce zace sub masca asta politicoasă.

— Nu vrei să te însănătoșești?

Altă întrebare idioată. Reluăm concursul de holbat. Ea își depărtează picioarele, apoi le încrucișează la loc.

— Te-am sunat mai devreme la birou. Asistenta ta mi-a zis că ai plecat devreme.

— Asta e o întrebare?

Ea ridică din umeri.

— Nu-ți stă în fire să pleci de la birou mai devreme de zece.

— Iar nu aud nicio întrebare.

— Eram în zonă. Mă gândeam să luăm prânzul împreună.

— De ce?

Râde nervos, primul semn că e pe cale să clacheze. Aproape că izbucnesc în râs. E atât de previzibilă, încât mă plictisește!

— De ce ia lumea prânzul?

— Nu-i vorba de asta. Ce te face să crezi că mi-aș dori să iau prânzul cu tine?

— Pentru că așa fac oamenii normali.

Își dă imediat seama de gafă și se strâmbă.

— Dar eu nu sunt normal, nu-i așa, dr. Nathanson? Nu de asta mă-ntâlnesc cu tine în fiecare săptămână, de zece ani încoace? Nu de asta îmi permiți să-ți ejaculez în gură de când am împlinit 18 ani?

— Quinn...

— Am terminat, doamnă doctor?

— Trebuie să te deschizi un pic mai mult...

— *Am terminat?*

— Pentru azi, da.

— Mulțumesc, la dracu! Poți să-mi faci o favoare? Te rog, poți să-ncetezi să te prefaci că știi totul despre mine? Nu știi decât ce-ți spun eu în camera asta.

Îmi trosnesc din nou degetele, un obicei dezgustător de care nu pot scăpa. Aștept să-și închidă agenda legată în piele și s-o așeze pe masa de lângă ea. Când își întoarce din nou privirea albastră spre mine, mă las pe spate și o privesc fix.

— Ridică-te!

Face ce i-am spus.

— Întoarce-te cu fața la ușă. E încuiată?

Ea scutură din cap.

— Nu.

Aerul profesionist i-a dispărut și vocea îi tremură de entuziasm. Pentru o secundă, tânjesc după un strop din entuziasmul acesta, dar ce mama dracului? Sunt pe cale să petrec zece minute acceptabile.

— Bravo! Dezbracă-te!

Sacoul negru și elegant dispare, urmat de bluza crem de mătase. Își împăturește hainele și se îndreaptă de spate. Îi privesc părul strâns cu grijă, colierul de aur cu perle ce i se odihnește în jurul gâtului, lenjeria gri de dantelă, jartierele, tocurile înalte.

Sunt tot mai plictisit.

— Întoarce-te!

Mi se supune. Partea din față e mult îmbunătățită de țâțele ei miștocute. O privesc obiectiv. E frumoasă, chiar dacă un pic cam slabă. Are picioare frumos modelate, șolduri și coapse subțiri și tonifiate. Privirea mi se ridică până la chipul ei și citesc milionul de emoții care-i străbat trăsăturile. Niciuna nu mă atinge. Otrava neagră care curge prin venele mele mă paralizează pe dinăuntru. Îmi las capul pe spătarul scaunului și închid ochii.

— Dezbracă-te de tot și vino-ncoace, spun.

Se apropie la jumătate de metru de mine. Îi simt mirosul pregnant al excitării. E udă ca naiba și mi-aș dori să am chef s-o fut. Îmi las mâinile pe lângă coapse, pe canapea.

E permisiunea tacită de care are nevoie ca să îngenuncheze. Mă trage de curea și-mi desface pantalonii. Mâinile ei reci îmi pătrund în boxeri și-mi scot penisul. Îi aud geamătul excitat cu o clipă înainte ca gura ei lacomă să-mi atingă capul flasc. Saliva ei îmi ateri-zează pe sculă și mâinile ei nerăbdătoare mi-o freacă-n sus și-n jos. Obişnuința își spune cuvântul.

Scânteia există, dar e jalnic de neglijabilă.

Deschid ochii și mă holbez la tavanul alb. Cu coada ochiului, îi zăresc capul săltând în sus și-n jos, din ce în ce mai repede, ca să-mi mențină interesul. Număr aplicele, apoi îmi las privirea în jos, ca să studiez operele autentice de artă și premiile care îmbracă pereții. Le număr, absent. Douăsprezece diplome impresionante.

Adriana Nathanson e un om realizat.

Dar, în mod evident, e din ce în ce mai slabă la suptul sculei.

Oftez zgomotos. Ea se mișcă mai repede. Mă atinge cu mâna pe abdomen și mai sus, pe piept.

— Nu.

Se întoarce la penisul meu. Oftez din nou.

Psihiatra mea — care costă mii de dolari pe oră și e unul dintre cei mai lăudați medici din New York — mi-o sugerează. E în pielea goală și în genunchi, cu ușa biroului neîncuiată. În funcție de cine intră, și-ar putea pierde licența. Ar trebui să mă simt excitat.

În schimb, penisul sculat cu greu mi se înmoaie.

Când sunt gata s-o împing cât colo, un chip îmi trece prin minte. Lucky.

Scula mi se trezește la viață. Adriana geme și se îneacă de fericire când mi se întărește la ea în gură. Închid ochii și imaginea devine și mai clară. Pletele caramel, revărsate în valuri, înlocuiesc părul blond-platinat. Tricoul uzat înlocuiește perlele. O gură rotundă și rozalie îmi cuprinde penisul, răsucindu-și limba pe el. Dinții îmi trec

peste vena groasă. Îmi legăn șoldurile. Ea îmi ia penisul și mai adânc în gură. O izbesc în fundul gâtului. Ea geme îndelung și limba îi vibrează lipită de capul sculei mele.

Expiră gemând slab. Vălul care-mi acoperă plictiseala tremură, încercând să se ridice. Ochii ei verzi ca marea sunt fixați asupra mea în timp ce mă devorează.

Mâna ei urcă pe abdomenul meu și mai sus, pe piept.

Deschid ochii brusc.

Adriana.

— Nu, mă răstesc din nou.

Dezamăgirea îmi strică tot cheful.

Mâna i se întoarce pe scula mea. Încearcă s-o ia pe toată în gură. E prea mare pentru ea. Se îneacă și mi se face greață.

— Oprește-te!

Mă privește șocată. Scula mea dezumflată îi iese din gură, umedă și grea.

— Quinn? S-a-ntâmplat ce...?

— Dă-te naibii jos de pe mine.

Are tupeul să pară jignită. Clipește rapid din ochi ca să imite lacrimile și asta mă face să mă strâmb. Spre norocul ei, se retrage fără să protesteze. Mă îmbrac la loc și trag fermoarul. Ea își pune repede hainele pe ea, în timp ce eu îmi strâng cureaua.

— Săptămâna viitoare, la aceeași oră? zic sarcastic.

Ea se oprește pe jumătate îmbrăcată.

— Te pot strecura în program și săptămâna asta, dacă vrei.

Știu de ce se oferă. Tatăl meu s-a întors în oraș. Și poate șansa infimă să i-o trag.

— Nu vreau.

Pe fruntea botoxată i se citește îngrijorarea.

— Quinn, îmi fac griji pentru tine, murmură ea.

Izbucnesc în râs. Un zâmbet sincer, din toată inima, mi se întinde pe față. Din nefericire, nu mă ține mult. Dispare, absorbit de neant.

— Îți faci griji pentru mine?

Mi-a mai rămas doar un strop de rațiune. Trebuie să plec de-aici. Acum. Mă opresc când dă din cap aprobator.

— Da, răspunde ea.

Măinile îi tremură și se apucă din nou să se îmbrace.

— Îți faci numai iluzii, știi asta, nu-i așa?

Termină de încheiat nasturii bluzei și-și trage fermoarul la fustă.

— Nu știu de ce te porți așa.

Izbucnesc din nou în râs.

— Nu știi, Adriana? Terapeutul tău ce părere are despre micul nostru *aranjament*?

Pălește și rămâne cu gura căscată.

— De unde știi asta?

Mă strâmb când îi văd mutra.

— Ce, crezi că-i vreun mare secret că și tu ai un terapeut? Presupun că ar trebui să mă consoleze ideea că nu ești departe de a recunoaște că și tu ai nevoie de ajutor. Deci, spune-mi, ai primit vreun diagnostic pentru problema *ta*?

Expiră zgomotos.

— Nu... nu sunt pregătită să discut despre asta cu tine. La fel ca sedințele noastre, și ale mele sunt confidentiale. Pricepi ce-nseamnă asta, corect?

Își recapătă autocontrolul. Vocea ei are o nuanță amenințătoare. Îmi vine să râd iarăși, dar toată situația asta de rahat mă demoralizează.

— Lasă căcaturile cu confidentialitatea, Adriana. Am început să vin la tine când aveam 17 ani. Mi-o sugi din ziua în care am împlinit 18 ani — presupun că ar fi fost prea de tot să depășești granița spre pedofilie?

Curajul i se evaporă. Îmi întinde o mână.

— Nu ești... Nu poți spune nimănui despre noi, Quinn.

— Nu există niciun *noi*! șuier eu. Și nu-ndrăzni să negi că o parte din tine vrea să fii deconspirată. Mi-o sugi de cele mai multe ori cu ușa descuiată, la urma urmelor. Ideea c-ar putea intra cineva peste noi îți dă un fior ieftin, nu-i așa?

Chipul ei palid capătă un aer de vinovăție. Dar mă privește cu o poftă carnală care mă îmbolnăvește. Mă duc la ușă și-o deschid smucind-o.

— La aceeași oră, săptămâna viitoare, o aud strigând în urma mea.

Plec fără să-i răspund.

* * *

Două ore mai târziu, mă aflu în salonul VIP de la XYNYC, clubul din Soho pe care-l dețin împreună cu un prieten de la West Point. Este una dintre cele câteva afaceri în care sunt partenerul din umbră, pentru că toți banii ăștia obsceni ai familiei Blackwood trebuie să se ducă *undeva*, nu-i așa?

Beau whisky din nou și mă uit la fetele îmbrăcate sumar care dansează în fața separeului meu. Unele-mi aruncă priviri sugestive. Le evaluez și le abandonez, căutând cu privirea, dar negăsind ce-mi trebuie mie. Mă întreb de ce mă mai obolesc. Poate pentru că nu vreau să cedez deocamdată în fața beznei inevitabile?

În ciuda faptului că-mi cunosc și-mi accept soarta, oare o parte din mine ar vrea ca lucrurile să stea altfel?

Telefonul îmi zbârnâie în buzunar, pentru a patra oară de când am ajuns aici.

Îmi uit gândurile inutile și ignor și telefonul. N-am chef să-mi bat capul cu Maxwell Blackwood. Poate să mai aștepte.

Pun ochii pe o brunetă slăbănoagă, îmbrăcată într-o rochie argintie cu spatele gol, și-i fac semn să vină la mine.

Ușurința cu care-și abandonează prietenele și urcă scările topăind înspre mine e aproape comică. Dau din cap spre paznic ca s-o lase să intre și o conduc spre canapelele de catifea din spate. Chelnerul meu personal îi aduce un pahar de șampanie veche. Mă așez și nu protestez când se așază lângă mine, și-i remarc picioarele lungi. Pe o melodie care se aude în surdină, mormăie ceva despre

naiba știe ce. Eu nu zic nimic. La cel de-al treilea pahar de șampanie devine și mai îndrăzneță. Se apropie și începe să se joace cu nasturele de la cămașa mea. Îmi șoptește la ureche cuvinte obscene.

Mă joc cu degetele în părul ei și alunec și mai adânc în neantul meu personal. Observ absent că bezna sporește de când am renunțat la încercările de a o stăpâni.

Telefonul îmi zbârnâie din nou, când mâna ei urcă spre prohabul meu.

Las capul pe spate și deschid sertarul unde sunt puse la păstrare cele mai întunecate planuri ale mele.

Peste un an și jumătate, voi împlini 30 de ani.

Voi moșteni cincisprezece miliarde de dolari.

Voi fi unul dintre cei mai bogați oameni de pe pământ.

Dacă-mi reușesc planurile, voi fi, de asemenea, un ucigaș.

Citirea scenariului

Lucky

Un milion de dolari.

Aceste cuvinte îmi răsună în cap în timp ce-mi trag șapca de baseball peste ochi și pun pe mine jacheta uzată de piele pe care am găsit-o aruncată lângă un magazin cu chilipiruri ieri-dimineață. Îmi e cu trei numere mai mare, dar măcar mirosul de parfum ieftin și de spermă a mai dispărut un pic după ce am spălat-o nițel în camera mea de la motel.

Merg repede pe trotuar, atentă să evit aglomerația de dimineață. M-am lovit de cineva, din greșeală, acum două zile. Cuvintele nerușinate pe care mi le-a aruncat acel tip la costum șic au fost îngrozitoare. Dacă nu aș fi așa dornică să nu atrag atenția asupra mea, i-aș fi zis eu vreo două. Dar era mai important să mă stăpânesc decât să-mi pierd cumpătul din cauza lui. Ce pățise el nu era mare lucru — își pătase costumul scump cu câțiva stropi din cafeaua lui șmecheră.

În schimb, ce aș păți eu dacă aș fi descoperită este ceva ce nu i-aș dori nici celui mai mare dușman al meu. Așa că țin capul în jos și mă uit la vârfurile jechoase ale cizmelor mele uzate în timp ce merg grăbită pe trotuarul ud.

Călătoria cu trenul de la motelul plin de șobolani și gândaci din Queens până pe Wall Street este, din fericire, lipsită de evenimente, dar sunt și mai agitată când ies din stația de metrou. În oceanul de

agenți de bursă și oameni de afaceri de succes, hainele mele ieftine și camuflajul meu precar ies în evidență. Nu suficient cât să atragă privirile... doar dacă nu cumva ești într-adevăr atent.

Problema e că există cineva care e atent.

Clayton Getty mă caută. La fel și bărbatul cu care am crescut crezând că e tatăl meu. Oricare dintre ei are resurse nelimitate cu ajutorul cărora mă poate găsi, indiferent unde aș fi.

În acest moment, problema nu e *dacă* mă vor găsi, ci *când*. Sunt disperată să prelungesc perioada dintre clipa de față și cea în care voi fi găsită. Cu gândul ăsta în minte m-am dus la cabina telefonică de la colțul străzii, din apropierea motelului în care stau, unde am cheltuit bani prețioși ca să sun într-un loc absurd, după care mi-am trimis fotografia pe un cont necunoscut de pe o rețea de socializare. De-asta am riscat să las numărul meu mobil pe mesageria vocală a unui străin: în speranța că voi căpăta o slujbă care-mi promite un salariu ridicol de mare.

Chiar dacă mi-am spus că sunt suficient de matură ca să nu cad victimă unei escrocherii, teama și disperarea care au început să-mi roadă stomacul m-au impulsionat. M-au împins spre o încăpere sterilă, care puțea a bani și a intenții necurate, dintr-un apartament de lux din Midtown, și spre o voce distorsionată care-mi răsună și-acum în cap și-mi dă fiori pe șira spinării.

Reclama aceea pe jumătate criptată pe care am rupt-o dintr-o revistă de imobiliare găsită în camera de recreere de la noul meu loc de muncă e cât se poate de reală. E o prezență palpabilă în buzunarul meu de la spate. Dar totul ar putea fi în zadar. Ar putea fi ideea unui cretin plictisit care face glume crude doar ca să treacă mai repede timpul. În plus, reclamele de genul ăsta apar mai degrabă în tabloidele la fel de împruțite, nu în asemenea reviste de lux. Așa că vocea care mi-a bântuit visele în ultimele trei zile ar putea fi un perfect *du-te dracului*, care să se adauge la toată mizeria deja existentă în viața mea. Dar nu pot să-mi scot din minte nici vocea cu pricina, nici posibilitățile.

Articolul acela criptic dintr-un ziar abandonat a stat la originea unui șir de evenimente despre care știu, în adâncul sufletului, că mi-ar putea aduce salvarea.

Mi-a dat *speranță*.

Și, în acest moment, speranța e tot ce mi-a mai rămas.

Un milion de dolari.

Pentru sex. Pentru viața mea.

Pentru mine e de neconceput faptul că există cineva care ar plăti atât de mult pentru sex. În locul din care vin eu, un dans în poală costă 60 de dolari și o felație, 95. Sexul atrage plata regală de 175 de dolari, deseori negociată până la 150, dacă ai stomacul plin. Dar dacă erai prinsă în ghearele zglobii ale foametei și erai atât de proastă încât să lași să se vadă asta, erai norocoasă dacă plecai cu 80.

Asta dacă nu aveai norocul de a fi promovată să lucrezi la Casa de Vacanță. Aripa specială a Casei de Vacanță era locul în care fiecare fată aspiră să ajungă. Casa de Vacanță e locul din care Clayton Getty își conduce regatul cu mână de fier, ajutat și susținut de tatăl meu, mâna lui dreaptă.

Acolo m-am născut și acolo am trăit până la vârsta de cinci ani, când mama a fost aruncată afară fără menajamente, iar eu am făcut cunoștință cu cartierul de rulote.

Habar n-am avut cât de recunoscătoare ar fi trebuit să fiu pentru rulota noastră până când a murit mama și tatăl meu cel absent a reapărut și m-a târât înapoi la Casa de Vacanță.

Inițial, am crezut că soarta a decis să nu se mai pișe pe mine. Mâncarea era grozavă, dușurile fierbinți și, culmea fericirii, patul n-avea gropi. Habar n-aveam că de fapt soarta mea trăgea un pui de somn în vreme ce ceasul și Clayton se grăbeau spre cea de-a șaptesprezecea mea aniversare; că cele șase luni între moartea mamei, pe care a ucis-o ficatul ei distrus, și aniversarea mea de 17 ani au fost doar un scurt popas între Armageddon și iad. O simplă repetiție cu costume pentru clienții Casei de Vacanță.

Și ce spectacol a mai fost! Eram îmbrăcată în fiecare seară ca o păpușă. Plimbată prin fața nemernicilor pofticioși în timp ce eram păzită îndeaproape de Ridge, prim-dulăul lui Clayton. Avertismentul ăsta valabil luni întregi — *uitați-vă, dar nu puneți mâna* — i-a aruncat până la final într-o frenezie și, în dimineața zilei mele de naștere, Clayton saliva din belșug. Dezamăgirea lui că nu mai eram virgină era obscen de vizibilă. Cu toate acestea, toți clienții lui jechoși îi ciuguleau din palmă.

În seara în care omul pe care-l credeam tatăl meu m-a anunțat că fusesem ridicată la rangul de Târfa de Top a lui Clayton i-am vomitat la greu pe pantofi. Asta mi-a adus o lovitură cu dosul palmei, a cărei usturime încă o țin bine minte. Cele care au urmat s-au estompat odată cu trecerea timpului, dar, așa cum spune și cântecul, prima oară nu se uită niciodată...

Cotesc pe Wall Street și o pală rece de vânt mă izbește direct în față. Dinții încep să-mi clănțane. Nu sunt obișnuită cu frigul. Orașul de lângă Fresno, California, unde am crescut eu, o fi el o hazna, dar măcar e o hazna *călduroasă*. Trecerea de la soarele permanent la vremea schimbătoare a fost un șoc pentru organismul meu. Dar condițiile meteo sunt ultima mea grijă.

Aici sunt și mai multe camere de supraveghere stradale și mai puțini oameni îmbrăcați ca mine.

Ridic capul pentru o fracțiune de secundă și văd la două străzi distanță clădirea spre care mă îndrept.

Blackwood Tower.

Mai concret, subsolul acesteia.

N-am nici cea mai vagă idee ce se petrece în subteran. Nu m-am apropiat de internet de când am tăiat-o din Fresno. O singură dată am încercat să-mi folosesc telefonul, iar Clayton m-a găsit în decurs de o oră. Am aruncat telefonul într-un popas din Iowa, m-am limitat la autostop ca să ajung până la New York și mi-am luat un telefon cu cartelă.

Afacerile grandioase care se derulează în turnul de sticlă și oțel nu sunt deloc treaba mea. Nu mă interesează decât ca slujba aceasta să fie plătită cu bani gheață și să nu mă observe nimeni, atâta vreme cât îmi țin capul la cutie.

Trec repede pe lângă intrarea principală în clădire și mă îndrept spre ușa de pe strada laterală, care duce în subsolul cavernos. Introduc codul de siguranță, traversez o bucătărie industrială imensă, apoi un alt set de scări până la nivelul aflat sub subsol. Împing ușile duble îngrozitor de grele. Mă întâmpină un zid de abur și zăngănit de farfurii. O altă ușă, mai mică, mă duce spre camera de relaxare și spre vestiar, unde-mi scot repede jeanșii și tricoul și-mi pun uniforma de lucru.

Tricoul alb și pantalonii asortați îmi sunt largi, acesta fiind rezultatul atâtor mese ratate. Îmi leg pantalonii cu un cordon ieftin pe care l-am adus cu mine și mă asigur că mi-am vârât cum trebuie pletele sub plasa neagră de păr, apoi ies din nou.

— Hei, dulceată. Ai venit devreme, aud o voce care acoperă forfota și zgomotul făcut de mașinăriile care curăță pahare și farfurii.

Încetinesc pasul și dau din cap spre Miguel, dar nu mă opresc când trec prin dreptul lui. L-am prins de mai multe ori holbându-se la țâțele și la curul meu și nu mă simt în apele mele când face asta. Deocamdată, atitudinea mea rezervată funcționează. Totuși nu știu exact cât va dura asta. Am învățat din experiență că o pereche acceptabilă de sâni și un fund pe cînste îi pot orbi pe bărbați mai mult decât orice altceva pe lume.

— Mda, îi răspund. Am avut baftă cu metroul.

Ajung la masa mea de lucru și pornesc mașinăria. Câteva secunde mai târziu, primul teanc de farfurii curate și aburinde ajunge în fața mea.

— E grozav. Deci... de unde ziceai că faci naveta?

Vorbește mai tare, ca să-l aud peste zăngănitul farfuriilor pe care le așez pe căruciorul supraetajat. Mă întorc și-l săgetez cu o privire tăioasă.

— *N-am spus.*

Pentru o clipă, e șocat. Apoi rânjește.

— Haide, *muchacha*. Încercam doar să te cunosc mai bine. Nu e cazul să fii așa țepoasă.

Mă întorc la treaba mea fără să-i răspund. Pricepe mesajul, și toată dimineața nu mă mai bagă-n seamă.

Cu o oră înaintea nebuniei de la prânz, sute de farfurii murdare sunt trimise jos. Am aflat, grație lui Miguel cel vorbăreț, nu numai că angajații de la Blackwood Tower primesc zilnic trei mese gratis, dar că șefii primesc și gustarea de la ora 10, de unde și nebunia dinainte de prânz. Singura perioadă de liniște este după-prânz, totuși ni se permite să ne luăm două pauze de câte 15 minute în fiecare zi, pe lângă cea de prânz.

În prima pauză, îmi torn o ceașcă de cafea ieftină — dar gratuită — în camera de relaxare, iau telefonul cu cartelă din vestiar și mă duc la etaj. Odată ajunsă afară, mă retrag pe strada lăturalnică și mă asigur că sunt singură când deschid telefonul.

Inima îmi bate cu putere și-mi transpiră palmele cât aștept ca roțița albastră să se oprească din învârtit. Rațiunea îmi spune că e un telefon cu cartelă și Clayton nu are cum să mă găsească dacă nu fac vreo prostie, cum ar fi să sun pe cineva de la Casa de Vacanță. N-am de gând să fac asta. Nimeni și nimic de-acolo nu-mi stârnește nostalgia, deși uneori am remușcări pentru ce am făcut.

În același timp mă simt aproape amețită când verific să văd dacă am apeluri pierdute.

Nimic.

Inima îmi cade în stomac, dar din fericire doza de teroare se micșorează când închid telefonul. Însă în locul ei se instaurează anxietatea.

E joi. Străinul cu voce distorsionată a spus că mă va contacta săptămâna asta. Voia să spună că în decurs de șapte zile sau în cursul acestei săptămâni, adică înainte de vineri? Mă uit în gol și mă gândesc la vorbele lui. Cu cât mă gândesc mai mult la ce s-a petrecut în acea cameră, cu atât mi se pare mai suprealist.

Apartamentul uluitor, dar minimalist decorat. Pereții gri-deschis și fotoliul incomod, stilat. Oglinda. Camera de filmat cu aspect futurist.

Vocea lui de robot, hipnotică.

Oare toate astea s-au întâmplat cu adevărat?

— Elly!

Mintea mi se eliberează de teama persistentă. Trag concluzia că, de foame, am căzut într-o stare de delir vecină cu filmele lui Kubrick și că mi-am imaginat totul după ce am citit nenorocitul ăla de anunț.

— Elly?

Ceea ce înseamnă că viața mea se desfășoară în continuare contracronometru — câteva zile, posibil o săptămână sau două cel mult. Deoarece Clayton *mă va găsi*. Și când mă va găsi, mă va ucide. Ar putea s-o facă lent sau ar putea s-o facă fulgerător. Dar moartea va fi pedeapsa supremă.

— Hei, *Elly*!

Îmi ia o fracțiune de secundă să-mi dau seama că e numele meu. Aud pe cineva pocnind din degete ca să-mi atragă atenția; mă întorc și-l văd pe Miguel la un metru distanță de mine. Între degete îi atârnă o țigară, iar el mă privește ciudat.

Mi se face pielea de găină la gândul că aș putea fi descoperită, că ar trebui să fug din nou. Mă străduiesc să rămân calmă, să nu mă dau de gol că numele pe care mă strigă nu prea-mi este familiar.

— Da?

El izbucnește în râs.

— Nu m-ai auzit? Erai pe altă planetă, hm?

Strecor încet telefonul în buzunar.

— Ce vrei, Miguel?

— Eu, nimic. Șeful vrea să te vadă.

Inima mi se oprește-n loc.

— De ce?

Miguel ridică din umeri.

— Să mă ia naiba dacă știu! Dar vrea să te vadă, *pronto*.

Reușesc să dau din cap și păstrez o distanță considerabilă între noi când plecăm de pe alee.

— Ăăă... Elly?

Spatele îmi paralizează, pentru că numele ăsta îmi amintește de ce mă aflu în orașul ăsta rece și zgomotos, așteptându-mi soarta oribilă, care seamănă *perfect* cu moartea. Mă uit peste umăr.

— E totul în regulă? întreabă Miguel.

— Nu ne cunoaștem atât de bine ca să mă-ntrebi asta.

Ridică din umeri.

— Poate că nu. Dar eu tot te-ntreb.

Mă gândesc la toate răspunsurile pe care i le-aș putea da. Apoi mă hotărâsc la singura opțiune valabilă.

— E-n regulă.

Arunc paharul de cafea și mă grăbesc să intru înapoi, înainte să-și bage și mai mult nasul în treburile mele.

Tipul pentru care lucrez acum, Sully Manning, mă auzise întrebând de o slujbă pe termen scurt în magazinul din Queens de unde îmi cumpărasem telefonul. Mă studiase cu ochii lui tăioși, de un cenușiu-deschis, cât timp am discutat cu patronul magazinului. Mă urmase afară și mă speriasse de moarte până să apuce să-mi spună că mă poate ajuta. Îmi luase mult timp ca să-mi înving frica și să sun la numărul de telefon pe care mi-l dăduse.

Acum, când mă apropii de biroul lui, mă întreb dacă nu cumva frica aceea era justificată. Am fost prea credulă? Foamea și teroarea își bat joc de mintea mea. Dacă o las pe una s-o controleze pe cealaltă, oare cad într-o capcană?

Îmi tremură picioarele. Instinctul *luptă sau fugi* îmi injectează adrenalină în vene. Sully mă vede pe fereastră și-mi face semn să intru, cu mâna lui dolofană. Mă uit în spate. Oare ar trebui s-o iau la fugă? Cât de departe aş ajunge?

— Elly! N-am toată ziua la dispoziție.

Îmi lipesc mâinile transpirate de pantaloni și rămân în pragul biroului lui.

— Ăăă, voiai să mă vezi?

— Da, se răstește el.

E irlandez-italian, cu o fire agitată care ține toată echipa de la bucătărie cu sufletul la gură. Mută niște hârtii de colo-colo pe birou și ridică brusc capul.

— Vrei să câștigi niște bani în plus?

— Mmm... da!

Înclină capul într-o parte.

— Nu pari foarte sigură.

Înghit în sec, mă întreb dacă și asta e o vrăjeală.

— Sunt sigură.

Dă din cap — are părul cărunt.

— Bine. Bine. Doi chelneri sunt bolnavi. Au nu știu ce virus la stomac sau ceva de genul ăsta. Am nevoie de tine.

Frica mea se răspândește în toate direcțiile. O stăpânesc și reușesc să dau din cap.

— OK. De ce anume... ai nevoie?

— Du-te la Meg de la departamentul uniforme. O să-ți dea o uniformă de fete. Trebuie să fii la etaj în cincisprezece minute.

Mă bucur că nu trebuie să răspund, pentru că teama absolută a pus stăpânire pe corzile mele vocale. Locul meu e la subsol, în măruntaiele pământului, unde nu mă poate vedea nimeni. N-am ce căuta la etaj... făcând ce vrea Sully să fac. Dar am nevoie de slujba asta, altminteri foamea mă va ucide înaintea lui Clayton. Nouăzeci la sută din salariul meu se duce pe camera aia de motel, oribilă, dar costisitoare. Patronul a trecut cu vederea faptul că nu i-am furnizat nici numele, nici adresa, în schimbul a 30 de dolari în plus pe săptămână. În acest moment, am în buzunar 22 de dolari.

Așa că fac un efort să mă mișc.

— Ah, Elly?

Mă opresc. Sully se zgâiește la mine.

— Amintește-ți cum ai ajuns aici. Cu toții avem un trecut care nu vrem să iasă la lumină. Eu nu-mi bag nasul în trecutul tău. Întoarce-mi serviciul și nu mă dezamăgi. Bine?

Dau din cap.

— Bine.

Îmi face semn să plec. Pe drum spre Meg, mă cuprinde ușurarea.

Mi-am făcut griji întemeiate despre motivele lui Sully. Știe că ascund ceva. Dar, spre deosebire de Miguel, a ales să mă lase în plata Domnului. Asta mă bucură. Pentru că dacă mi-ar deschide dulapul, ar găsi numai schelete în putrefacție.

Așa s-ar explica, în primul rând, de ce nu răspund prompt la numele Elly. Înainte de a ajunge la New York, nu mi-a spus nimeni așa.

Numele meu real este Elyse Gilbert, iar cel care, pentru o vreme, a susținut că este tatăl meu mi-a zis Lucky pentru că, după părerea lui, sunt cea mai ghinionistă persoană de pe pământ și o să mor la fel cum am venit pe lume: în pielea goală, plângând și săracă lipită pământului.

Până acum are dreptate că sunt ghinionistă. Și săracă.

Dar ce nu a putut el să prevadă este faptul că, la 22 de ani, voi fi căutată pentru incendiere și crimă. Și că unul dintre urmăritorii mei va avea drept unic scop să-mi afle secretele înainte de a mă ucide.

4

Scena 1

Lucky

Ajung la liftul de serviciu, îmbrăcată în noua mea uniformă de chelneriță: o rochie neagră încheiată cu nasturi și un șorț alb. Mi-am scos plasa de păr și mi-am pus în schimb o șapcă micuță albă, iar în picioare, în loc de bocanci, colanți și balerini, mulțumită lui Meg. Dacă inima nu mi-ar bate atât de tare în piept, m-aș strâmba la cât de ridicol arăt.

Liftul de serviciu are două butoane — *B. Restaurant* și *B. Executive*. Apăs cu un deget tremurător pe cel de-al doilea buton. Îmi șterg pelicula de transpirație care mi s-a format pe frunte, inspir adânc și mă liniștesc spunându-mi că nu are cum să mă găsească aici Clayton. Acest gând nu e deloc convingător.

Odată a găsit-o pe o fată care furase de la el 2 000 de dolari tocmai la-dracu-cu-cărți, prin Alaska. I-a luat patru luni, dar răbdarea lui e inepuizabilă. A găsit-o, a adus-o înapoi în Fresno și a înlanțuit-o de un perete din camera lui *specială*, rezervată clienților cu cele mai demente înclinații. Când a eliberat-o, un an mai târziu, Abby a părăsit Casa de Vacanță și s-a aruncat direct sub roțile unei mașini.

Eu am ales New Yorkul în speranța că densitatea populației de aici îmi va asigura un avans. Asta nu înseamnă că mă simt bine ascunzându-mă la vedere. Mi-aș da degetul mic ca să mă întorc la subsol, să mă ocup de tonele de farfurii murdare și să suport avansurile din ce în ce mai tupeiste ale lui Miguel.

Liftul se deschide şuierând și inima mea mai are un pic și cedează. Pășesc într-un atriu luminat și decorat cu mici cascade uluitoare, sculpturi vegetale minunate și mobilă elegantă pe care am văzut-o doar în revistele de lux. În ciuda temerilor mele, încăperea nu e aglomerată, dar sunt în continuare conștientă că ies în evidență ca o călugăriță într-un bordel.

Atrag deja privirile oamenilor, pentru că stau în mijlocul acestui spațiu scăldat în soare. Întorc capul în direcția în care este o cafetieră care şuieră. Doi chelneri, un tip tânăr și o tipă de vârsta mea, se află la barul din sticlă și crom ce pare desprins dintr-un film SF. În spatele barului, un *chef* îndesat bombardează cu instrucțiuni patru subalterni cu privire la diversele cerințe dietetice și temperatura *foie gras*-ului. Apoi îmi aruncă o privire tăioasă.

— Tu ești ajutorul pe care l-am solicitat? se răstește el.

Îmi dreg glasul.

— Da, Elly mă numesc. Sully m-a trimis sus.

Își ȋtuguie buzele și arată spre capătul îndepărtat al tejghelei.

— Stai aici, nu te mișca. O să afli în cinci minute ce trebuie să faci.

Ce trebuie să fac? Să servesc mâncarea?

Începe din nou să latre instrucțiuni spre cei doi chelneri, care dau scurt din cap și duc apoi tăvile argintii în cele două capete ale restaurantului.

Aștept, atentă, ca să nu se repete incidentul la care a asistat Miguel, când am părut că visez cu ochii deschiși. Dar privirea îmi aterizează pe un stand de reviste, aflat la trei mese mai încolo. Pe copertă este o poză cu Blackwood Tower văzut de sus. De-o parte și de alta sunt doi bărbați — unul mai bătrân și unul mai tânăr — față în față. Lângă fotografie scrie: *Duo Dinamic sau Duel de Dinamită?* Deși pozați din profil, ambii bărbați sunt suficient de atrăgători ca să-mi stârnească interesul. Tocmai vreau să mă aplec mai mult ca să văd mai bine coperta, când aud pe cineva dregându-și glasul lângă mine. Îl văd pe *chef* și mai iritat ca înainte.

— Azi o să-l servești pe domnul Blackwood. Ia prânzul la ora unu fix.

Dau din cap.

— Bine.

Dă să plece.

— Ăăă, scuze, cine e domnul Blackwood?

Chelnerii se opresc în loc și mă privesc de-a dreptul șocați. *Chef-ul* trage o înjurătură într-o limbă pe care n-o pricep și scutură din cap.

— De cât timp lucrezi aici?

— De două săptămâni.

— Și nu știi cum arată omul pentru compania căruia muncești? Ridic din umeri și murmur:

— Eu spăl farfurii și pahare la subsol.

El mă măsoară din cap până-n picioare, strâmbându-și gura disprețuitor.

— Mi-am dat seama, mormăie el ca pentru sine.

Îmi stăpânesc furia și încerc să nu strâng pumnii.

— Dacă nu te deranjează să mi-l arăți, ți-aș fi recunoscătoare.

Nu-și ia privirea de la mine.

— *Domnul Quinn Blackwood* stă pe locul lui obișnuit, lângă fereastra de la nord. Nu-i place să i se adreseze nimeni, așa că nu încerca să faci pe deșteapta și să te bagi în vorbă cu el în niciun fel. Îi place cafeaua cu un pic de frișcă și cu două fire de cardamom, în ordinea asta. Amestecă fără să atingi pereții sau fundul ceștii și așază-i-o în față, alături de mâncare. Crezi că te descurci?

— Desigur, îi răspund scurt, încercând să memorez lista cu instrucțiuni.

Știu din proprie experiență câtă nebunie le induc oamenilor puterea și bogăția, dar ceea ce descrie *chef-ul* frizează granița ridicolului. Dar n-am voie să mă plâng. Sully mi-a promis mai mulți bani dacă lucrez aici astăzi. Dacă voi participa la ritualul ciudat al mesei

luate de acest bogătan, îmi vor crește șansele de supraviețuire pentru alte câteva zile.

Când *chef*-ul se întoarce la bietul ajutor care pregătește tava, îmi arunc din nou privirea în jur, încercând să mă orientez. Unde naiba e nordul? Geografia n-a fost niciodată punctul meu forte la școală. De fapt, excelam numai la matematică și engleză, ambele neînsemnând nimic când nu ți se cere decât să sugi o sculă sau să zaci întinsă pe spate și să te desprinzi de realitate până când nenorocitul de deasupra ta își termină treaba.

Privesc haotic în toate direcțiile, încercând să-mi dau seama de poziția exactă a soarelui. La cea de-a treia încercare, încremenesc.

Stă la fereastră, desigur, la fel ca alți trei tipi îmbrăcați la patru ace. Dar în vreme ce ceilalți bărbați vorbesc la telefon sau își fac de lucru cu tabletele, acest tip privește fix peisajul.

Îi văd doar ceafa, dar e suficient ca să-mi atragă atenția. O rază de soare îi mângâie părul negru și lucios și-i luminează șuvițele mătăsoase și ondulate care-i ating gulerul costumului gri. Oricine ar fi, cu părul ăsta ar putea juca rolul principal într-o reclamă la șampon. Privirea îmi cade pe umerii musculoși și lați și pe brațele groase. E clar chiar și din celălalt colț al încăperii că omul ăsta are grijă de fizicul lui. Nu-l văd bine din cauza poziției sale, dar în timp ce-l privesc îmi dau seama ce anume mi-a atras atenția.

Poziția lui neclintită.

În ciuda zumzetului din jurul lui, niciun mușchi nu i se mișcă. E atât de dezarmant, încât simt fiori pe șira spinării. Și atunci știu, fără să-mi mai bat capul încercând să aflui încotro e nordul, că acela e Quinn Blackwood.

— Ții minte ce misiune ai, domnișoara Spală-Vase?

Mă răsucesc brusc și mă uit la tavă. Totul e așezat impecabil. Porțelanul și argintăria, care au costat, cred, mai mult decât bolidul de fițe al lui Clayton, sunt puse la linie.

— Da.

— Așază totul exact așa cum e pe tavă. Și vino înapoi aici. Aștepti până când termină de mâncat, apoi strângi masa. Ai priceput?

Dau din cap. El îmi întinde tava. Fac un pas și-mi dau seama că-mi tremură picioarele. Mă opresc și inspir profund.

Nu-i decât ceva de mâncare. Nu-i decât o nenorocită de tavă cu mâncare.

Mă îndrept spre el. Masa de alături e liberă. Pun tava pe ea și-mi las un răgaz ca să-mi calculez toate mișcările.

Iau farfuria de porțelan cu margine aurită și cu model tipic albastru de la Tiffany și mă întorc spre el.

Mi se taie răsuflarea.

Dumnezeule mare și sfânt!

E de-a dreptul... *superb*. Este de departe cel mai fascinant bărbat pe care l-am văzut vreodată.

Quinn Blackwood nu mă observă. Privește fix peisajul, cu ochii în jos, mijiti, împiedicându-mă să le văd culoarea. Dar maxilarul pătrat, gropița din bărbie, linia sculpturală a pomeților, toate formează un chip atât de uimitor, încât, șocată, simt cum mi se înmoaie picioarele și cum sângele îmi clocotește în vene.

Clipește, tot fără să se uite în jur și fără să mă observe, dar acea mișcare imperceptibilă îmi atrage atenția asupra genelor lui. Lungi, curbate. Perfecte.

Iar gura lui...

Iisuse!

O secundă, mă întreb dacă nu cumva m-am întors în universul meu paralel, unde viața mea nu e în pericol și suma de un milion de dolari poate fi obținută cu ușurință. E o altă halucinație de-a mea? Dacă e așa, de data asta nu vreau să mă mai trezesc.

Mă uit la mâinile sale. Sunt mari, un pic disproporționate față de restul trupului, dar nu diminuează în niciun fel frumusețea întregii înfățișări.

Stau acolo, prinsă într-un vis pe care-l pot considera ca fiind prima oară când mă excit sexual cu adevărat, iar el flutură din gene.

Pieptul i se ridică și-i coboară în continuare, cu mișcări deloc grăbite, dar în aer se aprinde o scânteie.

Poate că e o altă dimensiune a acestei halucinații ciudate. Dar, orice-ar fi ea, pune stăpânire pe mine, îmi explodează în tot trupul, din cap până-n tălpi și înapoi. Gura mi s-a uscat și nu vreau să clipesc. Nu vreau ca imaginea să dispară din fața ochilor mei. Nu vreau să fie doar rodul fanteziei mele. Îmi doresc cu disperare ca măcar pentru o clipă această senzație să înlocuiască teama permanentă care mă învăluie.

Nu știu de cât timp stau încremenită acolo.

Bate din arătător o dată. De două ori.

Mă trezesc brusc la realitate. Degetele mi se încordează pe farfurie când simt că-mi alunecă din mâna transpirată. Pășesc grăbită și-i pun farfuria în față. Instinctiv, știu că nu trebuie să intru în lumina lui, așa că-i aranjez tacâmurile stând într-o parte a mesei în timp ce profilul său e în continuare o amenințare serioasă la adresa echilibrului meu. Cumva, reușesc să termin de așezat masa.

Îmi amintesc instrucțiunile referitoare la cafea și le urmez întocmai. Când termin, mă dau în spate fără nicio tragere de inimă.

— Mulțumesc, șoptește el.

Are un glas grav, aspru, ca și cum n-ar mai fi vorbit de o vreme.

Timbrul sexy, de tenor, îmi dă fiori și mă simt prinsă în lațul bogatei mele fantezii: oare cum ar fi dacă mi-ar murmura chestii fierbinți și incredibil de deplasate la ureche?

Cu coada ochiului, îi văd pe chelneri și pe *chef* că se uită la mine. Mi-e clar că sunt pe cale să încalc granița sacră dintre angajat și patron. Mă lupt din răputeri cu mine însămi ca să nu-i arunc lui Quinn Blackwood încă o privire fierbinte, iau tava și o strâng la piept.

— Cu plăcere, îi răspund, și de-abia pe urmă îmi amintesc că n-am voie să-i vorbesc.

Îmi asum riscul și-i arunc o privire ca să văd dacă primesc o bilă neagră.

Nu-și ia privirea de la peisaj, dar întinde mâna după șervețelul impecabil, îl despătorește cu un gest brusc incredibil de sexy și și-l așază în poală. E o grație animalică în această mișcare și, deși vreau să plec, n-o fac.

Dar *chef*-ul dă ocol tejghelei și se îndreaptă spre mine. Îmi revin și mă îndepărtez grăbită de masă. Ne intersectăm în mijlocul încăperii.

— Servește-l și întoarce-te la bucătărie! Asta ți-am spus să faci! Îmi șuieră el.

— Asta am și făcut, i-o retez eu.

— Nu, cu siguranță nu asta ai făcut. Ai înțepenit acolo și te-ai holbat la el ca un pește fără cap, îmi spune printre dinți.

Mă îmbujorez și n-am cum să evit asta.

— N-am făcut decât să...

Dar amuțesc pentru că... ce pot să spun? Că bărbatul ăsta e o operă de artă care te face să încremenești? Că e primul reprezentant masculin care m-a făcut să mă umezesc doar prin faptul că *există*? Că și acum dorința de a mă întoarce și de a-mi clăti ochii privindu-l e aproape imposibil de controlat? Îmi dreg vocea:

— N-o să se mai întâmple.

— Nu, n-o să se mai întâmple. Nu așa merg lucrurile pe-aici, domnișoara Spală-Vase. Ești în stare să urmezi niște instrucțiuni simple sau vrei să te întorci la subsol, în mediul tău familiar? rânjește el.

Banii, Lucky. Gândește-te la bani!

— Aș vrea să rămân să lucrez aici.

Se holbează la mine câteva secunde, cu buzele crispate, apoi îmi arată cu degetul în partea opusă a restaurantului.

— Trebuie strânse mesele de-acolo. Încearcă să nu spargi nimic. O farfurie costă mai multă decât câștigi tu într-un an cu spălatul vaselor.

Mă uit în pământ și mă îndepărtez, amintindu-mi de ce nu-mi pot permite să mă înfurii. Mă arde ca naiba, dar am învățat pe pielea

mea că, în lupta pentru supraviețuire, nu e loc pentru mândrie. Trebuie să las de la mine.

Strâng iute farfuriile de pe trei mese și le duc la bucătărie. Când mă întorc să iau restul farfuriilor, privirea îmi alunecă spre masa lui Quinn Blackwood. În timp ce duce ceașca de cafea la gură și o golește, ochii încă îi sunt lipiți de priveliștea de-afară.

Nu mă pot abține. Mă opresc în loc și mă holbez la el.

Există bărbați care-ți atrag atenția din diverse motive.

După felul în care ține pe toată lumea la distanță, am senzația că acest bărbat trezește o teamă viscerală și respectul tuturor fără să miște un deget.

Lasă ceașca jos și se ridică. Lumina soarelui îl scaldă din cap până-n picioare. E înalt, are peste unu optzeci și cinci, iar silueta lui subțire îmi confirmă prima impresie că e un tip care are mare grijă de înfățișarea lui. Fiecare părticică din Quinn Blackwood cere atenție. Îmi dau seama că iar mă holbez și mă excit când își încheie singurul nasture al sacoului și pleacă de la masă.

În momentul în care încep să traversez camera cu tava încărcată de pahare murdare, realizez că o să ne intersectăm.

Ar trebui să mă opresc. Să mă întorc din drum. Să las capul în jos.

Dar eu merg înainte, împinsă de la spate de o forță de neoprit. Mă uit la tavă ca s-o pot ține cum trebuie, dar simt momentul în care tipul mă privește.

Senzația e suficient de electrizantă cât să mă facă să ridic brusc ochii.

Parcă plutește, trebuie să recunosc. Dar remarc cum se împiedică imperceptibil când umbrele noastre se întâlnesc. Observ șovăiala efemeră care-l face să se crispeze, după care își recapătă controlul.

Nu are niciun impact asupra vieții mele și a întorsăturii mizerabile pe care a luat-o în ultima vreme, și totuși o mică parte din mine se eliberează de sub teroarea istovitoare suficient de mult timp cât să mă înveslesc.

Atunci, privirile ni se întâlnesc.

Are ochi de un albastru-argintiu pătrunzător mărginit de un inel negru zimțat. Veselia mi se evaporă și mă întreb dacă ăsta este motivul pentru care toată lumea îl evită pe omul acesta.

Ochii lui Quinn Blackwood sunt niște fântâni neînsuflețite.

Să-l privești în ochi e ca și cum ai privi într-un abis infinit, în toiul unui coșmar postapocaliptic.

Ceva dinlăuntrul meu vrea să bată în retragere, și totuși nu mă pot uita în altă parte. Forța privirii sale e extrem de hipnotică. Rămân paralizată când el se oprește în fața mea.

— Numele tău.

Nu e o întrebare. Sunt vorbe de o putere supremă care așteaptă un răspuns.

— L... ăăă, Elly.

— Tu m-ai servit la masă.

— Da.

O fracțiune de secundă, mă privește pătrunzător.

— Mulțumesc, Elly.

— Da... cu plăcere.

Se îndepărtează fără să se uite înapoi, lăsându-mă cu puternica impresie că așa te simți atunci când cineva îți controlează mintea.

Pentru că, în cele treizeci de secunde în care m-a pironit cu privirea, Quinn Blackwood m-ar fi putut convinge să fac orice pentru el.

Mă întorc cu tava la bucătărie, de-a dreptul amețită. Deși îmi îndeplinesc sarcinile, nu reușesc să mă dezmeticesc, până când *chef* Fițosul mă eliberează din regatul lui măreț. Când mă întorc la subsol, Sully mă cheamă la el în birou și-mi întinde un plic. Înăuntru găsesc două sute de dolari, suficienți să-mi asigure un acoperiș deasupra capului și mâncare pentru o săptămână, dacă sunt grijulie. Vreau să-mi găsesc cuvintele să-i mulțumesc, dar îmi face semn să plec și nici nu știu când mă schimb și părăsesc Blackwood Tower.

După incidentul de la etaj, rămân sub imperiul vrajei.

Îmi revin cât să recunosc împrejurimile și iau metroul înapoi, spre Queens. Devorez jumătate din sendvișurile pe care le-am luat din camera de relaxare și beau o cutie cu suc. Apoi mă spăl cu apă caldă, la dușul care de-abia mai funcționează.

N-am avut timp să-mi împachetez lucrurile personale când am plecat de la Casa de Vacanță, dar am luat cu mine câteva amintiri prețioase. Una dintre ele este o fotografie cu mine alături de mama, făcută în ziua în care am împlinit șase ani. O scot din rucsac și o privesc îndelung în lumina stridentă din camera de motel.

Era uluitoare. După spusele unor fete de la Casa de Vacanță care o cunoscuseră, era târfa de lux a lui Clayton, până când a început să-și facă de cap pe la spatele acestuia. Știindu-l pe Clayton Getty, nu înțeleg deloc cum a reușit să-l convingă s-o lase să rămână la Casa de Vacanță după ce m-am născut.

Mă întind pe patul care putea a urina și a alte fluide la care nu vreau să mă gândesc, strângând poza între degete. Dintre toate lucrurile de mizerie din copilăria mea, știu de ce mă agăț tocmai de poza asta.

În ciuda semnelor evidente că va pierde lupta cu abuzul de alcool, pe chipul lui Renee Gilbert se citea speranța. Nu renunțase la speranță în ciuda faptului că singura misiune a lui Clayton Getty era să-i transforme viața într-un iad. Cu speranța aceea părea că mă ține de mână.

În ciuda situației mele precare, o parte din mine se agață deznădăjduită de această speranță.

În cele din urmă, trupul și mintea mea uită de spaima infinită și adorm.

Mă trezesc brusc pe la două dimineața, cu inima bătând să-mi spargă pieptul. Becul strălucitor mă orbește câteva secunde, apoi ochii mi se obișnuiesc cu lumina. Ridic poza de la piept și mă uit la chipul mamei, întrebându-mă dacă voi avea și eu aceeași soartă și o să mor tot de mâna lui Clayton Getty.

În timp ce-mi trec degetele peste fotografie, un alt chip îmi răsară în minte.

Quinn Blackwood.

N-am loc în viața mea să mă gândesc și la problemele altor oameni, dar sunt, în același timp, fascinată.

Trupul lui.

Neclintirea absolută.

Gura lui.

Privirea pierdută pe fereastră.

Ochii lui neînsuflețiți...

Respir precipitat. Pun poza alături, șocată să observ cum sfârcurile mi se întăresc sub tricoul în care dorm. Sunt aproape fascinată de reacția trupului meu. Suficient cât să tresar în pat, câteva secunde mai târziu, când simt furnicături între picioare.

Ce naiba se-ntâmplă cu tine, Lucky?

Tipul e sexy, n-am cum să neg. Dar e clar că-i terminat, în felul acela special în care numai oamenii bogați și puternici pot fi, în ciuda faptului că au toată lumea la picioare. Fanteziile legate de Quinn Blackwood nu mă vor ajuta cu nimic în încercarea mea de a scăpa de Clayton.

Într-un ultim gest disperat iau telefonul, inspir adânc și-l deschid.

Îmi simt inima în gât de emoție când e-mailul clipește pe ecran. Îl deschid cu degete tremurânde.

Luni. 6 p.m. Midtown. Să fii punctuală.

5

Căutătorul de talente

Ajunge luni, la 6 p.m. fix. O privesc pe monitoare și, în cele din urmă, recunosc ce-am încercat să neg tot weekendul. Descoperirea neașteptată, că e angajată la Blackwood Tower, a înclinat balanța în favoarea ei. Când am dat instrucțiuni ca anunțul să apară în *Blackwood Quarterly*, revista companiei mele, speram cel mult la mica, dar perversa plăcere care era la îndemână; știam că mă joc cu nervii lui Maxwell, în perspectiva mult mai intensei satisfacții pe care urma s-o obțin când adevărul gol-goluț ar fi fost dezvăluit. Nu m-am așteptat ca lucrurile să ia o astfel de întorsătură.

Lucky. Elly. Și ce alte nume afurisite o mai ascunde sub uniforma ei ieftină și sub pielea ei catifelată. Fata asta a reușit imposibilul: mi-a trezit interesul pentru a doua oară.

E ceva delicios să știu că mă servește la masă ziua fără să bănuiască că o să i-o trag noaptea. Această informație neprevăzută m-a scos din letargia mea letală și m-a adus într-o stare de visare, începând de vineri încoace.

Mă rog, asta pe lângă faptul că-mi bat joc de Maxwell.

Desigur, n-o să-l pot evita pe Maxwell la infinit. N-o să-mi permită el s-o fac. Nu i-a plăcut niciodată să fie ignorat. Și, după aproape o săptămână în care el m-a chemat și eu nu m-am dus, e doar o chestiune de timp până cedează nervos. Apatia mea dispare și mi se pare că simt ceva.

Interfonul de lângă cotul meu bâzâie. Sunt cei din echipa mea, pe care i-am pus să aștepte alături.

— A sosit. S-o invit înăuntru și să-i explic procedura? întrebă Fionnella Smith, șefa echipei.

— Nu încă. Vreau să discut cu ea un minut. O s-o trimit la voi când termin.

— OK.

Îmi cuplez aparatul pentru distorsionarea vocii și aștept. Apare în încăpere cinci minute mai târziu. Se oprește lângă ușă. Cercetează cu atenție camera, iar gesturile ei trădează ceva mai mult decât precauție. Intriga devine din ce în ce mai interesantă.

Se teme de ceva. Sau de *cineva*.

Crește în mine dorința ticăloasă de a-i afla secretele.

Îmi încrucișez picioarele și o aștept să intre. Pentru că n-o face, vorbesc eu:

— Mă bucur să te văd. Intră, Lucky. N-o să te muște nimeni azi.

Cuvintele mele provocatoare ating ținta dorită. Ea intră și închide ușa în urma ei, ridicând din sprânceană.

— N-o să mă muște nimeni nici altă dată.

— Asta e poziția ta definitivă cu privire la mușcăături?

Își lasă jos micul rucsac și trage un scaun în fața camerei, încrunându-se; are trăsături superbe.

— Primesc o bilă neagră dacă spun nu?

— Aici nu e un joc de televiziune, Lucky. Vreau doar să-ți evaluez limitele. Uneori mușc când mi-o trag. O să fie o problemă?

Fierbințeala îi cuprinde fața. Bate cu degetele în masă înainte de a-și prinde vârful cozii strânse la spate. Ridică dintr-un umăr.

— N-am nicio problemă, cred, atâta vreme cât nu-mi sugi sângele.

— Am reținut.

Privirea îi scânteiază o clipă, apoi face ce voiam să facă de când a intrat. Se uită fix în cameră. E mai stăpână pe sine decât era în restaurant, vineri. A avut timp să se pregătească pentru întâlnirea asta, în vreme ce atunci reacția ei față de mine a fost spontană și neîngrădită.

Mă gândesc la numeroasele posibilități în timp ce o privesc lung. În cele din urmă, vine și întrebarea ei:

— Deci am primit rolul?

Fac o pauză lungă.

— Da, Lucky, ai primit rolul.

Inspiră profund și asta mi se pare ciudat. Nu are o expresie de fericire și nici una de lăcomie extatică. E mai degrabă o ușurare coplesitoare care izvorăște dintr-o teroare împlânzită, ca la un om smuls înapoi din mâinile unei morți iminente.

Tot trupul i se cutremură când se lasă pradă acestui sentiment paralizant. Buza de jos îi tremură, dar apoi și-o prinde între dinți și o mușcă ușor.

— Mulțumesc.

— Încă nu-mi mulțumi, Lucky. Există un motiv pentru care te plătesc cu un milion de dolari. O să mă joc cu tine și nu mereu într-un fel care o să ți se pară... plăcut.

Își trece din nou degetele prin păr.

— Dar n-o să mă rănești fizic, da?

— Nu, nu intenționat.

Își drege vocea. A luat o decizie.

— M-ai ales și n-am de gând să te dezamănesc.

O hotărâre venită din dorința de autoconservare.

Împotriva voinței mele, răutatea mea dă pe dinafară.

— Nu. N-o să mă dezamăgești. N-o să-ți permit s-o faci.

Pentru o clipă își lasă genele în jos, apoi se adună.

— Acum ce urmează?

— Acum vei fi pregătită.

— Pregătită?

— O mică regulă de-a casei, Lucky. Nu mă face să repet. Nu cere explicații pentru lucrurile care nu stau în puterea ta. Un milion de dolari îmi asigură acces nelimitat la trupul tău și un lacăt pe buzele tale care să te împiedice să pui la îndoială celelalte reguli. E clar?

— Da.

— Bravo! Acestea fiind spuse, știu că ai întrebări. O să accept câteva. Deci gândește-te bine.

Mă las pe spate și sorb din paharul cu whisky. Nu trece imediat la întrebări. Își acordă un răgaz, se gândește. Îmi place asta.

— O să te întâlnesc înainte să începem?

— Nu.

— Dar nu-ți faci griji că s-ar putea să nu fim compatibili?

Îmi amintesc scânteia pe care am simțit-o când m-a servit la masă, vineri. Prezența ei neașteptată aproape că a reușit să străpungă stratul exterior al beznei mele clocotitoare. La primul interviu, am supraestimat importanța zidului de cărămidă și sticlă. Când i-am simțit apropierea în restaurant, când am privit-o în ochi apoi, sunt aproape sigur că acea scânteie s-a transformat într-o mică flacără provocatoare.

— Nu-mi fac griji.

Se strâmbă, cinică.

— Pari foarte sigur de asta.

— Eu am o pulă, tu ai o pizdă. Suntem compatibili.

Nările îi tremură la auzul vorbelor fără perdea, ceea ce mă surprinde, dată fiind expresia oțelită pe care i-am citit-o în ochi.

— Limbajul meu te jignește?

Ea clatină din cap.

— Am auzit și lucruri mai rele.

Rețin această informație, încă nu știu cu ce scop.

— Mă bucur. Mai ai și alte întrebări?

Ochii ei verzi privesc în obiectivul camerei.

— Cum... ăăă... ai un nume?

— Am.

Așteaptă o clipă, apoi ridică din nou din sprânceană, obraznică.

— Și mi-l spui și mie?

— Nu.

Se încruntă.

— Atunci cum să-ți spun?

— Cum ți-ar plăcea să-mi spui?

Înclină capul într-o parte.

— Bărbatul-cu-voce-distorsionată?

— Nu mi se potrivește.

— Nu mă pricep la cuvinte afectuoase.

— Nu-ți cer așa ceva.

Îi simt exasperarea.

— Deci nu vrei să-ți spun nicicum?

— Dacă ar fi să alegi un nume sau o inițială pentru mine, care-ar fi?

Se uită fix în cameră câteva secunde, apoi își lasă privirea în pământ. Colțul buzei îi tresare, de parcă ceva o frământă. Degetele îi sunt în continuare în păr, iar respirația i se precipită și pielea i se înroșește ușor.

— La ce te gândești, Lucky? murmur eu.

— La nimic.

— La *cine* te gândești, Lucky?

Se trezește din visare. Clipește rapid și clatină din cap.

— La nimeni. Nu mă simt confortabil să-ți dau un nume aiurea, fără să ne cunoaștem.

— Un număr, atunci. Sau o literă.

Mă amuză s-o împing în direcția în care-mi doresc eu. În mod previzibil, strâmbă din nas.

— Ar fi ciudat să te botez cu un număr.

Nu zic nimic. Ea se uită din nou fix la cameră.

— *J*?

— Nu sunt pasăre¹, zic eu târăgănat.

Își țuguie buzele pline.

— *M*.

— Sună a filme englezești cu spioni. Spune-mi la cine te-ai gândit acum un minut.

Clatină iarăși din cap.

— Mai bine nu.

— Dacă nu vrei, asta e. Mai ai și alte întrebări?

— Ăăă... banii. Cum o să mă plătești?

1 În engleză, *jay* (gaiță) și litera *J* se pronunță la fel. (N. t.)

— Cum vrei tu. Când vine momentul, îmi poți transmite datele tale bancare.

Se încruntă.

— Pot fi plătită cu bani gheață?

— Desigur.

Apăs butonul interfonului. După un minut, cineva bate la ușă. Sare imediat de pe scaun, într-o poziție de *luptă-sau-fugi*.

— Ea e Fionnella. Lucrează pentru mine. Las-o să intre.

Instinctul ei de luptă se risipește, dar tipa rămâne circumspectă. Fionnella intră și-i zâmbește.

— Bună. Sunt șefa echipei angajate să te pregătească. Pot să-ți spun Lucky?

O privește cu atenție pe Fionnella, apoi aprobă dând din cap.

— Minunat! Acum vrei să vii cu mine?

— Ăăă, nu sunt sigură că am terminat aici.

Își drege glasul și privește peste umăr la camera de filmat.

— Mai ești acolo?

— Da.

— Mai am câteva întrebări.

— Pot să mai aștepte.

Ea șovăie, apoi îi aruncă o privire Fionnellei.

— Unde mă duci?

Fionnella surâde.

— În altă cameră, ca să răspunzi la câteva întrebări.

Lucky se crispează.

— Ce fel de întrebări?

Fionnella arată spre *clipboard*-ul din mână ei.

— Întrebări de rutină despre starea ta de sănătate, despre dietă, chestii plicticoase de genul ăsta. Apoi trecem la partea palpitantă.

Lucky nu-i zâmbește. Își vâără mâinile în buzunare, prefăcându-se calmă. Dar tot șovăie.

— Du-te cu ea dacă vrei slujba asta, Lucky. Sau poți pleca.

Nu o să plece. Știu deja asta. Teama și disperarea îi dau târcoale ca niște nori întunecați. Mai aruncă o ultimă privire peste umăr și dă din cap aprobator.

— Bine.

O privesc cum iese, o urmăresc pe monitoare până când ajunge în studioul unde va începe transformarea ei. Mă trezesc între-bându-mă: oare cât de mult o pot forța? Câtă rezistență îmi va opune? Dacă-i pot exploata teama, dacă pot duce jocul ăsta la un nivel nou sau dacă voi fi satisfăcut când îi voi afla secretele.

E clar că va face aproape orice pentru bani, în ciuda încercării ei neconvingătoare de a stabili limite. Totodată am senzația că limitele ei au fost deja puse la încercare.

Dar nu-mi imaginez că doar atâta poate Lucky, așa că am de gând să-i cer mult mai mult.

Și să mă ia naiba dacă asta nu-mi face sufletul negru să palpite!

6

Luminile, camera...

Lucky

O urmez pe doamna plinuță cu *clipboard*-ul ei și cu zâmbetul ghiduș pe un coridor cenușiu și întunecat. Camerele pe lângă care trecem sunt toate goale, dar numai din tapetul și lampadarele scumpe îmi dau seama că s-au cbeluit o grămadă de bani pe apartamentul ăsta.

Clayton a spart un munte de bani pe renovarea Casei de Vacanță, acum câțiva ani, în încercarea de a atrage clienți din LA și Frisco, dar n-a ieșit atât de elegantă ca locul ăsta. Apartamentul de față e aur pur în comparație cu eforturile lui Clay de a placa vila cu nichel. Parchetul lucește sub tălpile mele, iar în camere văd draperii grele, care par scumpe.

— Vrei să mănânci ceva în timp ce completăm formularele?

Întrebarea Fionnellei mă readuce la realitate. Cu mâna pe clanța ușii din capătul holului, și, mignonă cum este ea, ridică privirea spre mine.

O clipă, mă întreb ce caută femeia asta, care-mi inspiră ceva matern, într-un asemenea loc. Apoi îmi dau seama. Sunt sigură că nu e aici pentru că e bună la suflet. E plătită, așa cum sper și eu să fiu. Și cu bani poți cumpăra cam orice. Chiar și iertarea temporară de la moarte. Eu ar trebui să știu cum. Că doar asta încerc și eu să fac.

— Am un meniu, vrei să te uiți pe el? insistă ea. Nu e foarte bogat, dar ai din ce să alegi.

Zgomotele din stomac îmi reamintesc că n-am mâncat nimic de la prânz, când înfulecasem o jumătate de burrito.

— Dacă nu deranjez, da, mulțumesc.

Zâmbește și mai larg și deschide ușa.

— Nu deranjezi deloc, iubito. În plus, face parte din misiunea mea să te ajut să mai pui un pic de carne pe oasele astea.

Misiune. Jur că am auzit cuvântul ăsta în ultima săptămână de mai multe ori decât în toată viața mea. E adevărat, m-am și gândit la el, mai ales când am interacționat trecător cu Quinn Blackwood.

N-am fost în stare să mi-l scot din minte, deși am retrăit întâlnirea noastră cu prudență, din simplul motiv că mă dă peste cap, mental și trupește, într-un fel care mă sperie de moarte.

Mai alarmantă a fost însă dezamăgirea că n-am fost chemată azi în biroul lui Sully și n-am mai fost trimisă la etaj. O privire lungă a unui polițist, pe drum, mi-a reamintit de ce riscul de a fi descoperită mi-ar putea distruge scutul protector pe care am reușit să mi-l asigur.

Intru în încăpere și mă opresc brusc. Nu înțelesesem că din echipă mai fac parte și alți oameni, în afară de Fionnella. Alți trei oameni din câte-un colț al camerei se întorc și se uită la mine, iar eu nu-mi pot stăpâni un tremur visceral.

— Dă-mi voie să fac prezentările. Ea e Wendy, asistenta mea, zice Fionnella, arătând spre femeia așezată la o masă plină cu articole de lenjerie.

În spatele ei sunt trei standuri cu haine. Wendy dă din cap și se întoarce la treaba ei.

În mod evident, nu e la fel de vorbăreată ca șefa ei.

— Monstrul de-acolo care mânuiește camera e Todd.

Îl zâmbește unui tip înalt și slăbănog, cu părul de un blond-murdar, din colțul îndepărtat al camerei. El îmi face cu mâna, dar își îndreaptă atenția din nou spre camera foarte scumpă de care se ocupă. În spațiul lui de lucru sunt tot felul de echipamente de iluminat, reflectoare și trei lămpi mari cu picior.

— Doar pune la punct aparatura. Nu vei lucra cu el sau cu Wendy până când nu te aranjăm un pic.

Îmi desprind privirea de la Todd și dau cu ochii de o femeie în costum cu taior, care se apropie cu o mutră serioasă și-mi întinde mâna.

— Și aceasta e dr. Allen. Ea se va ocupa de analizele tale de sânge și de alte câteva lucruri. O s-o las să-ți explice, după ce mănânci ceva.

Dau mâna cu femeia aceasta, care apoi dispare în spatele unui paravan. Fionnella îmi zâmbește încurajator.

— Ai meniul la îndemână, Wendy?

Wendy se ridică fără să răspundă și-mi întinde un meniu greu, cum se găsesc în restaurantele de fițe, doar că mai mic. Se retrage la fel de discret, dar nu înainte de a mă privi cu o expresie pe care o cunosc prea bine dintotdeauna.

Dispreț.

O las în plata Domnului, cu bățul ei din fund cu tot. O persoană în minus care se interesează de viața mea înseamnă o persoană mai puțin pentru care să-mi fac griji în privința expunerii mele.

Fionnella îmi arată un birou cu două scaune, în partea ei de cameră. Mă îndrept într-acolo, întrebându-mă din nou cine e bărbatul din spatele camerei video.

Omul fără nume.

Mă uit în jurul meu, prin această cameră care, probabil, în proiectul original a fost o mică sală de bal. Pereții, la fel ca restul apartamentului, sunt frumos ornamentați, iar pe tavan sunt modele elaborate, care, sunt sigură, n-au fost realizate în serie undeva prin Taiwan.

Vizavi de Todd, la o oarecare distanță, două uși franțuzești dau spre o terasă frumos luminată. Nu trebuie să fiu specialistă în imobiliare ca să-mi dau seama că astfel de apartamente de lux cu terasă din Manhattan costă milioane de dolari.

În acest moment, încăperea e împărțită în patru spații. Ultimul spațiu e neocupat, dar văd ceva ce seamănă cu o masă portabilă

de masaj și câteva coșuri cu produse cosmetice. Mai e și o masă de machiaj, cu scaun.

— Pe Angela o s-o cunoști mai târziu. Ea o să te ajute cu machiajul.

Dau din cap și iau loc în fața biroului Fionnellei. Ea face un gest încurajator spre meniu, iar eu îl deschid. Încep imediat să salivez și vreau să arăt cu degetul spre primul lucru pe care-l văd, ceea ce se întâmplă să fie un triplu cheeseburger cu cartofi prăjiți. Îmi înghit saliva și mă chinui să citesc toată lista.

Paste cu prosciutto în sos de vin alb.

Vită și ravioli umplute cu spanac.

Antricot cu salată Cobb.

Stomacul mi se frământă dureros de nerăbdare.

— O să iau burgerul cu cartofi prăjiți, te rog.

Fionnella surâde.

— Altceva?

— Suc?

Se uită la trupul meu.

— Ce zici mai bine de un *milkshake*? Dacă-ți place *milkshake*-ul, desigur.

Cu greu mă abțin să-i spun că mi-aș da ambele degete mici pentru un *milkshake* de banane.

— Bine. De banane. Mulțumesc.

Dă mulțumită din cap și ia un telefon subțire de pe birou. Transmite comanda mea, pe un ton ferm.

— Va sosi în zece minute. Acum hai să-ncepem.

Își pune *clipboard*-ul în față și mă săgetează cu o privire mai puțin maternă.

— Te avertizez, e-n interesul tău să fii cât se poate de sinceră. Tot ce spui va fi strict confidențial, dar șefului nu-i prea plac minci-noșii. OK?

Aș vrea să tușesc ca să scap de nodul de spaimă din gât. Dar m-aș da de gol. Așa că dau din cap. Asta o mulțumește, așa că devine din nou bună și amabilă maică stareță. Își deschide pixul.

- Am datele tale de contact, dar nu ai o adresă permanentă?
- Nu, deocamdată n-am.
- Bine. În scopul acestei slujbe, asta va fi adresa ta. Ai ceva împotrivă?

Aș vrea s-o întreb de ce mă-ntreabă. Nu sunt în situația în care plătesc taxe sau îmi fac un CV. Dar privirea ei îmi spune că vrea un răspuns, așa că dau din nou aprobator din cap.

— Grozav! spune, măsurându-mă iute cu privirea. Nu te supăra că te-ntreb, asta e greutatea ta obișnuită?

- Nu.
- Poți să-mi spui câte kilograme ai slăbit în ultima vreme?

— Ăăă, vreo zece.

Dă din cap gânditoare.

- Și motivul e unul medical? Te droghezi sau ceva de genul ăsta?
- Nu mă droghez, nu.

Face o pauză.

— Să fiu mai clară. O să-ți facem un program alimentar sănătos. Există ceva care te împiedică să revii la greutatea normală dacă mănânci cum trebuie?

— Nu.

Zâmbește și scrie ceva pe *clipboard*.

— Faci sport în mod regulat?

Îmi reprim un râs isteric. Sigur, fac sport regulat dacă un maraton de-a lungul țării ca să-mi salvez viața poate fi socotit sport.

— Mă mențin în formă, mă eschivez eu.

— Perfect. De mâine îți va fi desemnat un instructor sportiv.

Mă încrunt și-mi amintesc că voiam să-l întreb pe Bărbatul-cu-voce-distorsionată despre programul de lucru.

— Mâine trebuie să merg la lucru.

Fionnella ridică din sprânceană.

— O să vorbesc cu șeful. Sunt sigură că putem aranja niște lucruri.

Mai mâzgălește ceva și bifează câteva căsuțe, apoi dă pagina.

— Ești activă din punct de vedere sexual?

— Da.

— Când ai făcut ultima oară sex? Acum câteva săptămâni sau luni?

Chipul asudat al lui Ridge îmi apare în fața ochilor și-mi stăpânesc un fior.

— Ăăă, săptămâni, zic eu.

Vocea nu este atât de fermă cât aş vrea, ceea ce-mi atrage o privire ciudată din partea Fionnellei.

— Dr. Allen va intra în detalii când veți sta de vorbă, totuși spune-mi: iei anticoncepționale?

— Nu.

Nu știu dacă asta-i convine sau nu, pentru că expresia ei este neutră. Mai bifează o căsuță.

— Ai făcut vreodată clismă?

— *Ce să fac?*

— Înțeleg că nu. Va trebui să faci o dată pe săptămână.

— De ce?

— Pentru scenele anale, răspunde ea fără să clipească.

Mă holbez la ea, incapabilă să vorbesc. Se holbează și ea la mine. În spatele meu, cineva își drege glasul. Tresar și întorc capul spre un tip îmbrăcat ca un bucătar, care ține o tavă cu mâncare.

— Ah, grozav, mulțumesc, Georg.

Georg dă din cap și-mi așază tava în față. Aroma burgerului mă învăluie și aproape că înghit în sec. Fionnella zâmbește și mai larg.

— Haide, mănâncă!

Nu sunt sigură că mai vreau să mănânc în timp ce discut despre colonul meu și despre sex anal, dar foamea nu iartă pe nimeni. Iau burgerul și mușc serios din el. Fionnella zâmbește de parcă ar fi rezolvat de una singură problema foametei mondiale. Așteaptă să înghit înainte de a reveni la notițele ei.

— Deci ești de acord cu asta, da?

Iau un cartof prăjit.

— Doare?

Ridică din umeri.

— Mi s-a spus că e un mic disconfort, dar nu cred că trebuie să-ți faci griji din cauza asta.

— Bine.

Mai iau o înghițitură de mâncare. Prima sorbitură din *shake*-ul divin mă face să suspin de plăcere.

— E bun, nu-i așa? spune Fionnella zâmbind și arătând spre farfuria mea.

— Incredibil de bun, mormăi eu luând încă o înghițitură.

— OK. Aproape am terminat. Ai vreun piercing, înăuntru sau afară?

Scutur din cap.

— Ai vreo jucărie favorită?

— Jucărie?

— Jucării sexuale. Șeful are câteva, desigur, dar ai voie să vii cu una sau două de-ale tale.

— A... nu, n-am nicio preferință.

— Te pricepi la felația profundă sau crezi că ai nevoie de instructaj?

Aproape că mă înec și simt cum stomacul mi se zvârcolește. Nu-mi dau seama dacă e din cauza conversației sau pentru că am mâncat prea repede. Presupun că din ambele motive.

— Eu... ăăă...

Fionnella lasă pixul jos.

— Șefului nu-i place să vomiti. Va trebui să știi cum să-l iei în gură pe tot așa cum trebuie. Te putem învăța să-ți relaxezi gâtul ca să eviți vomitatu. Ești de acord cu asta?

— Pot să... refuz acest act?

— Nu, răspunde ea ferm, apoi se hotărăște și-și notează ceva.

Senzația că trăiesc o fantezie ciudată revine. Dau gata repede burgerul și cartofii. Dacă e să mă trezesc din vreo halucinație, aș prefera s-o fac după ce am savurat cea mai bună mâncare din viața

mea. Ridic privirea din farfuria goală și mă uit la Fionnella, care-și recitește notițele.

— Eu am cam terminat. O să plec să discut cu șeful și să stabilim când începi toaletarea și exercițiile fizice, iar în timpul ăsta tu o să vorbești cu dr. Allen.

Mă conduce la dr. Allen, apoi pleacă. Doctorița îmi face semn să mă așez pe un scaun.

— Ia loc. O să-ncerc să nu te rețin prea mult, spune ea repede.

Am senzația că se străduiește să se poarte cât se poate de profesionist, fără să-și dezvăluie adevăratele sentimente. Într-un top al amabilității, o plasez pe locul al treilea, după Fionnella și Todd. Doar că mai am de vorbit și cu tipul cu camera, așa că mai bine aș fi rezervată cu opiniile...

— Fionnella ți-a pus câteva întrebări despre activitatea sexuală, dar acum urmează să aprofundăm subiectul...

Fără scuze. Fără amabilități. La obiect.

Întreaga operațiune decurge atât de calm, încât mă întreb cât de des Bărbatul-cu-voce-distorsionată organizează astfel de reprezentări sexuale de un milion de dolari.

Nu-mi pasă. Nu mă interesează decât banii. Îmi vând trupul ca să-mi recâștig viața și e un schimb care mi se pare rezonabil.

— Ai avut vreo boală cu transmitere sexuală sau suspectezi că ai una acum?

Tresar și scutur din cap.

— Nu. Niciodată.

Folosirea prezervativelor era regula numărul unu la Casa de Vacanță. Unul dintre puținele lucruri în privința cărora Clayton avea dreptate. Deși presupun că achiziționarea lor era mai ieftină decât facturile medicale sau, și mai rău, decât să ai o fată valoroasă în incapacitate de muncă.

— Crezi că e posibil să fii gravidă?

— Nu.

— Trebuie să iei anticoncepționale. Șeful preferă Depo-Provera. E rapid. E noninvaziv — faci o injecție în braț, iar efectele secundare sunt minime.

Îmi întinde un fluturaș cu informații despre anticoncepționale.

— Citește-l diseară. Măine faci injecția, în afara cazului în care ai contraindicații.

Bag fluturașul în buzunar.

— Te învinețești ușor?

Inima mi-o ia la trap și prețiosul burger și cartofii prăjiți sunt pe cale să-mi vină înapoi.

— De ce mă-ntrebi așa ceva?

Dr. Allen nici nu clipește.

— Pe cameră se văd imperfecțiunile pielii, chiar cu machiaj. Trebuie să știu dacă-ți trebuie o cremă care să-ți vindece mai repede vânătaiele.

O explicație perfect rațională. Într-o lume cu susu-n jos.

— Cred că sunt normală în privința vânătailor.

Ea își notează ceva. Restul întrebărilor sunt la fel de obișnuite cât poate fi analizarea trecutului meu sexual. Apoi mă roagă să mă dezbrac și să mă întind pe pat pentru un examen intern.

Fionnella se întoarce după ce mi se ia sânge și revenim în spațiul ei de lucru. Îmi întinde un telefon nou-nouț. E elegant și pare scump.

— Șeful vrea să-l ții deschis tot timpul.

Mă privește fix în ochi.

— Nu poate fi urmărit, iar în agendă ai numărul meu. De acum înainte, pe mine mă suni dacă ai întrebări legate de această slujbă.

Mă uit la telefon.

— Asta înseamnă că n-o să mai vorbesc cu... șeful până când...

— Da.

Ceva din mine se crispează.

— Și când va fi asta?

— În funcție de cum merg dieta și exercițiile fizice, peste o săptămână, maximum zece zile.

Nodul din gât e și mai mare. Mă încrunt în sinea mea.

— Corect. OK.

— Trebuie să-mi mai spui programul de lucru, apoi ești liberă să pleci.

I-l spun, iar ea se strâmbă.

— Mi s-a spus că ai programul mai flexibil. Avem multe de făcut.

În marea schemă a existenței mele de rahat, aleg să nu mă simt ofensată.

— Trebuie să muncesc.

Nu spun mai multe. Mă privește din nou fix în ochi și dă din cap după un minut.

— OK.

Face un gest care vrea să însemne *dă-mi voie să te conduc la ieșire*. Chiar înainte să ajungem la ușă, îmi aduc aminte de rucsac.

— Trebuie să-mi iau lucrurile din încăperea unde se află camera.

Ea dă aprobator din cap și se întoarce în livingul imens și pustiu. Pentru că am mai fost aici de două ori, știu unde este camera de interviuri fără să mai am nevoie de instrucțiuni. Intru, mă aplec să-mi iau bagajul de pe jos și mă ridic. Camera are un bec roșu aprins, de parcă ar fi încă în funcțiune.

Ezit, apoi mă apropii.

Nu știu exact ce forță mă impulsionează, dar ceva din interiorul meu vrea să mai audă acea voce încă o dată. Mă aplec și mă uit în obiectiv. Deschid gura, dar nu-mi găsesc cuvintele, astfel încât să nu par o cretină desăvârșită pentru că vorbesc cu o cameră de luat vederi. După un minut, mă ridic. Dar tot nu pot părăsi camera.

— Lucky!

Sar până la tavan când aud vocea pe care încă o am în minte.

— Mai ești acolo?

Nu-mi răspunde. Iritarea și stânjeneala se luptă în mine. Sigur că e acolo. Când simt că degetele mă dor, mă uit în jos și constat că strâng cu putere în mâini noul meu telefon. Îl flutur spre cameră.

— Mulțumesc pentru ăsta.

— Cu plăcere.

Ar trebui să plec. Mi-am terminat treburile aici deocamdată. E timpul să mă întorc în iadul meu.

— Voiai să mă auzi, Lucky? Întreabă el cu acea voce de robot care mă fascinează într-un mod ciudat.

Îmi frământ mintea să-mi amintesc ce voiam să-i spun mai devreme.

— Da, m-am gândit la... un nume pentru tine.

— Da?

Cum poate o voce distorsionată să fie atât de calmă, atât de sexy?

— Q. Mi-ar plăcea să-ți spun Q.

Nu răspunde imediat. Încep să mă simt ca o idioată.

— Q. Ești sigură?

Ridic din umeri.

— Nu chiar, dar e singura literă care mi se pare că nu sună nici pretențios, nici absurd. Dacă nu-ți convine...

Poate că mă înșel, dar mi se pare că aproape-l pufnește râsul când zice:

— Mai spune o dată.

Da, clar sunt o idioată. Stânjenită, mi se pune un nod în gât.

— Q.

— Mulțumesc, Lucky. Q mi se potrivește perfect. Bravo!

Bravo? Nu știu prea bine ce înseamnă asta, dar nu pot ignora impulsul amețitor pe care-l simt în mine.

— Bine.

— La revedere, Lucky.

Îi ascult comanda. Becul roșu se stinge.

Ies din încăpere.

7

Motor!

Marti dimineată la prima oră încep să-mi pun în aplicare planurile modificate. Axel, partenerul meu de afaceri, despre care aş putea spune că-mi este şi prieten, nici nu clipeşte când aude ce-i cer. Aşa funcţionează relaţia noastră. În trecut, ne-am făcut unul altuia astfel de servicii. Şi el îmi va cere aceeaşi favoare în viitorul apropiat, iar eu îl voi ajuta, fără să-i pun întrebări.

Avem grijă să păstrăm echilibrul. Dezechilibrul nu ni se potriveşte niciunuia.

După ce mă asigur că obstacolele vor fi înlăturate, îi scriu un e-mail asistentei mele, cu cea de-a doua mea rugămintă. O privesc prin geamul despărţitor al biroului meu. Ea înalţă privirea, dă din cap şi ridică telefonul.

Mulţumit, acopăr geamul şi mă holbez la e-mailul din inbox.

Maxwell.

Îl deschid fără să dezactivez butonul de notificare. E aceeaşi somaţie pe care am primit-o toată săptămâna. Cină la conacul din Upper West Side, în care am crescut.

Îi răspund că sunt de acord. El deschide e-mailul imediat şi aproape că-i văd mutra înfumurată în timp ce citeşte ce i-am scris.

Îmi ia un minut ca să mă împotrivesc dorinţei de a ceda vidului din interiorul meu. Asta îmi face tatăl meu. De când îl ştiu, tata a avut acest efect asupra mea. Cu mult înainte de moartea mamei. Cu mult înainte să ştiu unde şi când îmi va veni sfârşitul, am ştiut că şi el este responsabil pentru întunericul din sufletul meu.

Trecerea timpului n-a făcut altceva decât să-mi confirme şi să-mi întărească această convingere. Desigur, aş fi putut înceta s-o

mai alimentez. Terapia și pastilele m-ar fi ajutat dacă aș fi vrut. Dacă n-aș fi lăsat-o pe Adriana Nathanson să-mi aplice terapia ei suplimentară, îngenuchind și sugându-mi scula, când ar fi trebuit să aibă grijă de sănătatea mea mintală.

Dar eu sunt Quinn Blackwood. Bogat. Îndreptățit. Un ticălos fără remușcări care dorește să moară. Am acceptat asta acum multă vreme. Nu intenționez să mă schimb. Nici pentru mine. Nici pentru altcineva.

Oftez și iau primul dosar de pe birou — un complex de apartamente pe o plajă reamenajată din Miami care e aproape gata. După ce se termină lucrările, voi vinde fiecare apartament cu cel puțin trei milioane jumate. Și mai mulți bani adăugați la averea impresionantă a familiei Blackwood.

Iau telefonul și apăs cifra zece pe apelare rapidă.

— Quinn, tocmai mă pregăteam să vin.

— Trebuie să anulăm prânzul, Ash, îi spun eu șefului echipei de contracte și planificare.

— Ah, bine. Dar trebuie să terminăm cu afacerea de la Denver. Consorțiul începe să se agite că tot amânăm.

— Blackwood finanțează 70% din proiect. Lasă-i să aștepte!

El oftează.

— Mă plătești să-ți dau sfaturi, deci uite unul: dacă n-ai un motiv serios să amâni, hai să încheiem afacerea. Animozitățile de dragul animozităților au poate farmecul lor pe moment, dar pe termen lung nu fac altceva decât să complice inutil situația. Dacă tatăl tău ar fi aici, ar spune același lucru.

Apăs pe butonul difuzorului și pun telefonul la loc în suport. Nu răspund până când nu-l aud cum se foiește agitat.

— Ash?

— Da.

— Ești concediat.

Închid telefonul. Peste zece minute bate cineva la ușă. Cu cinci minute mai târziu decât anticipam. Poate a făcut un ocol pe la toaletă, să-și schimbe chiloții murdari.

— Intră, spun fără să ridic glasul.

Ash Langston intră, palid la față, cu mâinile deja întinse.

— Uite, Quinn, nu vreau să ameninț sau — inspiră adânc — să dau afară oameni ca să mă distrez. Încercam să simplific lucrurile, să-mi fac treaba pentru care m-ai angajat.

— Și crezi că sunt irațional pentru că amân afacerea din Denver.

Îl privesc apropiindu-se de biroul meu.

— Nu, nu irațional. Doar... uite, îmi pare rău. Dacă vrei să așteptăm, așteptăm. Tu ești șeful.

Nu-i răspund. Privirea îmi cade pe ceasul vechi de argint de pe birou, care măsoară în tăcere trecerea timpului.

Vreau s-o văd din nou. Vreau să fiu sigur că scânteia e reală.

Ash încearcă să-și păstreze calmul în fața mea, dar e terminat. Fac pariu că vede cum datoriile de un sfert de milion de dolari la jocuri de noroc îl copleșesc. Sau poate că transpiră când se gândește că poate pierde mansarda din Soho, unde-și ține amanta.

— Știi că doi dintre membrii consorțiului fac sex cu minore? Sau că șeful a mușamalizat patru acuzații de violență domestică aduse de soția sa în ultimii doi ani?

Se oprește în loc și rămâne cu gura căscată.

— Nu! Iisuse, habar n-aveam, Quinn, îți jur. Am făcut toate cercetările preliminare, am apelat la firma de investigații la care apelăm de obicei.

Ridic din umeri.

— S-au priceput să-și șteargă urmele, dar eu sunt mai bun.

Ash dă din cap.

— Mmm... desigur. O să trag de timp cât vrei tu. Sau putem anula contractul. Sunt sigur că putem găsi o portiță care să ne protejeze. Apoi îi dăm în judecată.

— Nu. De consorțiu mă ocup eu.

Se-nverzește la față, de parc-ar fi gata să vomite. Pe tâmplă i se scurg stropi de transpirație.

— Quinn, te implor. Gemenii mei vor să meargă la Yale. Mi-am reipotecat casa ca să le plătesc taxele de studii. Nu-mi pot pierde slujba. Mai dă-mi o șansă.

Desigur, minte. Și-a reipotecat casa ca să-și plătească amanta. Soția lui plătește taxele de studii ale copiilor, cu banii din moștenirea ei.

Mă ridic și dau ocol biroului, apoi mă așez pe el.

— Vrei să-ți salvezi slujba?

— *Da!*

— Atunci spune-mi care sunt primele cinci proprietăți pe care a pus tata ochii. Proiectele lui de suflet.

Ash pare tensionat.

— Dar... n-ai preluat tu portofoliul?

Îi zâmbesc scurt.

— Știi că te sună o dată pe săptămână să verifice la ce contracte lucrăm. Primele cinci. Am nevoie de numele lor.

Mi-am înăsprit glasul. Văd cum înghite-n sec, speriat.

— *Ăăăă...* sunt două în Boston... Blackwood One și Blackwood Two, proiectul cu apartamente din Miami, ferma de cai din Montana pe care mama ta vitregă a insistat s-o cumpere anul trecut și o clădire în care funcționează orchestra filarmonică de juniori din Philly.

De ferma de cai nu știam, dar de celelalte, da, sunt exact cele pe care le bănuiam. Ridic piciorul peste birou și-mi încrucișez brațele.

— Câți bani am dat asociațiilor caritabile anul trecut, Ash?

— Nu am cifrele exacte, dar le pot verifica.

— Fă-mi o estimare.

— *Ăăă...* undeva aproape de un sfert de miliard.

— Cât am recuperat din scutirile de taxe?

Un alt val de transpirație i se scurge pe față.

— Tot.

Dau din cap.

— Uite cum poți să-ți păstrezi slujba, Ash. Până azi la ora cinci, vreau un contract beton, gata de semnat, și un comunicat de presă.

— Ăăă... sigur, doar să-mi dai detaliile.

Mă ridic în picioare.

— O să le ai pe e-mail până te-ntorci în birou. Nu mă dezamăgi, Ash!

— N-o să te dezamănesc. Mulțumesc, domnule.

Se strecoară afară, iar eu mă întorc la birou. Mă uit imediat la ceas. Unu fără un sfert. Mă străbate un fior ușor. Trimit e-mailul pe care l-am pregătit pentru Ash înainte de a-l suna. Mai rezolv câteva probleme de afaceri, apoi îmi sună interfonul. Las pixul jos.

— Las-o să intre!

Primul obiect care apare e căruciorul de argint dăruit tuturor membrilor consiliului director al companiei Blackwood Estate, acum doi ani, de Crăciun. Mă uit dincolo de el când ușa se deschide larg. Ea intră puțin șovăitoare, dar își ascunde stânjeneala privind în jur.

Ochii ei verzi îmi întâlnesc privirea. Înghite în sec. Tensiunea din stomac îmi transmite că nu am reușit să-mi închipui efectul pe care-l are fata asta asupra mea. Sau eu asupra ei. Se uită la mine câteva secunde, după care se îndreaptă spre masa de douăsprezece persoane aflată în cealaltă parte a biroului meu.

O urmăresc cu privirea, îi observ părul prins, gâtul fragil, formele rotunde. Silueta ei plăpândă îmi atrage atenția când trece pe lângă biroul meu, împingând căruciorul. Ținuta ei ștearsă mă lasă să-i observ sânii ce se leagănă ușor și să-i privesc pentru prima oară picioarele superbe. Sunt frumos modelate, cu mușchi fermi și glezne delicate pe care de-abia aștept să le ating. Simțurile mi se trezesc la viață când mă gândesc ce pradă decadentă va fi atunci când îmi va cădea în mâini.

Dacă aș fi studiat-o astfel vineri, m-aș fi dat de gol, dar aici, în intimitatea biroului meu, îmi permit.

Fără să spună nimic, ajunge la masă și începe să aranjeze farfuriile cu mișcări precise. Îi privesc din nou trupul și scula mi se-ntărește. Deși fata e cam slabă, este desăvârșit proporționată.

Sau, mai simplu spus, e perfecțiunea întruchipată, îmbrăcată în haine șterse, de muncă.

La naiba, și mâinile ți sunt atât de delicate!

Mă ridic și mă întorc în fața biroului. Ea se apleacă și pune pe masă ultimele farfurii, acoperite.

— Se obișnuiește să saluți când intri într-o încăpere în care se află cineva, murmur eu.

Ea încremenește, se întoarce și apucă mânerul căruciorului. Ochii ni se întâlnesc o clipă, apoi ea se uită în altă parte.

— De obicei nu sunt atât de nepoliticoasă.

— Dar?

Se strâmbă scurt.

— *Chef...* el m-a învățat cum îți plac lucrurile.

— Sincer, mă-ndoiesc că are habar cum îmi plac mie lucrurile. Dar, te rog, luminează-mă.

Mă privește în ochi o secundă, apoi își ia ochii de la mine. Aș vrea să mă simt iritat. Dar știu ce vede când se uită în ochii mei. Știu ce vede toată lumea. Așa că o las în pace.

— Nu-ți place să ți se vorbească. Nu-ți place zăngănitul tacâmurilor. Și-ți place ca farfuriile să fie așezate în unghiuri precise.

— Doamne, șoptesc eu. Probabil că-ți imaginezi că sunt un ciudat...?

Ridic din sprânceană.

— Elly, spune ea, cu o voce puțin răgușită.

— Spune-mi, Elly, ți se pare că sunt un ciudat?

Începe să respire precipitat. Sunetul e slab, înăbușit în ultimul moment; mă privește din nou în ochi. I-am acordat permisiunea mea, iar ea își ia răgazul ca să mă studieze. Roșeața din obraji e dovada că-i place ceea ce vede.

Simt cum mi se scoală scula. Îmi încrucișez gleznele, ceea ce-i atrage atenția. Ochii ei larg deschiși zăbovesc asupra zonei mele intime. Apoi clipește și își ferește din nou privirea.

— Ăă... nu, nu ești un ciudat.

— Mulțumesc.

Mă îndrept de spate și mă apropii de masă. Degetele ei strâng și mai tare căruciorul, dar nu se dă la o parte. Ajung lângă ea și inspir lent.

Fără parfum. Fără șampon și cosmetice scumpe. Doar săpun ieftin. Totuși vreau să-i sfâșii uniforma de pe trup, s-o întind goală pe masă și s-o devorez pe ea în locul mâncării.

Probabil că-mi sesizează intențiile. Face câțiva pași într-o parte, trăgând căruciorul în spatele ei. Își continuă retragerea, iar eu, care-mi trăgeam scaunul, mă opresc brusc.

— Unde te duci?

De data asta ne privim ochi în ochi, iar ea zăbovește cu privirea asupra mea mai mult de o clipă.

— Înapoi în restaurant.

— Nu. O să aștepti până când termin. Apoi o să strângi. Nu pot să suport mirosul care rămâne după ce mănânc.

Pare captivă între revoltă și capitulare.

— E vreo problemă, Elly?

Clatină din cap.

— Nu. Dar nu vreau ca *chef* să creadă că pierd vremea.

— Ai acest obicei?

Se încruntă, jignită, apoi face un efort și își revine.

— Sigur că nu. Dar e un pic... temperamental.

— Serios?

Ea se strâmbă.

— Te rog să nu-i spui că am zis asta.

— Nu-i spun. O să fie micul nostru secret. Lasă căruciorul și vino-ncoace, Elly.

Mă duc în celălalt capăt al mesei și aștept. Se mișcă lent, dar se supune. Când ajunge lângă mine, trag un scaun.

— Ia loc.

Își dă capul pe spate și observ acel sâmbure de revoltă pe care l-am surprins în ochii lui Lucky. Dar foarte repede secretele și teama sting focul rebel. Își lasă capul în jos și se așază.

— Ai mâncat?

Cunosc răspunsul, dar aștept să-mi răspundă ea.

— Da.

— Mai vrei ceva?

Ea clatină din cap.

— Nu, mulțumesc.

Mă așez la locul meu și îndepărtez capacul de pe prima farfurie.
Și apoi, în liniște, dau gata un chateaubriand excelent.

8

Tranziția

— *Ți-ai pierdut mințile? Fir-ar a naibii de treabă!*

Îi întind calm haina lui Felix, majordomul cărunt și imper-turbabil al tatei, îmi scutur stropii de ploaie din păr și-mi îndrept manșetele mânecilor.

— Bună seara, tată. Cum a fost călătoria la Albany?

— Răspunde-mi, băiete!

— Dacă mi-am pierdut mințile? Știm amândoi că e foarte probabil ca răspunsul la întrebarea asta să fie da. Din nefericire, după zece ani de terapie, dr. Nathanson n-a găsit încă un diagnostic clar. Poate c-ar trebui s-o invităm pe la noi, să discutăm problema la o farfurie de brânzeturi și la un pahar cu vin?

Se repede spre mine, un metru nouăzeci de pură genetică Blackwood. Rămân relaxat, deși sângele îmi fierbe de nerăbdare. Se oprește la vreo zece pași distanță de mine. Sunt dezamăgit.

— Pentru tine totul e o glumă, fiule?

Îmi vine să râd, dar mă abțin într-o secundă.

— Nu glumesc niciodată în privința vinului. Sau a brânzeturilor.

La 51 de ani, Maxwell Blackwood e în floarea vârstei, ca un adevărat Blackwood. E cea de-a patra generație dintr-un șir lung de bărbați Blackwood puternici, transformați de la zero în membrii elitei din New York. Scurta, dar ilustra sa carieră militară a adăugat un strop de tărie de caracter farmecului lui înnăscut. Ceea ce Maxwell Blackwood nu poate obține cu un surâs capătă cu o mână de fier. Asta-l face unul dintre cei mai respectați și temuți oameni din țară.

Stăm față-n față pe un coridor lat al conacului. Felix păstrează o distanță discretă. Deceniile petrecute în slujba familiei mele l-au

făcut imun la confruntări ca aceasta. Mă uit urât la tata. Cămașa lui de un alb imaculat arată că tocmai s-a întors de la unul dintre numeroasele evenimente care-i solicită prezența zilele astea.

Cu mâinile înfipite în șoldurile zvelte, cu ochii îngustați, mai închiși la culoare ca ai mei, mă privește cu o mânie explozivă.

— Fir-ar să fie, ai dat sau nu proiectul meu de locuințe din Miami unei asociații caritabile pentru oameni fără adăpost?

Maxwell înjură rar. Deci două înjurături în două fraze diferite sunt o adevărată realizare.

— Ah... chestia aia. Campania trimestrială de caritate începe peste câteva săptămâni. M-am gândit să le-o luăm înainte.

Pe tâmplă i se zbate o venă.

— Proiectul ăla valorează 80 de milioane de dolari. Nu te-ai gândit să discuți cu mine, înainte să vii cu un nenorocit de comunicat de presă prin care să anunți donația?

Îmi strecor mâinile în buzunare înainte să vadă cum strâng pumnii.

— Sincer, nu.

E mânios și nu-i vine să creadă. Dă să se-ndepărteze, dar se răsucesce aproape instantaneu, arătând cu degetul spre mine.

— O să anulezi contractul mâine, Quinn. O să mai dai un comunicat de presă în care o să declari că ai făcut o greșeală. Dă-le altceva dacă trebuie, dar n-o să le dai de pomană proiectul din Miami.

— Aș putea, dar cum ai fi privit, tată? Donația a fost făcută în numele tău, din partea unei companii care-ți poartă numele. Gândește-te ce *rușinos* ar fi.

— *Futu-i Dumnezeuul mă-sii*, tu te faci de rușine, ticălosule!

Ridică mâna și-și deschide cu o smucitură primul buton al fracului. Mă legăn pe tălpi.

— Mulțumesc. Acum, hai să trecem la adevăratul motiv pentru care sunt aici sau vrei să plec și să-ți ignor din nou telefoanele?

— Ce mama dracului e cu tine?

Aproape că mă simt tentat să-i spun. Cât poate fi de obtuz? Dar apoi îmi amintesc că aroganța e unul dintre marile defecte ale celor din familia Blackwood. Așa că ridic din umeri.

— Am nevoie de un răspuns, ce mama naibii. Dacă dai din umeri nu e suficient, fiule.

Scrâșnesc din dinți și încerc să-mi stăpânesc valul de furie sata-nică ce mă cuprinde de câte ori îmi spune *fiule*.

— Dacă spui tu.

Ne privim din nou războinic. Felix își drege glasul.

— Domnule Quinn, pot să vă aduc ceva de băut?

— Ar fi nemaipomenit, răspund fără să-mi iau privirea de la tata. Mai ai vreun strop din sticla aia de Macallan '46 ascuns pe undeva, bătrâne?

— Desigur. Imediat, domnule. Pentru dumneavoastră la fel, domnule Blackwood?

Tata se uită urât la Felix, apoi se întoarce și se îndepărtează.

— Nu, se răstește el. Quinn, o să terminăm discuția asta la mine-n birou.

Dau din cap înspre Felix și-l urmez relaxat pe tata. La jumătatea drumului, aud zgomot de tocuri în spatele meu.

Nu mă întorc. Mirosul vag de Coco Mademoiselle e suficient să-i anunțe prezența. Niște mâini calde îmi alunecă pe umăr și mi se opresc pe ceafă. La un moment dat în timp, i-a intrat în cap că-i aparțin și că mă poate atinge atunci când nu ne vede nimeni.

— Mi s-a părut mie că ești tu, Quinn, îmi murmură ea la ureche. Nimeni nu-l scoate mai tare din minți pe Max decât tine.

— Ești sigură? Întreb eu accentuând cuvintele.

Râde răgușit, forțat.

— Ei bine, n-o să te mint. Sunt momente în care și eu îl enervez la culme pe Max.

— O să fii amabilă și o să mă scutești de detalii, firește.

Râde din nou și vine în fața mea, astfel încât nu mai văd portretele numeroaselor generații ale familiei Blackwoods ce umplu pereții.

O face fără să-și ia mâna de pe ceafa mea, blocându-mi complet vederea. O măsur din cap până-n picioare.

Poartă un kimono cu modele aurii. Decolteul adânc și talia accentuată îi scot în evidență nurii remarcabili.

Fostă agentă de bursă, Delilah Blackwood, înaltă și voluptuoasă, s-a ridicat din sărăcie și a devenit un adversar periculos, în zece ani sau ceva mai mult. E uluitor de frumoasă, cu un păr drept și negru ca pana corbului care-i ajunge până la talie. Bretonul filat care aproape că-i atinge genele și buzele mereu date cu ruj purpuriu te fac să-ți fie greu să-ți iei privirea de la ea când intră în încăpere.

O tratez după cum merită, și o privesc admirativ, după care îi susțin privirea rezervat, însă mai puțin ostil, în timp ce ea se joacă în continuare în părul meu.

— Desigur. Știi că urăști detaliile.

Îmi zâmbesc amețitor, dar eu nu-i zâmbesc. În cele din urmă, renunță la orice încercare de a juca rolul de stăpână imperturbabilă a casei. În spatele ei, amândoi îl auzim pe tata care se plimbă prin birou. Înjură din nou și pașii i se aud din ce în ce mai tare. Delilah se apropie și, sub pretextul că mă sărută de bun venit, îmi șoptește la ureche:

— Mi-a fost dor de tine, scumpule. La Albany a fost ca-n iad fără tine.

— Dar tu nu înflorești cel mai frumos în iad, draga mea mamă vitregă? Cred că i-ai pus pe servitori să alerge ca la curse ca să-ți facă sejurul în iad mai interesant.

Pentru o fracțiune de secundă, ochii ei cenușii scapără sinistru, dezvăluind-o pe adevărata Delilah Frost. Dacă dai la o parte luciul și ștaiful, vezi o pisică de cartier în forma ei cea mai pură, gata să zgârie cu ghearele ei poleite și să țină cu orice preț în ele tot ce-i aparține. Setea ei neostoită de putere a făcut-o să pescuiască la 25 de ani cel mai mare pește din New York.

Dar mai poftesc și la alte lucruri, cum ar fi sexul dur și periculos. Cu cât mai dur, cu atât mai bine. Exact ce nu primea de la

Blackwood senior — iar chestia asta a avut grijă să mi-o spună foarte clar de la bun început.

— N-am toată noaptea la dispoziție, Quinn. Pentru numele lui Dumnezeu, ai de gând să-mi arăți vreun strop de respect...? Ah, Lilah, credeam că te-ai culcat deja.

Delilah se rotește pe papucii cu tocuri subțiri, cu un zâmbet drăgăstos și liniștitor, *de nevastă*, pe buze.

— Mă duceam să mă culc când am auzit discuția voastră. Apoi mi-am adus aminte că ai spus că va trece Quinn pe aici. Mi s-a părut politicos să-l salut.

Maxwell se relaxează o fracțiune de secundă și-și încolățește brațul peste mijlocul soției sale. La 35 de ani, Delilah are vârsta perfectă ca să nu atragă chicotelile răutăcioase care vin la pachet cu astfel de relații, cu bărbați puternici și bogați. De asemenea, și-a creat o reputație care le transmite celor care n-o cunosc că poate fi aproape iertată pentru că se crede egala tatei.

Dar nu e.

Această ultimă treaptă de acceptare, greu de obținut, este cea care o face să se uite la mine cu o dorință care bate la ochi și care-ar fi aproape distractivă, dacă n-ar exista un adevăr simplu și crud.

E doamna Maxwell Blackwood. Dar titlul acesta nu-i aparține. L-a luat cu forța și este de neiertat.

— Măcar mai e cineva pe-aici care prețuiește bunele maniere, se răstește Maxwell cu ochii mijiți, iar soția lui mă privește fix.

Îmi vâjâie capul, din ce în ce mai puternic, cu fiecare bătaie a inimii.

— Va trebui să mă accepți așa cum sunt, tată. Sunt cam mare să mă mai bați la fund.

Mormăie, apoi își mângâie liniștitor soția, care-i pune mâna pe piept. Delilah oftează.

— Voi doi mă obosiți cu ciondăneala voastră permanentă. Iubitule, cred c-ar trebui să-ți iei ceva de băut; lasă-mă să vorbesc cu Quinn un minut.

Maxwell dă să clatine din cap. Delilah se postează în fața lui, atrăgându-i atenția:

— Max! Pleacă!

Furia îndreptată împotriva mea s-a calmat. Tata se duce înapoi în biroul lui și trăneste ușa. Delilah se întoarce rapid spre mine, cu o privire înverșunată și hotărâtă.

— Vreau să ne vedem. Săptămâna asta.

— Nu. Spune-mi de ce vrea să discute cu mine.

— Mai întâi promite-mi că te-ntâlnești cu mine.

Îi întorc spatele și pornesc pe coridor.

— Du-te dracului, Delilah!

Vine repede după mine.

— Să nu-mi vorbești așa! Îmi șuieră ea.

— O să vorbesc cu tine cum dracului vreau eu.

Vine lângă mine și-mi pune o mână pe braț. Sunt pe punctul de a mă smuci când îl văd pe Felix apropiindu-se, ducând o tavă de argint veritabil cu un singur pahar pe ea. Delilah se desprinde de mine fără niciun strop de remușcare.

Iau paharul și dau pe gât dintr-o sorbitură whisky-ul de 10 000 de dolari. Pot să jur că-l văd pe Felix tresărind când pun paharul la loc pe tavă.

— Mulțumesc, bătrâne.

— Întotdeauna, o plăcere, domnule.

— Spune-i tatei că a intervenit ceva, bine?

Felix deschide gura. Delilah nu-l lasă să vorbească.

— Pe bune, Quinn. Chiar trebuie să fii așa dificil? Te-ai obosit să vii până aici. O să-i întorci spatele din nou?

În ochi i se aprinde un mic foc pe care aș vrea să-l atâț, dar nu aici, în această casă, unde am atâtea amintiri și unde lucrurile riscă să-mi scape de sub control.

— Spune-i să-mi trimită un e-mail sau zi-mi tu despre ce e vorba.

Delilah se uită la Felix:

— Asta e tot, mulțumim.

Bătrânul se retrage, dând scurt din cap.

— Vorbesc serios, Quinn, șoptește ea amenințător. *Trebuie* să te văd. Au trecut luni întregi...

— Și data trecută când m-ai rugat frumos, ți-am făcut pe plac. Mi se pare mie, sau îmi ești datoare?

Înghite în sec.

— Chestia aia... n-a fost același lucru.

Mă strânge tare de braț.

— Te rog, iubituie. Nu mai pot.

Îi ignor rugămintea și fac un semn spre birou.

— Ce dracului vrea? Nu te mai întreb încă o dată.

Flutură nerăbdătoare din mână la întrebarea mea.

— Ceva legat de program și de campanie.

Mă blochez o secundă.

— Ce e cu campania? Se gândește să nu candideze?

Ea se încruntă.

— Nu, dimpotrivă. Pentru că ai jucat un rol important data trecută, vrea să se consulte cu tine în câteva privințe. Își dorește să treacă mai repede la fapte, nimic altceva. Dar nu vreau să vorbesc despre asta. Vreau să vorbim despre noi...

Oftez ușor și las cuvintele lui Delilah fără răspuns. Planurile mele rămân neschimbate, indiferent de decizia pe care o va lua Maxwell, deci e foarte convenabil ce aflu. Credeam că voia să discute despre afacerile de la Blackwood Estate, deși nu mai joacă un rol activ în companie. Acum știu de ce m-a chemat, și roțițele din capul meu încep din nou să se învârtă.

— Quinn? insistă Delilah.

Las deoparte analiza amănunțită a planurilor mele și o privesc în ochi. Își trece limba peste buza de jos, umedă și lucioasă în lumina de pe coridor. Îi pun o mână pe braț.

— Bine. O să te caut peste câteva zile. Poți să rezisti până atunci?

Pe chip i se citesc ușurarea și triumful. Îmi zâmbește ațățător.

— Mă descurc. Sper.

Dau să mă întorc în birou. Ea mă strânge tare de braț.

— O să... De data asta vreau să fim doar tu și cu mine.

O ating ușor pe vârful nasului.

— Nu ești în poziția de a pune condiții, Delilah. Primești ce sunt dispus să-ți ofer. Sau nu primești nimic. Crezi c-o să fie vreo problemă?

Se încruntă și se desprinde de brațul meu.

— Nu știu de ce-ți tolerez chestiile astea, Quinn.

Îi ating cu degetul buzele bosumflate.

— Hai, scutește-mă de rolul de femeie jignită, bine? Știm amândoi că te prefaci. Iar acum, du-te la culcare. Te sun eu.

Plec fără să privesc înapoi. Știi că încă se uită după mine, pentru că nu-i aud pașii îndepărtându-se. Intru în biroul tatei fără să bat la ușă. Îl găsesc stând în picioare la fereastră, cu privirea pierdută în bezna și luminițele nopții din Central Park. Când se întoarce, văd că ține în mână un pahar de cristal, asemănător cu cel din care am băut și eu.

Furia nu i-a dispărut din ochi, dar îmi dau seama că încearcă să se stăpânească. S-o folosească în avantajul lui.

— Putem să discutăm ca doi adulți despre motivul pentru care te-am chemat aici?

Închid ușa în urma mea, îmi bag mâinile în buzunare și mă plimb până în mijlocul încăperii.

— Fără doar și poate, *tată*. Poate c-ar fi cazul să renunțăm la discuție și să te felicit direct?

Pare de-a dreptul surprins. Îi zâmbesc, dar nu-i întind mâna. De-asta mi-am băgat mâinile în buzunare. Mi-ar fi prea greu să-l ating pe tata.

— Delilah mi-a dat vestea cea bună. Mi-a mai spus că vrei să discutăm despre program?

— Da, așa e.

Ridic din umeri relaxat și receptiv.

— Nicio problemă. Pune-l pe șeful tău de campanie să ia legătura cu asistenta mea. Sunt sigur c-o scoatem noi la capăt cumva.

Rămâne cu gura căscată. Apoi dă scurt din cap.

— Îți mulțumesc, fiule. Credeam că și de data asta va trebui să mă lupt cu tine. Dar să știi că tot nu sunt încântat de chestia cu Miami...

— Afacerea cu Miami e încheiată deja. Nu am ce să mai fac. Vrei să par slab și nehotărât? îl necăjesc eu.

Furia i se vede pe chip, dar farmecul seducător al puterii o estompează.

— Bine. Dar vreau toată atenția ta când o să am nevoie de tine, în timpul campaniei.

Mă uit peste umărul lui, la un zgârie-nori din depărtare.

— Firește. E ceva important pentru tine. Pot să-nțeleg, mint eu.

Se oprește un moment. Apoi spune:

— Mulțumesc, fiule.

Îl privesc în ochi și vorbele îmi ies cu ușurință din gură.

— N-ai pentru ce. Cel de-al doilea mandat al tău ca guvernator al New Yorkului va fi memorabil pentru numele Blackwood. O să am eu grijă de asta.

Oftează de ușurare, iar eu plec, trecând pe lângă portretele numeroaselor generații din familia Blackwood, atârinate pe hol. Primul datează de pe vremea navei Mayflower². Încetinesc pasul și privesc tabloul care-l reprezintă pe Ichabod Blackwood. Avea aceeași mândrie și aceeași aroganță pe care le văd și pe chipul tatei. Zâmbesc spre portret, acceptând privirea severă și dojenitoare a lui Ichabod.

— Uită-te bine, bătrâne. Trenul ăsta n-o să se mai întoarcă niciodată în stație. Linia ta genealogică se va sfârși cu mine.

Salut portretul și ies din casa tatălui meu.

2 Corabie care a adus, în anul 1620, primii englezi care au traversat oceanul și au venit în America. (N. t.)

Rezervare anulată

Lucky

Când cotesc pe strada pe care se află motelul în care stau, merg în aceeași poziție pe care o am în ultimul timp — privirea în pământ și umerii strânși —, așa că nu observ agitația până când nu ajung la fața locului.

— Ce mama naibii vrei să spui, cum adică trebuie să plec? îl întreabă pe manager un turist pe jumătate dezbrăcat.

— Nu știu cum să-ți mai explic, domnule. Ministerul Sănătății zice că trebuie să-nchid imediat, deci da, tu și toți clienții de aici trebuie să vă faceți bagajele și să vă cărați. Inspectorul se-ntoarce într-o oră. Cu lacăte.

Simt un gol în stomac. Picioarele îmi paralizează în parcare asimetrică, încercând să pricep ce se întâmplă.

— Rahat! Stau în haznaua asta de ani întregi pentru că angajatorul meu e prea zgârcit ca să-mi ofere cazare într-un motel mai bun când vin aici cu afaceri. Sunt mai mult decât familiarizat cu șobolanii din fiecare cameră. Deci ce anume s-a schimbat? Și de când dă Ministerul Sănătății oamenii afară?

Managerul ridică din umeri.

— Să mor dacă știu. Uite, eu sunt doar managerul, OK? Urmez ordinele de sus, ca și tine, deci nu mă mai bate la cap.

— La naiba! Și eu ce fac acum?

— Dracu' să mă ia, nu știu, găsești un alt loc și iei *factură* de acolo!

— Du-te naibii! Vreau toți banii înapoi, prietene, și vreau compensații financiare pentru inconvenientul ăsta. Altfel nu plec nicăieri.

Managerul se scarpină pe burta umflată de bere.

— Nu-ți pot returna decât 75% din suma plătită pentru cazare, pentru restul sejurului. Va trebui să dai în judecată compania hotelieră dacă vrei să obții mai mult.

— Îți bați joc de mine?

Clientul devine din ce în ce mai roșu la față. Managerul, care nu pare deloc deranjat de mulțimea de turiști nemulțumiți, ridică din umeri.

— Nu. Tot ce ți-am zis e scris acolo, cu litere mici. N-ai decât să citești. Prezintă-te cu chitanța rezervării când pleci și o să primești ce ți se cuvine.

Apoi face un pas înapoi și se adresează mulțimii:

— Asta e tot, oameni buni. Nu uitați, tipii cu lacătele vor fi aici peste o oră. Dacă nu plecați de bunăvoie, veți fi dați afară.

— Da, numai să-ndrăznești, să vezi ce te dau în judecată!

O clientă, o femeie în vârstă, cu părul vopsit în șuvițe roz, ridică un deget artritic spre manager.

— Eu îmi fac doar datoria, dar n-ai decât să-ncerci, cucoană, rânjește el.

Alți câțiva clienți vociferează furioși, dar managerul îi expediază. Aștept până când începe să se îndrepte către biroul lui, apoi o iau la fugă de lângă Toyota Corolla bușită după care mă adăpostisem.

— Mă scuzați, domnule?

Se oprește și mă privește peste umăr.

— Da?

— Nu știu dacă înă mai țineți minte...

— Sigur că te țin minte.

Mă măsoară din priviri. Îmi acopăr trupul cu rucsacul. El observă gestul meu și pare dezgustat.

— Ce vrei?

— Ți-am plătit 200 de dolari azi-dimineață. Pentru cazare până la finalul săptămânii.

— Da. Și?

Strâng și mai tare de breteaua rucsacului și-mi implor karma să mă ajute.

— Eu... desigur, de vreme ce nu mai pot rămâne aici, am nevoie să-mi înapoiezi banii.

Mă măsoară iarăși din priviri, de data asta mai lent, mai vulgar. Un zâmbet pe care l-am zărit de prea multe ori ca să-mi mai pese î se întinde pe mutra rotofeie.

— Firește, dulceată. Cum am zis, adu-mi actele și te rezolv.

Nodul îmi urcă în gât.

— Știi bine că nu am niciun act.

Vocea îmi tremură și mă disprețuiesc pentru asta. Se strâmbă, prefăcându-se că regretă situația.

— Ah, îmi pare rău. N-ai acte, nu putem rambursa nimic. Politica firmei.

De furie, îmi înghit nodul din gât. Aș vrea să sar pe el, să-i înlătur cu unghiile satisfacția de pe față, dar mă străduiesc să-mi păstrez calmul. Mai ales pentru că sunt prea mulți oameni de față, care ar putea înregistra scena cu telefoanele mobile dacă fac vreo prostie. Dar și pentru că nu vreau să-l ating pe rahatul ăsta din fața mea. Vremurile când îi lăsam pe bărbații de genul ăsta să se apropie de mine s-au terminat. În fine... *aproape* că s-au terminat.

— Uite ce e, te rog să arăți un pic de... milă.

Cuvintele mi se opresc pe limbă. Faptul că sunt nevoită să-l implor pe rahatul ăsta să-mi dea înapoi banii care-mi aparțin îmi provoacă o arsură în capul pieptului. Se apropie, fixându-și privirea pe mâinile mele încrucișate peste sân.

— Pot fi milos, dulceată. Vino la mine-n birou și-o să-ți arăt ce poate face Bătrânul Urs pentru tine.

Zâmbește. Întinde mâna spre mine. Fac un pas înapoi — ideea ca tipul ăsta să mă atingă mă umple de scârbă. Dar mai ales pentru că am chef să-i trag un genunchi între picioare Bătrânului Urs dolofan. El îmi interpretează corect gestul.

— Deci nu-ți vrei banii înapoi, să-nțeleg.

Face cu mâna spre stația de metrou Union Turnpike, de unde tocmai am ieșit.

— Acolo e un loc de cazare pentru persoanele fără adăpost. Sau poți să i-o sugi vreunui vagabond ca să te lase să stai în vila lui de carton.

Râde și îmi întoarce spatele spunând:

— Oricum ar fi, dulceată, *situația* ta nu mă privește.

Dispare după colț, în biroul lui, și simt că-mi dau lacrimile. Nici nu clipesc. Pentru că, la naiba, lacrimile nu-mi sunt acum de niciun folos. Dar, Dumnezeuule, îmi vine să mor! Aș vrea să găsesc cât mai repede un cotlon întunecat în care să plâng până nu mai am lacrimi. Îmi vine să-mi dau pumni pentru că am căzut în capcana pe care singură mi-am întins-o. Merg cu greu spre camera mea de motel. Rucsacul meu mare e în același loc în care l-am lăsat de dimineață. Cel puțin nenorocitul n-a dat buzna aici și nu s-a servit și din celelalte lucruri ale mele.

Mă așez pe pat și mă holbez la peretele urât până când vederea mi se încețoșează. Lacrimile îmi curg pe obraji, împotriva voinței mele. Învinsă, mă lungesc pe spate și suspin atât de tare, încât aș putea trezi și morții.

Plâng până când nu mai am lacrimi. Reușesc cu greu să mă ridic și mă duc la baie, îmi suflu nasul în hârtie igienică aspră și mă spăl pe față. Dau cu ochii de reflexia mea și tresar dezgustată. Am fața umflată și părul de pe tâmpile îmi e ud de lacrimi. Îmi desprind privirea din oglindă, mai iau hârtie igienică și-mi șterg lacrimile.

Arunc hârtia în gunoi. Ratez. N-o ridic. E un fel de a spune cosmosului *să se ducă dracului* pentru că mi-a adus atâtea nenorociri pe cap.

Mă întorc în cameră și aud un bip. Inima mi-o ia la trap și paralizez de spaimă, dar apoi îmi amintesc că am telefon nou. În haosul creat de faptul că am ajuns dintr-odată pe străzi, am uitat de întâlnirea pe care o aveam cu Fionnella și cu echipa ei în apartamentul din Midtown.

Mai sunt două ore până atunci, dar, după cum am descoperit în ultimele două zile, Fionnella e obsedată de punctualitate. Azi la prânz am primit un mesaj cu meniul, ca să aleg ce vreau să mănânc. În jumătate de oră mi-au sosit același burger și aceeași cartofi prăjiți. Tocmai îi devoram, când Sully a dat de mine și mi-a adus la cunoștință noile mele îndatoriri de serviciu.

Aproape că m-am înecat cu un prețios duminic de mâncare când mi-a zis că cele două fete care au făcut intoxicație alimentară săptămâna trecută și-au dat demisia și că, până când vor fi înlocuite, voi lucra în restaurantul angajaților. Ca și cum asta n-ar fi fost destul de intimidant, m-a anunțat calm că prima mea sarcină va fi să-i servesc prânzul lui Quinn Blackwood, în biroul lui.

O emoție diferită mă străbate când scot telefonul din geantă.

Ce s-a întâmplat în biroul lui Quinn încă mi se pare supraprealist. După un scurt schimb de replici avut în timp ce-i puneam masa, bărbatul de-abia a mai scos câteva cuvinte. A fost cu siguranță o experiență ciudată să stau la masa lui, să-l urmăresc cum mănâncă. Dar nu atât de ciudat încât să mă facă să dau bir cu fugiții. Ci mai degrabă fascinant, uluitor. Un soi de ciudățenie care-mi făcea inima să tresalte în piept.

Faptul că l-am privit m-a lăsat fără cuvinte, astfel încât chiar m-am bucurat când el a preferat să nu mai poarte nicio conversație. Dar asta nu înseamnă c-am și încremenit. L-am tot studiat, deși n-am mai avut curajul să mă uit în ochii lui — o făcusem de două ori și era mai mult decât suficient. Mai ales că, de fiecare dată, senzația

că alunec extrem de repede spre un final întunecat, dar binecuvântat, m-a lăsat fără suflu.

Când încercările mele jalnice de a nu mă mai holba la el mi-au reușit, l-am simțit privindu-mă, scrutându-mă cu ochii aceia pătrunzători și lipsiți de suflet.

Gâfâi și tremur când îmi amintesc de ochii aceia.

Doamne...

Cineva bate cu putere în ușă. Tresar și răspund cu voce răgușită:

— Ce este?

— E timpul să te cari, cucoană!

Bag telefonul în buzunarul de la spate și alung gândurile la Quinn Blackwood. Îmi prind repede părul la loc și mi-l îndes sub șapca de baseball, îmi iau lucrurile și deschid ușa.

Managerul rânjește la mine, flancat de doi tipi masivi, îmbrăcați cu haine închise la culoare. Nu au insigne cu care să se legitimizeze. De fapt, seamănă mai degrabă cu niște tâlhari de pe stradă sau cu niște bodyguarzi decât cu niște oficiali ai Ministerului Sănătății, dar ce naiba știu eu? Mă strecor pe lângă ei, cobor iute scările și traversez parcare, evitând privirile celorlalți clienți care eliberează camerele.

Las capul în jos și alerg spre metrou.

Încă sunt îngrozită de internet, de aceea primul lucru pe care l-am făcut după ce Fionnella mi-a dat telefonul a fost să dezactivez serviciul Wi-Fi, chiar dacă ea m-a asigurat că nu am cum să fiu găsită. Dacă Clayton a găsit pe cineva tocmai în Alaska, mă poate găsi și pe mine aici. Știu precis. Dar asta nu înseamnă că o să-i fac misiunea ușoară.

Geanta îmi atârână greu în mână și gândul că am ajuns în stradă începe să mă obsedeze. Mă gândesc să cer cuiva să mă îndrume spre adăpost, dar până și eu știu că nu poți rezerva un loc într-un adăpost doar pentru a-ți depozita bagajele. Și cum nu mai am bani aproape deloc, n-am nicio speranță că o să-mi găsesc un loc unde să înnoptez. Haznaua plină de șobolani din care am plecat costa 45

de dolari pe noapte. Singura variantă e să-mi iau bagajul cu mine la întâlnire, după care o să văd eu ce-o să fac.

Ajung cu aproape o oră mai devreme. Mă opresc sub un copac din parcul aflat la câteva străzi distanță de apartament și mă așez pe iarbă. Ca să nu atrag atenția, mă prefac că mă uit pe telefon. Timpul trece greu și mi-e din ce în ce mai foame.

Stomacul meu știe că va primi de mâncare și are tupeul să fie nerăbdător. Când chiorăie și se crispează încă o dată, las telefonul deoparte și scotocesc în rucsacul mic. Am ascuns în el acum o săptămână un baton de ciocolată pentru situații de urgență și aproape că suspin de ușurare când dau de el.

Fug cât pot de Clayton Getty. Tocmai am fost dată afară din haznaua aceea costisitoare. Stau într-un parc, așteptând să mă prezint în fața unei echipe de necunoscuți dintr-un apartament nenorocit, ca să-ncep să mă pregătesc să mă prostituez în fața camerei de filmat, cu un bărbat pe care nu-l cunosc, în schimbul sumei de un milion de dolari.

Presupun că merit batonul de ciocolată pentru situații de urgență.

10

Prima dublă

Lucky

Ajung la apartament la șase și jumătate, așa cum am stabilit. Portarul în uniformă îmi deschide ușa fără să-mi pună statutul la îndoială și cheamă liftul. Îl privesc în ochi când îi mulțumesc în șoaptă și răsuflu ușurată după ce ușile se închid. Liniștită, îmi scot șapca de pe cap și-o bag în rucsac. Mă simt cuprinsă din nou de un val de emoții când ies din lift și o găsesc pe Fionnella așteptându-mă, fără *clipboard*. Pentru prima oară, nu e deloc veselă.

— Iată-te. Trebuie să trecem repede la treabă. Șeful vrea să tragem primele cadre diseară.

— Cadre?

Dă din cap și-și potrivește pasul cu al meu când ajung în dreptul ei.

— Da. Todd nu poate începe până nu ești pregătită cum trebuie.

Mă conduce pe coridor în camera mare, direct în zona rezervată toaletării. Mă prezintă Angelei, cosmeticiana care nu era aici luni și ieri, când l-am cunoscut pe instructorul sportiv. Femeia — micuță, cu un ciuf de păr castaniu — îmi face semn să vin în secțiunea ei și trage draperia.

— Vă las să vă vedeți de treabă. Trebuie să alegem și lenjeria.

Fionnella se oprește când privirea îi aterizează pe bagajul meu. Ridică din nou ochii, dar nu rostește întrebarea care o macină.

— Ai apucat să mănânci?

— Nu.

— OK, o să-ți aduc ceva când termini cu epilatul. Poți să mănânci în timp ce te coafează.

Mulțumită de programul ei, dă din cap și iese.

Îmi las lucrurile într-un colț și mă întorc. Angela se zgâiește la mine. Nu-mi dau seama dacă mă analizează din motive profesionale sau din curiozitate personală.

— Fața ta, scumpo, spune ea în cele din urmă. Ești umflată doar acum sau e vorba de altceva?

Mă îmbujorez. Cu toată această situație tulbure căreia trebuia să-i fac față, am uitat de criza acută de plâns. Îmi șterg rușinată obraji.

— Doar cum.

— Grozav. Asta mă ajută mult. OK, dezbracă-te, pune-ți halatul alb pe tine și urcă-te pe pat. Ți-ai mai făcut vreodată o epilare braziliană?

Clatin din cap în timp ce-mi scot cizmele.

— Dar albire anală?

— Nici.

— Depinde cum ești pigmentată acolo jos, poate nu va fi nevoie de albire, dar pregătește-te și pentru eventualitatea asta.

Se duce la masa de lucru și pornește un aparat care arată ca un set pentru fondue, dar fără turnuleț. Îmi dau hainele jos, îmi trag halatul pe mine și mă întind pe masa de masaj. Ea se întoarce cu un castronaș pe care-l așază lângă pat. În contextul larg al obstacolelor pe care trebuie să le înfrunt, sunt oarecum șocată că am emoții la gândul că o să-mi smulgă cineva părul de pe păsărică. Dar e clar că emoțiile se văd cu ochiul liber, pentru că Angela îmi pune o mână pe genunchi.

— Relaxează-te, scumpo. Prima oară e dureros, n-o să te mint, dar dacă stai încordată e și mai rău. O să mă mișc cât se poate de repede.

Mă pufnește râsul, nu mă pot abține. Sună ciudat chiar și pentru urechile mele.

— Îmi cer scuze. Totul e un pic... suprarealist.

Dă din cap ca și cum ar înțelege perfect. Poate chiar înțelege. Mă întreb cât de des face asta pentru... șeful.

Q.

Chiar l-am botezat așa? Și ce a vrut să spună mai exact cu acel *bravo*?

Îmi concentrez din nou vârtejul de gânduri la încăperea aceasta și la ceea ce mi se întâmplă în zonele intime. Inspir lent și profund și mă străduiesc să mă destind.

Douăzeci de minute mai târziu, sunt membră cu drepturi depline a clubului brazilian, cu șocul și lacrimile de durere aferente.

Din fericire, trec testul cu albirea anală, și sunt aproape isterică de bucurie. Apoi Angela îmi spune să mă ridic de pe pat și să mă duc la chiuvetă, să mă spele pe cap.

Atingerea fermă a degetelor ei în timp ce-mi spală părul cu un șampon care miroase divin mă face să nu mă mai gândesc la usturimea dintre picioare. Și, grație soluției hipoalergenice miraculoase pe care mi-a pulverizat-o acolo jos, durerea aproape că a dispărut până când mă așez în fața oglinzii, cu cina în poală: fettuccini, pâine cu usturoi și parmezan.

Föhnul mă încălzește din exterior și mâncarea fierbinte alungă fiorul rece dinlăuntrul meu. Când termin cu amândouă, mă simt cât de cât în stare să gândesc fără să mă simt disperată.

Trebuie să-mi găsesc un loc unde să înnoptez. Asta e prioritatea mea după ce scap de-aici. Fionnella are un laptop, dar dacă i-l cer o să-și pună prea multe întrebări. Întorc problema pe toate fețele în timp ce Angela mă piaptănă și mă tunde.

Îmi dau seama că n-am altă variantă decât să mă întorc în Queens și să-mi încerc norocul la adăpostul pentru oamenii străzii. Ridic privirea exact când Angela îmi tapează părul pentru ultima oară.

— Gata. Am terminatul cu părul.

Mă uit în oglindă și casc ochii de uimire. Părul meu a fost mereu ondulat de la natură, dar Angela a accentuat buclele și le-a aranjat astfel încât suvițele blonde și cele caramel să se răsucescă una în jurul alteia, într-un joc fascinant. Nu se mai văd vârfuri tocite; și, nu știu ce produse a folosit, dar părul meu arată strălucitor și sănătos, și-mi lasă fața liberă. Câteva fete de la Casa de Vacanță au încercat deseori să imite stilul ăsta, dar o coafură perfectă ca asta n-am văzut decât în reviste.

Ridic privirea și-i întâlnesc ochii în oglindă.

— Mulțumesc, murmur eu.

Nu pot fi mai entuziasmată de-atât, deși mi-aș dori să mă simt fericită pentru că părul meu arată superb. Din păcate, nu pot uita care este scopul acestei transformări.

Ședința de machiaj este și mai spectaculoasă decât cea de coafat, deși nuanțele folosite sunt pastelate. De-abia îmi recunosc chipul când termină. Dintr-odată am niște pomeți remarcabili și ochii mei sunt două fântâni verzi imense și adânci. Încă mă holbez la mine însămi, când Fionnella intră în cameră.

— Perfect, ești gata la timp.

Zâmbește din nou, deși pare cam tensionată. Angela dispare ca să strângă și o lasă pe Fionnella să-i aprecieze opera. Îmi atinge buclele și exclamă încântată.

— Hai să te pregătim pentru ședința foto.

Mă urmărește cu privirea când îmi iau lucrurile. Când mă întorc, arată din cap spre rucsacul meu mare.

— Parcă ai vrea să pleci undeva. Ți-ai schimbat cumva adresa?

Trebuie să fiu foarte atentă ce-i răspund.

— Eu... da, dar încă nu știu care va fi noua mea adresă.

Dintr-odată, ochii nu-i mai sunt surâzători.

— Ai vreo problemă de care trebuie să aflu, Lucky? mă întreabă ea la obiect.

Strâng mai tare rucsacul în mâini și mă hotărâsc să fiu sinceră.

— La motelul în care stăteam s-a făcut un... raid.

Își țuguie buzele.

— Droguri?

Clatin repede din cap, deși n-o pot împiedica să-și formeze propria opinie. Adresa motelului meu e mâzgălită pe unul dintre *clipboard*-urile ei. Știe în ce parte a orașului locuiesc. Mai bine zis, locuiam.

— Nu, altceva... o problemă cu paraziții. În orice caz, n-am avut timp să-mi caut alt loc, pentru că a trebuit să vin aici.

Adevărul spus pe jumătate îmi iese din gură mai ușor decât mă așteptam. Mă săgetează cu o privire tăioasă.

— N-o să terminăm aici decât peste câteva ore bune. Știi asta, nu-i așa? Asta înseamnă că n-o să ai cum să-ți cauți alt loc până aproape de miezul nopții.

Confirm dând din cap.

— O să fiu în regulă, zic.

Bătăile nebunești ale inimii țin să mă contrazică. Fionnella îmi întoarce spatele fără să-mi răspundă, iar eu habar nu am dacă replica mea i-a fost sau nu pe plac. Ne îndreptăm spre spațiul de lucru al lui Wendy. Eu sunt tot îmbrăcată în halat.

— Lasă-ți lucrurile aici.

Arată spre locul din spatele biroului.

— Mă duc să văd dacă Todd e gata.

Dar nu se duce spre locul lui Todd. Părăsește camera timp de cinci minute și, când se întoarce, e toată numai zâmbet. Inspectează lenjeria de pe masă câteva secunde, apoi ia un set de culoare verde-închis.

— Țsta mai întâi.

Spre surprinderea mea, e un set simplu, cu un sutien și boxeri de dantelă. Având în vedere natura activității la care am consimțit, mă așteptam la ceva mai obraznic. Oarecum ușurată, mă retrag în spatele draperiilor și mă îmbrac cu lenjeria, având grijă să nu-mi stric coafura. Mătasea îmi atinge cald și moale pielea și-mi îngădui s-o mângâi o secundă, înainte de a ieși de după paravan.

— Minunat, ți-am nimerit măsura.

Își ia *clipboard*-ul și bifează o căsuță, apoi face semn cu capul în direcția lui Todd. În timp ce ne îndreptăm spre el, luminile se estompează și observ pentru prima oară spațiul împărțit în trei scene diferite.

Una seamănă cu fereastra unui apartament sau a unui dormitor. Un șezlong elegant, de catifea, e așezat lângă draperiile scumpe, legate cu frânghii. Decorul e stilat, desăvârșit, dar în centrul atenției este, evident, șezlongul.

Celelalte două cadre au același design — unul cu un pat cu așternuturi foarte sexy mototolite, celălalt o imitație reușită a unei băi în negru și auriu. Todd ridică privirea de la aparatul pe care-l are în mână și arată spre șezlong.

— O să-ncepem aici.

Simt cum mă copleșesc emoțiile.

— Ce... ce trebuie să fac?

— Lasă-te pe spate. Încearcă să nu exagerezi când pozezi. Și uită-te direct în cameră.

Repet pașii și dau din cap.

— Bine.

Urc pe podium și mă îndrept spre șezlong. Lumina reflectorului îndreptat spre scenă e caldă, dar nu deranjantă. Mă așez, pun mâinile pe scaun și mă trag în spate pe catifeaua moale. Mi se pare natural să mă întind pe o parte și să-mi strâng picioarele sub mine, așa că asta fac. Am grijă să nu-mi stric prea tare coafura, dându-mi părul pe spate și sprijinindu-mă de colț. Primul flash mă orbește și tresar.

— Scuze!

— E-n regulă, dar încearcă să nu mai închizi ochii.

Inspir și mă uit fix în obiectiv. Todd trage câteva cadre, apropiindu-se din ce în ce mai mult. După cinci minute, schimbă camera. Asta nu are nevoie de blitz, așa că mă relaxez un pic.

Privesc în obiectiv și-mi aduc aminte dintr-odată de altă cameră, dintr-o altă încăpere aflată pe același coridor, și de prima probă în

care a trebuit să joc. Ceva zvâcnește în mine — fierbinte și presant. Încerc să nu mă mișc; amintirea devine și mai clară.

Convinge-mă că meriți un futai! Convinge-mă că meriți să mor pentru tine!

Vocea distorsionată este atât de limpede în mintea mea, încât simt că mă aflu din nou în acea încăpere, supunându-mă comenzilor care-mi dezvăluie niște fantezii pe care nu știam că le am în mine.

— Hai să mai încercăm și altă poză.

Mă ridic lent în capul oaselor, cu gândul tot la cealaltă încăpere, și mă duc în mijlocul platoului. Rămân în picioare pe podea și-mi apropii genunchii. Cu mâinile pe lângă corp, îmi cobor încet nasul în piept și cascada de păr mi se revărsă pe lângă obraz, mângâindu-l ușor. Când ridic privirea și mă uit în cameră o altă voce dintr-o altă încăpere mi se strecoară în minte.

Spune-mi, Elly, ți se pare că sunt un ciudat?

O să fie micul nostru secret...

Vino-ncoace, Elly.

Ia loc.

Senzația de căldură din capul pieptului se intensifică. Inspir și expir tremurând. Genunchii mei vor să se depărteze. Mă împotrivesc, mă lupt cu furnicăturile din ce în ce mai puternice dintre picioare. Todd urcă din nou pe scenă, venind mai aproape. Picioarele mele alunecă în direcții opuse pe parchetul neted, dar genunchii îmi rămân lipiți.

Vocea gravă și răgușită mi se învâрте continuu în cap, iar ochii lui hipnotici și lipsiți de suflet mă privesc din spatele camerei foto care tot înaintează.

Vino-ncoace, Elly.

Ia loc.

Elly...

Elly.

— Cred că am terminat aici. Hai să ne pregătim pentru următoarea scenă.

Tresar și revin la realitate. Mă întorc cu spatele la cameră și încerc să alung căldura persistentă. Imaginea acriturii de Wendy care așteaptă în spatele lui Todd mă ajută să împrăștiu încărcătura electrică ce-mi face sângele să clocotească.

Mă ridic și o urmez. Îmi întinde un corset roșcat de dantelă și un chilot tanga, și mă schimb. Todd îmi face semn să mă duc spre pat și mă lasă să pozez cum vreau eu. Senzațiile revin, mai puternice ca înainte.

Am un vârtej de gânduri, mai mult decât confuze. Cum poate să-mi placă chestia asta? Cum poate trupul meu să se înfierbânte atât, când tot ceea ce urmează să fac e atât de greșit?

Da, fac asta pentru un motiv extrem de simplu — ca să rămân în viață și ca să nu-l las pe Clayton să descopere secretul închis în inima mea. Dar, într-un fel, savurez fiorul pe care mi-l dă faptul că mă îmbrac în lenjerie fină și că o fac pe obraznica în fața camerei foto. Oare pentru că știu că bărbatul cu voce distorsionată va vedea toate astea?

Da.

Răspunsul se strecoară adânc în mine, mi se răsucesc în vintre și-mi întărește sfârcurile, în timp ce Todd face poze mai departe. Cearșafurile de mătase se mulează pe trupul meu. Îmi las degetele să atingă textura lor încântătoare, întrebându-mă cum ar fi dacă le-ar încălzi două trupuri, nu unul singur. Ridic mâinile și-mi cuprind capul. Știu că trupul meu e expus, că sfârcurile mi se văd clar pe sub dantelă, dar nu-mi pasă. De fapt, ideea asta mă înfierbântă și mai tare. Atât de tare, încât simt o urmă de regret când Todd face o pauză.

Cea de-a treia și ultima scenă, din fața oglinzii, e simplă. Într-un chilot violet cu negru, care de-abia îmi acoperă fundul, iau rujul auriu, mă înclin în față și mi-l trec peste buze. Fără să am nevoie de instrucțiuni, privirea mea găsește obiectivul prin oglindă. Țăcăniturile din ce în ce mai rapide îmi spun că fac ceva așa cum trebuie, iar atunci când Todd mormăie în barbă: „Fantastic!”, mă simt fericită.

Mă întristez când lasă camera jos. Zâmbește pentru prima oară.

— A fost bine. Foarte bine.

Zâmbesc și eu.

— Mulțumesc.

Îmi dă halatul ca să mă acopăr și văd o strălucire nerușinată în privirea lui.

— Ești genul de fată despre care oamenii cred că-i poate convinge și pe homosexualii ca mine să-și schimbe orientarea.

Izbucnesc în râs.

— Mulțumesc, cred.

Rânjește și pleacă. Fionnella așteaptă să mă schimb în hainele mele.

— Șeful ar vrea să te vadă. Lasă-ți lucrurile aici, le poți lua după aceea.

Am sufletul la gură. Încerc să-i citesc ceva pe chip, dar e prea bună pentru mine. Ies din cameră, iar mintea mea e vârtej și haos. A spus că nu va mai vorbi cu mine până când nu se va încheia pregătirea mea. Deci de ce vrea să mă vadă? Am dat-o-n bară?

A văzut deja fotografiile și a decis că nu sunt ce-și dorește? Gândul că aș putea pierde ceva ce nici măcar nu mi-a aparținut vreodată mă neliniștește atât de tare, încât degetele îmi tremură când răsucesc mânerul ușii și intru în camera bine-cunoscută.

Totul e la fel, și totuși simt că atmosfera s-a schimbat. O schimbare subtilă pe care nu sunt capabilă s-o definesc exact.

— Lucky.

Felul în care-mi rostește numele îmi dă fiori.

— Bună, reușesc să spun, închizând ușa în urma mea.

— Ia loc.

Mișcările mele sunt necontrolate când înaintez și, pentru prima oară de când a început toată povestea asta ireală, simt teamă cu adevărat. Ah, m-am temut pentru viața mea de când am fugit de la Casa de Vacanță. Dar nici nu se compară cu senzația pe care o ai atunci când primești în dar o rază de speranță și-apoi îți este smulsă fără nicio explicație.

Cu pumnii strânși în poală, mă holbez la masă. Mi-e prea greu să mă uit în obiectiv. Sunt prea disperată.

— Uită-te la mine, Lucky.

Cererea e absurdă știind că nu e nimeni în cameră cu mine, dar eu știu ce vrea să spună. Aș vrea să preîntâmpin respingerea implorându-l. Sau spunându-i *du-te dracului*. Dar cuvintele nu-mi pot ieși pe gură. Mă uit în obiectiv.

— Mi s-a spus că ai o problemă cu cazarea.

Mă străbate o undă de șoc.

— Eu... poftim?

— Ai fost dată afară din motel.

Fionnella. Îmi las privirea în jos.

— Da.

— Lucky!

Vocea este robotică, dar nu pot să nu o ascult. Privesc din nou în obiectiv.

— O situație potențial perturbatoare. Ești de acord cu mine, Lucky?

Potențial. Nu e totul pierdut. Deocamdată. Îmi iau inima-n dinți, cu o ușurare prematură.

— N-o să las chestia asta să stea în calea lucrurilor pe care le am de făcut.

— Deja stă.

— Cum?

— Sunt aici. Vorbind cu tine.

Ignor vorbele lui usturătoare.

— Corect. Îmi cer scuze pentru deranj.

— Ai spus că nu mă vei dezamăgi.

— Nu te-am dezamăgit, răspund, mai tăios decât aș fi dorit.

Tresar și-mi mușc buza.

— Nu chiar. Îmi pare rău că Fionnella a fost nevoită să te deranjeze, dar totul e sub control.

— Cum? îmi întoarce el întrebarea.

Îmi las din nou privirea în jos, chiar dacă simt că asta nu-i convine. Dar nu suport să vadă cât de stânjenită sunt.

— Voiam să-mi găsesc un alt loc în seara asta.

— Unde? Și înainte de a mă minți sau de a refuza să-mi răspunzi, află că nu te voi lăsa să pleci până nu-mi dai o adresă unde să pot da de tine.

Mă uit urât la el.

— Nu aveam de gând să mint.

— Super!

Așteaptă. Eu strâng din maxilare, încercând să-mi ascund stânjeneala. Nu reușesc perfect, dar pentru moment mă stăpânesc.

— În noaptea asta voiam să-mi găsesc un pat la un adăpost, iar mâine să caut un loc unde să mă mut.

Tăcerea profundă străpunge zidul, se hrănește prin obiectivul camerei. Nici măcar nu sunt sigură că e în apartament sau în clădirea asta, poate nici în același oraș cu mine. Și totuși îl simt. În jurul meu. Deasupra mea. Înăuntrul meu.

— Un adăpost.

Dau din cap.

— Îl mai ții minte pe tipul de la bar, Lucky? Ăla care vrea să ți-o tragă mai mult decât vrea să trăiască? Crezi că omul ăla ar vrea ca femeia pe care o dorește să-și petreacă noaptea într-un adăpost?

Cine e omul ăsta? Cine mama dracului este el de-și permite să-și bată joc de mine în felul ăsta?

Să-l ia naiba, pe el și toată povestea asta!

Mă ridic în picioare și privesc fix la luminița care clipește.

— A fost o fantezie, o invenție. Asta e de fapt viața mea! Îmi pare rău dacă ți-am stricat marile planuri pentru seara asta. Crezi că-mi convine să nu am un acoperiș deasupra capului? Crezi că-mi place să fiu dată afară fără să-mi primesc banii înapoi, dintr-o hazna pe care am avut privilegiul s-o consider cămin, sau să-mi spună vreun tâmpit că singura cale de a-mi recupera banii e să-i sug scula?

Știi că ar trebui să mă opresc, dar am ajuns la capătul răbdării, la fel și speranțele mele. Și dacă singurele lucruri cu care o să mă aleg din povestea asta halucinantă sunt o păsărică epilată, un păr care miroase frumos și câteva mese gratuite, atunci merită să fac scandal.

S-o ia naiba de karma!

— Știi că pentru tine nu sunt decât un bun de consum, dar n-ai niciun drept să mă cerți pentru că fac ce pot ca să supraviețuiesc. Am spus c-o să rezolv chestia asta și o s-o rezolv! Dacă nu-ți convine așa, îmi pare rău.

Mă arde în capul pieptului, am nevoie de aer și-mi dau seama că n-am respirat deloc în timpul izbucnirii mele. Inspir de câteva ori, apoi arunc telefonul nou-nouț pe masă. Slavă cerului că nu l-am aruncat!

— Ai terminat?

Ridic bărbia.

— Am terminat, poți fi sigur de asta.

— Stai jos!

Nu vreau. Nu vreau să fiu din nou amăgită cu speranțe deșarte. În plus, e momentul să termin cu toată nebunia asta.

— Nu, mulțumesc.

— Mi-am irosit timpul și resursele cu tine, Lucky. Stai jos!

— Și dacă nu stau?

Nu-mi răspunde. Merg cu spatele până când mă lovesc de ușă, cu mâinile pe lângă corp. Ce pot să fac? S-o iau la goană dacă e nevoie? Când toți oamenii din locul ăsta îi raportează tot ce se-ntâmplă? Când am nevoie de un cod special pentru lift, ca să urc sau ca să cobor?

Dacă lucrurile se înrăutățesc, sunt terminată. Dar o să mai rămân pentru un futai, mulțumesc mult.

— Vrei să te ajut să-ți rezolvi problema, Lucky?

Sunt cât pe ce să spun *nu*. Tac. Înghit cuvântul *da* care amenință să-mi iasă pe gură.

Chestia a fost prea frumoasă de la bun început ca să poată fi adevărată. Dacă aş citi aşa ceva în ziar sau aş vedea vreun documentar de rahat la televizor, aş urla la târfa aia proastă să nu mai fie aşa de credulă.

Dar realitatea e un loc dezolant şi înspăimântător.

— Ai nevoie de ajutor, Lucky. Eu ți-l pot oferi. Nu trebuie decât să spui da.

Ostilitatea mea dispare atât de brusc, încât aproape că aud durerea fizică din trupul meu. Aş vrea să mă prăbuşesc aici unde mă aflu şi viaţa asta a mea, pentru care mă lupt atât de mult, s-o încredinţez altcuiva. Oricui.

Lui.

Lovesc cu cizma în uşă, într-o încercare nereuşită de a nu ceda.

Dar el are la dispoziţie tot timpul din lume.

În timp ce eu număr ultimele fire de nisip rămase în clepsidră. Ridic cu greu privirea. Încerc să spun nu, dar accept, dând din cap.

— Spune-o, Lucky. Dacă vrei ajutorul meu, spune *da*. Ai încredere în mine.

Inima îmi bate mai calm. Privesc în obiectivul camerei de filmat.

— Da.

* * *

Q

E a mea.

Şi acum se află exact unde vreau eu.

În întregime sub controlul meu.

Partea a doua
Lucky

11

Flashback

*5 martie 2015
Casa de Vacanță*

Ziua mea începe ca oricare alta, cu alarma sunând imediat după prânz și cu mormăielile Lolitei, colega mea de cameră, care e mahmură. Are 24 de ani, eu doar 21. Cei trei ani nenorociți care ne despart sunt unul dintre numeroasele motive pentru care mă urăște de moarte.

Un alt motiv este convingerea ei că din cauza mea nu a promovat ea la rangul de Prințesă a lui Clay.

Pentru ca Prințesele de la Casa de Vacanță să fie selecte ca să atragă clienții bogați, Clay a limitat numărul fetelor la douăsprezece și a instituit un sistem șmecher de rezervare, cu o listă de așteptare. Lolita se aștepta să devină Prințesă după ce una dintre ele căzuse pe scări și se lovise rău la spate. În schimb, Clay mă promovase pe mine, și astfel m-am ales cu un dușman pe viață și pe moarte.

Dar adevărul e că Lolita n-a fost promovată pentru că nu se pricepe nici la muie, nici la futai; doar la masturbare e cât de cât bună. Singurul lucru la care excelează e dansul la bară, datorită lecțiilor simandicoase de balet la care au trimis-o părinții ei adoptivi, înainte să-și dea seama că nu e deloc o fetiță adorabilă și s-o trimită înapoi la Protecția Copilului.

În ultimele șase luni, am îndurat răutățile ei. De curând, după ce-am auzit-o fără să vreau spunându-i unei fete că-mi urăște părul

și că vrea să mi-l taie când dorm, am început să mă culc cu părul prins cu grijă și acoperit cu o cască de baie.

E incomod ca naiba, dar deocamdată mă trezesc cu pletele neatînse.

O aud foindu-se prin cameră și mă prefac că dorm. Primul meu client vine de-abia la ora două, deci am timp s-o aștept să facă duș și să se care înainte să mă ridic din pat.

De asemenea, am timp să-mi analizez planul, să mă asigur că toate lucrurile au fost luate în considerare. E doar o chestiune de timp înainte ca Clay să descopere că documentele din seiful lui sunt false. Sunt unul dintre puținii oameni care au voie să pătrundă în sanctuarul lui. El habar nu are că eu știu de existența seifului, dar asta nu va conta. Trebuie să mă aflu cât mai departe de aici când va pune el lucrurile cap la cap, pentru că-și va da seama că sunt singura care deține răspunsurile de care are nevoie.

Răspunsuri pe care am promis că le voi lua cu mine în mormânt.

În spatele meu, o aud pe Lolita dispărând în baia de alături. Îmi dau jos cască de pe cap și gem ușurată când îmi scot și clamele din păr.

După ce mi le scot pe toate, mă așez pe marginea patului și-mi masez scalpul dureros. Încep să mă satur *rau* de chestia asta. Pun cască și clamele în ascunzătoare, de data asta în buzunarul cu fermoar al unei genți de-ale Lolitei care ei nu-i mai place. Mi-a descoperit ultimele trei ascunzători și mi-a făcut varză căștile. Aș fi chiar amuzată de porcăriile ei dacă nu m-aș fi săturat să-mi tot pierd timpul prețios ducându-mă la magazinul de echipament sportiv din Getty Falls ca să le înlocuiesc. Ultima oară când m-am dus acolo, casierul m-a privit ciudat. Mi-am dat seama că murea de curiozitate să afle ce fel de jucărie sexuală aș fi putut meșteri dintr-o cască de baie. N-am zis nimic și l-am lăsat să-și contureze propria fantezie demnă de milă.

Tocmai îmi aleg ținuta pentru azi când aud o bătaie-n ușă. Strâng în mâini colierul de perle care-i place clientului meu. Singurii

oameni care bat la ușile din Aripa de Nord sunt cei care n-au ce căuta în Aripa de Nord.

Aripa de Nord e strict interzisă clienților Casei de Vacanță și majorității angajaților de sex masculin. Aici au dormitoarele fetele aflate sus în ierarhie. Singura cale de acces e printr-un set de uși duble dinspre Aripa de Est, cu ajutorul unui cod de securitate, printr-o intrare păzită non-stop de doi dintre bodyguardii lui Clayton.

În acest moment al zilei, înainte ca porțile Casei de Vacanță să se deschidă, singura persoană care ar putea bate la ușă este...

— Ce, acum ești prea bună ca să deschizi ușa, nu-i așa?

Lolita se oprește în pragul băii, cu părul ud atârându-i peste pielea udă și cu un prosop înfășurat în jurul siluetei ei voluptuoase.

Mă străduiesc să las colierul și mă duc la ușă. Ușurarea îmi dispare când văd cine e la ușă.

— Hei, Ridge, îl salută languros colega mea de cameră din spatele meu.

Namila din fața mea de-abia se uită la ea, dând scurt din cap, apoi își aruncă din nou privirea spre mine.

Minunat, încă un motiv să mă urască.

Mă uit fix la Ridge Mathews.

Dintre toți paznicii lui Clay, el e cel care mă înspăimântă cel mai tare. Majoritatea sunt foști militari sau mercenari și sunt cel puțin înfricoșători. Se presupune că sunt aici pentru protecția noastră, dar am văzut cum mă privește Ridge când ni se intersectează pașii. Îmi stăpânesc un fior și încerc să par neutră.

— Clay vrea să vii imediat la el.

Șapte cuvinte pe care nicio fată de la Casa de Vacanță nu vrea să le audă când se trezește. Și nici în alt moment al zilei. În sticla tabloului de lângă ușă, văd cum expresia Lolitei trece de la batjocură la compasiune, pentru o fracțiune de secundă. Apoi îmi zărește ochii și redevine ea însăși.

— Ups, fata tatei a fost obraznică? chicotește ea.

— Taci, Lolita, îi arunc eu peste umăr.

Ea râde, lasă prosopul să-i cadă și se duce în fundul gol spre dulapul ei.

— Caută-mă dacă ai nevoie de o cremă răcoritoare pentru curul tău.

Nu mă obosesc să-i răspund. Îi spun lui Ridge, a cărui privire e fixată asupra mea cu o intensitate extrem de tulburătoare:

— Spune-i că vin în 20 de minute. Trebuie să fac un duș.

El dă din cap și, deși nu se uită în jos, simt că mă dezbracă din priviri numai zgâindu-se în ochii mei. Mă dau înapoi și închid ușa, apoi mă duc spre baie înainte ca Lolita să-mi mai ofere o doză de replici invidioase, de care chiar n-am chef.

Voiam să fac o baie înainte de muncă, dar fac repede un duș, îmi pun pe mine o rochie lălăie de plajă și o pereche de cizme de cowboy, îmi prind părul într-o coadă la spate și-mi dau cu un strop de gloss pe buze înainte de a pleca din Aripa de Nord.

Casa de Vacanță e o reședință superbă, în ciuda reputației sale mizerabile. Construită de un baron cu adânci rădăcini sudiste, vila precolonială are patru etaje întortocheate, a fost redecorată îndoielnic, dar are dotări contemporane ultimul răcnet. Acestea includ și un lift cu cod de securitate care te duce direct la subsol, acolo unde este biroul lui Clay.

Trec pe lângă fotocopiatoarele care zumzăie, pe lângă niște computere și pe lângă un telefon care sună din când în când. Clayton Getty tratează prostituția ca pe restul afacerilor legale pe care le-a moștenit de la tatăl său. Nimeni n-are tupeul să pună ceva la îndoială, pentru că domină pe toată lumea din Getty Falls, fie prin mită, fie prin intimidare.

Îmi amintesc că singura persoană care a îndrăznit vreodată să-l înfrunte a fost omul despre care am crezut, în copilărie, că era tatăl meu. Și a plătit scump pentru asta.

Ca și cum l-aș fi invocat, Earl Gilbert — bărbatul care a fost căsătorit cu mama vreo cinci minute, până când a aflat că nu sunt fata lui și atunci a divorțat imediat — apare pe ușa care duce-n biroul lui Clay și se oprește când dă cu ochii de mine.

— Cu ce naiba te-ai îmbrăcat? rânjește el când mă vede.

— Nu-ncep munca decât la două. Va trebui să mai ai puțină răbdare până când începe parada ținutelor de curvă, *tată*.

Singurul lui ochi bun, cel pe care nu i l-a scos Clayton Getty când Earl s-a răsculat împotriva lui, aruncă flăcări spre mine.

— Ți-am spus să nu-mi mai zici așa. Dacă mai continui, fetițo, o să vezi ce-o să capeți...

— Gata, Earl. Ceartă-te cu ea în timpul liber. Lucky, treci aici!

Pentru a mia oară, mă întreb de ce Earl n-a plecat din Getty Falls după tot ce i-a făcut Clayton. Poate Clayton l-a cruțat pe Earl și l-a transformat în lacheul său, ca un exemplu pentru alții, sau poate aplică mantra care spune *păstrează-ți dușmanii aproape*.

Nu mă dau înapoi așa cum fac de regulă când sunt atât de aproape de Earl, fiindcă știu că nu se va repezi la mine în prezența lui Clayton. Deși n-a mai făcut asta în ultima vreme, nici chiar când Clayton nu era prin preajmă. Asta după ce a văzut cum m-am descurcat de curând cu un client beat. Earl știe că nu mi-e teamă să mă apăr.

Totuși, mă privește cu răutate când trec pe lângă el și intru în biroul lui Clayton.

— Închide ușa, Lucky!

Mă supun și mă întorc, iar teama simțită în prezenta lui Ridge și a lui Earl face loc groazei adevărate. Clayton Getty e înalt și are umerii lați. Silueta lui s-ar potrivi mai bine unui fermier sau unui vânător de recompense decât unui șef de bordel. Părul lui castaniu-închis e mereu îngrijit și barba îi e tunsă săptămânal de un stilist.

Deși Clayton are biroul în subsolul acestei vile vechi, el este regele necontestat al imperiului său. Se rotește pe fotoliul lui măreț și mă măsoară cu privirea din cap până-n picioare.

— Earl are dreptate, știi? Prințesele au un cod obligatoriu de ținută pe care trebuie să-l respecte și când nu muncesc.

— Scuze, Clay. Ridge a spus că e ceva important, arunc eu o minciună nevinovată.

El mă privește un minut fără să spună nimic. Apoi dă din cap.

— Voiam să te anunț personal despre Krakov că se așteaptă la un tratament de prima clasă azi. Mi-a spus că ultima oară când a fost aici părai un pic... distrată.

Brusc, vreau să-mi ies din piele. De-abia reușesc să nu mă pierd cu firea.

— Mmm... nu mă simțeam bine. Cred că am avut un virus sau ceva.

— I-am explicat și eu la fel, dar el este clientul, la urma urmelor. Dacă azi te simți mai bine, cred că ar trebui să te străduiești mai mult ca să-l satisfaci, nu-i așa?

Parcă am un bolovan în gât.

— Ce... ce vrei să spui?

— Adică mai întâi ai putea să te duci să-l aștepti la aeroport, avionul lui aterizează la două fără un pic. După ce coboară din avion, o să-l tratăm cu ceva de băut și de mâncat și vom face tot ce ne stă în putință ca să aibă o experiență *de neuitat*. Pot să mă bazez pe tine?

— Desigur.

— Bine. Să fii la parter, îmbrăcată, la două fără un sfert. Ridge te va duce la aeroport cu limuzina.

Pe de o parte, sunt gata să vomit numai la gândul că mă voi apropia de Edward Krakov. Pe de altă parte, sunt bucuroasă și ușurată că nu m-a chemat din pricina documentelor pe care le-am luat din seiful lui acum două zile. Dau din cap și mă îndrept spre ușă. Pun mâna pe clanță, simțind gustul falsei libertăți.

— Ah, încă o chestie, Lucky.

Înima se prăbușește în mine. Îmi țin respirația, îmi compun o mutră neutră și mă întorc spre el.

— Sistemul de securitate îmi arată că parola mea a fost accesată acum două nopți. Se-ntâmplă să știi ceva despre asta?

Mă prefac surprinsă și derutată. Mă încrunt. Apoi am un aer de om jignit. Am exersat toate astea în fața oglinzii de o mie de ori.

— Sigur că nu.

Nimic nu mă dă de gol. Un spectacol perfect, fără urmă de teamă în el.

Stiloul placat cu aur din mâna lui se leagănă înainte și înapoi. Înainte și înapoi, în timp ce el mă privește cu atenție. În cele din urmă, dă din cap.

— Bine. Asta-i tot.

Continuitate

Mă trezesc brusc, cu inima bătându-mi agitat și respirația blocată de un strigăt mut. Două coșmaruri într-o singură noapte sunt un record chiar și pentru mine. Primul este de-acum înfiorător de familiar — chipul lui Ridge când îl împușc în piept și văd cum viața i se scurge din ochi, după care cade fără suflare în biroul lui Clayton.

Al doilea e nou. E genul de vis pe care-l urăsc. Începe vesel, cu o promisiune năucitor de intensă că voi fi mai fericită ca niciodată, dar la final stau agățată de marginea unei râpe abrupte, știind clar că o să cad și o să mor.

E evident că fantomele trecutului și prezentului n-au de gând să mă lase-n pace în noaptea asta, așa că-mi trec degetele prin păr, mă resemnez în fața insomniei și mă dau jos din pat.

În momentul în care mă ridic, încremenesc de uimire.

Camera în care mă aflu e mai mare decât cea folosită de echipa Fionnellei, din apartamentul din Midtown. De fapt, ocupă trei sfer-turi din toată suprafața mansardei. După spusele Fionnellei, aceasta e cea mică mansardă din complexul unde m-a dus după criza mea de nervi de acum șase ore. În ciuda faptului că am trăit într-un conac de dimensiunile Casei de Vacanță, încă mi se pare greu de cuprins cu mintea locul acesta... spațiul acesta... doar al meu, cel puțin pentru următoarele câteva săptămâni.

Asta dacă între timp nu mă găsește Clayton.

Sistemul de încălzire de sub parchet îmi răsfață tălpile în timp ce mă învărt prin dormitor.

După cum mi-a promis, Q mi-a întins o mână de ajutor.

Proprietatea din Hell's Kitchen e în întregime mobilată și, cel mai important, plină până la refuz cu mâncare, vin și alte delicatese, unele de care nici n-am auzit, cu atât mai puțin să le fi gustat vreodată.

Străbat mezaninul și ajung la balustrada care mărginește spațiul vast de sub mine. Mobila modernă și un sistem audio complex separă livingul de salon, cu plante în ghivece simandicoase intercalate printre tablouri și alte obiecte de artă. Bucătăria e visul oricărui gurmand și am senzația că n-aș avea curajul să mă ating nici de jumătate din accesoriile de acolo.

După plecarea Fionnellei, am lăsat câteva lumini aprinse în colțurile mai întunecate. Nu mi-e frică de beznă, dar am motive să fiu mai mult decât agitată. Așa că prefer să nu existe umbre și cotloane întunecate, care să se adauge pe lista de lucruri pentru care să-mi fac griji.

Ies din dormitor, cobor încet scările, apoi mă opresc în mijlocul livingului și mă uit în jurul meu.

Cine e tipul ăsta?

Q...

Ciudat, cu cât mă gândesc mai mult la numele pe care i l-am născocit, cu atât i se potrivește mai bine acestui bărbat necunoscut. Atâta doar că nu va mai rămâne multă vreme un necunoscut.

Îmi dau seama că nu mă tem atât de mult să-l întâlnesc. Nu știu dacă din cauză că mintea mea a obosit să tot încerce să descopere cine este el sau pentru că nu mă tratează atât de monstruos cum mi s-a întâmplat în trecut.

Pe de altă parte, știu foarte bine că indiferent ce simt acum, dacă las garda jos în preajma lui ar putea fi periculos. Totuși, iată-mă în mijlocul acestui living, mai puțin înspăimântată decât acum câteva ceasuri.

Simțindu-mă încă o dată... *plină de speranță.*

Alung această senzație și mă duc spre frigiderul dublu. Îmi vine să țip de bucurie când văd atâta mâncare delicioasă, dar rezist

dorinței de a gusta din toate câte puțin și scot doar ingredientele necesare ca să-mi fac un sendviș cu brânză la grătar. Am văzut mai devreme un aparat de făcut sendvișuri și, cinci minute mai târziu, stau cu picioarele încrucișate pe canapea și cu sendvișul în poală.

Mușc o gură și suspin de plăcere, apoi mă întind după telecomandă exact în clipa în care un gadget negru și elegant aflat pe măsuta de cafea scoate un bip. La unul dintre capetele acestuia clipește o luminiță verde. Încerc să nu intru în panică și-l ridic. În dreptul luminiței e un buton pe care scrie *Vorbește/Pornit*.

Cu gura plină, rămân neclintită și încerc să nu mă sperii. Luminița se stinge după un minut. Exact când bătaile inimii încep să mi se calmeze și sunt aproape convinsă că nu e nimic dubios, luminița se aprinde din nou.

Îmi dau seama că nu e vorba de cel mai rău scenariu pe care mi-l pot închipui. În primul rând, Clayton nu e genul care să se joace cu prada când o are în bătaia puștii. Dacă ar ști unde sunt, aș fi deja în ghearele lui. Prin urmare, singura concluzie logică este că — Doamne-ajută! — e vorba de altceva.

Apăs pe buton. Luminița nu mai clipește, dar rămâne verde. Mai întâi, aud pe cineva respirând. Ridic brusc capul când sunetul inundă camera.

— Lucky!

Scap aparatul din mână.

— Q?

Încep să mă obișnuiesc cu timbrul distorsionat al vocii lui. Cred că folosește o tehnologie de ultimă generație, pentru că pare din ce în ce mai puțin robotizat și din ce în ce mai uman, de fiecare dată când vorbim.

— Da.

Mă uit în jur și zăresc difuzoarele discrete în diverse colțuri ale livingului.

— Cum faci asta... adică, de unde știi că sunt trează?

— Am un sistem avansat de securitate care mă anunță când ceva se mișcă pe proprietatea mea la ore ciudate. E trei dimineața. Ar trebui să dormi. Sistemul crede că ești un intrus. Voiam să mă asigur că nu este așa.

Vocea lui mă învăluie.

Fac câțiva pași înapoi și-mi iau din nou sendvișul. Explicația lui are sens. M-am mai liniștit, dar tot sunt un pic speriată. Privesc în jurul meu.

— Dar camerele? Ai camere de luat vederi instalate și aici, înăuntru?

— Doar în exterior. Pot să-ți dau codul ca să le dezactivezi dacă asta te face să te simți mai relaxată.

Iau o înghițitură mică din sendviș.

— Nu le poți dezactiva de la distanță?

— Ba da, dar presupun că nu m-ai crede dacă ți-aș spune că am făcut-o.

Înclin capul ca să nu se vadă cum, vinovată, m-am îmbujorat, deși știu că el nu mă poate vedea. Așa sper, cel puțin. Înghit înainte de a răspunde:

— E-n regulă. Dacă spui tu că le dezactivezi, te cred.

— Mulțumesc.

Mai iau o gură și mestec în liniștea care s-a lăsat.

— Îmi cer scuze dacă foiala mea te-a trezit.

— Nu dormeam.

— Ah, OK. Pot să te-ntreb de ce ești treaz la trei dimineața?

— Beau ceva. Și mă uitam din nou la pozele cu tine.

Îmi amintesc de ședința foto și trupul mi se înfierbântă. Gândul că se uită chiar acum la acele fotografii mă face să tremur, iar o anume parte din trupul meu freamătă. Când el nu mai spune nimic, mă simt obligată să întreb:

— Și?

— De-abia aștept să ți-o trag, Lucky.

Vorbele astea vulgare, rostite domol prin filtrul unui aparat electronic, sunt mai sexy decât orice am auzit vreodată în viața mea. Îmi simt trupul greu și moale, și mă bucur că stau jos.

— Nu... nu crezi că sunt cam slabă?

— Lucrăm la asta, nu-i așa?

Izbucnesc în râs și e cel mai natural sunet pe care l-am auzit de multă vreme.

— Fionnella și-a pus în minte să mă îngrașe, asta e sigur.

— Îmi urmează instrucțiunile. Vreau să fii sănătoasă și puternică. Vreau să fii în stare să ții pasul cu mine.

Privirea îmi cade pe un colț al camerei, unde se află o bandă de alergare, un *cross-trainer* și o saltea de yoga.

— Pot să folosesc echipamentul de-aici?

— Tot ce e în apartament e al tău, Lucky. Nu trebuie să-mi ceri permisiunea.

Fac o scurtă pauză, apoi îi adresez întrebarea care mă preocupă de ceva vreme.

— Deci unde... va avea loc acțiunea?

— La o altă proprietate de-a mea.

— Nu în apartamentul din Midtown?

— Nu.

Expir ușurată.

— OK. Mă bucur.

— De ce te bucuri?

Ridic din umeri, simțindu-mă aiurea.

— Nu știu... Nu e important.

— Este, altfel n-ai fi întrebat.

— Doar că... Fionnella nu e genul de persoană în apropierea căreia să fac chestia asta.

Tace o clipă înainte de a-mi răspunde.

— Și de ce, mă rog?

— Pare pur și simplu genul matern.

Urmează o pauză mai lungă.

— Nu cred că ești naivă, Lucky. Toată lumea poartă o mască, chiar și femeile ca Fionnella, despre care poți crede că stau la bucătărie să coacă fursecuri. Ca să știi, masca ei e cea mai diferită de ceea ce posesoarea ei este de fapt.

E ceva tăios și crud în glasul lui. Mă înfior.

— Cum spuneam, nu e important. Aș fi făcut-o oricum.

— Mă bucur să aud asta.

Vocea îi este tot distorsionată, dar pare mai degrabă metalică. Mă cuprind în brațe ca să mă încălzesc și mă ridic de pe canapea.

— Eu... ăăă... mulțumesc că ai verificat ce fac.

— E plăcerea mea.

— Cred că acum o să mă duc înapoi în pat.

— De-abia ai mâncat — te-am auzit mestecând. Dacă te duci așa de curând la culcare, o să faci indigestie.

Pentru o clipă, mă întreb dacă nu cumva e singur și dacă nu încearcă să mă rețină aici ca să poată vorbi cu mine. Dar probabil că un tip ca el, cu bani și putere, are cu ce să-și ocupe timpul chiar și la trei dimineța, nu-i așa? Cu toate acestea, mă trezesc așezându-mă din nou pe canapea.

— Cred că mai pot sta puțin, poate mă uit un pic la televizor...

— Dacă asta vrei...

Mă uit la gadgetul subțire așezat într-un suport cu aspect futurist, ce ar putea fi o telecomandă, dar mă răzgândesc.

— Sau poate că nu. Nu vreau să mai declanșez vreo alarmă sau ceva de genul ăsta.

— Spune-mi de ce anume ai chef și o să-i dau eu drumul de-aici. Lucrurile mi se par brusc ciudate din nou.

— E-n regulă, mulțumesc. Doar că prefer să...

Mă opresc când îmi dau seama cărei dorințe era cât pe ce să-i dau glas.

— Doar să ce? mă încurajează el.

Iau între degete o șuviță rebelă de păr și mă joc cu ea.

— Aș prefera să... vorbim, dacă e-n regulă. A trecut ceva vreme de când n-am mai făcut-o.

Exagerez un pic când spun *ceva vreme*. Ultima persoană cu care am vorbit... cu care am purtat cu adevărat o conversație care n-a fost pe teme explicit sexuale a fost mama. Iar ea a murit acum șapte ani. În ultimele câteva săptămâni, singurul om cu care am avut o discuție mai lungă de un minut este Quinn Blackwood, iar acest om mă înspăimântă atât de tare, încât aproape amuțesc.

Devin din nou atentă când aud pași pe parchet. Se plimbă. Îmi dau seama că e prima oară când îl aud făcând și altceva în afară de vorbit. Imaginația mi se aprinde și încerc să mi-l închipui doar după vocea electronică, să-mi închipui unde se află, ce vede când privește pe fereastră.

— Sunt numai urechi, Lucky.

— Ești aici? În New York City? izbucnesc eu fără să mă pot abține. Pauza e stânjenitor de lungă.

— Nu.

Nu știu de ce, dar faptul că nu suntem în același oraș îmi strică tot cheful.

— Suntem în aceeași țară? insist eu, deși știu prea bine c-ar trebui s-o las mai moale.

De data asta, răspunsul lui e mult mai rapid.

— Da, sunt în State. Ți place asta, Lucky?

Mă pufnește râsul fără să vreau.

— De ce mă întrebi așa ceva?

— Pentru că ți-am simțit nefericirea când ai aflat că nu sunt în același oraș cu tine.

— Ai simțit-o? Ce ești tu, medium?

Încerc să par amuzată, dar mă încordez când îmi dau seama cât e de abil.

— Sunt înconjurat de pozele tale, Lucky. Chipul tău îți reflectă atât de frumos starea de spirit, la fel și trupul tău! Glasul tău e pur și simplu un mesager al emoțiilor tale.

— Sau aş putea fi o actriță foarte bună.

— Nu cred, dar, dacă insiști, de-abia aştept să descopăr care este versiunea corectă.

— Atunci am timp să exersezi actoria.

— Succes!

În toate vorbele lui e o urmă imperceptibilă de cruzime. Ar trebui să fiu tulburată. Dar mă trezesc strângând în brațe o pernă pufoasă și, când îmi întorc capul, îmi dau seama că m-am întins pe canapea, cu tricoul în care am dormit ridicat deasupra taliei.

— Deci... ți-au plăcut toate fotografiile?

— Fiecare în parte. Dar una mi-a atras atenția în mod special.

Respirația mi se precipită. Dintr-odată, mi se face prea cald și aş vrea să-mi scot tricoul de pe mine. Dar nu vreau să mă mișc.

— Care? șoptesc eu, aproape sperând că am vorbit prea încet și că nu mă va auzi, dar în același timp dorindu-mi un răspuns.

— Stai jos. Cu genunchii apropiați, cu picioarele depărtate. Pari... într-o stare conflictuală. Ca și cum te-ai lupta cu un lucru căruia ai vrea să-i cedezi, dar nu-ți permiți.

Pieptul îmi vibrează, respir precipitat. Pe sub tricou, sfârcurile-mi sunt tari, nesățioase. Am un gol în stomac și, cum șoldurile îmi zvâcnesc involuntar, vaginul mi se freacă ușor de chiloții albi, subțiri.

— E și un strop de vinovăție, continuă el, de parcă ai crede că nu meriți ceea ce nu-ți permiți să-ți dorești.

— Uau, toate astea într-o singură poză? Chiar te crezi clarvăzător, îndrăznesc eu să-l tachinez.

Aud clinchetul gheții în pahar.

— Spune-mi ce am înțeles greșit, îmi poruncește el.

Nu pot să-i spun așa ceva, desigur, așa că nu-i răspund.

— Când o să ți-o trag, nu va exista nici urmă de vinovăție, Lucky. Nici vinovăție, nici conflict, doar capitularea ta completă.

Declarația lui are o semnificație profundă, iar eu sunt prinsă într-o capcană de senzații atât de puternice, încât simt cum mă ud

ușor între picioare. Șoldurile îmi zvâcnesc din nou. Mă răsucesc și mușc din pernă. Tare.

La naiba!

— Înțelegi? mă întreabă el.

Clipesc ca să-mi revin.

— D... da.

Vocea mea e dintr-odată răgușită.

— Lucky?

Dumnezeule, în ce fel vibrează în mine curentul acesta electric!

— Da?

— E momentul să te duci la culcare.

Îmi rotesc privirea prin cameră, observând scările care duc sus, în dormitor.

— Nu cred că mă pot mișca.

— De ce?

Pentru că orice mișcare va strica efectul vocii tale asupra clitorisului meu.

— Mă simt... comod aici.

— Înțeleg. Canapeaua e destul de comodă, dar aș prefera să nu-ți faci un obicei din chestia asta. Odihna neîntreruptă, atunci când e necesară, te va menține sănătoasă.

Ar trebui să mă enerveze faptul că-mi spune el unde e mai bine să dorm. Dar valul de plăcere care-mi inundă trupul e prea savuros ca să-l stric cu o ceartă.

Trag de cuvertura de cașmir de pe spătarul canapelei și mă învelesc cu ea, apoi mă cuibăresc și mai adânc în patul improvizat.

— Corect. Am reținut. Mulțumesc pentru înțelegere, Q.

Când îi rostesc numele, îmi vine să zâmbesc.

— Noapte bună, Lucky.

După glas mi se pare că și el este ușor amuzat.

Întorc capul și văd gadgetul negru. E tot pe podea, unde l-am scăpat mai devreme. Luminița verde e încă aprinsă. Mă uit la ea în timp ce alunec ușor în somn.

Din fericire, dorm fără vise. Când mă trezesc după patru ore, îmi îndrept imediat privirea spre gadget. E tot acolo unde l-am lăsat. Dar becul s-a stins.

Și mă întreb din nou dacă nu cumva totul a fost doar o halucinație.

Locurile

Instructorul de fitness termină ședința cu mine pe la ora nouă. După două ore de efort intens nu mai am niciun pic de vlagă, dar sunt cât se poate de trează când ies de la metrou pe Wall Street și mă îndrept spre Blackwood Tower.

Azi mă simt mai relaxată — dar la fel de vigilentă — datorită celor opt sacoșe de cumpărături de la Bloomingdales care mi-au sosit la ușă azi-dimineață. Am deschis-o pe prima și am găsit un bilețel de la Fionnella.

După cum am stabilit, repetiția cu costume începe azi. Găsești aici prima selecție.

După cum am stabilit? Prima selecție?

Sunt atât de nesofisticată încât am nevoie de o repetiție cu costume? Stau încruntată la micul dejun. N-am fost în apele mele după discuția impresionantă de la apartament, dar sunt destul de sigură că mi-aș fi amintit dacă am fi vorbit despre o garderobă nouă. O fi mintea mea o harababură permanentă, dar mi-aș fi adus aminte dacă ar fi fost planificat un drum la Bloomingdales pentru mine. Trimit un mesaj și primesc un răspuns scurt.

Scuze. Instrucțiunile sunt încă valabile. Șeful insistă.

Sfârșitul poveștii.

Îmi scot eșarfa de la gât în timp ce cobor scările spre subsol și mă întreb dacă problemele pe care am reușit să le alung în afara clădirii Blackwood nu vor avea cumva efectul opus în interiorul ei.

Miguel s-a arătat deosebit de interesat de mine în ultimele câteva zile, de când am început să lucrez la etaj. Ignoră cu voioșie răspunsurile mele evazive și insistă cu și mai multe întrebări.

Și, evident, e prima persoană de care dau cu ochii când intru în camera de recreere. Câțiva tipi de la bucătărie sunt în pauză, dar unul dintre ei pleacă atunci când intru eu, iar altul e absorbit de telefon și nu ridică privirea, în schimb Miguel fluieră admirativ când mă vede.

— *Hola, chiquita.*

Ochii lui aproape negri mă măsoară din cap până-n picioare.

— Uau, se pare că astăzi cineva s-a împiedicat și a căzut din paginile revistei *Vogue*.

Nu-l bag în seamă și dau să trec pe lângă el. Mă prinde ferm de încheietură și se uită la eticheta de pe noua mea haină neagră.

— *Valentino...*

Se încruntă și-și mută privirea bănuitoare de la etichetă la chipul meu și apoi înapoi. Speriată, îmi smucesc mâna și-mi dau seama că o să-mi rămână semn. *Rahat!*

— Să nu mă mai atingi niciodată fără să-ți dau eu voie, Miguel. *Niciodată!*

Fiecare cuvânt pe care-l rostesc vibrează de furie. El ridică mâna și se dă înapoi.

— Calmează-te, dulceață! Încercam doar să-i fac un compliment unei doamne.

Instinctul îmi spune s-o iau la goană, dar îi văd privirea întrebătoare. Trebuie să dezamorsez acest nou conflict generat de interesul pe care mi-l arată, până nu explodează.

Strâng din dinți când îmi dau seama ce minciuni va trebui să spun ca să mă protejez. Dar n-am de ales. Pot să-l întărât pe Miguel sau pot fi în continuare laconică, în speranța că va pricepe aluziile. Deși, din felul în care se uită la șanii mei, nu cred că ziua aceea va veni curând.

— Mmm... haina mea... e contrafăcută. Iar după serviciu trebuie să merg undeva. De-asta m-am îmbrăcat așa.

Dă din cap înțelegător.

— Cum spuneam, suntem în regulă. Puteai să spui așa și gata.

Observ că nu-și cere scuze pentru că m-a prins de mână atât de dur. Prefer să nu-i spun că ultimul bărbat care m-a atins fără să-i

permit a primit un glonț în piept. De fapt, alung acea amintire adânc în minte, ca să nu mai țâșnească la suprafață. Simt că mă măsoară cu privirea. Când mă uit peste umăr, pot să jur că îndreaptă camera telefonului spre mine, prefăcându-se atent la acesta.

Dumnezeule!

Mă întorc rapid și-mi iau hainele de lucru. În vestiar, în timp ce-mi scot hainele, mă uit la fiecare etichetă și rămân cu gura căscată. *Valentino, Ferragamo, Balenciaga, Forever 21*. Noile mele cizme de piele sunt elegante, dar par destul de obișnuite. Asta până când mă uit la firmă.

Manolo Blahnik.

Inima mea o ia la galop.

Rahat!

Rahat! Rahat! Rahat!

Dis-de-dimineată, după plecarea instructorului, am intrat la duș și apoi m-am îmbrăcat în grabă, știind că va trebui să mă mișc repede ca să nu întârzii. Când mi-am dat seama că în fiecare sacoșă era câte o ținută completă, i-am mulțumit lui Dumnezeu pentru că nu mai aveam timp de pierdut cu îmbrăcatul. Mi-am aruncat pur și simplu pe mine jeanșii, bluza și haina din prima sacoșă, mi-am tras cizmele în picioare și am plecat.

Gândul că poate am devenit o țintă evidentă fără să-mi dau seama mi se strecoară în suflet pentru următoarele două ceasuri, timp în care termin de așezat mesele și de sortat condimentele în coșulețe, în restaurantul angajaților. După ce termin, iau o pauză scurtă, apoi mă întorc lângă teighea, așteptându-l pe *chef* să termine de preparat prânzul pentru Quinn Blackwood.

Nici măcar ideea că-l voi revedea nu-mi alungă teroarea generată de faptul că neglijența mea m-ar putea costa scump. Îl ascult distrată pe *chef* dându-mi instrucțiuni cu privire la prânzul pentru CEO. Dau din cap, dar uit mare parte din discurs până când ajung cu căruciorul la biroul lui Quinn, trecând de ușile duble, cu sticlă mată.

Stă la birou, ca de obicei.

Ridică imediat ochii spre mine în momentul în care ușile se închid și mă pironeste cu privirea. Ca de obicei.

Pe la al patrulea sau al cincilea pas, picioarele îmi tremură groaznic din cauza privirii lui. Nici asta nu e ceva nou. Ajung la masă fără incidente, dar un pic pierdută în gânduri.

— Credeam că am căzut de acord asupra etichetei atunci când intri într-o încăpere.

Dumnezeule! Ce voce are!

E profundă, cultivată, se vede că este vocea unui om cu stil, bani, putere și succes. Genul de voce care te face să te oprești în loc, să te supui cu blândețe brutalității celui care-ți vorbește astfel, să te lași strivită de atenția lui. Vraja desăvârșită a glasului și a privirii acestui bărbat mă determină să mă întorc cu fața la el.

— Îmi pare rău. Bună ziua, domnule Blackwood.

Pune capacul la stiloul său negru, pe care-l lasă jos cu un gest precis. Nu-și ia privirea de la chipul meu.

— Bună ziua, Elly.

Mă întorc și încep să pun masa. Îmi dau seama că s-a ridicat în picioare și că se duce în fața biroului, pentru că atmosfera a devenit dintr-odată încărcată.

— Ai mâncat?

Aceeași întrebare ca data trecută. Un răspuns diferit azi, datorită unui mesaj din partea Fionnellei, primit în pauză, în care-mi spunea că azi nu îmi poate oferi de mâncare.

— Nu. Încă nu.

— Mai pune un tacâm, pentru tine.

Pentru o clipă încremenesc, apoi încerc să-mi stăpânesc emoțiile.

— Ăăă... nu, mulțumesc. Sunt în regulă.

M-am obișnuit cu el, așa că știu când își îndreaptă spatele și vine spre mine. Îi percep energia spirituală înainte ca mirosul aspru de santal al *aftershave*-ului său să mă învăluie.

— Nu-mi place să te contrazic, dar nu, nu ești în regulă.

Mor de nerăbdare să-l privesc fix în ochii aceia de un albastru-argintiu, dar mi-e teamă să nu mă dezintegrez. Așa că mut farfuriile de pe cărucior pe masă și verific dacă am respectat distanța dintre ele.

— Nu știu ce vrei să spui.

— Ai fost bolnavă de curând, Elly?

Întrebarea mă surprinde atât de tare, încât uit că mi-am promis să nu mă uit la el. Îi întâlnesc ochii electrizanți care-mi susțin privirea o secundă, după care mă măsoară din cap până-n picioare.

— Nu... n-am fost bolnavă.

— Nu-ți place mâncarea, asta e? spune el încet. De asta arăți atât de... fragilă?

— Nu, îmi place mâncarea.

El dă din cap.

— Atunci, eu trebuie să fiu de vină...

— Ăăă... poftim?

— Ideea de a mânca alături de mine te umple de groază?

Deschid ochii larg.

— Mmm... nu!

— Atunci mai pune un tacâm, pentru tine.

Să stau în fața lui în timp ce mănâncă, pentru ca la final să strâng farfuriile, e una. În ciuda faptului că momentul este alarmant de intens, totuși pentru asta sunt plătită. Dar să mănânc împreună cu el, să gust aceeași mâncare pe care o bagă el în gură...

Clatin din cap.

— Nu pot.

Face un pas spre mine, iar eu mă simt copleșită de prezența lui. Astăzi poartă un costum bleumarin și o cămașă tot bleumarin, dar cu o nuanță mai închis. O cravată neagră cu dungi fine, o curea neagră și pantofii lustruiți completează ținuta uluitoare. La încheietură îi sclipește un ceas argintiu, elegant. Încă suntem la distanță considerabilă unul de celălalt, dar la fel de bine aș putea să fiu legată cu sfoară. Așa de puternic este câmpul de forță al lui Quinn Blackwood.

Își pune o mână pe masă, lângă farfurie.

— Al cui nume e scris pe clădirea aceasta, Elly?

— Al tău?

— Atunci presupun că acest fapt îmi oferă niște avantaje aici, nu crezi?

— Cred.

— Crezi?

— Adică da, dacă dorești să joci cartea asta.

— Nu vreau să joc cartea asta. Dar o voi juca. Dacă nu-mi spui de ce nu vrei să mănânci cu mine.

Vorbește lejer, dar e o nuanță metalică în vocea lui. Ceva metalic și ceva electrizant.

— Nu cred că se cuvine. Asta-i tot.

Mai face un pas și-i zăresc scântele argintii din ochii albaștri.

— Uită-te la masa asta, Elly, are douăsprezece locuri. Crezi că le folosesc pe toate douăsprezece în același timp?

— Sigur că nu.

Încă un pas. Nu mai pot respira.

— La ce-ți imaginezi că le folosesc, în afară de a mă juca de-a scăunelele muzicale când nu se uită nimeni?

Aproape că zâmbesc, apoi îmi revin.

— La prânzuri de afaceri.

Ia ultima farfurie de pe cărucior și o așază pe masă. Apoi ia o altă farfurie și tacâmuri și le pune în capătul opus al mesei. Când termină, trage un scaun, așa cum a făcut și în ultimele două ocazii când am fost aici.

— Atunci hai să luăm prânzul împreună.

— Un prânz de afaceri? De ce?

— Ca să-mi spui despre nemulțumirile tale.

— Nu am niciuna.

— Fie sunt foarte corect, fie mă minți. Cred că e varianta a doua.

Mint despre o mulțime de lucruri, dar nu-mi place să mi se reamintească asta.

— Nu mă cunoști suficient de bine ca să faci afirmația asta, domnule Blackwood.

— Nu te cunosc?

Șoptește cele trei cuvinte într-un fel care mă înfioară din creștet până-n tălpi. Calmul lui extrem, care m-a excitat și m-a speriat prima oară când l-am văzut, se transmite și în aerul din jur și rămânem amândoi nemișcați.

Ne uităm cu atenție unul la altul — el nu-și ia deloc privirea de la mine. Iar ochii lui...

Dumnezeule! Ochii lui au ceva anume, ceva profund și întunecat și nemilos de înspăimântător. Dar în timp ce înainte părea o privire atotcuprinzătoare, de data asta este concentrată la un singur lucru.

La mine.

— Nu.

Deși rostesc acest cuvânt, mă îndoiesc de adevărul lui. Cu fiecare secundă petrecută în prezența lui îi simt privirea străpungându-mi pielea ca un cuțit, tăind din interior către afară.

— Atunci acordă-mi această șansă, spune el.

Degetele lui lungi mângâie ușor un scaun. Apoi îl prinde cu atâta putere de margini încât i se albesc încheieturile degetelor.

— Ia loc, Elly.

* * *

Se-ntâmplă ceva între momentul în care mă așez pe scaun și cel în care-mi pune mâncarea în față. Ca și cum ceva s-a stins în el. Conversația se evaporă și nu mai e deloc interesat să discutăm despre nemulțumirile mele imaginare.

Carnea de vită Wagyu la cuptor pe pat de salată Caesar e gătită perfect, dar eu de-abia mă ating de ea, chinuindu-mă să mestec și să înghit fiecare îmbucătură.

Toate trucurile conversaționale, simple dar eficiente, pe care le foloseam cu clienții de la Casa de Vacanță par să fi dispărut. Ridic

pe jumătate privirea în timpul mesei acesteia tăcute și-i descopăr privirea fixată pe încheietura mea. Mai exact, pe vânătaia lăsată de degetele lui Miguel pe mâna mea stângă.

Ochii lui se mută de la vânătaie la chipul meu.

Ochii lui aruncă o mie de sulite ascuțite care se înfig în mine.

Mă înec cu mâncarea. Iau repede paharul cu apă.

El pune jos tacâmurile, abandonându-și mâncarea.

Beau și mai multă apă. Am ales apa din simplul motiv că am nevoie de o minte limpede. Consumul de alcool era încurajat la Casa de Vacanță în timpul programului de lucru, dar am văzut ce efecte are și asupra clienților, și asupra fetelor, așa că mă țin departe de el.

Dar acum mă întreb dacă n-ar trebui cumva să cer un pahar de Bordeaux din care și-a turnat Quinn. Și din care soarbe acum, în timp ce mă privește.

— Nemulțumirile. Hai să le auzim!

Este clar că nu despre asta ar vrea să discutăm. Privirea i se tot întoarce pe încheietura mâinii mele. De câte ori mă uit în ochii lui, îmi imaginez că așa trebuie să arate nebunia.

Arunc o privire spre ușă, întrebându-mă dacă o să mai ies întreagă de aici. N-am băut nimic, totuși sunt amețită de emoțiile care mă copleșesc.

— N-am nicio nemulțumire. Serios!

Ia paharul cu vin și-l ridică. Apoi îl așază la loc. Își pune o mână pe masă.

— Hmm... Și colegii tăi de lucru? Nici ei nu au nicio nemulțumire? Încerc să ridic din umeri, dar nu reușesc.

— Nu știu. Nu lucrez aici de prea multă vreme.

— Poate că se impune să le fac o vizită, să mă uit fix în ochii lor.

Să apreciez singur dacă sunt sau nu mulțumiți.

— Dar nu ai oameni care să facă asta în locul tău?

— O echipă întreagă.

Învârt o bucată de friptură prin farfurie, apoi o străpung cu furculița.

— Iată. Poți să-i rogi să facă o anchetă anonimă.

Se gândește o secundă la ce i-am spus.

— Sunt treburi pe care nu mă deranjează să le încredințez altcuiva. Asta nu e una dintre ele, șuieră el.

Se uită fix la mine din nou. Apoi la încheietura mea.

Dumnezeule! Vorbește serios.

Mă gândesc ce s-ar putea întâmpla dacă CEO-ul va vizita subsolul la trei zile după ce am început să lucrez pentru el. N-ar ieși nimic bun din asta. Pe lângă faptul că voi atrage atenția întregului personal, mai e și Sully. Nu știu cum face de mă plătește cu bani gheață, dar ultimul lucru pe care mi-l doresc e să fie cercetat în vreun fel.

— Te rog. Poți să nu faci asta?

Bate cu arătătorul stâng în masă. Mă întreb dacă nu cumva încearcă să mă sperie.

— Nu vrei să aflu dacă angajații mei sunt sau nu fericiți?

— Poți face asta... fără să cobori acolo tu personal. Oricum, când ai fost ultima oară la subsol?

— N-am avut niciodată privilegiul.

— Și dintr-odată vrei să cobori acolo? Ți servesc masa de trei zile. Vizita ta o să-i facă pe toți să creadă că sunt o... turnătoare.

— Și ideea că ai putea fi etichetată așa te deranjează?

— Sigur că mă deranjează. Pe tine nu te-ar deranja?

Peste chip îi trece umbra unui mic zâmbet.

— Mă rogi să-ți fac un serviciu, Elly? Îmi ceri să-mi pese de confortul tău psihic?

Întrebarea asta e ciudată. Quinn Blackwood este, fără doar și poate, cea mai ciudată persoană pe care am cunoscut-o vreodată. De asemenea, este electrizant de frumos și de înspăimântător, încât să mă întreb cum de încă sunt întreagă.

— Știi că n-am niciun drept să...

— Dimpotrivă, ai multe drepturi. Poate mai multe decât știi.

Din nou, cuvinte rostite cu blândețe, de parcă n-ar vrea să mă sperie cu gândurile lui ascunse.

— Mulțumesc. Deci n-o să vii jos?

Își revine din gândurile în care se refugiase. Apoi se uită fix în ochii mei. Și inima îmi spune că sunt pe cale să cunosc intimitatea abisului.

Îl privesc cum se ridică de la locul lui și vine spre mine cu pași mășurați, de animal de pradă, ce-mi amintesc de o felină subțire din junglă. Se oprește lângă scaunul meu și trebuie să-mi ridic capul ca să-i întâlnesc privirea. Pulsul meu accelerat urlă acum și trebuie să mă abțin să nu suspin. Sau să n-o iau la goană pe ușă.

Întinde mâna lent, ca și cum, oricare i-ar fi intențiile, vrea să prelungească acest gest cât mai mult cu putință.

Degetele lui găsesc dosul mâinii mele drepte, cea fără vânătaie. Tresar și oftez din pricina senzației febrile. Ceva i se schimbă în privire. O confirmare. Acceptare. Apoi coboară pleoapele. Se uită fix la mâna lui care o atinge pe a mea. Îmi mângâie o venă mică spre încheietură și înapoi. Nările i se umflă ușor înainte de a-mi cuprinde mâna și de a mi-o întoarce cu palma în sus. Își trece degetele peste palma mea deschisă. Senzația este de o mie de ori mai puternică. Dorința și văpaia și nevoia de sex îmi străbat în viteză sângele. Vaginul îmi zvâcnește atât de tare, încât simt cum mi-am udat chiloții.

Scoate un sunet scurt, care răsună în mine. Își odihnește un deget pe încheietura mea și mă privește cu o foame ascuțită, devastatoare.

— N-o să vin jos, Elly. Dar o să-mi rămâi datoare.

Pauză

Quinn Blackwood nu-mi spune exact ce anume-i datorez. Și sunt prea lașă să-l întreb. Plec din biroul lui și mai amețită decât când am intrat și mă încui în baie imediat cum prind ocazia. Pentru prima oară în viața mea, tentația de a mă masturba se naște din frustrare disperată, nu din curiozitatea adolescentină care m-a cuprins înainte ca mama să moară și ca viața mea să se ducă dracului.

Mă așez pe capacul toaletei, îmi sprijin capul de faianța rece și, cu ochii închiși, îmi trec degetele peste palma pe care m-a atins el. Tremur, iar mingea de foc dintre picioarele mele amenință să scape de sub control.

Dumnezeule!

Trupul meu se pregătește să și-o tragă cu un bărbat începând de săptămâna viitoare și totuși tânjesc după Quinn cu o dorință care sfidează nebunia.

Chipul lui îmi apare în minte și gem. Încet, desfac picioarele și-mi strecor mâna în chiloți. Forța acestei dorințe mă face să mă ridic brusc de pe scaunul de toaletă în clipa-n care îmi ating cu degetul clitorisul excitat. Continui să gem, iar mâna mea alunecă mai jos, spre miezul meu înflăcărat. Sunt mai încinsă decât un cuptor și umezeala mi se scurge pe interiorul coapsei.

Să cedez acestei dorințe de moment nu m-ar satisface. Așa că o parte din mine se împotrivește. Știu că nu m-aș simți atât de bine pe cât îmi imaginez și încerc să mă opun acestei porniri. Încep să-mi masez buzele exterioare ale vaginului, încercând să respir în mijlocul acestei nebunii teribile care mă consumă. În cele din urmă, creierul meu se mai potolește și transmite mesajul vaginului meu. Nevoia se

mai domolește, deschid ochii, îmi îndrept hainele și, năucă, mă dau jos de pe toaletă.

Restul după-amiezii trece fără niciun incident; mă întorc în Hell's Kitchen amețită, dar întreagă.

Pe la șapte, Bruce, instructorul meu de fitness, revine ca să mă treacă prin alte 90 de minute de infern. Când pleacă, mă dezbrac și fac un duș, savurând la nesfârșit apa fierbinte, bucuroasă că sunt prea epuizată ca să cedez durerii surde care încă-mi zvâcnește între picioare.

Mă îmbrac cu niște pantaloni și o bluză de casă nou-nouțe și mă îndrept spre bucătărie, când se aude soneria. Înainte să se declanșeze alarma, mă duc spre monitorul de securitate și deschid camera din exterior.

Fionnella.

Îi deschid și aștept să treacă de ușile duble de siguranță. După ce ultima dintre acestea se închide în urma ei, îi deschid ușa de la intrare. Geanta i se leagănă pe umăr și în mâini are o sacoșă mare, maronie, cu un logo pe care nu-l recunosc.

— Ai mâncat?

— Nu, dar tocmai voiam să-mi fac un sendviș.

Știu să gătesc câteva feluri de mâncare simple, dar nu sunt deloc o specialistă la bucătărie. Așa că frigiderul plin cu mâncare e o binecuvântare și, în același timp, un blestem. Totuși în weekendul ăsta am plănuit să fac altceva decât brânză la grătar sau paste, ajutându-mă de o carte de bucate pe care am descoperit-o printre numeroasele cărți din mansardă.

Ea ridică sacoșa cu mâncare. Aromele care se împrăstie sunt atât de divine, că-mi lasă gura apă.

— Ca să mă revanșez pentru aiureala cu hainele, spune ea.

Deschid ușa și mai larg cu mâna dreaptă și întind mâna stângă spre pungă. Privirea i se oprește pe încheietura mea. Nu s-a înroșit așa cum mă temeam, în schimb e galben-vinețiu, cât se poate de vizibil. Privirea îi devine aspră.

— Nu e nimic, izbucnesc eu, dar inima mi se face cât un purice când îi văd mutra ofticată. Te rog, nu-i spune.

Ea intră, închide ușa în urma ei și se uită la mine cu o urmă de compasiune.

— Nu merge așa, Lucky. Dacă există vreo situație de care trebuie să știm...

— Nu există, jur.

Bagă mâna în geantă și scoate *clipboard*-ul.

— Spune-mi cum s-a întâmplat. Nu-ți pot promite cum vor merge lucrurile în privința asta. Dar am și eu o slujbă, exact ca tine.

— Iar asta include să-l deranjezi cu ceva atât de ne semnificativ? mă tângui eu.

O scânteie de cruzime din privirea ei îmi reamintește cum m-a avertizat Q că nu toată lumea e cine pare.

— Cum s-a întâmplat, Lucky? Cine? Cum? Când?

— Azi, la muncă.

Mă opresc și mă strâmb.

— Noile mele haine au atras atenția mai mult decât mă așteptam. Asta-i tot.

Dă din cap în semn că înțelege, dar privirea nu-i șovăie deloc.

— Aștept să-mi spui cine.

— Un tip cu care lucrez. Miguel. Dar e destul de inofensiv, spun eu în grabă.

Își ia notițe, apoi scoate telefonul.

— Mănâncă...

— Fionnella...

— Se răcește mâncarea, Lucky. E preferata ta. E bine să te bucuri de ea cât e caldă.

Așteaptă să mă duc la bucătărie, apoi se retrage lângă peretele de sticlă și cărămidă din capătul celălalt al livingului. Pun burgerul și cartofii pe o farfurie și trag cu coada ochiului cum formează un număr și-și duce telefonul la ureche. Vorbește prea încet ca să pot auzi finalul conversației, dar nici nu e nevoie. Minuscula fisură în

trupul de un milion de dolari care-i aparține șefului a fost raportată cu succes.

Zâmbetul înghețat i se reîntoarce pe chip când mi se alătură în bucătărie. În timp ce mănânc, parcurgem împreună programul pentru următoarele câteva zile. Apoi mă pune să mă urc pe cântarul din baie. Surâde din nou dezvelindu-și toți dinții când vede că am pus pe mine două kilograme și jumătate, după care îmi promite că se va întoarce în curând și pleacă.

O să mă sune. Dar nu știu când, așa că-mi fac de lucru încercând să-mi dau seama cum funcționează complicatul sistem de televiziune și divertisment. În cele din urmă o scot la capăt și mă uit la câteva episoade din *The Big Bang Theory*, până când becuțelul verde al gadgetului negru se aprinde.

Îmi simt inima în gât. Îmi trece prin cap să ignor apelul. Pe lângă subiectul pe care nu am chef să-l discut, îmi amintesc și de conversația noastră de azi-noapte. Am tot trupul încordat din cauza atracției pe care o simt față de un alt bărbat. Nu știu dacă la nebunia asta îmi doresc să mai adaug și atracția pe care Q o exercită asupra mea.

Dar oare am de ales?

Mă întind fără grabă să iau gadgetul. Înainte să-l ating, luminița se stinge. Mă dau înapoi, simțind deopotrivă ușurare și dezamăgire. Cinci secunde mai târziu, becuțelul clipește din nou. Iau gadgetul și apăs pe butonul „pornit”.

— Te gândeai să nu-mi răspunzi, Lucky?

Vocea lui inundă camera, ca o entitate vie.

— Gândește-te bine înainte să-mi răspunzi.

Degetele mi se strâng în jurul gadgetului.

— Da, așa mă gândeam.

— Mulțumesc că ești sinceră. De ce?

— Vânătaia aia nu înseamnă nimic. Nu voiam să fac tam-tam.

— Nu tu decizi asta.

Râsul meu șocat are o nuanță vagă de exasperare.

— Poftim?

— Un mic lucru pe care ar trebui să-l afli despre mine. Tot ce e al meu e prețios pentru mine. Tot ce am îmi aparține fără echivoc, până când mă hotărâsc că nu-mi mai trebuie. Tot ce-mi aparține păstrez într-o stare desăvârșită. Îmi aparții, Lucky?

Exasperarea mea n-are nicio șansă în fața puterii lui întunecate și a răspunsului meu inevitabil.

— Da, șoptesc eu.

— Încă o dată. Cu mai multă convingere. Trebuie să știu că ai acceptat faptul că-mi aparții.

— Da, repet.

Arunc gadgetul pe canapea și-mi face o plăcere infantilă să mă uit urât la el.

— Da, *îți aparțin!*

Pentru câteva clipe, se lasă tăcerea.

— Te doare?

Nu mă așteptam la asta, nici la tonul lui diferit. Tocmai m-a catalogat cu cruzime drept un obiect. O proprietate de care se va descolora, în cele din urmă. Bogătaşilor nu le pasă de suferința muritorilor de rând.

Și totuși, s-a asigurat că nu sfârșesc la un adăpost... sau mai rău.

Deși îi sunt recunoscătoare pentru asta, creierul meu rămâne în gardă, avertizându-mă că tot ce mi se întâmplă poate fi doar un joc pervers generat de fanteziile unui bogătan.

Bărbatul pe care l-am supranumit Q e un străin. Până ne vom întâlni față-n față și-l voi putea studia, el vrea să rămână așa, indiferent de felul în care mă face să mă simt.

Îmi vâr picioarele sub mine pe canapea, observând absentă că, nu știu cum, televizorul a amuțit.

— În marea schemă a lucrurilor, comparativ cu lucrurile la care m-a supus astăzi instructorul de fitness, aș spune că durerea de la încheietură e floare la ureche.

— Crezi că e același lucru? Durerea provocată în mod intenționat cu durerea îndurată ca să-ți perfecționezi trupul?

Mă încrunt.

— Sigur că nu. Doar că... încercam să explic... OK, înțeleg. Nu, e o jenă ușoară când o ating, dar nu mă doare. Putem să încheiem subiectul acesta, te rog?

— Putem. Trebuie să plec undeva. Dacă ești amabilă să te asiguri că nu voi mai fi nevoit să te sun din cauze de genul ăsta, m-aș bucura.

Beculețul se stinge înainte ca eu să mai apuc să zic ceva. Sau să-i mulțumesc pentru haine. Sau pur și simplu... să savurez sunetul vocii sale electronice.

Sunt complet dezumflată.

Când, în mod miraculos, televizorul începe din nou să meargă, nu mă mai pot bucura deloc de serialul meu preferat. Zac încă o oră pe canapea, apoi mă târăsc la biblioteca din celălalt capăt al camerei. Aleg fără prea mult chef un thriller psihologic în care e vorba despre blestemul unei corăbii de pirați și iau cu mine cartea în dormitor.

Deși încerc să-mi golesc mintea și să mă las absorbită de poveste, îmi pierd interesul pe la capitolul al doilea.

Două conversații mi se derulează în minte, fiecare cu gradul ei unic de confuzie care-mi face gândurile s-o ia razna.

Am fugit de pe rugul pe care era să fiu arsă, ca să supraviețuiesc.

Dar bomba cu ceas pe care mă aflu s-ar putea să mă mistuie, iar asta pentru că dorințele din mine — alimentate fără să-mi dau seama — m-au prins în capcana lor teribilă.

Expunerea

Q

Smulg aparatul de distorsionare a vocii și casca și zdrobesc în pumn toate gadgeturile astea delicate. O bucată îmi sfâșie pielea, dar nu simt durerea. E îngropată adânc sub un munte de furie mortală.

Mă duc la coșul de gunoi de lângă birou, deschid pumnul și las fragmentele de plastic să cadă. Întorc palma și văd pe un deget trei picături strălucitoare de sânge. Mi le șterg cu degetul mare, întind sângele pe toată palma. Aproape imediat capilarele se închid, mecanismul natural de apărare al trupului meu grăbindu-se să vindece rana. Regretul zvâcnește ca un ritm cardiac pe un monitor înainte de a se stinge definitiv. Privesc brațul gol, până la cicatricea aproape invizibilă din scobitura cotului.

Medicii au făcut treabă bună. Dar au fost amenințați cu moartea să nu lase nicio urmă. Nici măcar eu să n-o văd.

Dar în momente ca acesta, n-am nevoie de ochi ca să știu că cicatricea este acolo. Pulsează cu o forță vitală proprie — o invitație clară să mă pierd pe mine însumi. Să mă predau întunericului etern.

Resping chemarea, închid pumnul și-mi las mâna pe birou. La fel și pe cealaltă, lipsită de vlagă. Aria „Vissi d'Arte”³ îmi inundă mintea. Număr secvențele una câte una. Iar și iar.

3 Arie din opera *Tosca* de Giacomo Puccini. (N.t.)

Broboane de transpirație îmi acoperă pielea, mi se scurg pe față și pe gât, apoi pe trunchiul ud, și eu număr măsurile în continuare, iar degetul bate din ce în ce mai repede în birou. Dar răgetul monoton din capul meu nu încetează.

A început în momentul în care i-am zărit încheietura. Vânătaia de-acolo, de pe pielea ei, aproape că m-a făcut să-mi pierd mințile.

Chiar am luat-o razna în clipa în care am atins-o. Acea flăcără, arzătoare și luminoasă... m-a durut. M-a trezit. M-a alarmat.

Suficient cât să contemplan gândul de a ceda dorinței de a termina totul aici, în seara asta, *acum*. Se zvârcolește prin mine ca un șarpe încolăcit, care mușcă și lasă în mine răni înveninate, răni pe care nu încerc să le vindec.

Ispita este copleșitoare.

Dar povestea nu se termină așa.

Nu-l pot lăsa să scape așa ușor.

Cad epuizat în fotoliu și privesc în gol. În întunericul aproape total dau de poza ei aflată pe birou.

Mama.

Zâmbitoare. Mereu zâmbitoare. Încrezătoare. Atât de încrezătoare!

Inspir adânc și mă simt viu. Cât de viu poate fi cineva al cărui suflet își duce existența în neant.

Doar că în după-amiaza asta, cu Elly, nu m-am simțit așa. Nu atunci când m-a privit cu sfidare și supunere. Nici când m-a rugat s-o duc și mai adânc în bezna mea desăvârșită. Neantul s-a cutremurat atunci, încercând să facă loc naiba știe cărui sentiment.

Nu-i vreau sufletul. Nu am ce face cu inima ei. Nici cu sentimentele ei.

Dar trupul ei îmi aparține.

Și ea a îndrăznit să reziste, rănită... distrusă. Să spună că nu e nimic important — pielea pe care am atins-o, pielea trupului ce va aduce un final orchestral planului meu ce s-a întins pe un deceniu întreg?

Mă ridic în picioare, în starea mea preferată — ruină morală și concentrare maximă. Nu, nu maximă. Mi-a fost afectată azi din

pricina acelor ochi verzi în care m-am pierdut și a acelei guri cu buze pline, fremătătoare, care pur și simplu implora să fie futută.

Credeam că mi-a revenit concentrarea. Dar discuția de acum zece minute...

Otrava e corozivă, îmi roade tot controlul.

Am nevoie de ceva anume. Ceva care să-mi abată gândul de la Lucky. Și de la Elly.

XYNYC e închis miercuri seara. Mă gândesc la Punishment, clubul underground pe care Axel l-a deschis acum cinci ani. E foarte probabil ca acolo să găsesc lucrul de care am nevoie, dar nu cred că e o idee bună în seara asta. În primul rând, n-am chef să-mi pierd vremea vânându-mi prada. Dacă aleg ceva greșit, starea mea de spirit se va înrăutăți.

În al doilea rând, Punishment Club e în Hell's Kitchen, adică trei străzi mai încolo de mansarda în care am ascuns-o pe Lucky. Să mă strecor în vizuina ei și să pun capăt acestei povești nu e deloc scenariul pe care l-am pus la punct cu acuratețe. Pentru că nu mai pot amâna, pun mâna pe telefon. Adriana Nathanson îmi răspunde amețită:

— Alo?

— La tine la birou. Într-o oră.

— Quinn? E... ora zece seara.

— Hm, așa devreme? Atunci într-o jumătate de oră.

Închid, mă duc în dormitor și îmi trag un tricou negru peste pantalonii de aceeași culoare. O jachetă uzată ca să nu-mi fie frig, un mic ocol pe la baie ca să-mi dau cu apă pe față și să-mi curăț sângele din palmă înainte de a ieși. Chem valetul prin intermediul aplicației de pe mobil și Aston Martinul meu DB9 mă așteaptă afară exact când ies din clădire.

— Să aveți o seară frumoasă, domnule Blackwood.

Îi dau valetului o bancnotă de 50 de dolari și mă strecor la volan. Traficul este, din fericire, lejer și ajung la biroul Adrianei cu cinci minute mai devreme.

Cred că și-a anunțat paznicii, pentru că sunt condus în biroul ei de un bodyguard. Ajung la ușa ei.

Mă vede și se oprește în mijlocul holului. Se uită la hainele mele negre și inspiră agitată, fără să se miște.

— Vai, Adriana. Să nu-mi spui că ți-e frică de mine.

Scutură scurt din cap.

— Nu ești violent. În orice caz, nu în felul acela.

Nu știu exact de ce chestia asta mă consolează, dar așa se întâmplă.

— O să ții ședința pe hol?

— Deci vorbești serios? Chiar vrei să vorbim?

— Să vorbim sau să ți-o trag în fund. Nu m-am hotărât încă.

Cască ochii la mine și se luminează excitată, dar se abține. Apoi lasă privirea în jos.

— Sau poate le facem... pe amândouă? spune ea.

Izbucnesc în râs.

— Ți-ar plăcea, nu-i așa? Să te trimit acasă la bătrânul și dragul de Stanley cu o usturime în fund și cu inima plină de bucurie că ți-ai făcut treaba așa cum trebuie? Spune-mi, ce mai face simpaticul tău soț zilele astea?

Se îndreaptă din nou spre mine.

— Quinn, dacă m-ai târât aici ca să-ți bați joc de mine, ai grijă, n-am niciun chef.

Legănarea studiată a șoldurilor pe sub rochia petrecută cu care e îmbrăcată îi contrazice flagrant cuvintele. Dar nu-mi pasă atât de mult încât să vorbesc despre asta. Mă întorc, așteptând să mă conducă în birou. Se oprește și se uită la mine.

— S-a întâmplat ceva, spune ea încet. Ce este, Quinn?

— Intră. Imediat!

Pășește în birou, iar eu închid ușa. Refuz băutura pe care mi-o oferă, traversez încăperea și mă trântesc pe canapea. Îmi înfig ambele mâini în păr și-mi caut cuvintele.

— Ai dreptate. Sunt... afectat.

— E de-nțeles, am văzut că tatăl tău s-a întors în oraș...

— Nu e vorba de el. Adică nu e vorba *doar* de el. Deocamdată e cuminte și stă la locul lui.

— Atunci cine-i de vină?

— Numele nu sunt importante.

Nu vreau să-i rostesc numele aici, nici măcar numele false. Nu în locul ăsta de o mizerie revoltătoare, unde vindecările sunt false. Pentru prima oară, mă întreb care este numele ei adevărat. De unde vine. Mă trezesc și o privesc fix pe Adriana.

— Nu contează decât că trebuie să scap de chestia asta.

— De ce anume să scapi? Ce simți?

— Nevoia de a claca, spun eu.

Vocea mea e o șoaptă. Dar la ora asta din noapte, în liniștea din birou, ea mă aude. Mă măsoară din priviri. Pe o parte. De-a lungul brațului.

— Te rănești din nou?

O felicit în gând pentru că nu bate câmpii. Se comportă ca un adevărat psihiatru și-mi dau seama că de asta am nevoie.

— Nu. Nu despre asta e vorba. În plus, să mă rănesc implică o situație care s-ar întinde pe o perioadă mai lungă. Și nu e cazul. A fost o chestie care s-a întâmplat o singură dată.

— Dar spuneai că te-ai gândit la asta o vreme înainte s-o faci, deci e premeditată.

Clatin scurt din cap.

— Nu e vorba de asta, Adriana. Crede-mă!

— Bine. Spune-mi atunci în ce fel te afectează această persoană.

Imaginea ei îmi apare în minte. Sfidătoare. Superbă. Distrusă. Nemaipomenit de bună pentru sex. Primejdioasă. Ridic din umeri.

— Spațiile mele negre încep să aibă fisuri.

— Și asta te îngrijorează?

— Nicidecum. Pentru ceilalți îmi fac griji.

— De ce? Contează pentru tine?

Tac o clipă înainte de a răspunde.

— Există posibilitatea ca ei să cadă prin aceste fisuri. N-am nevoie de victime colaterale. Credeam că nu-mi pasă. Nici acum nu sunt sigur de asta. Dar... mă afectează.

— Poate ar trebui ca mai întâi să cimentezi aceste fisuri? Să n-o implici încă pe această persoană în situația ta actuală?

Mă gândesc la degetele mele care i-au atins pielea moale ca satinul — e o flacără strălucitoare în viața mea pustie.

— Nu e așa de ușor. Sunt deja prins.

— Te-ai gândit să-ți stabilești singur niște limite?

— Ar putea fi deja prea târziu.

Am senzația că deja e prea târziu. Pentru Quinn, cel puțin.

Q e altă discuție.

— Numai dacă poți identifica momentul în care implicarea ta va începe să-și piardă valoarea. Nu ți-e teamă să iei decizii dificile, Quinn. Dar, de asemenea, îți place să stârnești haos. Asta a fost unul dintre lucrurile pe care ai refuzat să le rezolvi. Poate acum e momentul să-ncepi?

— Momentul nu e bun pentru mine. Dă-mi altă soluție!

Oftează și se lasă pe spătarul scaunului.

— Cealaltă variantă e să-i lași pe oameni să vadă cine ești. Să le dai șansa să se-ndepărteze. Dar nu-ți recomand asta.

— De ce nu?

— Pentru că oamenii văd ce vor ei să vadă. Și pentru că te pricepi de minune să-i faci pe alții să se îndrepte pe o cale pe care nu vor neapărat să meargă, dar nu se pot abține.

— Vorbim numai despre mine aici, dr. Nathanson? rânjesc eu.

Neliniștea i se citește dintr-odată pe chip.

— Vorbesc serios, Quinn.

Ridic din umeri.

— Deci soluția ta e s-o salvez pe persoana asta de sociopatia mea înainte de a-și face singură rău prin propriile decizii?

— Asta nu-i un joc, Quinn. Nu m-ai fi trezit la ora asta dacă n-ai fi fost îngrijorat...

— Să cauți să te lămurești nu înseamnă neapărat că ești îngrijorat.

— Atunci permite-mi să fiu clară. Până nu faci câțiva pași ca să reperi ce e în neregulă *cu tine*, îi pui *pe acești oameni* în pericol. Probabil că știi asta deja, dar te-ai convins că nu-ți pasă. Însă trebuie să te întrebi: merită ei așa ceva?

Nemișcarea — e stăpâna mea. Oprește totul, inclusiv răgetul de furie.

Voiam o clarificare.

Am căpătat-o.

Oare demonii mei mă vor lăsa s-o păstrez? Oare povara destinului meu îmi va permite cel puțin s-o contemplu?

Mă ridic în picioare și mă duc la fereastră. Sub privirile mele, traficul de pe Lexington Avenue e la fel de aglomerat ca întotdeauna.

În sticla ferestrei, o văd pe Adriana ridicându-se. Ezită o clipă înainte de a veni spre mine. Mâna ei îmi atinge mijlocul. Nu mai sus. Știe ce-i va aduce gestul ăsta.

— Și mie mi-e dor de ea, Quinn. Era cea mai bună dintre noi toți. De-asta vreau să fac tot ce-mi stă în putință ca să te ajut să te vindec. Știi că dacă ți s-ar întâmpla ceva, Adele nu m-ar...

Geme când mă întorc spre ea, îi prind mâna aflată pe spatele meu și o lipesc de fereastră. O prind de brațe și o ridic până când ajunge la nivelul ochilor mei.

— Să nu-ndrăznești să-i rostești numele, mă auzi? Nu vreau ca numele ei să iasă din gura ta. Nu pentru că a fost prietena ta cea mai bună și că ți-e *dor* de ea. Nu pentru că te-a ales să fii nașa mea, iar tu te-ai delectat sugându-mi scula de când am devenit major. Nu-îi-ros-ti-nu-me-le! Știi bine ce s-a întâmplat. Ai fost acolo, fir-ar să fie! Și n-ai făcut *nimic*.

Se albește la față ca varul.

— Quinn, te rog...

— Taci dracului! Nu vreau să-i rostești numele și nu vreau să-ți aud nici scuzele.

Șuier cuvintele acestea pe un ton mortal, ca să priceapă că vorbesc serios. Își ține gura. Îi dau drumul după un minut.

Răgetul de furie se întoarce. Îmi vine să mă dau cu capul de geam ca să-l alung. În schimb, îmi bag mâinile în buzunare.

— La revedere, Adriana. O să plec din oraș pentru o vreme. Nu știu exact când o să mă-ntorc. Îmi pare rău că nu ți-o trag în fund. Probabil că ți-aș fi făcut pe plac, dar ai dat-o-n bară amintindu-mi ce fel de om ești cu adevărat. Sunt sigur c-o să găsești pe altcineva să te satisfacă în absența mea.

Chipul i se schimonosește. Înainte să apuce să spună ceva, ajung deja la ușă. Nu mă uit în urmă. Iar ea știe că nu e cazul să-mi strige numele din nou.

Când ajung în mașină, bag cheia în contact, dar nu pornesc motorul. Cuprind volanul cu degetele și închid ochii, lăsându-mi capul pe spate. Pentru câteva clipe nesfârșite, mă simt pierdut.

Ura, răzbunarea și sexul sunt instrumente care mă ajută să merg mai departe și să-mi păstrez busola intactă. Dar gândul la ea... la mama... mă face întotdeauna să mă rătăcesc.

Ea a fost singurul om pur din viața mea. Cel mai adevărat. O floare delicată într-un cuib de vipere. Dragostea ei a fost singurul lucru care aproape că m-a făcut să-mi doresc să devin o persoană mai bună. De dragul ei, îmi place să cred că m-aș fi străduit mai mult ca să nu mai fiu atât de diabolic. În fiecare privire de-a ei se citea odinioară această promisiune, această speranță pentru mine. Și undeva pe drum, legătura ombilicală — care este iubirea unei mame pentru fiul ei — a făcut ca în mine să răsară la un moment dat o sămânță de bunătate. Dar avea să fie distrusă fără milă.

O sămânță fragilă într-un cuib de vipere. Adele Blackwood n-a avut nicio șansă.

Arsura din piept se întinde cu rapiditate, îmi cuprinde gâtul, căile nazale și se instalează în spatele ochilor. Înghit fiere amară și las durerea întunecată să mă învăluie.

Ar fi trebuit să fac mai multe. Ar fi trebuit s-o salvez.

Dar n-ai salvat-o.

Deschid ochii brusc. Îmi descleștez degetele de pe volan și pornesc motorul. Conduc fără țintă o oră până când ajung exact acolo unde n-ar trebui să fiu. În Hell's Kitchen. Parchez vizavi de clădirea în care stă ea și mă holbez într-acolo.

Veiozele pe care ea le-a lăsat aprinse dau o lumină caldă și primitoare, adică exact ceea ce nu simt eu acum. Exact ce nu va simți nici ea dacă mă va primi în sufletul ei și va lăsa iadul să se dezlănțuie.

Atracția din Hell crește din ce în ce mai mult, în timp ce stau aici, cu motorul mergând în gol. Nu-mi iau privirea de la fereastra mare, pătrată, în spatele căreia se adăpostește otrava mea preferată, și formez un număr de telefon.

— Da, șefu', răspunde Fionnella, urâta și eficienta mea șefă de echipă, fost lucrător guvernamental.

Ea a fost cu mine de la început; este singura care cunoaște identitatea lui Q și scopul jocului. Are și ea un cal în cursa asta, lucru care o face să-și păstreze motivația.

— M-ai crede dacă mi-aș cere scuze că te sun atât de târziu? întreb eu.

Acolo sus, jur că văd umbra lui Lucky trecând prin dreptul ferestrei, dar accept că mintea mea e un haos și ar putea să inventeze diverse lucruri.

— Cred că e posibil să fi avut un moment de remușcare, domnule.

— Dacă asta are vreo importanță, aș aprecia o actualizare a informațiilor.

— Singura noutate care a intervenit de când am vorbit aseară este rezultatul analizelor la sânge. Nicio surpriză neplăcută. E sănătoasă. Și ale tale sunt perfecte.

Mădularul, încântat de asemenea vești, mi se întărește și zvâcnește. Îmi las capul pe spate și-mi cuprind scula. Ultimul futai memorabil a fost un chef de 24 de ore cu o bombă latino, acum vreo trei săptămâni.

Ea a acceptat întunericul meu, iar lucrurile au cam scăpat de sub control. Nu am ajuns să-mi pierd mințile, dar nici departe nu am fost.

Rezultatele bune ale analizelor îmi aduc un strop de nerăbdare.

— Am nevoie de o listă cu avantaje și dezavantaje dacă devansăm programul cu o săptămână.

— Decorul de la proprietate va fi gata în patruzeci și opt de ore. Verificările se vor termina și ele până luni. Injecția anticoncepțională va avea efect începând de sâmbătă.

— Numai avantaje.

— Dezavantajele depind de tine, dacă vrei sau nu să stai cuminte din momentul în care ajungi la proprietate. Nu are pașaport, iar actele ei false sunt cele mai prost făcute pe care le-am văzut vreodată. Și un elev de clasa a zecea și-ar da seama de la o poștă că nu sunt autentice. Nu e naivă, deci nu pot să conchid decât că era atât de disperată, din cine știe ce motiv, încât a acceptat primele acte care i s-au pus la dispoziție.

Scula mi se întărește. Expir. Acea parte din minte care ar trebui să se rușineze că mă excit gândindu-mă la disperarea ei este, din fericire, suficient de distrusă ca să nu stea în calea unei erecții.

— Dacă vreau s-o scot din țară, poți să faci aranjamentele necesare?

Fionnella oftează.

— Desigur, domnule. Dar aş aprecia să mă anunți din timp. Am încredere în oamenii cu care lucrez, dar nu mă simt în largul meu când vine vorba despre fotografii. Se pot comite prea multe erori.

— O să te anunț din timp.

— Mulțumesc.

Închid telefonul, îmi desprind privirea de la fereastră și-mi iau piciorul de pe pedala de frână.

Lucky poate cădea prin fisurile întunericului meu, dar intenționez să fie o experiență de-a dreptul memorabilă.

Dubla a doua

Mesajul pe care-l primesc de la Fionnella vineri dimineată e primul avertisment că repetiția generală s-a încheiat.

Un șofer te va aduce la ora 7 p.m. Să fii gata. Te rog să te asiguri că toate legăturile relevante sunt distruse cu mare discreție.

Citesc și recitesc mesajul, întrebându-mă dacă m-a crezut în privința lui Miguel. Poate se gândește că suntem ceva mai mult decât colegi? Dar mesajul ei mă face să mă gândesc la ce-i voi spune lui Sully. Desigur, el n-a zis niciodată că oferta lui de muncă va fi permanentă. M-a ajutat când eram la ananghie. Într-o singură zi poate să găsească douăzeci de fete care să-mi ia locul.

Dar pe măsură ce mă apropii de Blackwood Tower, nu mă mai gândesc nici la Miguel, nici la Sully. Azi va fi ultima zi în care îi voi servi masa lui Quinn Blackwood. Oare mă va invita din nou la prânz sau doar îmi va cere o cafea — așa cum a făcut ieri, când m-a rugat s-o așez pe măsuta din fața canapelei — și o va bea stând atât de aproape de mine?

Încă îmi amintesc de momentul în care coapsele noastre s-au atins; izul de santal și mosc care venea dinspre el. Felul în care lipea ceașca de buza de jos; gâtul puternic și felul în care i se încorda când înghițea.

Încă nu mi-a cerut favoarea pe care i-o datorez. Și nici nu va mai avea ocazia, după ziua de azi. Gândul ăsta mă face să simt o undă de regret care mă tulbură mai mult decât știu că ar fi înțelept să arăt.

E destul cât să ajung să-mi imaginez un alt scenariu pentru soarta mea. Unul în care mă întorc la Blackwood Tower peste o lună și-i cer lui Sully slujba înapoi. Dar peste o lună, dacă toată combinația

de variabile iese așa cum vreau eu, o să fiu prea ocupată încercând să-l conving pe Clayton să-mi cruțe viața în schimbul unui milion de dolari, ca să mă mai gândesc la Blackwood Tower. Și o să-ncerc să fac toate astea fără să mă apropii prea mult de Clayton.

Și fără să divulg secretul ferecat în inima mea.

Dacă mă voi dovedi capabilă să dobor toate aceste obstacole, atunci da, voi încerca din nou să mă întorc la Blackwood Tower și să-mi cer slujba înapoi, și-o să tânjesc din nou după acel bărbat intangibil și ciudat de labil.

Pufnesc în timp ce-mi pun uniforma, în ultima mea zi de lucru aici. Miguel nu e prin preajmă, ceea ce e un pic surprinzător; încui dulapul și mă îndrept spre biroul lui Sully.

Acesta mă ascultă, gânditor și încruntat, și ridică din umeri după ce-i mulțumesc frumos.

— Nu e mare brânză. Ce am făcut eu pentru tine sper să facă și altcineva într-o zi pentru copilul meu. Dar îmi va fi greu să găsesc pe altcineva pentru domnul Blackwood. Părea mulțumit de tine.

Inima mi se oprește o clipă.

— Nu prea cred.

Sully zâmbește.

— Știi de câte ori a luat prânzul în biroul lui, de când a preluat conducerea afacerii de la tatăl său, acum trei ani?

Clatin din cap.

— De mult mai puține ori decât ai putea crede. În niciun caz în fiecare zi timp de o săptămână, așa cum a făcut săptămâna trecută.

— Nu... nu cred că asta are vreo legătură cu mine.

— Nu fi modestă, Elly! Cele mai bune lucruri vin în doze mici. Sau cel puțin așa-mi spune nevastă-mea.

Îmi face semn că pot să plec.

— Du-te acum! Ultima ta zi de lucru aici sper să fie cât mai frumoasă. Și nu uita să-ți iei salariul când termini.

Dimineața trece rapid, probabil pentru că timpul — exact ca restul vieții mele — e hotărât să-și bată joc de mine. Așa că, înainte

să pricep ce se-ntâmplă, mă trezesc în fața ușilor biroului lui Quinn. Asistenta lui, o brunetă silfidă cu o mutră neutră, îndreaptă o telecomandă spre ușă ca s-o deschidă.

— Nu e aici deocamdată, dar vine imediat. Vrea să procedezi ca de obicei.

Dau din cap, dar ea deja e absorbită de treburile ei de mai devreme. Împing căruciorul înăuntru și pun pe masă platoul cu sushi și farfuriile pentru servire. Pun și paharul de cristal cu ton și caviar scump, și chiar atunci îi simt prezența în spatele meu.

— Elly. Bună!

Îmi înghit nodul din gât și mă întorc.

— Bună, domnule Blackwood.

Ochii lui, strălucitori și mortali ca soarele, mă măsoară din cap până-n picioare și rămân fixați pe gura mea.

— Spune-mi Quinn, te rog. *Domnul Blackwood* e un tip cu un obicei nesănătos de a-și pune angajații să facă lucruri pe care ei poate nu vor să le facă, îmi divulgă el în șoaptă, sexy, devastator.

Respir tot mai precipitat.

— Cum ar fi? mă ia gura pe dinainte.

Se întoarce spre mine și-și aruncă haina pe canapea.

— Lucruri pe care n-ar fi înțelept să le discutăm înainte de prânz, ca să nu ți se întoarcă stomacul pe dos.

— Nu sunt așa de sensibilă.

Nu știu de ce, replica asta îl face să rămână în acea neclintire letală, care mă înspăimântă. Numai ochii i se mișcă. Îmi privește buzele și pulsul mi-o ia razna. Apoi îmi privește sânii și șoldurile și picioarele.

— Știi ce simt față de tine, Elly?

Mă bâlbâi, șocată de întrebarea asta neașteptată.

— Mmm... nu, nu știu.

Dă din cap, de parcă am vorbi despre cât costă kilogramul de vită Kobe.

— Asta e bine, pentru că nici eu nu știu, dar trebuie să recunosc că, de câte ori te aud vorbind, de câte ori te uiți la mine, aș vrea să

întind mâna spre uniforma ta ieftină care are tupeul să stea lipită de pielea ta perfectă, s-o sfâșii și-apoi să-mi petrec o grămadă de timp făcându-ți niște chestii teribile. Deci sunt de-a dreptul ușurat că nu ești prea sensibilă.

Puterea latentă pe care o simt dincolo de cuvintele sale și interesul lui viu față de mine mă fac să mă dau cu un pas înapoi. Mă lovesc cu șoldul de masă.

— Nu poți.

El înaintează, privindu-mă fără milă.

— Domnul Blackwood *categoric* poate. Quinn vrea și el, fără îndoială. Dar e pregătit să-ți asculte argumentele și rugămințile.

— Te gândești des la persoana ta ca la două entități?

Un zâmbet vag amenință să-i transforme chipul, dar o forță mai puternică, înspăimântătoare, îl devorează înainte de a apărea.

— Psihiatra mea probabil că așa crede. Mă consideră... provocator. De fapt, cred că această mică etichetă i se datorează în parte.

Mă holbez la el.

— Ți-a spus să-mi zici ce anume vrei să faci cu mine?

— Spune mereu că trebuie să dai cărțile pe față. Singura carte de care sunt interesat în acest moment se numește *vreau-să-ți-o-trag-până-când-nu-mai-știi-de-tine*. Și pentru că încă n-ai luat-o deja la goană urlând, poate că ideea ei nu e chiar așa de rea, nu?

Sângele îmi clocotește. Îmi simt limba grea și trebuie să-mi descleștez maxilarul ca să pot vorbi. Și fiecare cuvânt pe care-l rostesc e ca un spin.

— Domnule... Quinn, îmi pare rău, dar azi e ultima mea zi de lucru aici.

Nici nu clipește.

— Ultima ta zi de lucru...

Înghit nodul din gât și confirm dând din cap.

— Da, mi-am dat demisia azi-dimineață.

— De ce?

Îmi înfig dinții în buza de jos și mă străduiesc să păstrez contactul vizual. Dacă mi-aș feri privirea, m-aș da de gol.

— Slujba mea n-a fost permanentă, iar eu... am nevoie să-mi iau ceva timp liber, din motive personale.

— Deci... ia să văd dacă am priceput. Ți-ai dat demisia în dimineața asta?

Gândul la o partidă de sex cu domnul Quinn Blackwood se estompează și panica își face loc.

— Da.

— Înțeleg.

Îmi ia din mână șervetul de care uitasem și-l pune pe masă. Când degetele lui se împletesc cu ale mele, scânteia se aprinde mai puternic, de data asta amplificată de dorință. Mă conduce lângă biroul lui și mă împinge în scaunul din fața acestuia. Rămâne lângă mine și formează un număr de telefon.

— Domnule Blackwood, cu ce vă pot ajuta? întreabă o femeie cu glas greșos de servil.

— Nancy, poți să-mi spui dacă această companie a renunțat la clauza de preaviz în cazul demisiei?

Uit să mai respir.

— Nu, domnule Blackwood. Regulamentul spune clar că preavizul este de minimum două săptămâni pentru subalterni și perioada crește pentru angajații din posturile superioare.

— M-ai lămurit, ca întotdeauna, Nancy. Mersi.

Închide telefonul și se reazămă de birou, cu gleznele și cu brațele încrucișate, privindu-mă fix.

— Cineva a făcut-o de oaie acolo, la subsol. Vrei să-mi explici și mie cine e persoana asta?

Teama și dorința și panica și cheful de a-mi trage palme singură, cu toată puterea, se bat pentru supremație. Clatin din cap, ca să alung aceste porniri și să mai trag de timp. N-o să-l dau niciodată în vileag pe Sully, dar Quinn nu trebuie decât să dea un telefon ca să afle cine m-a angajat.

— Eu... nu vreau să bag pe nimeni în bucluc.

— Parcă am mai discutat pe tema asta. Foarte recent.

Îmi țin buzele lipite, dar tăcerea n-o să mă ajute cu nimic de data asta.

— Te rog, domnule Blackwood.

Flacăra i se aprinde în ochi. Nu zice nimic un minut, apoi se ridică în picioare.

— Vino!

Mă conduce la masă. Platoul special cu sushi și bolul de ton cu gheață și-au făcut datoria și au păstrat prânzul proaspăt. Quinn nu mă pune să mă așez în partea opusă a mesei de data aceasta. Pune un tacâm în capul mesei și-mi face semn să iau loc.

Mă așez tremurând. El ocupă scaunul de lângă mine și ridică furculița delicată, în care ia ton cu caviar și mi-o oferă. Încăperea asta, omul ăsta, chiar mâncarea au un efect nebunesc asupra mea. Deschid gura și iau duminicatul. Aromele divine se dezlănțuie pe limba mea și aș vrea să închid ochii și să mor bombardată de aceste senzații.

În timp ce mestec, el scoate o carte de vizită din sacou. Sau ceea ce-mi imaginez eu că e o carte de vizită. E neagră, iar pe ea sunt scrise cifre cu auriu; mi-o întinde peste masă.

— Ai telefon?

Șovăi. Practic, telefonul aflat în posesia mea are un scop anume, care sunt sigură că nu include scenariul în care sunt împotmolită acum. Așa că ar trebui să zic nu.

— Da.

Așteaptă. Bag mâna în buzunar și scot telefonul. El întinde mâna, iar eu îi dau mobilul. Apasă pe câteva butoane și telefonul de pe biroul lui începe să sune. Respinge apelul și-mi înapoiază mobilul alături de cartea de vizită.

Le bag pe amândouă în buzunar. Tăcerea în care s-a desfășurat întreaga scenă mă fascinează și mă înspăimântă.

Quinn lasă pleoapele în jos în timp ce mai ia un duminicat cu furculița.

— Înainte de ziua de azi, îmi datorai... *ceva*, nu-i așa, Elly?

— Da.

— Deci acum îmi ești datoare ceva plus două săptămâni.

Nici măcar nu e o întrebare. Îi datorez două săptămâni lui Quinn Blackwood.

— Nu-ți pot da două săptămâni. Trebuie să fiu în altă parte.

Ia din nou furculița, oferindu-mi o altă înghițitură de mâncare.

— Pentru cât timp?

— Câteva săptămâni. Două, poate trei. Nu pot scăpa de chestia asta.

— Atunci o să facem o înțelegere, Elly. Du-te și rezolvă-ți treburile de care nu poți scăpa. Poate o să te sun la un moment dat, poate n-o să te sun. Oricum ar fi, când termini cu chestia asta, te întorci aici și-mi dai acele două săptămâni.

— Vrei să mă-ntorc și să lucrez pentru tine?

— Asta rămâne de văzut. La urma urmelor, am două, poate trei săptămâni la dispoziție, ca să-mi dau seama exact ce anume vreau de la tine.

— Și dacă nu mă-ntorc?

Își ia un răgaz ca să-mi mai întindă o furculiță plină cu mâncare, apoi își întoarce spre mine ochii de un albastru-înghețat. Nu aveam nicio îndoială că înspăimântătorul domn Blackwood e undeva, acolo.

— Dacă nu te întorci, Elly, toți cei șaiszeci și opt de oameni care lucrează în prețiosul tău subsol vor fi concediați.

Decolarea

Geamurile din spate ale limuzinei sunt fumurii. Ceea ce e un lucru bun, pentru că oamenii nu trebuie să fie martori la căderea mea vertiginoasă.

În ultimele trei ore, am repetat la nesfârșit în sinea mea următoarele trei mantre:

Un milion de dolari...

Salvează-ți viața!

Păstrează secretul!

De fiecare dată, îmi răsuna în cap și o a patra:

Predă-te lui Quinn Blackwood!

Amenințarea lui n-a fost deloc voalată. Iar asta pentru că-și poate cumpăra un set nou-nouț de lucrători la bucătărie la orice oră din zi și din an și n-ar simți nimic la portofel. A fost decis să-mi arate cât de serios vorbește. Mi-a dus ușor la gură bețișoarele cu o bucată de tempura și a adăugat:

— Și o să-ncep cu Sully Manning.

Mă pufnește un râs isteric în timp ce limuzina își croiește drum prin trafic. Am plecat din Hell's Kitchen pe la șapte. În afara unui salut politicos, șoferul mi-a retezat orice încercare de a face conversație trăgând ușa despărțitoare și izolându-mă astfel în luxoașa mea celulă ambulantă. Am rezistat cincisprezece minute după care i-am scris Fionnellei ca s-o întreb unde mă duce șoferul. Nu răspunde însă.

Primul indiciu privind destinația apare când observ indicatorul cu săgeata spre aeroport. Dar nu e nici JFK, nici Newark. Ne îndreptăm spre aeroportul Teterboro.

I-am auzit pe câțiva clienți ai Casei de Vacanță vorbind despre el, așa că știu că e un aeroport privat.

Mă trec fiori de spaimă.

Aeroportul înseamnă măsuri de securitate.

Măsurile de securitate înseamnă că numele meu va apărea cumva și va fi căutat într-o bază de date. Teama, fierbinte și grețosă, mă inundă. Mă-nfig în telefonul abandonat și-mi stăpânesc degetele tremurătoare suficient cât să pot s-o sun pe Fionnella. De data aceasta răspunde.

— Totul e-n regulă?

— Nu! Ne-ndreptăm spre aeroport. Eu nu pot zbura. Mi-am... mi-am uitat actele la mansardă.

— Nu-ți face griji, ne-am ocupat noi de asta.

Încremenesc de frică.

— Ce vrei să spui? Mi-ați luat actele de identitate din mansardă?

Nu le-am folosit decât o singură dată de când am ajuns la New York, când a trebuit să-i dovedesc lui Sully că am 18 ani. Amândoi știam că sunt acte false, ca și numele Elly Smith care apărea pe ele, dar m-a lăsat să scap basma curată. N-o să păcălească pe nimeni de la controlul de frontieră. O să fiu încătușată înainte ca scanerul să termine de bipăit.

— Nu, Lucky. Intrarea prin efracție nu e punctul nostru forte. Voiam să spun că nu pleci din țară, deci totul e-n regulă.

— Dar... numele meu nu va apărea nicăieri, pe vreo listă de zbor sau ceva de genul ăsta?

— Ce nume? întreabă ea.

Tac mălc.

— Exact, murmură ea.

— Ești... ești sigură?

— Sunt sigură.

Nodul din stomac mă mai lasă. Îmi reamintesc că mi-a luat o grămadă de timp și de efort ca să ajung aici. Că alegerile mele sunt

limitate. Nu pot avea încredere în nimeni. Dar nici nu pot bate în retragere acum.

— Bine. Poți să-mi spui măcar unde mă duc?

— Asta nu face parte din îndatoririle mele. Dacă șeful vrea să afli, o să-ți spună chiar el.

— Fionnella...

— Un sfat, Lucky. Nu te obosi să afli detalii sau lucruri la care nu ai acces. Tu ai ales să faci asta. Motivele îți aparțin, desigur, dar dacă scopul jocului e important pentru tine, învață să te supui acestei experiențe. E singura cale prin care vei scăpa din ea nevătămată. Călătorie plăcută! Și-ncearcă creveții la grătar cât ești în avion. Sunt criminali.

Închide telefonul, lăsându-mă cu mai multe întrebări decât la începutul conversației. N-am timp să mă gândesc prea mult la ele. Limuzina se apropie lent de o zonă plină cu avioane private și intră într-un hangar puternic luminat. Se oprește la câteva zeci de metri de un G650 alb cu auriu.

Rămân încremenită de uimire și mă holbez la aeronava din fața mea, întrebându-mă din nou ce dracului caut eu aici.

— Domnișoară? Am ajuns.

Reușesc să dau din cap, fac un efort să mă mișc și mă dau jos din mașină. Mă uit la șofer. Are o figură neutră, este politicoș și știu că nu voi primi niciun răspuns de la el. Nici de la însoțitoarea de zbor, nici de la pilotul care așteaptă lângă scara avionului. Îmi strâng rucsacul la piept și mă apropii încet.

— Bine ai venit la bord, domnișoară!

Pilotul își scoate cascheta.

— Mulțumesc.

— Dacă nu ai nimic împotrivă, vom decola peste cincisprezece minute.

Îmi stăpânesc un hohot de râs. Decolăm indiferent dacă eu sunt sau nu înspăimântată. Cu toții știm asta. Dar e tare drăguț cum încearcă să mă facă să cred că depinde de mine.

În tăcere, urc scările și intru într-o lume total diferită. Apartamentul din Midtown, mansarda din Hell's Kitchen, transformarea mea, toate acestea mi-au demonstrat că Q este extrem de bogat. Dar luxul incontestabil al avionului său privat îmi arată adevărata dimensiune a bogăției sale.

Dacă un om precum Q mă poate cumpăra fără să mă întâlnească niciodată în carne și oase, are cu siguranță puterea de a face și alte lucruri. Cum ar fi... să mă facă să dispar.

Și, sincer vorbind, nu cei dezorientați sau cei care încearcă să se ascundă sunt cele mai ușoare victime pentru un prădător lipsit de remușcări?

Toate simțurile îmi sunt în alertă și mă întorc. Înainte de a putea să fac vreo mișcare spre ușă, scările se ridică și dispar, făcându-mă prizonieră în cea mai scumpă cușcă din lume.

Panica mă copleșește.

— Stai!

Pilotul încuie ușa și se răsuțește.

— Îmi pare rău, domnișoară, dar trebuie să decolăm ca să nu ratăm culoarul de zbor.

Privesc ușa închisă.

— Deschide ușa. Te rog, trebuie să cobor.

Nu-și desprinde privirea de la mine.

— Îmi pare rău. E prea târziu.

Deși aud vâjâitul motorului pornit de copilot, știu că pilotul nu vorbește numai despre ușă. Inima mea care bubuie înnebunită citește acest mesaj în ochii lui.

Cândva în ultimele 24 de ore, am trecut granița invizibilă spre locul de unde nu mă mai pot întoarce. Q poate că m-a ales acum o săptămână, dar tot ce a urmat n-a fost altceva decât o serie de teste.

Teste pe care le-am trecut, dacă ar fi să luăm în seamă faptul că toată activitatea s-a intensificat. Și dacă el s-a hotărât, nu mai e cale de întoarcere.

— Ia loc, domnișoară. Stewardesa o să-ți aducă imediat ceva de băut.

Se îndreaptă spre cabină, iar eu aud ușa închizându-se definitiv. Mă întorc. Stewardesa toarnă un pahar de șampanie și simt că e atentă la mine. N-am niciun dubiu că, dacă aș încerca să fac vreo prostie — de pildă, să deschid ușa avionului —, mă va împiedica într-o secundă. Probabil că aș putea s-o domin, dar ce-aș rezolva?

Un lucru e sigur. Dacă nu scap cu viață din povestea asta nenorocită în care m-am băgat, Clayton nu va afla secretul. Îmi înfig degetele în mânerul rucsacului.

După ce reușesc să mă țin bine pe picioare, mă îndrept spre canapeaua de piele crem din mijlocul avionului și-mi trec degetele peste compartimentul secret pe care l-am cusut pe fundul rucsacului. Poate că e o prostie să car după mine scrisoarea și documentul pe care mi le-a dat mama. Dar reprezintă doar jumătate din enigmă. Am învățat pe dinafară cealaltă jumătate înainte s-o ard, în speranța că asta-mi va asigura un timp în plus în cazul în care Clayton va pune mâna pe mine.

În mod ciudat, gândul la el îmi alungă panica. Focul în care am sărit după ce am evadat de la el nu m-a mistuit deocamdată. Deci, atâta timp cât respir, voi avea speranță.

...predă-te călătoriei.

Las rucsacul deoparte, îmi pun centura și-mi țin respirația înainte de prima călătorie cu avionul din viața mea. Imediat după decolarea ușor amețitoare, accept paharul de șampanie și creveții la grătar.

După cum m-a asigurat Fionnella, creveții sunt divini. La fel și pateul servit pe biscuiți și mini-burgerii și cartofii dulci prăjiți. Când revin de la toaletă, mă cuibăresc pe canapea și mă uit pe fereastră.

Geografia mă trădează încă o dată și, când afară se-ntunecă, habar nu am încotro ne îndreptăm. Încerc să nu mă gândesc deloc la ce mă așteaptă și mai accept un pahar de șampanie. După câteva

înghițituri, simt un gust oarecum diferit, dar, serios, ce știu eu despre șampania veche?

Bulele îmi gădilă limba într-un mod plăcut și alcoolul îmi alungă teama care mă cuprinsese. Mai iau câteva înghițituri și mă uit fix la luminița care clipește pe aripa avionului.

Devine din ce în ce mai hipnotizantă. Nu știu dacă ne prăbușim sau dacă legănatul acesta e doar în mintea mea. Încerc să mai iau o sorbitură, dar îmi simt membrele grele, letargice.

Pleoapele îmi cad. Chiar înainte de a închide ochii, o văd pe stewardesă cum vine repede spre mine.

Ups! Am scăpat paharul pe podea.

* * *

O durere surdă îmi zvâcnește în tâmpile. Nu e intensă, dar e suficient de inconfortabilă ca să nu vreau să deschid ochii în caz că mă așteaptă o porție suplimentară de durere.

Totodată, simt lumina soarelui. Și de oriunde ar izvorî durerea asta, știu că nu va aprecia deloc lumina intensă. Așa că țin ochii închiși, inspir adânc și încerc să mă orientez.

Limuzina. Aeroportul. Avionul. Șampania.

Sunt mahmură? De la un singur pahar de șampanie? Sau au fost două?

Mintea mea renunță să mai sape prin memoria încețoșată și trece mai departe. Mă aflu într-un pat. Mirosul cearșafurilor apretate și izul de aer marin îmi pătrund simțurile ușor amorțite.

Dar cum am ajuns aici? Și unde mă aflu, mai exact?

Inspir scurt și întredeschid ochii. Dap, e soare în toată camera. Un pat suficient de mare cât pentru o echipă întreagă de fotbal și o încăpere uriașă cât pentru toată galeria acesteia.

Mă ridic în coate, dau la o parte cuvertura și mă uit la propriul corp. Hainele cu care eram îmbrăcată la aeroport au dispărut. Port un tricou alb și bățos și chiloții. Sutienul a dispărut.

Inima mi se strânge și mi se face greață. Închid ochii și mă concentrez asupra acelei părți a trupului meu care ar ști sigur dacă am fost cumva violată. Nu simt nimic acolo. Nu-mi permit încă să mă relaxez.

Mă mut pe marginea patului. Pe lângă nevoia de a-mi goli vezica, sper că o autoexaminare mă va lămuri dacă m-a molestat cineva în timp ce dormeam.

După cinci minute, ies din baia uluitoare de marmură și gresie, tot nelămurită. Căutându-mi lucrurile, ajung în dressing. Toate hainele și pantofii mei de la mansardă sunt agățate și aranjate pe rânduri ordonate. Rucsacul meu e într-un dulăpior și masa de toaletă este dotată cu produse de machiaj și cu accesorii nou-nouțe.

Iau o pereche de pantaloni lejeri, îi trag pe mine și revin în dormitor. Niște draperii grele, pe jumătate trase, ascund ferestrele imense din ambele părți ale camerei. Împing una dintre ele și mă uit afară.

Zăresc o plajă cu nisip și pietriș și o întindere nesfârșită de apă. Deși soarele strălucește, apa întunecată la culoare mă face să cred că suntem încă în est. Dar adevărul e că nu știu sigur.

Las draperia în jos, mă întorc și studiez încăperea. Decorul crem cu auriu e încărcat de piese scumpe de artă și candelabre pline de eleganță și stil. E tot ce și-ar putea dori o curvă de lux, cumpărată cu un milion de dolari.

Doar că această curvă nu poate digera ideea că a fost drogată și adusă aici pe ascuns, ca să nu știe unde se află.

Încep să tremur, străbat camera în grabă și deschid brusc ușa.

Respirația ușoară care se aude într-un difuzor din apropiere mă paralizează în clipa în care ajung pe un coridor în arcade.

— Lucky! Te-ai trezit. Bine-ai venit în căminul meu!

Uite Kansas, nu e Kansas

Mă uit în toate părțile, deși știu că e puțin probabil ca Q să se arate, dacă alege în continuare să mi se adreseze prin intermediul difuzoarelor.

— Căminul tău?

— Unul dintre multe, da.

Merg înainte pe coridor și remarc că are o pasiune clară pentru artă. Fiecare dintre cele trei proprietăți pe care le-am văzut până acum deține câteva opere de artă răspândite în interior. Ajung pe palier și mă opresc.

— Unde sunt mai exact, Q?

— Ești aici, cu mine. În sfârșit!

Are vocea gravă și pare nerăbdător să ajung la balustradă. Deși e posibil să mă fi drogat ca să nu aflu unde m-a adus, glasul lui continuă să provoace în mine senzații dezgustător de obscene.

— Știi bine ce vreau să spun.

— Schimbă cu ceva lucrurile dacă știi unde te afli? Nu te gândești să fugi, nu-i așa?

Nu pot nega, acest gând mi-a trecut prin minte când eram la baie.

— Vreau să știu, asta e tot.

— Trebuie să știi doar că ești în siguranță și că vei fi tratată cu grijă cât timp ești sub protecția mea.

— Și protecția asta presupune și să mă droghezi? Pentru că asta mi-ai făcut în avion, nu-i așa?

— Lucky...

— Te rog. Spune-mi adevărul!

Urmează un minut de tăcere.

— Ți s-a dat un sedativ ușor ca să te ajute să te relaxezi.

Mi se strânge inima.

— De ce?

— Ca să fii calmă. Pilotul mi-a spus că erai cam... agitată.

Furia îmi dă fiori pe șira spinării.

— Și soluția ta a fost să mă adormi?

— Nu trebuia să se-ntâmplesse asta. Dar în combinație cu alcoolul...

— Tot nu e în regulă.

— Nu te-ai aflat nicio clipă în pericol.

— Nu contează asta!

Îmi trec mâna liberă prin păr străduindu-mă inutil să-mi calmez clocotul interior.

— Situația asta nu e normală pentru mine. Dar așa idioată cum e ea... vreau... *trebuie* cât de cât să pot avea încredere în tine.

— Înțeleg.

— Înțelegi? Într-adevăr? Nu prea-mi vine să cred.

— De ce?

— Nu pot să nu cred că ești genul de tip care pur și simplu se servește cu tot ce-și dorește.

— Așa este. Dar nu iau niciodată nimic cu forța. Nu ți-am făcut niciun rău, corect?

Izbucnesc în râs.

— Dar aseară ce-a fost? Un drog inofensiv, așa... ca între angajator și angajată? Ce se va-ntâmpla următoarea dată când voi avea o obiecție?

— O să-ți amintesc de înțelegerea dintre noi. Corpul tău și supunerea ta în schimbul sumei de un milion de dolari.

Are ceva tăios în glas, ca niște lame care ies din teacă. Dar nu pot să tac.

— Înțelegerea nu includea droguri. Nu-mi place deloc chestia asta. Și vreau să recunoști și tu că n-a fost în regulă.

Nu spune nimic mult timp. Îmi arunc privirea în jurul meu, căutând locul în care sunt ascunse boxele. Nu găsesc niciuna. De parcă tipul ar trăi în pereți. Inspiră ușor înainte de a vorbi din nou.

— N-a fost în regulă. Trebuia să ațipești doar pe durata călătoriei, nu să dormi opt ore în șir. Te rog să-mi accepți scuzele.

Răsuflu ușurată, deși scuzele lui nu mi se par complete.

— Mulțumesc. Le accept.

Expiră și el.

— Acum voi redeveni stăpânul tău suprem, Lucky.

Inima începe să-mi bată cu putere din cu totul alt motiv.

— Bine.

— În regulă. Du-te la parter. Bucătăria e în stânga. Micul dejun e gata.

Mă desprind de balustradă și cobor scara maiestuoasă, sculptată în lemn de stejar. Când ajung jos, mă uit de jur-împrejur.

Locul e grandios, genul de casă pe care o vezi în seriale dinastice de la TV. Doar că are un design contemporan și tușe high-tech. De exemplu, în candelabru suspendat în foaiere magnific e încorporată o cameră de filmat. Și un panou de control, sub forma unei tablete, precum cel de pe peretele de la etaj, este fixat și lângă ușile duble care duc afară.

Cotesc pe coridorul din stânga și ajung într-o bucătărie care ar putea fi visul oricărui *chef*, completată cu o cămară dublă.

Pe masă sunt așezate cafea proaspătă, cinci tipuri de sucuri și *smoothie*, covrigi și condimente diverse. Pe farfuriile acoperite cu clopote de sticlă se află omletă, ouă Benedict și cârnați feliați. Stomacul meu tresare de plăcere, dar mă opresc exact când întind mâna spre o farfurie caldă.

— Ești aici cu mine, în casă?

— Încă nu, dar sunt pe drum.

Inima mi-o ia la trap. În timp ce tresare în ritm cu stomacul, iau farfuria și... mă lovesc de o altă dilemă.

— Mănâncă, Lucky!

Studiez bucătăria și descopăr o luminiță pâlpâind deasupra frigiderului.

— Mă poți vedea.

— Da. Te mai supără și altceva?

Confirm dând din cap.

— Dacă tu nu ești aici, cine m-a băgat în pat aseară?

— Cineva în care am încredere.

Asta nu mă liniștește deloc, dar dau din nou din cap și iau un covrig cald. Îl ung cu un strat gros de cremă de brânză, mușc cu atenție din el, mă abțin să mă năpustesc asupra lui ca un animal turbat. Închei cu un suc de portocale, apoi îmi dreg glasul:

— O să stai aici, cu mine, în casa asta?

— Da, dar în altă aripă. O să ne vedem doar când o să ne-o tragem.

Respirația mi se oprește. Îmi amintesc că nu am sutien atunci când sfârcurile mele sensibile se întăresc pe sub tricou. Îmi încrucișez relaxată mâinile peste sâni și-mi sprijin cotul de masă.

— Pot să te-ntreb ceva?

— Te rog!

— Faci mari eforturi să rămâi anonim. Asta înseamnă că... producția nu e numai pentru uzul tău personal?

— Ar avea vreo importanță pentru tine?

Îmi las capul în jos. Mi-am vândut trupul aproape cinci ani, nu doar pentru adăpost și hrană, ci pentru că n-am avut de ales. De când m-am născut, Clayton Getty m-a revendicat și n-aș fi putut evada niciodată din Getty Falls dacă soarta și încălcarea legii n-ar fi jucat un rol în favoarea mea. Dar actele sexuale se desfășurau în particular, umilirea mea avea loc numai în fața ochilor perversi ai clientului care plătea. Gândul că voi face sex în fața camerei de luat vederi, că actul va fi immortalizat într-o capsulă digitală a timpului, amenință să mă facă să dau afară ce am mâncat la micul dejun.

— Nu... N-ar trebui să conteze, dar e greu să nu mă gândesc la asta.

— Nu te pot ajuta în privința asta. Adevăratul scop a ceea ce faci ar trebui să te pregătească pentru cel mai urât scenariu pe care ți-l poți imagina.

Respir precipitat și dau din cap. Îmi duc farfuria la chiuvetă și dau să deschid robinetul.

— Sunt oameni care se ocupă de asta, Lucky.

— Da, dar nu sunt aici, nu-i așa?

Deschid robinetul și un jet puternic de apă izbește farfuria drept în mijloc, aruncând apa ca dintr-o fântână arteziană. M-am udat din cap până-n picioare și un val de căldură îmi cuprinde fața.

— La naiba, mormăi eu.

— Vreau să nu mai fii atât de agitată.

— Iar eu aș vrea să pot face singură *un lucru minor*.

Iau o cârpă de spălat vase și șterg blatul.

— Nu tu ești șefa aici.

Las farfuria deoparte, mă întorc și mă uit urât spre cameră.

— Crezi că nu știi asta?

— Trebuie să și accepți.

— De ce?

— Pentru că nu vreau să irolesc timp prețios ca să te dresez.

Rămân cu gura căscată câteva clipe, apoi scrâșnesc din dinți.

— Nu sunt un nenorocit de câine.

— Nu. Nu ești. Însă te-ai udat toată.

Un suspin blând și letal de dorință sexuală, vocea lui e ca un arc electric care trece prin intermediul camerei de filmat direct în trupul meu.

Știam că am tricoul ud, dar în timp ce mă certam cu el era o certitudine îndepărtată. Acum mă uit în jos și aproape gem când văd conturul clar al sânilor, sfârcurilor și abdomenului meu prin materialul transparent. Mă grăbesc să mă acopăr cu brațele.

— Stai!

Comanda e rostită cu glas grav. Incontestabil. Exact cum se adresează un om câinelui său.

Ar trebui să-i atrag atenția.

În schimb, îmi las mâinile în jos pe lângă corp, grele. Sfârcurile mi se întăresc mai tare și faptul că știu că sunt privite, le transformă în două puncte dureroase și umflate.

— Pune-ți mâinile la spate, Lucky.

Îmi împletesc degetele la spate, fără să mă mai gândesc. Poruncile lui erau jignitoare acum câteva minute, chiar dacă într-un fel savuram nerăbdătoare ideea de a fi dresată de el. Dar acum, prizonieră în tăcerea tensionată și explozivă, sunt la dispoziția lui. Pentru că ceea ce se-ntâmplă aici e amețitor și imposibil de descris.

Încep să gâfâi ușor. De-abia îl mai pot auzi din cauza bătailor agitate ale inimii mele.

— Ești excitată?

— Da.

— Vezi cât de mulțumitor poate să fie dacă faci cum vreau eu?

Degetele îmi zvâcnesc, dar nu din cauza nevoii de a mă acoperi. Din contră, aș vrea să-mi cuprind sânii, să mă bucur de plăcerea care mă străbate. Nu răspund, iar el continuă.

— Ai niște țâțe foarte frumoase, Lucky.

— Mulțumesc, murmur eu.

— De-abia aștept să le fut.

Un val de căldură mă îneacă. Un sunet răzbate din boxele ascunse. Nu știu dacă e un geamăt sau un murmur, dar e profund și afectat.

— Trebuie să plec.

Dezamăgirea mă străpunge și mâinile îmi cad pe lângă corp.

— Bine.

— Angajații mei vor veni acolo la ora 10. Au primit instrucțiunile mele. Colaborează cu ei, te rog!

Bâzâitul slab se întrerupe și-mi dau seama că tipul a dispărut. Mă prăbușesc lângă chiuvetă, un pic dezamăgită, apoi șocată și supărată pe mine însămi în același timp. Îmi spun că asta se întâmplă pentru că, în afară de Fionnella, Q e persoana cu care am vorbit cel

mai mult în ultimele trei săptămâni. Dar adevărul este că de-abia aștept să văd ce se va întâmpla diseară.

De-abia aștept să-l întâlnesc pe bărbatul care-mi plătește un milion de dolari ca să fiu târfa lui în fața camerei de filmat.

* * *

În mod inevitabil, personalul include un instructor sportiv și un *chef*. Acesta din urmă nu mă deranjează deloc. Primul însă mă face să transpir și să mă văicăresc în timp ce fac cele o sută de abdomene lângă piscină. Se dovedește a fi și instructor de yoga, așa că mă pune să fac stretching în diverse poziții și de-abia pe urmă mă lasă în pace. Intru șchiopătând în casă și mă opresc, uluită din nou. Locul acesta e de o frumusețe care mă lasă mută.

După micul dejun, am descoperit biblioteca de lângă salon. Încăperea, care are un tavan arcuit și un șemineu zgomotos, emană istorie. Salonul e la fel de uimitor, cu tapet de mătase și cu două candelabre imense care luminează trei zone de scaune, fiecare având câte o temă relaxantă care-i invită pe musafiri să mai zăbovească acolo. Această aripă a proprietății mai include o casă de oaspeți, un centru spa și o cabană situată lângă piscină, o încăpere pentru divertisment și o cramă.

Dar ușile duble din spatele scării enorme sunt încuiate. Și dacă anunțul NU INTRAȚI n-ar fi fost suficient, un panou electronic de-a dreptul intimidant m-a convins să rămân la distanță de acel loc care, în mod clar, era domeniul lui Q.

La ora patru, cel de-al treilea membru al personalului, Stephanie, bate la ușa dormitorului meu. Presupun că e o combinație între menajeră și stilista mea personală, pentru că intră împingând un cuier cu haine, o masă portabilă de masaj și numeroase produse cosmetice.

Am ieșit de la duș și mă întind pe masa de masaj. Tratamentul de exfoliere a întregului corp e divin, masajul care urmează la fel.

Dar apusul soarelui peste întinderea de apă și bățile neconținute ale inimii mele mă anunță că urmează ceva care-mi provoacă un gol în stomac.

În cele din urmă, nemaiputând suporta tensiunea, pun între-barea care-mi stă pe limbă.

— E aici?

— Da. Șeful a venit acum o oră. E cu echipa lui.

Înghit în sec.

— Are... are vreo instrucțiune pentru mine?

Stephanie îmi spune să mă răsucesc, apoi mă unge pe gambe și pe coapse cu un gel care miroase divin. Degetele ei mă masează cu mișcări experte și-mi rețin cu greu un geamăt.

— Vrea să mergi în aripa lui la ora șase.

Peste două ore. Care trec repede când sunt gătită și răsfățată. După ce Stephanie îmi acoperă cu puțin fond de ten semnul din naștere de pe coapsă, mă anunță că șeful a ales pentru diseară o lenjerie de culoare maroniu-roșcat, cu ciorapi și jartiere de culoarea piciorului. Le îmbrac fără teama că-mi voi strica părul, pentru că am o coafură cu bucle lejere care mi se revărsă pe spate.

Pantofii cu toc cui, de culoare roșcat cu auriu, îmi încălță picioarele răsfățate. De pe încheieturi și de pe gât se ridică în aer arome discrete de parfum scump. Ținuta mea e completă când Stephanie îmi întinde un colier uluitor cu cercei asortați.

— Sunt *diamante* adevărate?

Mă holbez la colierul de pietre prețioase.

— Desigur.

Izbucnesc în râs, profund șocată. *Bineînțeles.*

Râsul îmi dispare când face un pas în spate și mă examinează din cap până-n picioare.

— Ești gata.

Îmi oferă un halat de mătase până-n pământ.

— Întotdeauna o să fiu.

Îmi leg cordonul și o urmez spre ușă.

XXX

Ne îndreptăm în tăcere spre un mic lift pe care nu l-am văzut mai devreme, când am făcut turul casei. Ea introduce o cheie și ușile se deschid, apoi îmi zâmbeste.

— Te duci singură. Ne vedem mâine.

Intru în lift, simțindu-mă ca un gladiator într-o arenă romană, înainte ca poarta de oțel să se ridice și să-l scuipe spre pierzanie. Doar că eu nu sunt deloc puternică precum un gladiator. Măinile îmi sunt lipsite de vlagă, iar picioarele îmi tremură atât de tare, încât mă sprijin de peretele liftului. Mă reechilibrez imediat pentru că nu vreau să risc să pătez halatul sau să deranjez ceva din pregătirile pe care le-am făcut pentru această primă întâlnire.

Când liftul se oprește, ies pe un coridor întunecos, mochetat, și observ numaidecât că locul acesta e diferit de restul casei, așa cum noaptea e diferită de zi.

De pildă, sunt foarte multe frânghii. Începând de la ușă, de-a lungul pereților, la nivelul taliei și la nivelul capului. Ele continuă pe ambele părți ale holului cufundat în beznă, după care, pe partea stângă, e o cameră de unde se aude bâzâit de curent electric și mașinărie.

Coridorul se termină cu un alt set de uși duble. Se deschid înainte să ajung la ele și intru într-o altă lume fantastică. Decorul din această parte a casei e mult mai îndrăzneț. Roșul și auriul se combină cu lemnul de mahon. Marmura italiană închisă la culoare mărginește parchetul lustruit și zidăria luxoasă reprezintă fundalul pentru alte opere de artă uluitoare.

Țăcănitul tocurilor mele încetează la o răscruce între două corpuri de scări și mă întreb cât de mare e de fapt locul acesta și dacă voi mai fi vreodată găsită în caz că mă rătăcesc.

Mă răsucesc de jur-împrejur. De-abia atunci observ camerele de filmat. Mici, discrete. Unele sunt prinse cu niște cabluri foarte subțiri. Celelalte sunt fixe și se confundă cu decorul.

Dar sunt prezente. Și numeroase. Și toate îndreptate asupra mea. Stânjenită, mă întorc spre scări.

— Vino sus, Lucky!

E absurd că o voce electronică mă poate liniști, dar este exact imboldul de care am nevoie ca să aleg corect scara pe care trebuie să urc.

Aproape că mă împiedic în covorul albastru regal, dar ajung sus fără să cad în nas. În stânga și în dreapta mea se întind coridoare neluminate. În fața mea este un hol luminat. O iau pe aici și ajung în fața unei uși deschise. Pășesc înăuntru și mă opresc.

Dormitorul e îngrozitor de masculin. Patul impunător e făcut din oțel și din fier forjat. Cearșafurile sunt negre, iar covorul e de un vișiniu-închis. Sunt câteva obiecte de mobilier risipite prin cameră. Un șezlong lângă fereastră. Un balansoar care în mod cert nu este destinat unui bătrân stă lângă un altul, lângă șemineu. O masă de pedeapsă, lungă și roșie ca sângele, cu un taburet asortat sunt așezate lângă perete. Și la picioarele patului, o canapea fără spătar, cu mânere sofisticate și cu un design atât de frumos, încât mi se taie respirația. Șezutul e îmbrăcat în mătase neagră. Dar cel mai mult mă atrag sculpturile de bronz de pe brațele canapelei.

În drum spre canapea, o aromă îmi umple nările. Cedru afumat, un pic de salvie și moscul inconfundabil al masculului prădător. Uit de toate, în afară de această mireasmă. Privesc în jurul meu, căutând cotloanele unde s-ar putea ascunde.

De unde m-ar putea urmări.

Nu găsesc nimic. Dacă vrea să devin din ce în ce mai nerăbdătoare, reușește din plin. Mă răsucesc la 180 de grade, dar sunt singură în dormitor.

Singură, cu o mulțime de camere de filmat. Acum, când știu cum arată, mi-e ușor să le depistez, chiar dacă unele dintre ele nu

au becul roșu aprins. Unele sunt suspendate deasupra capului, două sunt fixate pe tăblia patului. Mai multe se confundă cu mobila. Majoritatea sunt îndreptate spre pat.

Un scârțâit ușor care se aude din spatele meu îmi captează atenția. Mă uit peste umăr și văd cum ușile se închid brusc.

— Spectacolul tău e pe cale să înceapă. Camerele îți provoacă emoții? *Poftim?*

— Da.

— Dacă poți, încearcă să uiți de ele.

Dau din cap.

— Bine.

— Scoate-ți halatul! Lasă-mă să te privesc!

Desfac nodul cordonului cu degete tremurătoare. Halatul de mătase îmi alunecă ușor pe umeri și curge pe podea. Mă las ușor în jos, îl ridic și-l pun pe pat.

— Pe masa de lângă pat e o eșarfă, leagă-ți-o la ochi. Du-te și ia-o, apoi întoarce-te la capătul patului.

Mă îndepărtez de canapea și zăresc eșarfa. E lângă o veioză uriașă aflată pe o noptieră lată de tec. Mă îndrept încet spre ea, respectând instrucțiunile.

Eșarfa e de mătase grea, de culoare neagră. Deși are o fundă atașată de un șnur, la capete există un sistem de cleme care să n-o lase să se dezlege din greșeală. Îmi trec degetele peste materialul moale, care mi se încălzește în mână. O strâng cu putere în palmă și mă întorc la canapeaua sofisticată.

— Ia loc, Lucky.

Mă așez cu eșarfa în poală. Reflectoarele din încăpere scad un pic în intensitate, dar cel de deasupra mea devine mai intens, punându-mă într-un con de lumină blândă.

O cameră coboară lent din tavan și se oprește la treizeci de centimetri deasupra capului meu. Becul roșu care clipește îmi spune că-mi înregistrează fiecare mișcare. Fiecare râsuflare. Mă străduiesc să-mi stăpânesc emoțiile și mă uit în față.

Stau așa vreo cinci minute, apoi zăresc o umbră lângă ușile dormitorului.

E înalt, cu umeri lați, cu mușchi bine definiți. Atât pot spune despre silueta asta încetoșată. Pulsul mi se accelerează până aproape de nebunie.

— Pune-ți eșarfa la ochi. Leag-o strâns. Apoi lasă-ți mâinile pe lângă corp, cu palmele în jos.

Gândul că nu-mi va permite să văd ce mi se va întâmpla mă neli-niștește și mă face să șovăi. Privesc în jos spre eșarfă, apoi din nou spre umbra lui.

— Fă cum ți-am spus!

O poruncă și mai aspră, care așteaptă să mă supun. Totodată, situația e suficient de periculoasă ca să mă excite. Dar căldura reflectorului îmi amintește de faptul că sunt pe o scenă. Că acele camere observă orice semn de neascultare.

Voi câștiga acest joc numai dacă-mi joc rolul așa cum trebuie. Oricât mi-aș dori să-l văd pe bărbatul care se pricepe atât de bine să-mi controleze emoțiile, știu că n-am trecut prin atâtea ca s-o dau în bară tocmai acum.

Iau eșarfa și mi-o leg la ochi.

Imediat, celelalte simțuri par să mi se ascută. Parfumul lui e mai puternic, aerul ușor care intră-n încăpere pare dintr-odată mai zgomotos. Eșarfa neagră de mătase prinde viață, iar capetele ei vibrează sub atingerea degetelor mele. Faptul că mi-e interzis să privesc anunță lucrurile care vor urma. Mi se umple gura de salivă, de nerăbdare.

Dar cu toate aceste senzații apare și o doză de agitație.

Se întâmplă.

În fața camerelor de filmat.

Teama anihilează excitarea. Tremurul îmi începe de la tălpi și urcă până la genunchi. Câteva secunde mai târziu, îmi cuprinde tot trupul.

Și atunci aud cum ușile se întredeschid încet.

E aici. În carne și oase. Chiar în fața mea.

Emoționată, înghit în sec și întorc capul de parcă aş vrea să mă îndrept spre el. Dar nervii își spun cuvântul, iar el nu poate fi controlat. E în jurul meu și înăuntrul meu. Răsuflarea mea precipitată e doar la un pas distanță de hiperventilație. Între mâini și eșarfă se formează un strat subțire de transpirație.

Sângele îmi curge prin vene cu viteza luminii și mi se pare că o să leșin curând.

— Tremuri.

E lângă mine, mare, puternic, dominator.

— Da.

Tremur din toate încheieturile când răspund, iar bezna datorată eșarfei pare să se îngroașe, chiar dacă știu că, rațional, așa ceva e imposibil.

— Ți-e frică?

Înghit în sec.

— Un pic, mint eu.

— De ce anume?

— De... necunoscut.

— Crezi c-o să-ți fac vreun rău?

Dau să clatin din cap, dar adevărul gol mă plesnește peste față.

— Nu știu. O să-mi faci?

O scurtă pauză.

— Vrei să te mint, Lucky?

— N... nu.

— Atunci o să-ți spun că nici eu nu știu.

E o anume nuanță în vocea lui. O urmă de acceptare, de regret, de exaltare, dar totul amestecat, neclar. Mi se taie respirația.

Înainte de a da un răspuns coerent sau de a mă gândi la un mod de a mă apăra în fața acestei forțe întunecate și nerăbdătoare, simt o undă de aer. Nu mă mai domină de sus, ci e împrejurul meu. E în fața mea. Da, în fața mea.

— Dar n-am uitat de temerile tale. S-ar putea să nu reușesc, însă o să fac tot ce pot să nu le încalc.

Cred că ar trebui să-i fiu recunoscătoare că s-a gândit la asta. Dar plăcerea întunecată și foamea animalică din glasul său electric — cum de mai sună tot așa, deși acum e în fața mea? — mă avertizează că recunoștința s-ar putea dovedi o marfă inutilă.

Mă străbate un alt tremur, imposibil de oprit. În timp ce aștept, gândurile mi-o iau razna.

Aștept.

Dar el nu se grăbește. Și-a prins prada. E hipnotizată de simpla lui prezență.

— Ești foarte frumoasă.

Un compliment greu, lipsit de prejudecăți. O declarație de pură posesiune.

Nu mai respir deloc. N-am nevoie de aer. Nu în acest moment. Nu când e atât de aproape încât îi pot simți căldura trupului. Îi simt răsuflarea când vorbește.

— Îți... mulțumesc, murmur eu.

— Te voi atinge, Lucky.

— Bine, șoptesc.

Își trece două degete peste clavicula mea, acolo unde se ascunde colierul cu diamante.

Prima mea atingere directă cu Q.

Scot un geamăt ca reacție la senzația asta pură, îndrăzneată pe care mi-o provoacă această atingere. Îmi explorează lent un omoplat, apoi trece fără grabă la celălalt.

— Am visat că te ating așa. Că-ți simt pulsul bătând sub degetele mele. M-am tot întrebat cum e pielea ta la atingere.

— Acum... știi, șoptesc eu.

— Și acum că știi, vreau s-o gust, s-o ling centimetru cu centimetru.

Dorința și teama mă cutremură în doze egale. Dorința, pentru că vreau să fiu gustată. Linsă. Teamă, pentru că are în continuare glasul unui robot sexy, al unui înger căzut captiv într-o mașinărie. Aud totodată bâzâitul discret al camerelor de filmat, simt obiectivele îndreptate spre pielea mea, surprinzându-mi fiecare mișcare.

Sunt o târfă pentru plăcerea lui imediată și voi fi pentru totdeauna o târfă pentru nevoile lui de voyeur.

Brusc, mă bucur că sunt legată la ochi. Chestia asta îmi asigură o protecție despre care știu că e doar în mintea mea, dar o primesc oricum cu bucurie. Nu știu motivul exact pentru care m-a îndemnat să-mi pun eșarfa, dar acum îi sunt recunoscătoare că a făcut-o.

Respir firesc pentru prima oară de când el a intrat în încăpere. Mă concentrez la degetele lui care mi se plimbă în jos și-n sus pe piele. Fiecare mângâiere îmi provoacă o căldură vibrantă spre sfârcuri și clitoris.

— Am așteptat atâta timp! Așa că nu o să mă limitez să te gust și să te ling. O să te devorez. O să te fac să te uzi și o să te storc de energie. Și o să fac asta de multe, multe ori, Lucky.

Din glasul lui răzbat puterea și fermitatea și dorința neostoită.

Am timp doar să mai iau o gură de aer, și Q se repede asupra mea.

Îmi înfige ferm degetele în păr. Strânsoarea lui e puternică. Imposibil de învins. Îmi trage capul pe spate, expunându-mi fața, maxilarul și gâtul la lumina reflectorului pe care o simt arzându-mi pielea.

— Ești a mea.

— D... da.

Își trece degetele mari peste obrajii mei și-mi studiază chipul din toate unghiurile.

— Fiecare părțică din tine îmi aparține, respiră el încet.

Finalitatea înspăimântătoare a acestei afirmații îmi răscolește toate emoțiile. Simt o altă pală de aer și aud bâzâitul camerelor când el se înalță, cu mâinile încă încleștate în părul meu. Degetele lui dure îmi mângâie blând capul.

— Desfă-ți picioarele.

Depărtez genunchii. Intră între ei, apropiindu-se și mai mult de mine, în toată măreția sa. Îmi trage și mai mult capul pe spate, susținându-mă cu o mână. Cu cealaltă îmi mângâie obrazul, gâtul, oprindu-se să-mi măsoare pulsul, înainte de a-mi prinde brațul. Simt cum se înclină înainte.

Parfumul de cedru se intensifică. Tresar când îi simt răsuflarea peste față, și-mi șoptește:

— Sunt pregătit pentru buzele tale, Lucky. Tu ești pregătită pentru ale mele?

Imediat, buzele îmi zvâcnesc. Glossul roșu-marونیu aplicat pe buze nu le salvează de uscăciune. Îmi trec limba peste ele.

— Da.

Râde domol, un pic macabru.

— Nu mă refeream la buzele astea, scumpo. Ele mai pot să aștepte. Buzele după care tânjesc sunt cele dintre picioarele tale superbe.

Face un pas înapoi.

— Ridică-te!

Mă clatin pe picioare. Mă împleticesc, dezorientată, îmbătută de emoțiile copleșitoare. El nu mă ajută. Îmi agit brațele o clipă ca să-mi regăsesc echilibrul. Impulsul de a-l căuta, de a-l atinge, mă străbate din cap până-n picioare. Dar știu instinctiv că n-am voie să-l ating dacă nu-mi acordă permisiunea.

Sau poate că nu vreau să aflu dacă e om sau nu? Alung gândul acesta absurd și-mi las mâinile pe lângă corp.

Mâinile lui mi se opresc pe umeri, mângâindu-mi brațele până-n vârful degetelor înainte de a mă elibera. Simt că e o diferență însemnată de înălțime între noi. Cred că și el se gândește tot la asta, pentru că următoarele lui cuvinte, rostite la 30 de centimetri deasupra capului meu, sunt:

— Atât de mică! Atât de fragilă!

Clatin din cap, simțind o scânteie de revoltă.

— Nu sunt...

— Șșș. Taci, scânteia mea. Scoate-ți chiloții.

Ating spătarul canapelei ca să mă orientez și mă întorc lent. Simt cum mai face un pas înapoi. Bâzâitul prompt al camerei de filmat mă face să cred că funcționează pe baza unor senzori de mișcare. Încerc să nu mă gândesc la asta, îmi înfig degetele în boxerii de dantelă și mi-i trag în jos, peste șolduri. Dar sunetul devine din ce în ce mai intens și nu-l mai pot ignora.

Degetele îmi încremenesc. Într-o parte chiloții îmi sunt pe șold, în cealaltă parte mai jos.

— Aștept, scânteia mea.

E un avertisment tensionat în vocea lui. Înghit în sec și mă străduiesc să continui. Mă aplec în față ca să-mi scot chiloții de mătase și o aromă de piele fierbinte îmi umple nările. Nu știu de care parte

a trupului său sunt cel mai aproape, dar se află la mai puțin de trei centimetri de fața mea.

Acest fapt mă umple de dorință, o dorință fierbinte și violentă. Chiloții îmi cad la pământ. Ies din ei cu grijă, dar nu vreau să mă îndrept. Vreau să mă întind în față. Să-l gust.

— Ai găsit ceva ce-ți dorești? întreabă Q, iar glasul lui îmi aprinde și mai mult miezul deja încins.

— Poate că da, șoptesc eu cu glas pierdut.

— Trebuie să ai răbdare, Lucky. Până când îmi vei ostoi dorințele. Înțelegi?

Nu tu dictezi aici. Mi-a spus asta în bucătărie, azi-dimineață, când venise vorba de spălatul farfuriei. Știu că-n această încăpere lucrul ăsta e de o mie de ori mai valabil.

— Înțeleg.

— Ia loc. Măinile pe scaun. Desfă-ți picioarele.

Mă supun.

— Mai larg.

Genunchii mi se deschid până când pulpele ating perna canapelei și sunt total expusă. Aerul catifelat îmi suflă peste miez, atinându-l și încercând să răcorească umezeala de acolo. Căldura îmi urcă până la gât și apoi până la față.

— Ai o păsărică foarte frumoasă, Lucky. Atât de drăgălașă, că aproape nu vreau s-o stric. Dar îmi aparține. E proprietatea *mea*. Așa că o voi profana. Știi asta, nu-i așa? Am s-o lovesc, am s-o mănânc și am s-o fut până când o să te doară. La fel o să fac și cu fundul tău.

Inspir profund. Mușchii coapselor îmi tremură, dar nu pot spune nimic la gândul acestei imagini puternice create de el, așa că rămân tăcută. El cade în genunchi.

— Dar mai întâi vreau sărutul. Lasă-te pe spate.

Îmi relaxez trupul lent, până când spatele meu atinge marginea patului. Am stat în diverse poziții la viața mea, dar nu m-am simțit niciodată atât de expusă, atât de vulnerabilă.

Expir profund înainte ca o pereche de buze ferme, masculine să-mi ia cu asalt vaginul dezgolit. Șoldurile îmi tresaltă și scot un geamăt răgușit. Senzația învăpăiată îmi aleargă pe spinare, îmi arcuiește spatele. Instinctul natural de a strânge picioarele, de a stăpâni flacăra, e retezat din rădăcini când mâinile lui nemiloase mă prind de genunchi și mă țin deschisă.

Q nu se concentrează la un loc anume, cum ar fi clitorisul sau miezul meu fierbinte. Îmi răsfață toată păsărica, mușcându-mă cu buzele și gustându-mă cu limba.

Senzația nu seamănă cu nimic din ce am experimentat până acum. Simt deja că mă cuprinde amețea. Lipsită de vedere, celelalte simțuri mi se concentrează la sărutul acesta sexy și murdar cu care sunt răsplătită. Mă gustă de parcă aș fi felul lui favorit de mâncare. E bine. E foarte bine.

Un mârâit gutural, emis cu o nuanță electronică distinctă, umple încăperea.

Doamne, cum face asta?

Mă sărută și mai apăsă. Cu vârful limbii îmi atinge clitorisul excitat.

— *Ah!*

Respir întretăiat. Îmi împing șoldurile înainte, dorindu-mi mai mult din această plăcere senzatională.

El îmi ignoră poftele și revine la sărutul lui franțuzesc. Mă trage ferm, cu buzele calde, mângâindu-mi carnea cu gura, rotindu-și limba. Îmi sugă clitorisul adânc, cu putere, cu mișcări constante, ațâțându-mi buchetul umflat de terminații nervoase. Îmi scapă un geamăt prelung, iar el înalță capul.

Aș vrea să-i văd fața. Aș vrea să pot ignora bâzâitul de neconfundat al camerei de luat vederi.

Aș vrea să...

— La naiba, ești perfectă! Ai un gust atât de bun!

Mâinile sale mă prind de genunchi și-mi desfac picioarele mai mult. Îmi dau capul pe spate și mă agăț cu degetele de așternuturi,

în timp ce el mă gustă din nou, de data aceasta mai profund și mai prelung. Plăcerea mi se răspândește rapid și consistent în trup. Șoldurile încep să-mi tresalte, iar corpul îmi e captiv într-o cursă neobosită care are ca premiu primul meu orgasm autentic, care nu e rezultatul masturbării.

— O, Doamne!

Q se oprește fără niciun avertisment. Îmi ridic capul de pe pat, deși nu văd nimic.

— Te rog!

Nu știu exact de ce am rostit vorbele astea în șoaptă. Pentru că nu vreau ca rugămintea mea să fie auzită de camera de filmat? Pentru că, deși implor, nu sunt sigură că pot suporta explozia care vine în direcția mea?

— Vrei să-ți dai drumul, Lucky?

Înghit în sec și dau din cap.

— Al cui trup e acesta? întreabă el.

— Este... al tău.

Îmi mai depune un sărut cu gura deschisă între picioare.

— A cui e păsărica?

Îmi dau seama încotro se-ndreaptă. Nu-mi convine.

— A ta.

— Al cui e orgasmul?

Coapsele mi se cutremură din cauza felului în care îmi apasă picioarele.

— Eu... eu...

— *Al-cui-e-or-gas-mul?*

— E al tău, Q.

Poate că-mi imaginez că-l străbate un tremur. Poate că, spunând aceste patru cuvinte, ceva se dezlănțuie în mine. Poate că mi-am pierdut mințile.

— *Al meu*, mârâie el. Deci, te mai întreb o dată: vrei să-ți dai drumul, Lucky?

— Da. Te rog. Dar numai cu permisiunea ta, îi răspund.

Învăț repede. Așa câștig încă un sărut. Și încă unul. Mă topesc din nou, din ce în ce mai intens. Capul îmi cade pe spate. Brațele mă dor de cât de strâns mă țin de pat.

Sunetele răgușite și bâzâielile electrice se combină cu gemetele mele. Nu pot să scap de gândul umilitor că sunt înregistrată. Că n-aș fi aici dacă nu mi s-ar fi promis o sumă obscenă de bani, care mă așteaptă la finalul prestației mele.

Dar nici nu pot opri extazul care mi se adună între coapse. Inspir și expir, și gem răgușit. Sfârcurile mele, transformate deja în niște puncte de durere aproape imposibil de suportat, se freacă de sutienul de culoare roșcată când sânii mi se umflă.

Q mă sărută altfel. Îmi eliberează genunchii, își încolăcește mâinile în jurul coapselor mele și, cu degetele mari, îmi deschide vaginul. Clitorisul meu e expus răsuflării lui timp de o fracțiune de secundă, înainte ca el să-l atace ferm cu limba. Exact când sunt pe punctul de a-mi pierde controlul, el se avântă și mai adânc și-mi străpunge despicătura cu limba. Mișcările lui alternative mă aduc la limita extazului, până când culorile încep să mi se încețoșeze în fața ochilor.

— Q... o, Doamne! Te rog, gem eu. Vreau... trebuie să-mi dau drumul.

Nu știu dacă mârâitul lui profund înseamnă că-mi acordă sau nu permisiunea.

Știu cât de tare insist, dar mai încerc o dată.

— Te rog, pot să-mi dau drumul?

Am vocea răgușită, groasă. Când mă pregătesc să-l implor din nou, în caz că am fost incoerentă, el șoptește cu gura lipită de vaginul meu.

— E atât de bine! Vreau să-ți mai ling pizda asta perfectă.

Un fior puternic ca un tunet mă străbate din cap până-n picioare. Nu știu cât mai pot rezista. Încerc să strâng din dinți, dar se anunță o explozie imensă cu fiecare mișcare a limbii lui abile.

— Pot... pot să-mi dau drumul? O, Doamne, te rog?

— S-o gust...

Glasul îi e răgușit și confuz.

— Vreau s-o gust. Fiecare picătură.

— *Pot?*

— Hmm. Da, scânteia mea mică. Dă-ți drumul... la mine-n gură.

Un suspin îmi scapă de pe buze în timp ce mă supun valului care trece prin mine. Simt cum mă sfâșie și vreau să mă înec în el și, în același timp, să mă apăr de violența lui. Q își slăbește strânsoarea, dar îmi ține în continuare picioarele larg desfăcute, lingându-mă cu lăcomie.

— La naiba, mormăie el, iar eu mă zvârcolesc cuprinsă de extaz.

Bâzâitul camerelor pătrunde prin ceața plăcerii mele și mă întreb câte sunt activate, ca să-mi înregistreze orgasmul. Trupul mi se încordează, iar ideea că povestea asta începe să-mi placă mă umple de rușine.

Nu știu cum, îmi dau seama că a simțit lucrul ăsta și că l-am ofticat. Dar când își trece limba o ultimă dată, detectez o urmă de cruzime care mă face să mă crispez. Simt cum se ridică din nou în picioare. O secundă mai târziu, îmi scoate pantofii.

— Urcă-te-n pat. Ai grijă să rămâi legată la ochi.

Timbrul de tenor al glasului metalic încă are o urmă de răgușeală care denotă excitare, dar în vocea lui se citesc o forță implacabilă și o violență reținută pe care le simt ca pe un avertisment de gheață în stomac.

Trupul meu încă zvâcnește, dar fac ce mi se spune, mergând spre pat încet ca să nu mă împiedic.

Câteva perne pufoase de satin îmi întâmpină trupul. Aștept, cu brațele pe lângă corp.

Îl simt cum se învâрте prin cameră ca un animal de pradă. Știu că mă privește, pentru că stânjeneala îmi înfioară carnea.

După un minut, aud un fermoar desfăcându-se. Mușchii abdomenului mi se încordează. Mor de nerăbdare să află când o să-mi scot eșarfa de la ochi, dar nu îndrăznesc să întreb. M-a avertizat că

vor exista momente în care nu se va putea abține și-mi va face rău. Tocmai am gustat din cruzimea lui. Nu vreau să mai am de-a face cu ea.

23 de centimetri

Se dă înapoi și aud un clic — sunetul făcut de o cameră digitală portabilă când se deschide. Frisoanele și rușinea revin. Am genunchii lipiți, dar simt vie urma mâinilor sale pe coapsele mele, reamintindu-mi cât de larg desfăcute mi-au fost picioarele acum câteva minute, pentru obiectivul camerei de filmat.

Patul se lasă și el se apropie de mine.

— Trage-te un pic mai în jos; vreau să-ți scot toate hainele.

Mă las mai jos și ridic în tăcere mâinile. Nu știu dacă inițiativa mea îi place. Mă prinde de marginea corsetului și mi-l trage încet peste cap. Eșarfa nu se clintește nici măcar un milimetru. Aud un foșnet slab atunci când bucata de dantelă și mătase zboară cât colo. El începe să găfâie. Apoi mâinile lui calde se opresc pe rotunjimile pieptului meu și-mi cuprinde sânii.

— La naiba, îmi plac la nebunie. Ai sânii perfecți, Lucky. Numai buni de futut.

Îi strânge și-i mângâie, iar degetele lui mari trec în sus și-n jos peste sânii. Vaginul meu lins până la epuizare se umezește, iar respirația mi se topește.

— Întinde-te pe spate, murmură el. Brațele deasupra capului. Îți voi lega mâinile.

Reprim protestul care mi se ridică din gât. Am căzut de acord asupra unor reguli fixe și definitive. Dar să mă lege, fie chiar și lejer, nu a fost vorba. Mă simt destul de derutată, stând așa, întinsă pe spate, și ridic mâinile spre tăblia patului.

Frânghia dură mă ținutuește de pat, apoi gura lui îmi găsește unul dintre sfârcuri. Îl sugă din răspuțeri, lipindu-l de cerul gurii sale. Senzația îmi trimite săgeți înflăcărate direct în vagin.

Suspinele lui admirative mă înfierbântă și mai tare. Asta până când aud un bâzâit grav al unei camere de filmat. Mă blochez. El se oprește și dă drumul sfârcului.

— Va trebuie să nu mai faci asta, Lucky.

— Nu mă pot abține. Le aud mișcându-se.

— Câteva dintre ele sunt programate să-mi urmărească mișcările. Va trebui să te obișnuiești cu ele.

Îmi prinde sfârcul întărit între degete. Scot un geamăt.

— O să... încerc.

— Va trebui să te străduiești mai mult. Nu vreau să fii încordată când ți-o trag.

Înlocuiește degetele cu limba și-mi sfichiuieste de câteva ori sfârcul excitat. Gâfâi întretăiat și scot un țipăt scurt.

Q continuă să lingă și să-mi ciupească sâni, ducându-și degetele în jos, pe abdomenul meu înfiorat.

— Desfă picioarele. Când ești cu mine, vreau să-ți văd păsărica tot timpul, dacă nu-ți spun eu altceva. S-a înțeles?

— Da.

Alunecă mai jos, apoi se oprește ca să-mi mângâie pentru o clipă păsărica expusă, înainte de a-și vârî mâinile între picioarele mele. Sunt udă și fierbinte.

— Iisuse! Ești senzațională.

Își strecoară un deget înăuntru. Carnea mea încordată și lacomă se închide în jurul falangelor sale.

— Și al naibii de strâmtă.

Îmi prinde în gură un sfârc în timp ce degetul lui intră și iese din mine. În câteva minute, sunt din nou aproape de orgasm. El accelerează ritmul mișcărilor dintre picioarele mele, masându-mi circular clitorisul cu degetul mare, fără nicio milă.

Îmi dau seama că, în afară de gura sa și de degetele sale, trupul meu nu s-a conectat la nicio altă parte a trupului lui. Sunt pe cale să experimentez cel de-al doilea orgasm al meu — pentru că am cerut

permisiunea și sper s-o primesc —, alături de un bărbat a cărui față și al cărui trup îmi sunt încă necunoscute.

Gândul se topește sub forța nimicitoare a dorinței mele. Chiar și sunetele scoase de camerele de filmat se estompează în timp ce mă îndrept rapid spre finalul apoteotic.

— Q, pot să-mi dau drumul?

— Vreau să te fac să aștepți. Dar de-abia aștept să-ți fut trupul ăsta superb.

— Asta e... permisiunea? gem eu, încercând să mă abțin.

— Ce crezi?

Clatin din cap.

— Te rog. Nu vreau să ghicesc. Spune-mi tu!

— Fir-ar a naibii de treabă, fiecare bucățică din tine creează dependență. Dă-ți drumul, Lucky!

Mintea mea nu mai funcționează. Toate instinctele mi se îndreaptă între picioare și senzațiile preiau controlul asupra corpului meu. Trece un minut întreg până când îmi dau seama că sunetul ascuțit care umple încăperea iese din gâtul meu. El continuă să-mi mângâie și să-mi lingă alternativ sfărcurile până când spasmele mi se potolesc, transformându-se în mici frisoane. Apoi mă sărută ușor între sâni.

— Superb!

Mă încrunt ușor, pentru că acest compliment sună aproape ca un regret. De parcă un obiect prețios și-ar fi pierdut deja strălucirea. Mormăi încet când își scoate degetele din mine. Apoi încruntarea-mi dispare când el se mișcă, și simt pentru prima oară atingerea coapsei sale pe piciorul meu.

— Ești cald, zic eu aiurea.

Râde ușor.

— Îți imaginezi că sunt altcumva?

— Vocea... vocea ta, șoptesc.

— Mi-ai simțit mâinile. Gura. O să simți și mai mult din mine. Destul ca să fii convinsă că nu sunt robot.

— Pot să... o să te văd?

— Nu încă, scânteiuță. În seara asta vreau doar să mă *simți*.

Mă întreb care e logica din spatele acestei afirmații, dar socotesc că e mai înțelept să n-o pun la îndoială. Se foiește lângă mine și-l simt cu adevărat pentru prima oară. Așa cum mi-am imaginat la toate întâlnirile noastre, are corpul dăltuit, musculos de la piept până la coapse. Îi simt și penisul gros lipit de piciorul meu. Fără vedere, nu-mi dau seama exact de dimensiunile sale, dar e suficient de lung ca să mă facă să gem.

O mână îmi alintă brațele legate. Mâinile. Coatele. Subsuorile. Când mâna lui mă mângâie pe o parte, tresar. Simt că se oprește puțin înainte de a continua. Îmi dau seama alarmată cât de repede mă poate transforma dintr-o femeie rațională într-o cârpă care tremură.

Mâna lui îmi desparte cu nerăbdare coapsele și-mi dau seama că le-am strâns din nou cu putere după cel de-al doilea orgasm. Îmi las picioarele să se deschidă.

— Mai larg, murmură el.

Mă supun. Scoate un sunet animalic și pleacă de lângă mine. În clipa următoare, îngenunchează între picioarele mele, prinzându-mi gleznele în strânsoarea lui nemiloasă. Îmi desface și mai larg picioarele, cu o smucitură, împingându-le în sus. Sunt legată și larg deschisă în fața lui și n-am unde să mă ascund. Înghit în sec și accept situația fiindcă n-am de ales. Când camera care-i urmărește mișcările zumzăie, mă chinui din răspuțeri să nu mă crispez.

Simt că mă privește fix. Între picioare. Respir din ce în ce mai precipitat, iar el rămâne tăcut o veșnicie. În cele din urmă, cu un mârâit, îmi eliberează o gleznă.

Capul penisului său îmi mângâie umezeala fierbinte, în sus și-n jos, de câteva ori. Apoi își lovește scula grea de mine. Acesta e primul indiciu despre dimensiunea penisului lui Q.

Pe al doilea îl primesc când și-l strecoară înăuntrul meu.

Trupul mi se tensionează când primește invazia groasă și tare. El se oprește câteva secunde. Mâna care-mi ține captivă glezna îmi împinge piciorul și mai în spate, deschizându-mă și mai larg.

Mă pătrunde din nou. Reușește să intre mai mult de data aceasta. Tresar și scot un țipăt. Pieptul îi tresaltă și răsuflarea i se aude electronic.

— *Futu-i mama mă-sii!*

Sub eșarfă mi-au dat lacrimile. Mi se scurg pe nas în timp ce el mă pătrunde și mai adânc.

— Ah!

— Vreau să fiu în tine, Lucky.

— Ești prea mare, gem eu când el se retrage ușor și încearcă din nou să mă penetreze.

— *Ești prea strâmtă, fir-ar să fie*, scrâșnește el din dinți.

Degetele îi aterizează pe clitorisul meu, masându-l cu o pricepere care mă încântă. Dar chiar și așa, umezeala reîmprospătată nu-i permite să intre mai mult de câțiva centimetri în plus.

— Dumnezeuule, relaxează-te pentru mine, iubito. Asta e tot. Relaxează-te!

Combinăția dintre glasul și atingerea lui îmi mai alungă tensiunea. Durerea e încă intensă, dar penisul lui Q înaintează în mine. Mai adânc. Mai deplin.

— Respiră, Lucky.

Ordinul e scurt, plin de o foame dezlănțuită care-mi spune că o singură mișcare greșită poate face ca lucrurile să scape de sub control. Inspir, iar el mă pătrunde în același timp până la capăt. Sunt plină, nu mai e niciun milimetru liber.

— La naiba!

Îmi dă drumul la gleznă, iar degetele lui îmi părăsesc clitorisul și-mi urcă pe trup, până la sâni. Îl simt legănându-se înainte, apoi îmi ia ambii sâni în palme și-mi răsuțește sfârcurile între degete.

— Îmi plac la nebunie sânii tăi.

Geamătul mi se transformă într-o găfăială răgușită atunci când începe să mi-o tragă. Mișcările prelungi se termină cu o mică izbitură, iar întregul meu trup zvâcnește la fiecare penetrare. Gemetele îmi devin scâncete atunci când o altă dimensiune a plăcerii se strecoară alături de usturime. O combinație de plăcere și durere, care sporește cu fiecare răsuflare, mă străbate din cap până-n picioare. Nu știu exact ce mi se întâmplă, dar Q geme în timp ce-mi prinde un sfârc în gură.

— Doamne, da! Mișcă-te, iubito. Dă-mi fiecare bucățiță din pizda ta frumoasă.

Aș vrea să-i spun că o are deja pe toată. Dar gândurile îmi sunt confuze și atingerea penisului lui Q înlăuntrul meu e incredibilă, așa că nu pot articula niciun cuvânt. Mi-o trage repede și tare, mă duce la limita extazului, apoi încetinește ritmul. Trupului meu nu-i pasă că a avut deja două orgasme. O dorință pe care n-am mai simțit-o niciodată îmi urcă pe șira spinării.

Mă răsucesc și mă zbat. Îmi ridic șoldurile ca să le întâlnesc pe ale lui, când îmi permite. Dar nu pentru mult timp. Îmi eliberează sânii după ce-i mai suga o dată prelung și-mi prinde genunchii, deschizându-mă și mai tare.

În mod clar, cele câteva ore de yoga își spun cuvântul. Își pune mâinile puternice pe talia mea. Camera îi urmărește mișcările. Iese din mine, lăsând doar vârful penisului înăuntru, apoi intră din nou cu o izbitură.

— Q!

— A cui e păsărica asta? mârâie el.

— A ta! A ta este...

— La naiba, da!

Iese din nou, intră încă o dată. Apoi începe futaiul adevărat.

Q nu glumea când spunea ce intenționează să-mi facă. Nu voi mai fi niciodată întreagă. O simt în adâncul sufletului meu, pentru că el preia controlul deplin.

Intensitatea mișcărilor lui e resimțită de fiecare milimetru al trupului meu. Încheieturile îmi zvâcnesc unde sunt legată cu

frânghia, dar chiar și acest disconfort intensifică plăcerea. Aproape iau foc când el se retrage brusc și mă răsuțește.

Rămân fără aer și întregul meu trup tremură, la granița cu orgasmul. Vreau să urlu și să-l implor să mă umple din nou. Înainte de a apuca să fac asta, îmi desface picioarele și-i simt din nou limba pe pielea mea. Îmi linge vaginul înfierbântat, gustând locul pe care penisul lui l-a posedat mai devreme, în același timp strângându-mi fundul cu mâinile lui mari. Câteva minute, îmi savurează clitorisul, iar mângâierile lui devin mai dure și sunetele pe care le scoate din ce în ce mai sălbatice.

Instinctul tăios, de prădător, îl face să-și dea seama când sunt gata să-mi dau drumul, pentru că se retrage din nou și, ținându-mă de pat, mă pătrunde din nou cu o izbitură.

— Ah!

— *Ce mama dracului!*

Cu coapsele lui puternice de-o parte și de alta a șoldurilor mele, îmi cuprinde talia în mâini. Sunt complet imobilizată. N-am cum să fug. N-am cum să mă ascund. Iar el mi-o trage de-mi pierde mințile.

Bolborosesc buimacă, ținând și implorându-l să mă lase să-mi dau drumul. Transpirația îi curge de pe trup pe spatele meu și îmi acordă permisiunea. Spasmele care mă străbat îl fac să scoată un urlet. Simt că am luat foc pe dinăuntru, strângând din răspuțeri penisul acela gros din interiorul meu.

Se retrage și se înfinge din nou printre mușchii mei sfâșiați, cu un nou strigăt animalic. Și apoi mă umple cu jeturi întregi de spermă.

— *Doamne Dumnezeule!*

Mă strânge cu mâinile de talie până la un nivel al durerii pe care nu sunt sigură că știe că mi-o provoacă. Penisul îi zvâcnește dezlănțuit în mine și spasmele noastre fac patul să se legene.

După mult timp, se desprinde de mine, cade în față și se sprijină în antebrățe. Zumzetul care se aude îmi reamintește de camerele de filmat. Dar sunt prea distrusă ca să pot face altceva decât să-ncerc să-mi recapăt suflul.

Încet-încet, respirația ni se potolește. Îi simt răsuflarea adâncă între omoplați. Îmi dă la o parte părul umed, lăsându-mi ceafa la iveală. Mă sărută pe piele și-mi dă un ultim fior prin tot corpul.

— Data viitoare, o să-mi dau drumul pe țâțele astea perfecte, murmură el, cu lenea unei pantere satisfăcute. Și după aceea pe fundul ăsta superb. Spune: *Da, Q.*

Mă chinui să-mi dreg glasul.

— *Da, Q.*

Zvâcnește în mine încă o dată. Mă sărută din nou între omoplați. Și iarăși, mai jos. Până la capătul șirei spinării și înapoi, în sus.

Se desprinde o fracțiune de secundă de mine. Îi simt forța privirii fixe, respirația lentă și profundă. Apoi se lasă din nou în jos.

Își lipește capul de spatele meu.

Atunci o simt. Atingerea metalului rece acolo unde ar trebui să fie chipul său.

Stop-cadru

E o mișcare deliberată, care mă înfioară.

Calculată să ce? Să mă înspăimânte? Să-mi reamintească de faptul că i-am permis unui străin să mi-o tragă până la leșin? Sau că el deține controlul situației? Că-i aparțin și că are puterea de a face cu mine ce dorește?

Fiecare gând îmi dă fiori în tot trupul. Fiecare fior se întoarce spre metalul rece care se odihnește lipit de spatele meu.

Poartă oare mască? Glasul acela... metalul... E un fel de om bionic? Dar i-am simțit gura, limba. Penisul. Orice-ar fi, o mare parte din el este umană. Dar chipul lui...

Cu cât mintea mea care n-a fost copleșită de panică măsoară dilema, cu atât mai mult resping această idee absurdă. Nu e un monstru bionic. Dar e posibil să aibă un defect fizic major. Vocea, masca, dorința de a-și păstra anonimatul... Totul are sens. Mi se strânge inima.

— Te... te simți bine? risc eu o întrebare.

Se încordează, dar nu se îndepărtează.

— Eu ar trebui să te întreb asta. Tu te simți bine?

Sexul îmi zvâcnește de parcă zece mii de stropi de ceară mi-ar fi fost picurați acolo. O să mă doară ca naiba multă vreme, dar dau din cap:

— Mă simt bine.

Scoate un mormăit vag de neîncredere, dar nu mă contrazice. Își trece degetele peste pielea mea și se oprește când tresar, ca reacție la atingerea lui.

— Camerele sunt oprite, spune el.

Mă relaxez și mă cuibăresc mai adânc în pat. Stăm așa, eu cu mâinile încă legate desupra capului și cu trupul lui lipit de mine. Încă am ochii acoperiți.

— Pot să-mi scot eșarfa?

El nu-mi răspunde câteva secunde.

— Nu.

E un răspuns categoric, dar înghit în sec și încerc să-mi caut cuvintele să nu-l jignesc.

— Mmm... nu-mi pasă cum arăți.

Râde tăios și metalic, aproape arzându-mi pielea.

— Ba da. Ți pasă.

Din nou, categoric. De data asta, rămân tăcută. Continuă să mă mângâie, chiar dacă fără tandrețe. Își pune ambele mâini pe trupul meu și îmi cuprinde sânii. Simt cum penisul i se întărește înlăuntrul meu.

— La naiba, vreau să ți-o trag din nou.

Îmi scapă un geamăt înainte să-mi dau seama.

— Trupul meu. Păsărica mea.

O pretenție dură, presărată cu ură. Abdomenul mi se înfioară. E furios. Nu știu exact de ce. Iese din mine și-și strecoară penisul, alunecos din cauza fluidelor noastre amestecate, între fesele mele. Se leagănă înainte și înapoi, strângându-mă în continuare de sâni.

— Dacă mă hotărâsc să te fut încă o dată, fără camere — doar pentru mine de data asta — ai avea ceva de obiectat?

Două lucruri din ce a spus mă paralizează. Cum adică *doar pentru el*? Și nu cumva mi-a reamintit acum un minut că trupul meu îi aparține? Mă încrunt derutată.

— Eu...

— Ți place să fii futută, Lucky. Nu e nicio rușine să recunoști.

Clatin din cap pentru că se înșală. Nu-mi place să fiu futută. Cel puțin nu-mi plăcea până astă-seară. Până când mi-a provocat trei orgasme pe care nu le obținusem decât cu mâna mea, acum

un milion de ani, când sexul era o enigmă familiară, nu o realitate neplăcută al cărei singur scop era să nu mor de foame.

— Sunt a ta. Timp de o lună. Face parte din înțelegerea noastră să mi-o tragi când ai chef.

Vorbesc cu cea mai bună voce a mea antrenată la Casa de Vacanță, deși în adâncul sufletului meu sunt derutată de ce mi-a spus.

— Ești a mea, nu-i așa? toarce el.

Furia i-a dispărut din glas. Ca și cum mânia care-l cuprinsese fusese cumva înăbușită. Alunecă între fesele mele din nou și scoate un geamăt.

— O să pornesc din nou camerele de filmat. Ar fi mare păcat să nu înregistrăm următorul tău orgasm.

Se ridică, luându-și trupul fierbinte și metalul rece cu el. Tensiunea mă cuprinde iarăși când bâzâitul camerelor repornește. Încă încerc să mă obișnuiesc cu asta, când el revine lângă mine. Își îndreaptă din nou atenția spre țâțele mele. Le linge, le mușcă, le răsucește. Sunt pe punctul de a cădea în neantul poftelor erotice, când el se retrage. Îmi alintă tot trupul. Când ajunge în dreptul coapselor, desprinde jartierele și-mi scoate încet ciorapii, mai întâi de pe un picior, apoi de pe celălalt. Îmi scoate și jartierele și acum sunt dezbrăcată complet.

Își trece degetele mari peste coapsele mele, zăbovind pe sexul care-mi zvâcnește.

— Trupul meu. Păsărica mea dulce.

Printre buze îmi scapă un geamăt. El izbucnește în râs.

— Te excită chestia asta, nu-i așa?

Cu unul dintre degete mă mângâie ușor peste clitoris, iar eu mă înfior. Râde apăsât și-și apropie gura de urechea mea.

— Credeai că n-o să te excite? șoptește el. Că va fi un futai la rece, un exercițiu de rutină pe care o să-l suporti și apoi o să pleci fără să privești înapoi atunci când totul se va termina?

Ah, la naiba! Cu ce-am mai greșit de data asta? E din nou furios. Sunt de-a dreptul amețită din cauza schimbărilor de dispoziție cu care mă bombardează. Îmi ling buzele și șoptesc și eu:

— Q, te rog, spune-mi ce vrei.

— Vreau să te fut până leșini. Și vreau să-ți placă la nebunie.

— Îmi... place.

— Nu pari foarte sigură.

Vorbește tăios, iar nuanța electrică din aparatul vocal îmi solicită nervii.

— Dacă-mi aduc bine aminte, puneai la îndoială compatibilitatea dintre noi.

— Nu mai e cazul.

— Hmm... Dar mie-mi place să fiu sigur. Deci vrei să fim absolut siguri? mă întreabă el la ureche, cu glas răgușit.

Nu apuc să răspund. Penisul lui tare mă pătrunde, umplându-mă într-o fracțiune de secundă.

Scot un țipăt. El mârâie, iar satisfacția crudă i se ghicește în spatele acestui sunet. Izbește a doua oară în mine, în locul acela alunecos. Plăcerea intensă care mă străbate violent îmi face inima să bată dezlănțuit. Q se ridică de pe mine.

— Ți place asta.

Nu mai vorbește în șoaptă. Nu știu dacă-mi pune întrebarea asta pentru camerele de filmat sau pentru că are nevoie de confirmarea unui lucru ridicol de evident. Dar el este cel care deține controlul, după cum am aflat mai devreme, dureros.

— Da, scâncesc eu.

— Mai tare, iubito, nu te aud.

— *Da!*

Mângâierile lui sunt sublime. Nu știu dacă să respir sau să-mi țin răsuflarea și să mă predau exploziei iminente.

— Așa credeam și eu. Ești atât de udă, c-o să mă înec. Vrei să te fac să nu mai poți merge mâine, Lucky? mârâie el.

Ce dracului să răspund la așa ceva? Vreau să pot merge. Dar cum să-i spun *nu* fără să-l înfurii din nou? Aleg cuvinte neutre dar, de fapt, mă tem că pentru el așa ceva nu există.

— Cum vrei tu, Q.

— Vreau să ți-o vâr mai adânc, asta vreau. Vreau să intru cu totul în tine.

Panica îmi înfioară șira spinării, estompând o parte din plăcere. Cât de mult poate intra în mine? Întrebarea mea nici nu apucă să capete formă, că el mă și răsuțește pe o parte și îmi ridică un picior pe umărul său. Cred că urmează să aflu.

Mă pătrunde și mi se taie respirația. Îmi ridică partea de jos a trupului de pe pat și, aproape fără niciun efort, începe să mă urce și să mă coboare de-a lungul sculei sale. Este incredibil cum se adâncește și mai mult în mine cu fiecare mișcare. Poziția trebuie să-i fie pe plac, pentru că mi-o trage mai repede, cu respirația întretăiată și inegală. Îmi înfășor mâna în jurul frânghiei cu care sunt legată de pat și mă țin bine, primind această experiență nebunească.

Nu trece mult și sunt din nou aproape de orgasm.

— Te rog... vreau... să-mi dau drumul... te rog, pot s-o fac...

Sunt o păpușă în mâinile lui. Vorbele îmi ies inutile pe gură în timp ce el mi-o trage, aducându-mă la extaz.

— Q...

— Așteaptă, mârâie el.

Mă străpunge. Mă străpunge. Mă străpunge. Mă străpunge.

Câțiva stropi fierbinți de sudoare îmi cad pe picior și mi se preling înspre miez. Atingerea lui devine umedă și-mi dau seama că și eu sunt acoperită de sudoare. Mă gândesc că totuși mâine voi putea merge, când el scoate un mormăit.

— Acum, Lucky.

Strâng din ochi sub eșarfă și mă scald în explozia de plăcere pe care o simte trupul meu. Q urlă în timp ce atinge orgasmul și, încă o dată, sunt inundată de sămânța lui. Acest orgasm e scurt, tăios și

sublim. Dar încă mă frige și, când Q termină cu mine, sunt moale ca o cârpă.

Q iese din mine aproape imediat. Sunt udă din cap până-n picioare, dar între coapsele mele e un adevărat ocean. Aud un clic când se dă jos din pat. Îmi amintesc de camerele de filmat și încerc să nu mă strâmb când mă gândesc la privilegiu pe care o ofer.

Încă mă străduiesc să-mi recapăt suflul când mâinile lui îmi dezleagă frânghiile. Îmi masează încheieturile în tăcere, apoi îmi așază brațele pe lângă corp. Se retrage câteva minute, apoi îl simt întorcându-se.

— Ridică-te, îmi poruncește.

Vocea nu-i este nici dură, nici tandră. Are o nuanță neutră care mă derutează și mai mult. Mă ridic în capul oaselor, iar el îmi pune ceva pe umeri. Halatul meu. Îl îmbrac și-mi leg cordonul.

— O să te duc înapoi acum. Să nu-ți scoți eșarfa până când nu-ți spun eu.

Am o mie de întrebări de pus, dar dau din cap.

— Bine.

Mă ia în brațe cu ușurință și îi ating din nou mușchii abdominali oțeliți și puternici. Când începe să meargă, întind mâinile, încercând să-l cuprind cu brațul pe după gât. El încremenește.

— Nu!

Îmi trag rapid mâna înapoi.

— Ăăă... scuze.

— N-o să te scap, dacă de asta ți-e teamă.

— Eșarfa. Nu... nu sunt obișnuită cu ea.

— Nu mai ai mult și-o s-o dai jos, spune el cu voce răgușită, în timp ce merge.

În seara asta mi s-au întâmplat prea multe. Nu sunt în stare să discern dacă se referă la viitorul apropiat sau la cel îndepărtat. Se îndreaptă cu pași siguri și rapizi spre aripa în care am dormit noaptea trecută. Nu trebuie să deschidă sau să închidă nicio ușă, ceea ce mă

face să mă întreb dacă nu cumva îl ajută cineva. Alung acest gând. Am și-așa destule chestii în cap, care mă înnebunesc.

Intră într-o cameră, probabil dormitorul meu, iar sunetul apei care curge se combină cu aroma unor săruri de baie. Intrăm în baie, așa că zgomotul se aude din ce în ce mai tare.

— O baie bună îți va alunga orice urmă de disconfort.

Mă lasă jos și-mi scoate halatul. Mă ia de mână și mă conduce câțiva pași, până la marginea căzii.

— Verifică temperatura.

Mă aplec cu grijă și ating apa caldă.

— E bună.

Mă ia în brațe, mă așază ușor în cadă și mă ține în continuare de mâini.

— Stai jos.

Mă las în jos și scot un mic geamăt când apa și spuma mă împresoară. Parfumul e un amestec divin de lavandă, eucalipt și aloe. Îmi dă drumul la mâini, iar eu le cobor în apă, ca să rezist tentației de a-l atinge din nou. Mă ajută să-mi scot colierul de diamante și cerceii, dar nu pleacă. Respirația mi se blochează și știu că mor de nerăbdare să-mi ceară să-mi scot eșarfa de la ochi. Pentru că nu spune nimic un minut, înclin capul spre el.

— Q?

— Noapte bună, Lucky. Stephanie e prin preajmă. Dacă ai nevoie de ajutor, o chemi pe ea. Anunț-o mâine cum te simți. Dacă ai nevoie de ajutor medical, îl vei primi.

Stomacul mi se întoarce pe dos. Sunt mândră că nu arăt la suprafață ce simt pe dinăuntru. Dar mă și dojenesc pentru că savurez ideea că între noi e posibil să existe un soi de conexiune. Sunt aici ca să mi-o tragă cum vrea el, la orice oră din zi i se năzare. Orice scenarii suplimentare ar născoci creierul meu, trebuie să înceteze. *Chiar acum.*

— Noapte bună, Q.

Pleacă imediat. Numai gândul că ar putea exista camere ascunse în baie mă împiedică să-mi scot eșarfa în momentul în care ușa băii se închide. Cinci minute mai târziu, aud un clic subtil.

— Acum poți să-ți scoți eșarfa.

Desfac clema și clipesc în lumina — din fericire palidă — din baia superb decorată. Mă uit fix la eșarfă, și un milion de îndoieli mi se aglomerează în minte. Dar una mă preocupă mai mult decât celelalte.

E posibil ca Q să nu facă asta pentru el însuși.

E posibil ca totul să fi fost pus în scenă pentru ochii altcuiva și asta nu-mi dă pace deloc.

Apa relaxantă din jacuzzi începe să-și facă efectul asupra mușchilor mei epuizați. Arunc eșarfa spre oglindă și mă destind în apă, apoi cântăresc în gând argumentele pro și contra.

Pro. Regulează dur și este aproape imposibil de săturat. Dar nu e sadic. Pare a fi atent și-i pasă de confortul meu.

Contra. Nu e sadic. Dar potențialul e acolo.

Iau un burete și mă spal. Când mă ating între picioare, mi se taie respirația și mintea-mi zboară la ultimul futai.

Scurta apariție a unui personaj și mai întunecat care mă urmărește din umbră m-a speriat de moarte. Instinctele m-au avertizat să am grijă cum mă port cu Q. O să ignor avertismentul acesta pe riscul meu.

Stau în cadă până când apa se răcește. Mă tentează s-o încălzesc din nou și să mai rămân o vreme acolo. Dar sunt epuizată și nu pot risca să adorm în cadă.

Deși... cred că el mă urmărește. Și ce dacă, o să vină să mă salveze? Dacă faza asta cu înecatul în cadă face parte din înțelegerea asta bizară?

Acest gând macabru și faptul că Q mă ține într-o stare de confuzie totală mă conving să ies din baie.

Trebuie să mă concentrez la marele premiu. Am trecut de spectacolul numărul unu.

Mai sunt doar nouă.

În ciuda acestui gând adânc plantat în mintea mea, mă opresc uimită când intru din nou în dormitor.

Pentru că pe pat e o cutiuță deschisă.

În ea sunt zece teancuri de câte zece mii de dolari aranjate ordonat.

Spectacolul numărul unu.

O sută de mii de dolari.

Pentru că am făcut sex cu un bărbat a cărui față încă n-am văzut-o.

* * *

Q

Pe unul dintre monitoarele imense care-mi decorează livingul, o privesc cum doarme. Mă întreb dacă doarme întotdeauna dezbrăcată sau dacă a ales să doarmă așa doar în noaptea asta, pentru că o doare. Am rezistat tentației de a deschide monitorul din dormitorul ei până când nevoia de a face asta a devenit copleșitoare. Motivul pentru care m-am împotrivit la început acestei dorințe s-a evaporat în clipa în care am apăsat pe întrerupător. Stai. Nu. Eram nehotărât dacă doar s-o privesc, sau s-o trezesc și s-o aduc din nou în dormitorul din aripa sudică.

Aseară a fost...

Iau o gură de whisky în timp ce mă gândesc, dar nu pot să descriu cum trebuie seara trecută.

Nu găsesc cuvintele potrivite pentru a spune cum au mers lucrurile aseară.

Un lucru e totuși teribil de evident. O să repet experiența mâine, indiferent dacă o doare sau nu. Pentru că, la naiba, fata asta dă dependență, exact ca gaura neagră pe care o hrănesc de zece ani.

Mă relaxez în fotoliu, cuprind cu degetele erecția dezlănțuită care nu dă semne că se va potoli și mă masturbez.

Ce dracului? Excitarea explozivă care mă cuprinde nu se compară cu nimic din ceea ce am simțit până acum. La naiba, ultima oară când am pus în scenă un spectacol, a trebuit să recurg la pastiluța albastră pe la jumătatea săptămânii, atât de lipsit de chef mă simțeam. Am senzația că de data asta nu voi avea nevoie de astfel de întăritoare. Numai în cazul în care voi dori să prelungesc la maximum plăcerea.

Douăzeci și patru de ore complet pierdut în ea. Ideea merită luată în seamă. Mă gândesc la asta, în timp ce o privesc cum se răsucesce și se foiește.

Nu se odihnește confortabil. Vreau să cred că asta se întâmplă pentru că încă-mi simte prezența între picioare — *Doamne*, era ridicol de strâmtă —, dar i-am văzut expresia când a ieșit din baie și a găsit prima rată a plății sale.

Exact ca atunci când a aflat că va primi un milion de dolari, în timpul celui de-al doilea interviu, nu a reacționat previzibil nici la vederea banilor. Predecesora ei a sărit în sus de bucurie, a aruncat mai multe bancnote în aer, apoi le-a adunat repede ca nu cumva, *Doamne ferește*, să dispară.

Lucky a închis pur și simplu cutia, s-a uitat prin cameră ca să găsească un loc sigur și a așezat-o pe un raft de sus din șifonierul ei. I-a scăpat în întregime mesajul dactilografiat deasupra primului teanc, care conținea recomandarea de a pune banii în seiful din dormitor și instrucțiunile de folosire a acestuia.

Nu știu de ce are nevoie de banii aceștia, dar nu sunt pentru satisfacția personală. Sau poate că e ceva intim?

Las deoparte reacția ei imprevizibilă și mă întorc la ce s-a întâmplat în dormitorul din Aripa de Sud. La anumite aspecte care trebuie analizate.

Dacă e să mă refer la scara plăcerii — pentru că n-am alți parametri după care să măsoar — a fost o experiență deosebit de plăcută să i-o trag. Mi-a amintit din nou cât de mult îmi place să fac sex. Cât de mult îmi place locul acela dulce dintre picioarele unei femei. Are clar o bilă albă.

Următoarele câteva săptămâni vor fi suportabile datorită acestei experiențe. Chestia asta nu mă ajută însă deloc să mă răcoresc. Am în continuare o erecție de fier, care crește cu fiecare secundă care trece. Ea se răsuțește din nou, murmură ceva în somn. Își pune o mână sub obraz și pe cealaltă între coapse. Chestia asta pe jumătate inocentă, pe jumătate vulgară mă face să mă ridic în picioare. Dau peste cap restul băuturii și arunc paharul pe jos.

Ar trebui să închid monitorul.

Nu ar fi trebuit să-i dau acel ultimatum, la mine-n birou, să se întoarcă să lucreze pentru mine.

Dar compulsia de acum, ca și cea de atunci, este totală.

Aș vrea să mă năpustesc prin zecile de camere care ne despart. Vreau s-o trezesc. Vreau să i-o trag până mă înec în fluidele ei, apoi să ejaculez în ea la nesfârșit, până când ne umplem amândoi de murdărie.

Apoi aș vrea s-o iau de la capăt.

E foarte posibil să-i provoc un rău ireparabil — Q a decis deja să nu urmeze sfatul terapeutei sale —, și atunci nimic n-o va putea salva pe Lucky de el. Cât despre Quinn... ridic din umeri. Rănile mi s-au redeschis în cele 48 de ore de când am discutat cu Adriana Nathanson, deci primejdia pentru Lucky e și mai mare.

Adriana avea dreptate. Prezența tatei în oraș a făcut ca bezna din mine să se extindă. Suficient cât să mă facă să mă gândesc dacă ar trebui să rămân aici tot timpul de care am nevoie cu Lucky sau să încerc să prind doi iepuri deodată.

În primul rând, Delilah și-a reluat eforturile în ceea ce mă privește. Trebuie să mă ocup de ea. Dacă o mai ignor mult, risc ca toată povestea să fie dată la iveală.

Trebuie să am grijă și de Maxwell. Nu e deloc încântat de situația de la Miami. O să se oftece și mai tare când o să-și dea seama că am înstrăinat alte două dintre prețioasele sale proprietăți. Și deși faptul că am acceptat să iau parte la campania sa a întârziat dezastrul nuclear inevitabil, rezultatul final nu va fi altul. Poate fi guvernatorul

statului New York, o funcție care e foarte solicitantă, dar în același timp rămâne un Blackwood. Vrea să controleze ce se întâmplă într-un imperiu pe care nu-l mai conduce, dar din care deține o mare parte. Mai ales că face mișcături secrete ca să redevină stăpânul regatului când mandatul de guvernator se va termina.

Nu e un moment potrivit să te afli în afara New Yorkului. Dar am ceva loc de manevră.

Privesc din nou spre monitor și mă apropiu de el. Ea s-a răsucit din nou, întinsă pe burtă, iar părul blond-caramel i s-a revărsat peste spatele delicat.

Scula mi se întărește și mai mult.

Trei zile.

Nu. Patru.

Vreau patru zile la rând cu scânteia mea. Cel puțin.

Apoi o să iau o pauză ca să mă asigur că-mi țin inamicii în bătaia puștii.

Prim-plan

Mă trezesc și simt că trupul mă doare. Nicio surpriză.

Picioarele îmi tremură când încerc să merg de la pat la toaletă. Baia pe care am făcut-o aseară mi-a mai alinat zvâcnetul dintre picioare, dar nu a fost deloc un leac-minune pentru toate durerile. Am vagi urme roșii pe interiorul coapselor și în jurul taliei. Tresar când fac pipi și, când îmi ating buzele umflate, mă inundă un val de amintiri senzuale legate de ceea ce mi-a făcut azi-noapte Q. Și mă gândesc la ce plănuiește să-mi facă azi.

La orgasmele pe care mi le-a provocat cu atâta ușurință. Nici nu mi-a trecut prin cap să mă gândesc la șirul de gemete și suspine false care se transformau în orgasme false și pe care le stăpâneam atât de bine la Casa de Vacanță.

Acesta trebuia să fie un exercițiu fizic. Un schimb detașat — trupul meu în schimbul unei sume de bani. Dar am știut din momentul în care m-a atins că are talentul de a-l transforma în cu totul altceva.

Acel ceva îmi stăruie în minte când mă îmbrac în pantalonii de yoga și un tricou Lycra și mă îndrept spre zona de sport. Ședința de fitness e programată la ora nouă și ajung cu câteva minute mai devreme. Așa că mă duc la capătul terasei scăldate în soare și privesc zidul înalt care mărginește acest corp al clădirii. Un zid asemănător se ridică în cealaltă parte a camerei imense, dar acolo se află o grădină enormă cu piscină și o poartă cu o potecă abruptă care duce spre un mic dig de deasupra apei. Deocamdată nu m-am aventurat în grădină, dar de aici, de sus, văd stâncile de care se lovesc valurile.

Zidurile ascund de minune dimensiunea reală a acestui loc. Nu există nicio ușă care să ducă afară, cu excepția celor care dau spre

grădină. Ceea ce înseamnă că singura mea scăpare, dacă voi avea nevoie de așa ceva, este prin apă.

Sunt un prizonier într-o cușcă de aur, bine hrănit, împodobit cu diamante și habar nu am unde mă aflu.

Într-un fel, sunt liniștită pentru că, dacă eu nu știu unde sunt, nici Clayton și nici tatăl meu nu vor afla. Știu că acesta e un vis care nu are nicio legătură cu realitatea, dar timp de o clipă mă desprind puțin de teama ce se agață permanent de mine.

Îmi iau privirea de la zid și las privesăta apei să mă relaxeze. Am deja o sută de mii de dolari. Încă nouă seri ca cea trecută și-mi pot permite să mă gândesc că voi avea un viitor.

Poate la New York.

Poate cu Quinn Blackwood.

Tresar când îmi dau seama că nu m-am gândit prea mult la el de când am ajuns aici. Se pare că atunci când sunt cu Q, uit de enigmaticul CEO cu privire pustie. Iar atunci când sunt cu Quinn, bărbatul cu voce mecanică, sexy și hipnotizantă, încetează să mai existe. Nu neg faptul că amândoi au efecte profunde și foarte diferite asupra mea. Dar unul este doar calea spre un scop final.

Iar celălalt...

Mă așez pe treapta de sus și-mi încrucișez mâinile peste genunchi. Ca să fiu cinstită, nu știu ce anume e Quinn Blackwood. Sau dacă înseamnă ceva pentru mine.

Dar vrei să afli...

— Aici erai. Ești gata să fii iar în formă?

Mă sperii și-mi îndrept privirea spre Fred... sau Freddie. Sau poate Eddie? Instructorul de fitness. E aici să-mi pregătească trupul pentru o altă noapte de futai. Mă înroșesc la față și dau din cap.

Chiar dacă-mi observă reacția, nu o comentează. Dă din cap aprobator spre sticla mea de apă pe jumătate goală și ne punem pe treabă.

După ce terminăm, mă întorc. Stephanie pregătește micul dejun la bucătărie, iar eu dau gata o farfurie cu șuncă, ouă, chiftele de

cartofi și un pahar de suc. După ce termin de mâncat, ea aranjează cumpărăturile în frigider, dar se oprește și mă interceptează când mă duc cu farfuria la chiuvetă. Nu știu de ce, ridic brusc capul spre camera de filmat de deasupra frigiderului.

Becul roșu clipește. Îi întind farfuria lui Stephanie fără să protestez. Când dau să plec, glasul ei mă face să mă opresc în loc.

— O să vin peste o oră să te ajut să te pregătești.

Casc ochii.

— Peste o oră? Credeam că nu va fi nevoie de mine până diseară.

— Am fost înștiințată să te pregătesc până la prânz, răspunde Stephanie.

Îmi întorc privirea spre cameră. Clipește în continuare. Îl simt cum mă urmărește.

— Înțeleg.

Plec din bucătărie și urc la etaj. Inima îmi bate mai tare decât acum douăzeci de minute. O oră. Apoi mă voi afla din nou cu el în încăperea aceea.

Fiorii care mi se urcă pe șira spinării ar trebuie să se datoreze întoarcerii pe un teritoriu necunoscut. Dar îmi dau seama că, pe de o parte, se datorează entuziasmului. Pe holul care duce la dormitorul meu, o altă cameră clipește la mine. Mă opresc. Aș vrea să spun ceva, dar nu știu ce, ca să nu trădez zvâcnetul lent care-mi arde în vintre. Ca și camerele de la apartamentul de lux din Midtown, și acestea mă scrutează cu mare atenție.

Înghit în sec și-mi las privirea în jos. Când intru în dormitor, aproape că-l aud șoptind:

— O oră, Lucky.

* * *

Merg către ușile duble, încuiate. De data asta, port un sutien negru de dantelă și un chilot tanga asortat. Fără jartiere sau alte accesorii. Unghiile de la mâini și de la picioare îmi sunt vopsite cu roșu, pentru

a se asorta cu tocurile roșii ale pantofilor mei negri. Între sâni îmi atârnă un rubin roșu ca sângele pe un lanț de aur. Piatra e de două ori mai mare decât degetul meu mare. Aproape că mi-e teamă s-o privesc sau s-o ating.

Cu părul prins și, azi, fără halat, mă simt extrem de expusă în timp ce merg pe coridorul întunecat și intru în foaierul aripii în care stă Q. Mă întreb dacă nu cumva acesta este un truc isteț care să mă pună în dezavantaj. Pufnesc discret.

Oare am fost vreodată în avantaj?

Mă opresc între corpurile de scări, așa cum am făcut și ieri.

— Scara din dreapta. Sus, faci la stânga.

Vocea asta m-a bântuit noaptea în vis. M-a făcut să am emoții atât de puternice, încât mă trezeam plină de transpirație și rușine. Ceea ce ducea la vise și mai urâte. Despre Clayton. Despre Ridge. Despre tata. Mama. Moarte. Distrugere.

Mintea și trupul meu nu sunt deloc liniștite în timp ce urc scările. Dar nu pot face nicio pauză, pentru că la jumătatea scărilor văd o cameră de luat vederi. E suspendată de un scripete și are obiectivul îndreptat spre mine.

Fără halat, știu că-mi poate surprinde fiecare centimetru din pielea dezgolită. Combinația dintre aerul răcoros și focalizarea camerei pe mine îmi întărește sfârcurile. Acestea împung dantela și, cu fiecare clipă, se freacă de sutien rușinos și delicios totodată, făcându-mă să-mi mușc buza.

Nici n-am ajuns bine în capul scărilor și deja sunt excitată. Mă prind cu degetele de balustrada de lemn ca să mă echilibrez.

— Hai mai repede, scânteiuță.

Nu știu prea bine ce să cred despre porecla asta. Pe de o parte, îmi place, pe de alta, simt că-și bate joc de mine, jucându-se cu mine ca mâța cu un șoricel.

Ajung sus și o iau la stânga. Razele soarelui se revarsă pe ferestrele înalte ca ale unei catedrale. Vreau să mă opresc și să privesc dincolo de ele, să mă orientez. Dar știu că n-o să-i placă asta. Mă

mulțumesc să trag iute cu ochiul pe fereastra din dreapta, dar nu văd decât apă. Frustrarea se adaugă cocteilului de emoții. Apoi ajung în fața altor uși și mă simt stăpânită de două emoții.

Neliniștea.

Excitarea.

Intru în încăpere. Spre deosebire de cea în care am fost azi-noapte, aceasta nu are ferestre. Dar decorul e la fel de îndrăzneț și masculin, cu dungi bleumarin și ocră dominând întregul spațiu. Din nou punctul de maximă atracție e patul, cu camere de filmare montate pe toți cei patru stâlpi care-i mărginesc dimensiunile regale.

Nu e niciun scaun la capătul patului înalt, ci numai eșarfa de legat la ochi și perechea de frânghii aurii.

O să mă lege din nou.

Gândul acesta mă umple de cele mai rele presimțiri. Îmi trece prin cap să-l refuz simplu. Dar chiar dacă știu că mă privește și mă ascultă, nu spun nimic.

Înaintez până-n mijlocul camerei și-mi așez mâinile pe pat.

— Bună ziua, Lucky.

Tresar când aud acest salut formal. Amândoi știm că politețea lui e falsă. Falsă sau nu, acum când știu ce masculul dezlănțuit și pretențios se ascunde în spatele ei, acest glas îmi accelerează extrem de repede pulsul.

— Bună.

— Eșarfa, te rog. Apoi pune mâinile la loc pe pat.

Iau eșarfa cu degete tremurânde și mi-o leg la ochi. Prind cleva și lumea mea devine întunecată.

De data asta, nu se-ncurcă. Îl aud intrând aproape imediat. Zumzăitul camerei de filmat îl urmează, apropiindu-se tot mai mult cu fiecare secundă care trece. În momentul în care ușa se închide, mă simt luată în brațe puternice și atotcuprinzătoare.

Expir când trupul lui fierbinte și musculos se lipește de mine. E gol, și-i simt erecția monumentală pe spatele meu și mâinile pe sânii mei, dure și poruncitoare.

— Mi-a fost dor de ei.

Își trece degetele mari peste sfârcurile acoperite de dantelă, apoi le răsuțește. Acest lucru îmi provoacă săgeți de dorință între picioare. În mai puțin de un minut, mă inundă o fierbințeală lichidă, care umple aerul. El mormăie profund. O mână-mi abandonează sânii și-mi pătrunde în chiloți.

— Dar mai dor mi-a fost de păsărica asta frumoasă. E atât de umedă!

Degetul lui îmi găsește clitorisul și-l mângâie nemilos.

Aud camera de filmat care-i urmărește mișcarea. Rușinea pe care mi-o induce acest sunet mecanic e mereu prezentă, dar exci-tarea este și mai puternică. Când își strecoară un deget înlăuntrul meu, scot un geamăt nestăpânit și sălbatic.

— Te doare? întreabă el, cu vocea vibrândă. Nu minți!

— Da, mă doare.

Răspunsul pare să-l mulțumească. Își lovește scula de mijlocul meu.

— Vrei să fiu blând cu tine, Lucky?

Un alt fior mă străbate în timp ce mintea mi se duce într-o mie de direcții diferite. Aș spune da, l-aș ruga să fie tandru cu mine. Dar simt că nu i-ar plăcea. Faptul că vreau să-i fac pe plac mă face praf. Presiunea dintre picioare se intensifică. Gem. Degetele mi se înfig în cearșafurile de mătase.

— Răspunde-mi, scânteiușo.

Degetul gros care plonjează în mine mă face să mă încordez toată.

— Trupul tău. Păsărica ta.

Respiră zgomotos, exploziv. Aprobator, mă mângâie pe sânii și îmi masează clitorisul.

— Da, toarce el. Ai mare dreptate.

Îmi dă drumul brusc și aproape că gem când nu-i mai simt degetul în mine. Sutienul îmi zboară de pe trup. Îl urmează chiloții și rămân dezbrăcați, în afară de pantofii cu tocuri și de eșarfa de la

ochi. Vârful penisului său îmi găsește deschizătura și simt că nu mai pot respira.

— *Trupul meu.*

Mă penetrează cu o mișcare atât de violentă și de dură, încât picioarele mele se ridică de la podea. Urlu și pumnii mei se încleștează în așternuturi.

— *Păsărica mea.*

Repetă mișcarea. Urlu și mai tare. La a treia izbitură, mă umple de tot. Mai mult decât a reușit ieri, dacă e să mă iau după geamătul lui triumfător.

— Îmi place că mă primești atât de adânc, iubito.

Mi-o trage un minut întreg cu mișcări sigure și prelungi, apoi se apleacă peste trupul meu tremurând.

— Până la sfârșitul weekendului o să mă primești cu totul, nu-i așa, *mica mea scânteie?*

Subliniază ultimele trei cuvinte cu izbituri dure, animalice.

— Ah! mă lupt să-mi recapăt suflul. Da.

— Și de ce vrei să faci asta, Lucky?

— Trupul tău... păsărica ta.

Aceste patru cuvinte îl fac s-o ia razna. Picioarele nu-mi mai ating din nou podeaua. Un braț gros îmi înconjoară talia, ridicându-mă de jos. Îmi poruncește cu asprime să-mi încolăcesc picioarele în jurul coapselor lui musculoase și apoi continuă să mă sfâșie pe dinăuntru. Resimt fiecare izbitură cu o intensitate care mă face să-mi pierd din nou suflul. Se ocupă de mine cu mâini experte, oferindu-mi extaz pur, nealterat.

Aproape că uit să-i cer permisiunea. Mușchii mei interiori mi se încordează și tremură, iar așteptarea plăcerii e aproape insuportabilă. Strigărul lui, urmat de un „La naiba!” răgușit, mă avertizează că nu-mi pot da drumul fără să-mi dea el voie.

— P... pot...?

Mintea și gura mea de-abia pot rosti cuvintele.

— Ce-ai zis, frumoaso? mârâie de deasupra mea.

— Să-mi dau drumul... te rog, pot... Q?

Fiecare părticică din mine e gata. Simt cum mă încordez jos, iar nevoia de a-mi da drumul aproape că se opune izbiturilor sale.

— Doamne, ești incredibilă!

— *Te roooooooooog!*

Nu mai rezist nici măcar o secundă. Sunt sigură asta. Nu știu care-mi va fi pedeapsa dacă n-o să-i urmez dorințele. Inspir cu disperare și țin aerul în plămâni, știind că o să-mi atrag mânia lui. Întredeschid gura și mă pregătesc de orgasm.

— *Da, mârâie el, cu un răget primitiv care mă spintecă.*

Îmi dau drumul atât de tare, încât simt cum umezeala îmi inundă păsărica și se prelinge pe coapse. Rămân din nou fără suflu și vederea mea deja întunecată se înnegrește și mai tare. Îmi pierd forța în brațe și picioare și mă prăbușesc ca o creatură inutilă.

Brațul din jurul trupului meu își întetește strânsoarea, în timp ce Q mă ia cu totul în stăpânire. Mă poartă în brațe, mă aruncă în pat și se urcă peste mine. Îmi prinde încheieturile cu o singură mână, îmi desface din nou picioarele și mă pătrunde într-o secundă, frenetic și complet.

Spatele mi se arcuieste, ridicându-se de pe pat. Mi-o trage cu o vigoare reîmprospătată. Zgomotele murdare și decadente ale cărnii ude devin muzica de fundal a acestei împerecheri obscene. Aud camerele. Simt cum mă cuprinde rușinea. Dar și senzația extatică.

Deasupra mea, răsuflarea lui Q devinde din ce în ce mai tăioasă. Penisul i se întărește înlăuntrul meu. Sunt întinsă la maximum și mușchii îmi sunt încordați. Cuvintele răgușite, mecanice se revarsă când cade și el în transă.

— *Te fut de zile întregi... mi-o tragi atât de bine... a mea... a mea, în pizda mă-sii!*

Vorbele lui mă aprind și mai tare.

N-ar trebui să-mi placă asta. Mă aflu la propriu sub lumina unui reflector, punând în scenă un spectacol pentru un singur om sau

pentru milioane de privitori. Cuvintele care-i ies de pe buze ar putea fi exersate în fața unei oglinzi, undeva, în locul ăsta straniu.

N-ar trebui să-mi placă deloc.

Dar îmi place.

Fără pauză

Trupul meu acționează de unul singur. Se scaldă în puterea pe care o exercită asupra acestui bărbat misterios, care profită de el cu atâta atenție și pricepere. Se pregătește să se dezintegreze din nou, să se sfâșie cu frenezie irațională, la limita orgasmului.

— Dă-ți drumul, scânteiușo. Omoară-mă cu păsărica ta.

Convinge-mă că meriți să mor pentru tine.

Cuvintele pe care le-am auzit la prima noastră întâlnire îmi tot răsună în cap. Îmi declanșează o senzație ciudată în interior. Brusc, nu vreau ca asta să fie un futai pe care-l va uita imediat ce va ieși pe ușă.

Poate că-mi vând eu trupul ca să-mi salvez viața. Dar asta nu înseamnă că nu mai am mândrie.

Măinile lui îmi țin mâinile nemișcate, dar am șolduri. Picioare.

Îmi arunc picioarele în jurul taliei sale. E zvelt, desăvârșit clădit. Un trup perfect în jurul căruia să-mi încolăcesc picioarele. Datorită noului meu program de fitness, coapsele mele sunt mai puternice. Folosesc acest avantaj ca să mă ridic și să-i întâmpin mișcările în aer. Aproape că leșin din cauza senzațiilor care mă iau pe sus.

— *La naiba!*

Răgetul lui îmi rănește urechile. Asta e pentru mine. Nu pentru camerele care-mi înregistrează fiecare mișcare. Rușinea e ca un fir de sârmă nevăzut care se încolăcește în mine. Dar, pe lângă ea, e și mândria. *Asta e pentru mine.*

Următoarea izbitoră mă trânteste la loc în pat. Dar am eliberat ceva dinăuntrul meu. Un animal care trebuie hrănit.

Repet mișcarea și un geamăt înăbușit îi iese din piept. Între tensiunea care mi se împrășteie prin corp și plăcerea amestecată cu

durere care provine din izbiturile lui neobosite, știu că n-o să mai rezist mult.

Câteva picături de sudoare cad de pe trupul meu pe al lui. Aerul dintre noi ia foc. Sunt gata să fiu mistuită în infern. Nu știu de unde-mi vin cuvintele acestea. Cred că s-au trezit la viață din acea amintire unică.

Mârâie din nou, din străfundul pieptului. Mâna sa liberă mi se înfinge în șolduri, conducându-mă spre izbitura finală. Și eu îi murmur la ureche:

— Merit să *mori* pentru mine?

Q se încordează de parcă ar fi fost împușcat. Apoi își dă drumul ca un dement, umplându-mă cu sperma lui groasă și fierbinte. Orgasmul lui îl declanșează și pe al meu. Trupul mi se răscolește și răsuște sub al lui și amândoi ne luptăm să ne recăpătăm suflul. Câteva minute mai târziu, încă zvâcnește în mine.

Mintea mea se clatină după lecțiile pe care tocmai mi le-a predat trupul meu. N-am trăit niciodată ceva asemănător. Aș vrea să detest starea asta, dar e atât de bine! Mă lupt cu mine însămi, apoi abandonez băătălia. Expir, după care îmi acord răgazul să mă bucur de acest moment.

Capul îi cade pe pieptul meu. Atingerea metalului rece mă îngheață. De la o clipă la alta, îmi reamintesc de tot ce nu e în regulă în povestea asta.

Se încordează când simte că mă retrag. Apoi se ridică de pe mine. Îmi eliberează încheieturile din strânsoare. Mormăie, înainte să se lase în jos:

— Stai!

Patul se lasă în jos o secundă, apoi se ridică la loc, când el se dă jos. Îl aud ieșind, la fel de repede precum a intrat.

Trece un minut. Trec două. Sunt încremenită într-un tablou dement, rușinată și satisfăcută. Sângele îmi clocotește în urechi, și nu-mi dau seama dacă mai funcționează camerele de filmat. Simțurile nu mi se potolesc și nu pot opri valul de emoții care mă

copleșește. Nu știu exact cât timp am zăcut aici, înainte ca vocea lui să se audă în încăpere.

— Camerele sunt oprite. Poți să-ți scoți eșarfa de la ochi.

Când mă eliberez, mâinile îmi tremură. Luminile sunt discrete, ca să nu mă deranjeze la ochi. Sunt singură, într-o mare de perne și de umilință. Ridic privirea și, slavă Cerului, camerele s-au retras. Arunc eșarfa într-o parte și mă uit fix la trupul meu. Semnele acțiunilor lui dure sunt peste tot. Pe coapse, pe sâni, pe încheieturi. Mă uit de jur-împrejur și văd o ușă laterală.

— Toaleta. Folosește-o dacă ai nevoie, dar nu te spăla.

Casc ochii.

— De ce nu?

— Te vreau așa, murdară. Când mă întorc, vreau să miroși ca mine.

Declarația asta primitivă și posesivă nu lasă loc de interpretări. Îi simt atingerea de-a lungul întregului meu trup.

— Când o să te-ntorci?

— Peste câteva ore. Nu ieși din apartament! Ți-e foame?

Sunt hămesită. Nu doar după mâncare. Nu înțeleg cum de nu mi s-a stins încă dorința, în ciuda orgasmelor puternice pe care mi le-a provocat. Simt că roșesc și dau din cap.

— Da.

Râde cu cruzime.

— O să mă ai din nou în scurt timp, Lucky. Deocamdată, odihnește-te. Mâncarea ta va sosi imediat.

Mă irită că mă poate citi atât de ușor, în timp ce eu nu știu nimic despre el.

— Mulțumesc. Ești prea bun.

— Nu. Nu sunt.

În aceste trei cuvinte e o nuanță mortală care-mi ridică părul la ceafă. Vorbele îmi ajung și la creier și, o clipă, încerc să fac o legătură care mi se pare evidentă, apoi se estompează și dispare.

Mă acopăr cu o pătură. Nu știu dacă el consideră că discuția a luat sfârșit sau chiar nu mai are nimic de spus, dar aud cum închide microfonul.

Oboseala mi se strecoară în oase. Mă doare peste tot și gem la fiecare mișcare, dar nu e deranjant. Mă cufund în pat și mă predau în fața conflictului dinlăuntrul meu. Apoi mă relaxez și ațipesc.

Stephanie mă trezește cu blândețe, iar mie mi se pare că am dormit doar cinci minute. Fără ferestre, nu-mi dau seama cât timp a trecut. Ea îmi spune că am dormit patru ore.

Pe tava imensă pe care mi-o așază în poală se află un castron aburind de linguini în sos de smântână. Bucățelele de șuncă mi se topesc în gură și dau gata farfuria în câteva minute, adunând sosul rămas cu o bucată groasă de focaccia. Nu mă ating de vin, preferând să beau sifon. După ce Stephanie ia tava, mă dau jos din pat și mă duc la baie cu mare atenție. Ca tot ceea ce e legat de Q, baia e enormă, luxoasă și utilă. Mă uit cu jind la dușul cu mai multe capete, apoi clatin din cap.

Mă întorc în cameră după ce-mi fac nevoile, dar nu mă urc din nou în pat. Văd un MP4 player subțire pe o suprafață de sticlă. Telecomanda acestuia, spre deosebire de cea pe care am folosit-o în mansarda din Hell's Kitchen, pare simplă. Apăs butonul *Power* și acordurile unei operete italiene răsună în încăpere. Mă strâmb și apăs pe un alt buton.

Melodia *Demons* a trupei *Imagine Dragons* se aude încet din boxe. Deschid ochii mari și geamătul meu șocat se transformă într-un surâs. O parte din mine e încântată că-mi place primul lucru pe care l-am aflat despre Q. Nu, nu primul lucru. Acesta e al doilea. Primul lucru care-mi place la el sunt semnele pe care mi le-a lăsat pe trup, pe dinăuntru și pe dinafară. Q e extrem de priceput când vine vorba de trupul unei femei.

Cântecul e pe la jumătate, când îi simt din nou prezența. Pielea îmi ia foc și stomacul îmi freamătă de emoție și entuziasm. E oare o

formă timpurie a sindromului Stockholm? Telecomanda îmi alunecă din mână și nu mă obosesc s-o ridic.

— Lucky!

E la ușă. Mă întorc în pat și-mi pun din nou eșarfa la ochi. Nu știu unde vrea să stau, așa că rămân în picioare la marginea patului și-mi pun mâinile peste cearșafurile mototolite. N-am nevoie să văd ca să-mi dau seama că vine hotărât spre mine. Aerul fierbe de greutatea intențiilor sexuale evidente.

Ajunge la mine, mă trage în brațele lui, iar mâinile îi aleargă pe tot trupul meu. Fiecare mângâiere fermă îmi provoacă un fior. Își înclină capul și-mi adulmecă rotunjimea umărului.

— Mă-nșel cumva sau alegerile mele în materie de muzică te-au amuzat acum câteva minute?

— A... nu. A fost ceva neașteptat, atâta tot.

— De ce neașteptat?

— E trupa mea preferată.

Las să-mi scape un hohot de râs.

— Eram doar surprinsă că... nu știu cum arăți sau ce voce ai în realitate, dar ne place aceeași muzică.

Își strecoară mâinile sub sânii mei.

— Și asta-ți face plăcere? întreabă el cu glas răgușit.

Ridic din umeri.

— Mă ajută ca toată povestea asta să fie mai puțin... ciudată.

Se oprește o clipă.

— Ce altceva te-ar mai ajuta?

Instinctiv, știu că-mi va respinge dorința de a-mi scoate eșarfa de la ochi. Această inițiativă, *dacă* se va întâmpla, va veni din partea lui.

— Aș vrea să te ating. Cu mâinile. Poate să te și văd? îmi încerc totuși norocul.

Respirația mi se întretaie când mă ia în brațe. Pentru că nu am voie să-l ating, mâinile îmi atârnă pe lângă corp în timp ce el se îndepărtează de pat. Câteva clipe mai târziu, ajunge la un fotoliu despre

care-mi amintesc că seamănă cu un La-Z-Boy de piele de lângă șemineu. Mă așază în poală la el, astfel încât picioarele îmi ating podeaua, de-o parte și de alta a corpului său.

Penisul gros se află sub buzele vaginului meu, dar nu mă pătrunde. Se întinde pe spate și mă prinde de șolduri, frecându-și lent de mine erecția solidă. Sunt alunecoasă și udă, iar el geme sub frecarea aceasta delicioasă. După un minut, începe să mă mângâie pe trup. Tresar un pic, iar el chicotește.

— Te gâdili acolo.

— Da...

Șoldurile mi se leagănă deasupra lui, iar dorința de a mă străpunge e aproape inconștientă.

— O să te las să mă atingi acum.

Expir entuziasmată.

— Bine.

Măinile lui îmi trec peste sâni. Pentru un moment, se joacă pur și simplu cu sfârcurile mele. Apoi mă cuprinde de umeri, își lasă brațele în jos și-mi prinde mâinile.

Nu mai pot respira când duce mâinile noastre împletite spre abdomenul lui și-mi pune palmele pe pielea lui. Gâfâi ușor când îi simt trupul fierbinte și zvelt, iar mușchii lui tari se mișcă sub atingerea mea. Măinile îi rămân lipite de-ale mele un minut, apoi le dă la o parte. Îl explorez șovăitoare și-i aud respirația gâfăită când unghiile mele scurte îi zgârie pielea. Între picioarele mele, penisul i se întărește și se mai mărește un pic. Șoldurile mele își continuă frecarea lentă. Îmi duc mâinile spre coastele lui. Sfârcurile lui plate se întăresc sub atingerea mea, ceea ce-i stârnește din nou răsuflarea întretăiată. Când ajung la pectorali, își pune mâinile peste ale mele.

— Stai, îmi comandă el.

M-am distrat. Dar acum s-a terminat. Dezamăgirea mă sfâșie, dar senzația asta nu durează mult. Își ia mâinile de pe ale mele, mă prinde de șolduri și mă ridică suficient de mult ca să se poziționeze la intrarea în trupul meu. Mă pătrunde, între două răsuflări. Scot un

țipăt exact când din boxe începe să se audă *Ready, Aim, Fire*. Și chiar dacă eu sunt deasupra, Q mă copleșește cu mișcările sale neobosite.

— Îmi place la nebunie să te aud țipând...

Îmi înfig unghiile în pielea lui, încercând să mă abțin. Dar n-are niciun sens. Mă opresc din țipat cât să-i pun întrebarea care mă trimite în nirvana. Îmi acordă permisiunea lui. Îmi dau capul pe spate și cedez exploziei dintre picioarele mele.

Când mă prăbușesc în față, mă lasă să mă odihnesc la pieptul lui. Dar izbiturile nu se potolesc. Îmi mai provoacă un orgasm amețitor înainte de a plonja, cu un strigăt, în propria lui eliberare. Mă simt inutilă și moale deasupra lui, când îmi șoptește:

— Măine, Lucky. O să-ți permit să mă vezi.

Scenă specială

Luni, mă trezesc târziu și aflu că trebuie să fac prima clismă. Experiența asta, pe care o consider imposibil de uitat, a fost programată la ora patru după-amiază, potrivit lui Stephanie, ca să-i permit trupului meu să-și revină după efortul de azi-noapte.

Nu am fost adusă înapoi în apartamentul meu decât pe la trei dimineața. Dar, spre deosebire de noaptea de dinainte, Q m-a lăsat în grija lui Stephanie, care mi-a supravegheat baie și m-a ajutat să merg la culcare. Am adormit în câteva secunde, din cauza epuizării, lucru care, din fericire, m-a ajutat să nu am vise tulburi.

Acum însă sunt cât se poate de trează și încerc să nu mă gândesc la ce anume mă așteaptă după-amiază. Așa că mă hotărâsc să înot puțin, pentru că azi ora de fitness nu va avea loc. Costumul alb de baie face parte din noua mea garderobă. Îl pun pe mine și mă privesc în oglindă. Stephanie a preluat de la Fionnella îndatoririle ce țin de sănătatea mea și m-a anunțat de dimineață că am pus pe mine deja patru kilograme. Observ că șoldurile și fundul mi-au devenit un pic mai rotunde și nu mi se mai văd oasele. De asemenea, pielea mea are o nuanță ce poate fi datorată loțiunilor și poțiunilor care au devenit o parte importantă a orelor de dinaintea activității sexuale.

Gândul la sex mă face să-mi fugă imediat mintea la Q, care mi-a răvășit frenetic trupul până târziu în noapte. După ce a venit a doua oară, n-a mai plecat. Și nici vigoarea lui n-a scăzut niciun pic.

A jurat să-mi profaneze păsărica. Și s-a ținut de cuvânt.

Și diseară va trece la alte părți ale trupului meu.

Alung acest gând, îmi iau ochii din oglindă și fac o pauză când văd celălalt lucru care mă aștepta de dimineață. Teancul de bani de pe noptieră.

Calea mea spre libertate.

Atunci de ce imaginea lor îmi provoacă greață?

Ignor această întrebare, iau banii, mă întorc în debara și-i așez alături de teancul de ieri.

Mă uit la bancnotele foșnitoare. Două sute de mii de dolari. Probabil mai mult decât suficient să-mi cumpăr o groapă mare și să mă ascund în ea. Doar că nu voi fi niciodată în stare să stau ascunsă. Nu știind că mă vânează Clayton.

Nu, până nu mă asigur că celălalt secret pe care-l vânează rămâne secret. Ca să pot face asta, în mod ironic, eu trebuie să stau la vedere.

Dacă mă ascund, nu voi mai putea veghea asupra ei.

Sora mea.

Petra.

Fiica despre care Clayton bănuiește că e a lui. Fata de 15 ani despre care *eu știu sigur* că e a lui.

Promisiunea pe care i-am făcut-o mamei mele pe patul de marte, că o s-o protejiez de Clayton cu orice preț, încă e vie în inima mea. Nu plănuisem ca asta să însemne crimă și incendiere, desigur. Dar n-am avut încotro.

Am ucis pentru Petra.

Nu vreau s-o fac din nou, dar nici n-o să-l las pe Clay să pună gheara pe ea. Petra a scăpat de soarta de care mama și cu mine n-am putut scăpa. N-am nici cea mai mică îndoială că, dacă va pune mâna pe ea, o va târî în lumea aceea murdară. Și nu vreau să se întâmple una ca asta. Ea e motivul pentru care aveam mai puțin de trei sute de dolari când am fugit de la Casa de Vacanță. Cei mai mulți bani s-au dus pe ascunzătoarea ei.

Cu restul am plătit un hacker ca să modifice niște dosare și să falsifice niște documente care să-l pună pe Clay pe o pistă falsă, departe de urmele ei.

Știam că nu-i va pierde urma pentru prea mult timp. Clay e prea inteligent ca să poată fi păcălit la nesfârșit. Dar strădaniile mele mi-au oferit un avans de trei luni, asta până când Ridge a lansat bomba.

Filmări în aer liber

5 martie 2015

Aeroport

Planul meu începe să se destrame în timp ce stăm pe pista de bitum, așteptând avionul lui Edward Krakov.

Ridge este la jumătate de metru distanță de mine, nerespectându-mi deloc spațiul personal. Avionul intră în hangarul privat, dar pe Ridge nu-l interesează aterizarea în siguranță a clientului. Nici nu se ocupă cu măsurile de securitate, deși sunt prevăzute în fișa postului său. De fapt, de-abia a aruncat o privire în jur de când am sosit.

Nu, ochii lui de cremene sunt fixați pe mine, așa cum au fost încă de când am plecat de la Casa de Vacanță. Numai Dumnezeu știe cum de a fost în stare să conducă și, în același timp, să se holbeze la țâțele și la picioarele mele goale fără să intre cu mașina într-un copac.

Trag de rochia albastră dezgustător de scurtă pe care o port și cu greu mă stăpânesc să nu-mi sfâșii colierul de perle de la gât. Chiar și în martie, soarele Californiei arde cu putere și simt că mă topesc.

Dacă mai adaug și cuvintele pe care Clayton mi le-a spus la despărțire în biroul lui, dis-de-diminează, dar și pe acest rusnac nenorocit care vorbește cu pilotul său pe scările avionului său privat, la câțiva zeci de metri distanță de mine, nervii mei sunt făcuți franjuri.

N-am loc de-ntors, din cauza privirii obscene pe care mi-o aruncă Ridge, și a fiorilor de spaimă pe care mi-i transmite.

Încercarea de a mă îndepărta de el eșuează de cum îmi observă umbra mișcându-se.

Ar trebui să-mi fie frică de el. Și chiar îmi e, când vine vorba de instinctul de autoconservare. Dar temperamentul meu nu este unul dintre cele mai raționale, și mă apucă mai ales când nu e cazul.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Ridge. Dacă te apropii mai mult, o să aflu ce-ai mâncat săptămâna trecută.

— Vezi cum vorbești, fetițo, mârâie el la mine.

Dar scoate o gumă mentolată din buzunar și și-o bagă în gură. Apoi vine și mai aproape de mine.

— Uite care-i treaba, Ridge, nu vreau să-i dau lui Krakov un alt pretext să mă pârască lui Clay. Știi cât e de posesiv. Dacă-mi suflă în gură, n-o să iasă nimic bun.

— Dă-l dracului de ticălos comunist! Nu merită să te atingă.

Mi se taie respirația, pentru că din glasul lui răzbate ce posesiv este și, totodată, e un tip masiv și ostil. Fac greșeala de a-l privi în ochi și, șocată, îi ghicesc intențiile obscene.

Mi se face stomacul ghem. Cu coada ochiului îl observ pe Edward Krakov apropiindu-se. Ridge se îndepărtează o jumătate de pas, dar contracarează această mișcare împreunându-și brațele groase la piept și privindu-l pe Krakov cu ochi reci, imobili.

Creierul meu se gândește intens la problema suplimentară care mi-a căzut în brațe, dar o alung și mă silesc să-i zâmbesc larg bărbatului pe care va trebui să-l fac să se simtă ca un rege.

— Eddie, sunt atât de fericită să te revăd!

El mă prinde de mâinile întinse și mă sărută de două ori pe fiecare obraz, deși ochii lui mici, de un cenușiu-arctic, alunecă spre Ridge.

— La fel și eu, *babuška*⁴. Sper că ți-ai revenit din mica ta... suferință?

Dau din cap și zâmbesc și mai larg.

— Mi-am revenit, și ce drăguț din partea ta că m-ai întrebat!

Sclipirea aceea șerpească, care-mi dă întotdeauna fiori pe șira spinării, îi re apare în ochi.

4 Femeie bătrână, bunicuță (în original, în rusă). (N.t.)

— Sunt drăguț numai pentru tine, *bușka*. Pentru că ești specială.

— Și te apreciez și mai mult pentru asta.

Ne tachinăm în glumă până la mașină. În urma noastră, prezența masivă a lui Ridge se profilează sinistru. Nu pot scăpa de senzația că se va petrece ceva rău. Ceva care mă privește.

Pe drum, în limuzină, fac tot ce pot ca să-l distrez pe Krakov. Mi se face greață când mâna lui îmi alunecă pe sub rochie. Înghit în sec, îmi golesc mintea și-mi las privirea să plutească aiurea. Din nefericire, ajunge și-n oglinda retrovizoare, unde îi surprind privirea impenetrabilă a lui Ridge. Mă fixează incomod câteva clipe ce par nesfârșite, apoi își îndreaptă din nou atenția la drum.

Nodul de spaimă din stomac mi se mărește.

Cu siguranță, se petrece ceva.

Ajungem la Casa de Vacanță și intrăm în foaierul decorat cu îndrăzneală. Câțiva oaspeți socializează în spațiul de selecție, iar fetele sunt ocupate să-i întrețină pe clienți. Un chelner cu o tavă pe care sunt pahare de șampanie se apropie, iar Krakov ia un pahar. Eu îmi iau un cocteil slab și încerc să nu mă tensionez când îl văd pe Clay apropiindu-se.

Îl salută pe Krakov, apoi îi spune:

— Am rezervat o cameră la cazinoul din oraș numai pentru câțiva musafiri de seamă. Va fi o onoare să fii oaspetele meu special.

Krakov se strâmbă și ridică din umeri.

— S-ar putea să fiu ocupat cu *babușka*, în seara asta. Te anunț eu.

E un secret și nu prea faptul că Clayton deține parțial Getty Casinos și-i place să-i ajute pe clienții Casei de Vacanță să-și mai cheltuie din bani și la mesele de jocuri de noroc. Aproape că-i văd simbolul dolarului în ochi în timp ce încearcă să-l vrăjească pe Krakov.

— Firește. Și, desigur, Lucky te va însoți dacă te hotărăști să ni te alături.

Mă rog să nu vomit și le zâmbesc amândurora.

— Dacă-mi dați voie o clipă, mă duc să verific repede programele.

Edward Krakov, ca majoritatea bărbaților, are favorita lui la Casa de Vacanță — asta fiind eu —, dar îi place să mai încerce și alte lucruri în timpul șederilor lui de câte trei zile, aici. Remi, vechea asistentă a lui Clayton, care e și recepționeră, are o agendă electronică pe minitabela ei discretă. Dacă am noroc, Krakov și-a rezervat alte două sau trei fete, iar astfel scap de atenția lui scârboasă cinci sau șase ore pe zi.

Edward Krakov are onoarea dubioasă de a fi fost primul meu client de la Casa de Vacanță. Nici acum nu știu cât i-a plătit lui Clayton pentru mine, dar judecând după zâmbetul acestuia când am fost adusă în camera lui Krakov în noaptea când am împlinit 17 ani, cred că a fost o mică avere. Krakov s-a bucurat să-mi folosească trupul ca să-și satisfacă toate perversiunile demente. Înclinația rusnacului pentru sexul dur a fost o introducere vulgară și dureroasă într-o lume foarte îndepărtată de adolescența în care mi-am pierdut virginitatea, cu două luni înainte de moartea mamei.

Singura mea salvare a constat în faptul că scula lui Krakov e subțire ca un creion, ceea ce-mi cauzează disconfort, dar nu durere prelungită. Desigur, ce nu poate face cu penisul, compensează cu mâinile, gura și o grămadă de jucării sexuale.

Îmi stăpânesc un fior și dau să mă îndepărtez. Clayton mă prinde de braț.

— Oare ți-am spus mai devreme? Edward te-a rezervat pentru el pentru toate cele trei zile.

De data asta, nu mai reușesc să-mi stăpânesc groaza. Krakov mă privește cu răceală. Trebuie să-i alung senzația asta sau voi plăti mai târziu. Mă întorc lângă el și-l prind de braț.

— În acest caz, o să mă duc să-mi pudrez nasul. Bănuiesc că ți s-a făcut foame. Vrei să-l rog pe *chef* să-ți pregătească un *borș*? Sau preferi *pelmeni* în seara asta?

Mă privește dezgustat și-și linge buza de jos.

— Poți să mă ajuți să mă hotărâsc mai târziu, *mișka*⁵.

— Bine. Lasă-mă să mă duc până la toaletă și revin imediat.

Surâd fals până intru la toaletă. Apoi mă prind slăbită de chiuvetă și mă lupt să nu vomit.

Trei zile cu Krakov. De-abia suport să stau cu el trei minute, darămite trei zile. Boala mea fictivă din timpul ultimei sale vizite a fost născocită pentru că voia să mi-o tragă fără prezervativ. Pentru 5 000 de dolari în plus, Clayton permite asta. Gândul că o să-l am în mine fără nicio barieră m-a tulburat suficient cât să mi se facă rău fizic, lucru care nu i-a fost pe plac.

Astăzi știu că el și Clayton sunt înțeleși. Că nu mă pot împotrivi fără să ajung să am probleme serioase cu Clayton. Probleme pe care nu mi le pot permite, pentru că deja lumea e cu ochii pe mine.

Merg împleticit până-n cabină și încerc să mă calmez, pentru că mintea mi-a luat-o razna. Trec cinci minute fără să-mi dau seama cum aş putea evita contactul direct cu Edward Krakov.

Trag apa la toaletă și ies din cabină.

Îl găsesc pe Ridge sprijinit de chiuvetă, cu brațele încrucișate.

Teama mă paralizează câteva secunde. Apoi intru înapoi în cabină și trântesc ușa. Sau asta încerc să fac. Mă blochează cu ușurință, pentru că e mai puternic, luându-mi în râs eforturile. Și nici măcar nu consumă prea multă energie.

— Încet, fetițe. N-am venit ca să-ți fac vreun rău, zice el răgușit.

— Atunci dă drumul la ușă! îi răspund eu, iar de frică vocea și corpul îmi tremură.

— Am venit doar să vorbim, dar n-o să vorbesc cu o nenorocită de ușă închisă, Lucky. Ieși tu sau intru eu.

Glasul lui libidinos e în opoziție totală cu faptul că pretinde *doar să vorbim*.

Îmi vine să-mi dau palme că am intrat în toaleta asta elegantă de lângă bucătărie, pe care n-o folosește nimeni niciodată, în loc să

5 Șoricel (în original, în rusă). (N.t.)

mă duc în cea de lângă recepție, pe care o preferă fetele. Voiam să iau distanță față de Krakov, să uit total de Ridge și de privirile grele pe care mi le-a aruncat toată ziua.

— Pot să te aud și de-aici, spun eu, încercând să vorbesc tare și să-mi ascund tremurul din voce.

— În niciun caz! Ieși și hai să terminăm odată cu asta. În curând, Clay o să-nceapă să te caute.

— Da? Și ce crezi c-o să-și imagineze când o să te găsească aici? îl provoc eu.

— Te-am auzit plângând. Am venit să văd ce-i cu tine.

Vorbește relaxat.

— Te-ai închis aici pentru că n-ai chef să te fuți cu nenorocitul ăla. Eu încercam să te conving.

Răspunsul sună studiat. Gândit bine dinainte. Mi se oprește inima când mă-ntreb oare de cât timp plănuiește chestia asta.

— Ieși de-acolo, Lucky! Nu poți să rămâi acolo pentru totdeauna.

Îmi relaxez un pic mâinile încordate în încercarea de a-l ține dincolo de ușă. Teama amenință să-mi facă mintea praf. Îmi spun c-ar fi putut da lejer buzna peste mine dacă ar fi dorit.

Deschid încet ușa și ies din cabină. Expresia nu i s-a schimbat. Nu știu cum s-o descriu exact. E o combinație de poftă, posesivitate, milă și furie. Pe primele două pot să le înțeleg. Ultimele însă mă derutează.

Măsor iute din priviri distanța dintre mine și ușa de la ieșire. El anticipează orice mișcare aș încerca să fac. Îmi strâng pumnii și mă forțez să mă uit fix în ochii lui.

— Vrei să vorbești cu mine. Bine, vorbește.

El nu deschide gura imediat. Ochii lui de cremene mă studiază din cap până-n picioare, zăbovind pe picioarele goale și pe țățele mele.

— Doamne, ești atât de drăguță!

Vocea îi e răgușită de poftă. Teama mea se dublează.

— Ridge...

Își drege glasul și clatină scurt din cap, ca și cum ar vrea să-și limpezească gândurile. Eu nu vreau să-i aflu gândurile alea, așa că rămân tăcută. Sunt în gardă.

— Știi ce ai făcut.

Tensiunea îmi dă fiori pe șira spinării.

— Poftim?

— Ai intrat în biroul lui Clay acum două seri. Ai luat ceva. Știu că tu ai fost.

— N-am nici cea mai vagă idee despre ce vorbești, la dracu'!

— Ai grijă cum vorbești!

Mă abțin să mai înjur o dată și încerc să vorbesc calm.

— Nu știi ce crezi tu că știi, dar eu n-am intrat în biroul lui Clay.

Se apropie de mine, înghesuindu-mă din nou. Îi inspir apa de colonie cu care și-a dat în exces și încerc să nu vomit.

— Am participat la două misiuni în Fallujah. Știi asta?

— Nu știam. Îți mulțumim pentru serviciile aduse patriei.

Rânjește scurt, apoi trăsăturile îi revin la intensitatea aceea care-mi îngheață sufletul.

— Știi care era specialitatea mea?

Clatin din cap.

— Computere. Electronică. Pot dezmembra și asambla la loc orice are un cip și o placă de bază.

Bagă mâna în buzunar și scoate o cartelă electronică. Seamănă cu acel card pe care-l folosim ca să trecem dintr-o clădire în alta. Doar că are altă culoare.

— Clay m-a pus să fac modelul ăsta special pentru el. Înregistrează mișcările tuturor ființelor între clădiri, inclusiv pe ale lui, și e de asemenea conectat la programul de recunoaștere a fețelor de pe laptopul lui. Faza inteligentă la cardul ăsta e că semnalizează mereu discrepanțele. De pildă, dacă te înregistrează camera, să zicem, în Aripa de Nord, dar cardul tău e folosit două minute mai târziu la poarta din față, trimite o alertă. Înțelegi ce vreau să spun cu asta, Lucky?

Inima mi-a ajuns în gât.

— Dacă... dacă-i aparține lui Clay, de ce e la tine?

— Bună întrebare. El *crede* că l-a răătăcit.

— Și?

— Trebuie să-l găsesc până mâine sau să-i fac altul. Oricum ar fi, amândoi știm ce va afla când va pune mâna din nou pe cardul ăsta.

Înghit în sec.

— Ce vrei de la mine, Ridge?

Se strâmbă cu nerăbdare, triumfător. Bagă cartela în buzunarul de la spate și scoate altceva de-acolo. E o punguță, care conține trei fire dintr-un praf alb.

O, rahat!

Vine spre mine și-mi întinde punga.

— Pune-i asta dobitocului în băutură diseară.

Mă feresc.

— Nu.

Mă blochează din nou la colț.

— Nu ai de ales.

— Ce e asta?

— Nu e otravă. Oricât de mult aș vrea să-l fac să dispară de pe fața pământului, nu te voi pune în situația asta.

Mă uit la pudra albă.

— Atunci în ce situație vrei să mă pui?

Ridică din umeri.

— O să doarmă până dimineață. Se va trezi cu o durere ușoară de cap și fără nicio amintire din noaptea trecută. Nimic mai mult.

Scutură punga.

— Știm amândoi că-l urăști de moarte, Lucky. Ți ofer o porțiță de scăpare.

— Dar nu degeaba, Ridge, nu-i așa? Vrei ceva în schimb.

Încearcă să zâmbească, dar asta nu-i face mutra mai puțin libidinoasă. Întinde mâna în care ține punga și-și trece degetul arătător peste obrazul meu.

— Visez la tine când mă duc la culcare. În fiecare noapte. Știai asta? Nu-i răspund, iar el își retrage mâna.

— Știu că ai luat ceva din biroul lui Clay. Nu și-a dat seama deocamdată ce anume. Pleacă la cazinou la opt și jumătate. Asigură-te că i-ai turnat chestia asta în băutură lui Krakov până atunci. Eu mă ocup de Clay, să afle că dobitocul nu vine. După ce Clay pleacă la cazinou, vino la el în birou. Adu ce ai luat, iar eu o să șterg orice urmă a păcatelor tale.

— Și ce vrei în schimb?

Privirea îi aterizează pe gura mea. Mărul lui Adam i se mișcă.

— Știi ce vreau. Ce vreau de doi ani, de când m-a angajat Clay. M-ai respins destul, Lucky.

Îmi întinde punga.

— Împlinește-mi visul!

Nu mai e nevoie să adauge altceva. Știu că sunt prinsă între ciocan și nicovală. Iau punga și o îndes în buzunarul interior al poșetei-plic.

Revin în foaier cerându-mi mii de scuze și jucând cel mai bun teatru de care sunt în stare. Dar Clay mă privește lung, cu ochi tăioși și bănuitori. Îmi aruncă privirea aceea cu o frecvență alarmantă tot timpul pe care Krakov îl petrece în salon și la bar. În ciuda a ceea ce credeam, Krakov amână momentul în care mă conduce în apartament. Mă simt ușurată când cere cina la ora șapte. Mă supun fiecărei dorințe, dar în mine simt că leșin.

Instinctul îmi spune că să mi-o trag cu Ridge ca să scap de Clay e cea mai proastă soluție pentru problemele mele.

Dar când Krakov mă ia de mână după cină și vrea să mă ducă în dormitor, simt că nu mai am de ales. Clay ridică paharul spre Krakov când trecem pe lângă el. Rusnacul, alarmant de treaz în ciuda cantităților enorme de vodcă de calitate pe care le-a băut în ultimele patru ore, îl bate pe spate.

Clay se uită în ochii mei, iar inima îmi sare din piept, speriată de privirea lui bizară. Earl, care e și el prin apropiere, îmi aruncă o

privire înspăimântătoare când ies din încăpere. Vreau să cred că e doar imaginația mea, dar glasul din capul meu nu-mi dă voie.

Când Krakov se oprește la bar pentru un ultim pahar, îmi iau inima-n dinți și-l târăsc într-un separeu întunecat. Cât timp își vără capul între sâni mei, îi strecur praful în băutură. Inima mi se oprește-n loc când văd cât de mult îi ia pulberii albe să se dizolve și aproape că leșin când ia vodca și o dă pe gât.

Nu știu în cât timp își va face acest drog efectul, așa că mă ridic, îmi țin buzele și mă aplec, ca să mi se vadă mai bine decolteul. El mușcă momeala. Mă grăbesc spre lift, bucuroasă când le dă liber celor doi bodyguarzi.

Începe să se împletească atunci când ajungem în apartament. Îmi pun mâna în jurul lui și aproape că-l duc în spate până înăuntru. Patul e aproape de ușă. Krakov adoarme înainte să pună capul pe pernă. Partea din mine care se bucură că nu mai e nevoită să-i suporte atingerile în seara asta tremură de frica unui rău mult mai mare care mă pândește în viitor.

Cu inima groaznic de agitată, îl dezbrac, îi împrăstii hainele prin cameră, apoi rostesc o rugăciune scurtă, iau parfumul meu și-l spray-ez de două ori pe corp. Nu știu ce se va întâmpla când mă voi întâlni cu Ridge, dar în situația puțin probabilă că Krakov se trezește, mireasma din patul lui îmi va asigura un strop de credibilitate.

Ies repede din cameră și mă îndrept spre Aripa de Nord. Am timp zece minute să iau dispozitivul codificat pe care l-am sustras din seiful lui Clayton, înainte de opt și jumătate, termenul pe care mi l-a fixat Ridge.

Inima îmi bate puternic când ajung în camera mea. Mă așez pe pat și îmi las un răgaz de un minut ca să-mi potolesc tremurul. Privirea îmi e atrasă de dulap. Nu știu de ce mă ridic și mă îndrept spre el. Nu știu de ce scot rucsacul în care am lucrurile sacre pe care nu trebuie să le las în urma mea.

Vreau să cred că există o entitate superioară care are grijă de mine și care mă conduce în direcția asta. Dar am avut prea multe

ghinioane, ca să mai cred că forța divină mă susține. Cu toate astea, îmi deșert poșeta și rucsacul mic în cel mare. Știu că e puțin probabil ca vreuna dintre fete să urce aici așa de târziu, dar merg atentă pe coridor și răsuflu ușurată când ajung la lift fără să mă întâlnesc cu nimeni.

Îmi trec cardul prin cititorul pentru subsol și mă uit în jur cu precauție când se deschid ușile. Mare parte din această zonă e închisă seara, dar micul coridor care duce la biroul lui Clay e luminat. Ascund rucsacul sub masa aflată în apropiere de lift și mă îndrept spre birou.

Pe măsură ce mă apropii, simt mirosul de fum de trabuc. Inima mi se oprește în loc.

Clay.

El e singurul care fumează cubaneze. Dar Clay a plecat la cazinou. Nu, stai așa, nu l-am văzut cu ochii mei plecând.

Încremenesc în loc, neștiind dacă să fug sau să-îmi înfrunt soarta. Ușa biroului se deschide și de-acolo iese Ridge.

— Mi s-a părut mie că aud liftul.

Zâmbește scurt și ridică un trabuc aprins.

— Sper că nu te deranjează mirosul. Când pisica nu-i acasă... nu-i așa?

— C... Clay nu-i aici?

Se încruntă.

— Nu. Ți-am spus, s-a dus la cazinou.

Se dă înapoi și-mi face semn spre el. Mă clintesc de pe loc și intru în birou. Ridge închide ușa și o încuie. Mă răsucesc cu fața la el, iar el ridică din umeri.

— N-o să coboare nimeni aici, dar nu vreau să ne deranjeze cineva. E-n regulă?

Dau scurt din cap, căci ce altceva pot să fac? Trage prelung din trabuc și scoate rotocoale de fum pe care le triinite spre tavan. Apoi vine spre mine, în mijlocul încăperii.

— Să-ncepem cu începutul. Ce ai luat din seiful lui Clay. Dă-l înapoi!

Întinde mâna. Scot încet dispozitivul de memorie. E același dispozitiv pe care l-am furat acum câteva zile, înlocuindu-l cu unul gol. Cel pe care i-l înapoiez este cel real, care conține informațiile pe care detectivul particular al lui Clay le-a obținut despre Petra, dar l-am rugat pe un hacker să pună un virus pe el. În cazul în care Clay sau cineva nu prea priceput la tehnologie va încerca să acceseze datele de pe el, dispozitivul se va strica. M-am gândit să-l distrug, dar ceva m-a oprit. Poate că forța aceea divină care a prevăzut acest moment?

Ridge ia dispozitivul de la mine și se duce la seif. Introduce codul, dar în loc să-l pună înăuntru, îl scoate pe cel gol și le așază pe amândouă pe birou. Merge înapoi fără să-nchidă seiful și se cocoată pe biroul lui Clay.

— Desprinde-ți părul, murmură el, într-un nor de fum de trabuc. Nu-mi place deloc când îl ai prins așa.

Încerc să-mi golesc mintea, așa cum fac când sunt cu un client. Dar situația asta e diferită. E în joc siguranța Petrei.

Cu mâinile tremurând, îmi scot clamele care-mi țin părul prins. Își exprimă aprobarea când părul mi se revărsă în jurul feței. Își pune trabucul pe marginea unei scrumiere și se apropie de mine. Mă privește fix, mult timp.

— Doamne, ești superbă.

Mă ridică pe sus și mă duce la perete. Îi simt forța brațelor. Îmi dau seama că încearcă să fie blând, dar blândețea nu-i stă în fire. Mă uit în ochii lui și sunt uluită că și-a stăpânit pofta asta arzătoare atât de mult timp. Mă proptește de perete lipindu-se cu trupul de mine și-și trece mâinile peste mine.

— Știi cât am așteptat clipa asta?

— Ăăă... nu. Ridge?

— Hmm? murmură el, dar e mai degrabă atent la mâinile lui care-mi pipăie sânii.

— Clay. Ești sigur că nu știe?

Nu-și ridică privirea de la pieptul meu. Îmi trage rochia-n jos și-mi prinde din nou sânii, prin sutienul de dantelă.

— Lasă-mă pe mine să mă ocup de Clay.

— Ce-nseamnă asta?

— Exact așa. Dacă-mi dai ce vreau... dacă-mi dai ce vreau *în continuare*, n-o să aflu niciodată ce-ai făcut.

Își coboară capul și mă sărută repetat pe sâni.

Ceva e greșit. O știu în adâncul sufletului meu. Îmi amintesc cum mă privea Clay când am plecat mai devreme din salon și mi se taie respirația. Ridge își vâără degetele în sutienul meu. Nerăbdarea i se citește pe fața lividă. Închid ochii și-mi iau inima-n dinți. Atunci îi sună telefonul.

— La naiba!

Își mută privirea de la pieptul meu la chipul meu și preț de o clipă mă tem că o să ignore apelul. Dar mă calmez.

— Așteaptă puțin!

Își scoate telefonul din buzunar.

— Da, șefu'.

Mă opresc în timp ce-mi aranjez rochia și-mi țin respirația. Ridge se plimbă până-n capătul biroului și se întoarce cu fața la mine.

— Da, am ambele dispozitive de memorie.

Casc ochii, alarmată. El rânjește.

— Nu, n-am apucat să le verific deocamdată. Trebuie să umblu cu grijă, să nu cumva să aibă vreun virus.

Îmi dau seama că mi s-a oprit inima, că sunt speriată. Disperată.

— Da, șefu'. Ar trebui să obțin informațiile de care ai nevoie, până dimineață. Nicio problemă. Și, Clay? Mulțumesc că mi-ai dat-o în seara asta.

Privirea i se fixează asupra mea.

— Știu cât e de specială pentru tine.

Vederea mi se încețoșează. Mă sprijin de perete și știu că o să leșin. Dar nu pot face asta.

Petra. Trebuie să-mi salvez sora.

Mă târăsc spre ușă. Ajung la ea, dar n-o pot clinti. Îmi amintesc că Ridge a încuiat-o. Cred că are cheia în buzunar. Trag de ușă,

disperată și mistuită de groază. Brațele lui puternice mă ridică de la podea și mă aruncă spre birou.

— Mare greșeală, fetiço!

— De ce?

Urăsc valul de teamă care-mi face vocea să tremure, dar mintea mea încearcă în zadar să mă salveze din capcana mortală în care am picat.

— Pune-ți aceeași întrebare. Încerci să ții un tată departe de copilul lui! Știi cât de rău îți poate face sistemul de stat?

Mă aruncă pe birou și mă ținutuește cu mâinile lui mari. Blândețea i-a dispărut.

— Niciun copil nu merită așa ceva.

Deschid gura ca să-l contrazic, dar mă opresc la timp. N-o să-i spun că Petra e cu o familie iubitoare. O familie care a acceptat să se mute, să se ascundă, doar ca s-o protejeze.

— Luna trecută ne-am apropiat foarte mult, Clay și cu mine. Ferma aia căcăcioasă din Idaho unde stătea la adăpost? Am ratat-o. Dar știi de ce-mi place să lucrez pentru Clayton Getty? Pentru că e absolut *neobosit*. E șeful meu doar de un an, dar e exact liderul pe care visam să-l servesc.

Clay a fost în armată înainte ca moartea tatălui său să-l aducă înapoi în Getty Falls. Legătura dintre acești doi oameni capătă, într-un final, sens. Teama mi se triplează.

— Nu știi nimic despre ea! De ce-ai vrea s-o aduci aici, în locul ăsta? Țip eu.

— Vrei să curețe balebă de cal, în loc să fie tratată ca o nenorocită de regină?

Bate câmpii.

— Suntem târfe. O să mor mai degrabă decât să-l las pe Clay s-o atingă cu un deget!

— Nu prea depinde de tine, prințeso! Am văzut poze cu ea. Tu ești superbă. Dar sora ta... e cu totul altceva. Ar putea fi *stăpâna* acestui loc.

Sclipirea din ochii lui îmi îmbolnăvește sufletul. Mă lupt cu mâna care mă țintuiește jos. Dar el mă ține cu mare ușurință. Se apleacă încet. Mă zbat, dând din picioare. Își lipește gura de a mea și geme. Îi simt erecția groasă pe abdomen. Mă lupt și mai aprig, dar el își înalță capul și râde.

— O să fii a mea în seara asta, fetițo. În seara asta și-n toate serile până când sora ta va ajunge aici. Apoi o s-o am și pe ea.

Urletul răgușit care-mi iese din piept mă orbește o secundă. Dar nu e numai urletul. Fumul plutește în aer și-mi intră în plămâni. Trabucul. A aprins hârtiile de pe biroul lui Clay.

Caut orbește ceva cu care să mă apăr. Prind cu degetele scrumiera grea făcută din sticlă masivă. O ridic și-l lovesc în tâmplă.

Ridge se dă jos de pe mine împleticindu-se. Mânia i se citește în ochi. Mă ridic de pe birou și mă îndepărtez de el în fugă. Se aruncă spre mine, cu o mutră plină de poftă și de dorință de răzbunare.

Teama amenință să mă paralizeze, dar nu-mi pot permite asta. Privirea îmi aterizează asupra seifului deschis.

Înăuntru e o armă neagră și sclipitoare. Pistolul lui Clay.

O iau. O îndrept spre el.

— Oprește-te! Te rog!

El izbucnește în râs.

— Singura cale de a mă opri, fetițo, e să mă împuști.

Mintea mi se golește.

Apoi se concentrează asupra unui singur lucru.

Petra.

Ridic arma.

Trag.

* * *

Mă holbez la bani.

Îmi reamintesc de ce fac asta.

Pentru frumoasa și inocenta mea soră. Singura care contează în toată povestea asta. Fac asta pentru ca Clayton să nu-și mai transforme încă o fică în curvă.

Da, Clayton Getty e *tatăl meu biologic*. Faptul că a aflat că sunt a lui și nu a lui Earl i-a salvat, parțial, viața acestuia din urmă.

Dar e și omul care i-a pus pe niște străini să liciteze pentru a stabili cine va fi primul care o să i-o tragă fiicei lui în vârstă de 17 ani.

L-am împușcat pe Ridge Mathews ca să-l împiedic s-o urmărească pe sora mea. O să-i ofer lui Clayton Getty un milion de dolari ca să uite de existența Petrei.

Dacă nu va accepta, o să-l împușc și pe el. Pentru că n-o să-i permit pentru nimic în lume să-i facă și Petrei ce mi-a făcut mie.

Partea a treia
Quinn

A treia dublă

Prima oară când am auzit expresia asta aveam 12 ani.

Binele suprem.

Definiția îmi părea ciudată.

Cum să fie un lucru bun să te sacrifici în favoarea dorințelor altei persoane? E posibil ca atunci să fi fost prima oară când mi-am dat seama că e ceva în neregulă cu mine.

Am fost un copil singur la părinți, răsfățat și protejat. Moștenitorul a două dinastii influente unite, îi făceam pe oameni să tremure în fața mea cu mult înainte să-mi dau seama ce înseamnă cu adevărat puterea. Sacrificiul nu era în vocabularul meu. Nici alte cuvinte, ca *rezonabil* sau *politicos*.

În totalitate străin de mine era și verbul *a împărți*.

Nu împărțeam nimic. Punct. Faptul că trebuia s-o împart pe mama cu tata a fost o imensă problemă pentru mine din ziua în care m-am născut. Faptul că trebuia să înghit această pastilă amară zi de zi era un sacrificiu destul de mare, în opinia mea.

Deci imaginați-vă cât de surprins am fost când mi-am dat seama că tâmpenia cu *împărțitul* era cât se poate de reală. Că oamenii chiar luau parte la ea. De bunăvoie și nesiliți de nimeni.

Dar chiar și atunci îmi dădeam seama, răscolitor de tare, că lucrul pe care tata i l-a cerut mamei în acea seară nu era în regulă.

Mamele și tații trebuiau să se iubească. *Numai* între ei. Nu-i așa?

Deci când l-am văzut conducând-o pe coridor spre apartamentul de oaspeți, a fost destul de tulburător. Și mai ciudată mi s-a părut cămașa ei minusculă de noapte. Cămășile de noapte ale mamei

erau întotdeauna lungi și fluide; pe deasupra, purta un halat cu o trenă care o făcea pe mama să semene cu o regină.

În seara aceea, nu. În seara aceea semăna cu o tipă din revistele ieftine pe care Wesley, șoferul meu, le ascunde sub scaunul mașinii când mă vede venind. Idiotul nu știe că am propria colecție, mult mai bună, grație lui Armand, grădinarul nostru.

Dar bat câmpii.

Mama. Nearătând deloc ca o regină. În partea aceea a casei, care e foarte îndepărtată de dormitorul pe care-l împarte cu tata.

Ar trebui să fiu în pat. Dar rareori pot să dorm când avem musafiri. În primul rând, pentru că toți vor o bucățică din mama, și uneori mă enervează că trebuie să-i atrag toată atenția și să rămân treaz toată noaptea. E a mea și doar a mea.

Atenția ei e singurul lucru care face ca lumea mea să se învârtă.

Spuneți-i cum vreți... un complex al nenorocitului de Oedip? Da, știu ce înseamnă. L-am căutat în dicționar după ce l-am auzit pe un dobitoc făcând o glumă proastă despre mine și mama, când era la club, zilele trecute. Poate că de asta sufăr. Nu e nimic sexual la legătura pe care o am cu mama, dar cui îi pasă ce cred oamenii? Tot ce știu e că sunt cel mai fericit om când îmi zâmbește. Când mă îmbrățișează. Când râde la glumele pe care le caut cu meticulozitate prin cărți, în emisiuni la televizor și prin reviste ca să i le spun. Când mă vede, toată fața i se luminează de fericire. E ca atunci când soarele iese din nou de după nori, după o furtună îngrozitoare.

Le urâsc. Furtunile cu tunete și fulgere. De asemenea, detest când ea nu zâmbește.

În seara asta nu zâmbește. Ci plânge.

Sunetul acesta îmi declanșează o serie de amintiri. Mă încrunt când îmi dau seama că l-am mai auzit. La ea, când plânge. Nu m-am gândit prea mult la asta, pentru că întotdeauna am presupus că doamna Harper, menajera noastră super sentimentală, e cea care plânge din orice, mai ales când e cu mama. În puținele ocazii când

am auzit plânsetele, s-a dovedit că era vorba de doamna Harper, nu de mama. Mama zâmbea întotdeauna fericită când mă vedea.

Dar în seara asta, obrajii-i sunt uzi de lacrimi. Umerii îi sunt lăsați, iar Maxwell, tatăl meu, o conduce de-a lungul coridorului, spre ușile duble ale apartamentului rezervat oaspeților.

Apartamentul căpitanului Harrington.

Grija pe care i-o port mă face să-mi părăsesc ascunzătoarea din spatele ceasului cu pendul din aripa oaspeților. Mă furișez pe lângă perete, asigurându-mă că rămân ascuns în umbră. Inima îmi bate cu putere de teamă și confuzie, când o văd pe mama că-și duce pumnul la gură.

— Ai fost de acord, Adele. Nu vrei să mă dezamăgești, nu-i așa? Mama dă din cap.

Maxwell o aprobă satisfăcut și o sărută tandru pe frunte. Tandrețea lui face ca ura pe care-o simt față de el să se mai domolească. Dar inima îmi bate în continuare cu disperare, iar creierul meu nu pricepe ce anume se întâmplă.

— Amintește-ți scopul final. Amintește-ți că faci asta pentru binele suprem.

Din pieptul ei se aude un suspin. Sunt gata să sar din ascunzătoarea mea, când Maxwell apasă pe clanță și deschide ușa. Mama intră împleticindu-se, iar tocurile ei înalte se împiedică în covor. Se-ntoarce și se uită spre Maxwell. Pare că-l... imploră din priviri, cu ochii plini de lacrimi neliniștite. Maxilarul lui se tensionează și ridică bărbia spre ea.

— Binele suprem, Adele.

De ce spune asta? Din cotlonul meu, îmi pot da seama că nu e nimic bine aici. Mama plânge. Asta e ceva rău.

Trebuie s-o salvez.

Ies din ascunzătoare. Apoi mă fac mic la loc când îi văd pe cei doi bărbați venind în tăcere pe coridor. Sunt asistenții căpitanului Harrington; au venit odată cu el și stau tot weekendul la vila noastră

de pe plantația din Carolina de Sud. Amândoi îmi dau fiori, mai ales cel masiv, musculos.

Maxwell îi vede și le face loc să intre. Amândoi sunt îmbrăcați în pijamale și unul ține ceva în mână. Seamănă cu camera de filmat pe care mama mi-a cumpărat-o de ziua mea. Intră și închid ușa fără să-i vorbească.

Mă lipesc de perete când Maxwell trece pe lângă mine și se întoarce la el în dormitor. Mă uit din nou spre ușa apartamentului de oaspeți.

Mama e acolo, făcând ceva. Ceva ce nu vrea să facă. Ceva care-o face să plângă.

Și o face pentru *binele suprem*.

Stau în ascunzătoarea mea ore bune, și cele două cuvinte îmi tot joacă în cap. În cele din urmă, pleoapele îmi devin din ce în ce mai grele. Vreau să mă duc și să bat la ușă, să văd dacă mama e în regulă. Dar picioarele nu vor să mă asculte. Vor să fugă în direcție opusă, înapoi, la mine în cameră. Nu le permit. Pentru că nu vreau s-o las pe mama în camera aceea.

Doamna Harper mă găsește în ascunzătoare la răsăritul soarelui. Mă trimite înapoi în pat. Vreau să-i pun toate întrebările care-mi vin în minte.

Dar bătrâna plânge din nou, smiorcăindu-se în nenorocita ei de batistă albă pe care o are mereu mototolită în buzunar.

Îmi promite că-mi face clătite la micul dejun, de parcă ar fi o tratație rară și magnifică. E o tâmpenie, pentru că eu sunt Quinn Blackwood. Dacă vreau clătite, o să primesc clătite. Ea nu are nicio putere în privința clătitelor. Tot ce vreau de la ea este să se întoarcă în camera aia și s-o aducă pe mama. Aș face-o eu, însă de-abia îmi pot ține ochii deschiși. Dar mama nu mai poate rămâne acolo, chiar dacă a fost de acord.

Pentru că, din punctul meu de vedere, e foarte clar că binele suprem e o mare porcărie.

Filmare de sus

Zgomotul pașilor ei mă aduce de pe coridorul conacului Blackwood în prezent. Singurul bine suprem din viitorul meu apropiat se rezumă la ce plănuiesc să-i fac în camera asta.

De planul general am avut deja grijă.

Mă uit la obiectele de pe masă. Am renunțat la jumătate din jucăriile de care credeam că am nevoie. Chimia pură și nediluată s-a ocupat singură de stimulentele suplimentare. Mai avem câteva zile la dispoziție, iar aceste obiecte s-ar putea dovedi utile.

Deocamdată, trupul lui Lucky îmi e suficient. Numai când mă gândesc la trupul ei zvelt mi se scoală tare ca piatra.

Mă întorc cu spatele la ferestrele imense de la care m-am uitat la întinderea de apă de lângă conacul Blackwood. N-am mai călcat pe-aici de ani întregi. Pentru o clipă, mă gândesc la doamna Harper. Și la clătitele ei care dădeau dependență.

Pașii se apropie și gândurile mi se risipesc.

Camera în care mă aflu e cufundată în întuneric. Dar salonul e aranjat și luminat după cerințele mele. Ea intră, iar infernul din mine urlă de disperare.

Lanțul pentru corp îi înconjoară gâtul și-i îmbracă perfect silueta. Franjurii lanțului de aur ce-i cad peste sâni se joacă de-a v-ați ascunselea cu sfârcurile ei excitate. Mai jos, un alt lanț îi încercuiește talia și un franj îi vine exact peste păsărică. Cu fiecare mișcare a sa în lumină, trupul îi strălucește și frumusețea îi este subliniată. Scrâșnesc din dinți când îmi simt scula zvâcnind.

Mă lupt să-mi recapăt controlul. Mă străduiesc să rămân pe loc, să mă calmez puțin înainte de a mă duce lângă ea. Mă apropii de ușile care ne despart și văd cum ia biletul de lângă tacâmurile ei.

Cu nici o oră înainte, credeam că această seară se va desfășura diferit. Voia să mă „vadă“. Am aranjat să-i fac pe plac. Dar asta era înainte ca amintirile mele să-mi readucă întunericul. N-ar trebui să-mi pese de efectul pe care-l am asupra lui Lucky. Dar îmi aminnesc reacția lui Elly prima oară când m-a privit în ochi. Atunci eram calm și ea cu greu s-a putut uita la mine.

Acum nu sunt calm.

Urmăresc mișcările lui Lucky — se înclină și dă la o parte clopotul de pe primul „fel de mâncare“. E dezamăgită când vede eșarfa. Spasmul din pieptul meu îmi sugerează că-mi pasă de dezamăgirea ei.

Curios.

Mă joc cu telecomanda din mâna mea, rămânând pe gânduri o clipă, apoi apăs butonul *Play*. Ridică brusc capul când aude muzica bine-cunoscută.

Și zâmbește.

Mângâie cu degetul bucata de mătase pe care o are în mână, dar nu și-o pune la ochi. Scula mea țeapănă protestează din cauza întârzierii.

— Există vreun motiv pentru care nu acționezi, Lucky? întreb eu lent.

Ea se sperie, apoi o urmă de durere îi traversează chipul. Clipește iute, ca s-o îndepărteze.

— Bună și ție.

— Eșarfa, te rog, insist eu.

Se încordează o secundă. Apoi dă deoparte farfuria, așa cum a fost instruită, și se urcă pe masă. Se așază-n genunchi, iar tocurile periculos de înalte i se lipesc de fundul gol. Ridică mâinile, își leagă eșarfa la ochi și-și sprijină brațele pe coapse, cu palmele în sus.

Deschid ușile franțuzești, intru în cameră și-mi ocup locul, în capul mesei lungi, de banchet.

— Bună seara, Lucky. Arăți senzațional.

Își mușcă buza de jos înainte de a răspunde.

- Mulțumesc. Aș vrea să te pot vedea ca să-ți întorc complimentul. Stratagema aceasta aproape că mă face să zâmbesc.
- Încă e devreme. M-aș putea răzgândi până terminăm.
- Sper... sper s-o faci.

Această mică speranță a ei mă tulbură într-un fel care nu mi-e cunoscut. Într-un fel care mă face... din nou... la modul absurd... să-i ofer ce-și dorește. Schimb subiectul.

— Cum au mers pregătirile în această după-amiază?

Se îmbujorează, dar nu se sfiște să vorbească.

— Au fost... diferite.

— Cum te simți?

Se strâmbă.

— Putem discuta despre altceva și nu despre fundul meu, te rog?

— Nu, Lucky. Fundul... tău este punctul central al distracției din seara asta.

Își strânge buzele și-și mută privirea în altă parte.

— Ești în regulă?

Întrebarea ei neașteptată mă șochează.

— Dacă sunt *în regulă*?

Ea dă din cap.

— Pari un pic... supărat.

Izbucnesc în râs.

— O concluzie ciudată.

— Râzi cât dorești. Nu trebuie să-mi răspunzi dacă nu vrei. Doar că... nu vreau să-mi petrec seara întrebându-mă dacă te simți bine. Asta-i tot.

— Eu...

Mă opresc când îmi dau seama că n-am chef să mint. Nici n-am chef să-mi înregistrez gândurile pe cameră. Partea asta va fi oricum scoasă la montaj.

— OK, am notat că ești îngrijorată pentru mine.

O altă urmă de îndurerare îi străbate chipul. O ignor și mă concentrez la spațiul dintre noi. E prea departe.

— Vino la mine, Lucky. Nu-ți fie teamă, o să te ghidez.

Inspiră, apoi se întinde în față. Când palmele ei ating suprafața mesei, încearcă să se târască înainte. Lănțișoarele i se leagănă lovindu-i trupul și lăsându-mă să-i văd sânii frumoși, cu sfârcuri roz.

În pantalonii mei negri, penisul mi se umflă și zvâcnește dureros. Mă strâng la baza lui ca să mai alung din presiune și mi-o doresc mai aproape.

— Al doilea fel e în fața ta. Oprește-te... acum.

Ea se oprește și se apleacă în față cu grijă. Trece cu degetele peste clopotul de argint, scoate capacul și-l așază în spatele ei. Bâjbâind, găsește cadoul și-l ridică. Înclină capul într-o parte, studiindu-l. Apoi i se taie respirația.

— Știi ce ai în mâini, scânteiuțo? murmur eu.

— Da, cred că da.

— Pornește-l.

Îl prinde mai bine în mâini și apasă pe primul buton. Un zumzăit grav se alătură muzicii.

— Desfă-ți picioarele. Pune-l înăuntru.

Buzele i se întredeschid cu un geamăt. Genunchii i se desfac lent pe masă. O văd pe Lucky strecurându-și vibratorul argintiu între picioare, soldurile zvâcnindu-i și întregul trup tremurându-i când aparatul electric îi atinge miezul sensibil; e foarte sexy. Camerele îi sesizează fiecare mișcare și știu că acesta e un cadru pe care o să-l revăd de multe ori.

— Apropie-ți picioarele. Mută-te puțin mai la dreapta și vino mai în față. Nu-l lăsa să cadă.

Se înfioară din nou când strânge vibratorul între buzele vaginului. Când ridic și așez farfuria în spatele ei, se mai târăște un pic în față. Mișcările îi sunt inhibitate de accesoriul dintre picioare. Gâfâie ori de câte ori vibrația o atinge unde trebuie.

A parcurs două treimi din drumul spre mine. Vreau să mă ridic în picioare, să dau la o parte și ultima farfurie din cale și s-o pătrund cu furie, așa cum am făcut ieri, a doua oară. Nu-mi permit să mă las

dus de val. Oricât de mult mi-ar plăcea să i-o trag, producția aceasta TV are un scop anume. Plăcerea, în ciuda faptului că e ceva senzational, nu poate depăși ca importanță scopul final.

Tărându-se, a ajuns suficient de aproape de mine ca să-i aud respirația agitată care acoperă muzica. Sfârcurile i s-au întărit și brațele îi tremură când se întinde în față. Ultima farfurie se află în fața mea. O găsește cu o precizie admirabilă și îi scoate capacul.

Degetele ei trec peste noul accesoriu și obrajii i se fac roșii ca focul.

— Vrei să te ajut cu chestia asta?

Înghite în sec și clatină din cap.

— Udă-l, îi poruncesc, înfrânându-mi dezamăgirea și mulțumindu-mă s-o privesc cum linge dopul anal de la vârful până la bază.

Mă foiesc pe locul meu și-mi desfac fermoarul ca să reduc presiunea. Penisul îmi sare afară. Îl prind cu putere, îl masez de câteva ori și-mi reprim un geamăt. Mă înclin în față și mut farfuriile din cale, apoi mă las înapoi în scaunul meu.

— Întoarce-te. Vreau să văd cum ți-l pui înăuntru.

Nările îi tremură ca reacție la comanda mea, dar stă în genunchi până când se răsucesce cu spatele la mine. Părul i se revarsă pe spate în valuri ondulate, iar liniile delicate ale siluetei ei se termină cu șoldurile rotunde, făcându-mă să mor de nerăbdare s-o ating din nou. Respirația mi se taie când ea se apleacă în față, sprijinindu-se într-o mână. Își desface și mai mult picioarele și-i văd păsărica perfectă încleștată în jurul vibratorului. Începe să-și împingă dopul anal în orificiul strâmt. Mă ridic în picioare și o prind de încheietură.

— M-am răzgândit. O să mă ocup eu de asta.

Expiră zgometos. Lasă dopul și-și întinde ambele mâini pe masă.

Pun dopul anal jos, incapabil să rezist și să nu-i ating pielea superbă. Îmi trec degetul peste linia delicată a spinării ei de la ceafă la mijloc, iar sângele îmi fierbe când îi simt zvâcnirile. Îi cuprind fundul cu palma și o strâng de fesele ferme, frământând-o până

când începe să geamă. Vreau să ajung la țâțele ei, dar deja simt cum scap lichid seminal și trebuie să mă apropiu de intrarea ei din spate. Îmi vâr mâna de cealaltă parte a fundului ei și-i mângâi clitorisul cu degetul mare. Un alt geamăt puternic îi scapă din gât.

Trec vibratorul pe viteza a doua și spatele ei se arcuiește când o străbate un val de plăcere.

— Aaah...

— Îți place, scânteiuțo?

— Hmm... da.

Umezeala ei îmi udă degetul mare. I-l duc spre orificiul anal și o masez, umezind-o. Se încordează puțin, dar se relaxează când n-o mai apăs. O iau încet, umezesc zona dintre cele două intrări. Rezist cât pot de mult, apoi îi desfac picioarele larg și o gust.

Scoate un țipăt scurt când o ating cu limba. Îmi place sunetul acela și mai vreau să-l aud, așa că măresc plăcerea. Îmi schimb poziția, îi bag o mână între picioare și-i mângâi păsărica în vreme ce-i ling orificiul anal. Tot trupul ei se cutremură.

— O, Doamne... Q, geme ea.

— Dă-ți drumul când ești gata, dulceață. În seara asta nu-ți trebuie permisiunea mea.

Cuvintele mele par s-o propulseze spre un alt nivel al plăcerii. Trupul ei se relaxează și mai mult, păsărica ei se udă mai tare, iar eu primesc această delicată pe tavă.

— Iisuse, ești incredibilă!

Răsuflu la unison cu ea, mă sincronizez cu zvâcnirea șoldurilor ei și cu tresăririle mâinilor ei sprijinite de masă. Scot dopul când reușesc să-mi potrivesc vârful limbii pe orificiul ei strâmt.

Când simt că e foarte aproape de orgasm, o plesnesc cu putere peste clitoris, de câteva ori. Își smucește capul în sus și scoate un urlet puternic când își dă drumul. Mă retrag și duc dopul spre anus. În momentul în care orgasmul începe să se domolească, i-l înfig înăuntru. Se opune dezlănțuită apăsării, apoi mai scoate un țipăt când dopul intră adânc și un alt orgasm îi zguduie trupul.

Își dă drumul lipită de mâna mea și aproape că-mi pierd mințile. Îmi las capul să cadă între omoplații ei, regretând pentru un moment prezența măștii, și-i savurez tremurăturile prin bariera aceasta de metal.

Când se potolește, îmi îndepărtez mâna, îmi înmoi scula în umezeala ei și o așez pe Lucky cu fața-n sus pe masă. Încă gâfâie, dar nu mai pot să aștept. O trag în față astfel încât capul să-i atârne peste marginea mesei și-i dau la o parte lămpișoarele ca să-i eliberez sânii. Capul îi ajunge între picioarele mele, iar eu îi strâng sânii într-o mână și-mi strecor penisul între ei.

Senzația e una extraordinară și mă face să mă opresc și să inspir printre dinți. Simțurile mele ascuțite nu pricep ce are fata asta de mă aprinde atât de tare. Am futut mai multe femei decât pot număra. Fiecare dintre ele — în afară de una-două — a fost o experiență extrem de plăcută. Îmi place păsărica. Mi-a plăcut de la prima încercare.

Lucky însă e ceva deosebit. Am simțit diferența din clipa în care a ridicat privirea spre camera de filmat, în prima zi.

Îmi acord un scurt răgaz să mă gândesc de ce.

Oare pentru că ea e deznodământul acestui joc pervers? Gloria supremă în ceea ce intenționez să fie o victorie răsunătoare? Sau este oare — exact ca mine, un individ distrus — o versiune a propriei ei demențe, creată să se amestece cu a mea?

Îmi dă mâinile la o parte și-mi alungă aceste gânduri, cuprinzându-și sânii în jurul sculei mele. Vreau s-o dojenesc pentru nerăbdarea ei, pentru că a îndrăznit să preia controlul. Dar sunt prea excitat de mișcarea asta. Mă holbez la silueta ei micuță și desăvârșită, la pielea albă lipită de trupul meu mai închis la culoare decât al ei. Priveliștea e incredibil de fascinantă și mă face să scot un geamăt greu. Îmi cobor mâinile pe lângă trupul ei și o cuprind de talie. Mă mișc din ce în ce mai repede, mai puternic. Gemetele ei îmi spun că-i place la nebunie. Mențin ritmul, simțind cum testiculele mi se întăresc tot mai mult pe măsură ce se apropie orgasmul dezlănțuit și

pervers. Șoldurile încep să-i tresalte, semn că vibratorul încă-și face treaba. Îmi strecor o mână între picioarele ei și constat că e udă. Mă chinui să nu închid ochii atunci când nevoia devine din ce în ce mai intensă. Vreau să-i văd trupul; sunt dependent de fiecare mișcare a sa. Coapsele i se încleștează în jurul mâinii mele și trupul îi tresare.

— Q!

— Da, iubito. Dă-ți drumul!

Ea se eliberează și sunetele pe care le scoate sunt cele mai amețitoare pe care le-am auzit vreodată. Mi se duc direct în testicule și pompez cu putere o dată, de două ori, apoi o prind de mâini și i le ridic. Sâni ei superbi sunt expuși privirii mele. Mă dau înapoi împleticindu-mă, cu vederea încetoșată, și-mi dau drumul peste sâni ei. Forța orgasmului îmi înmoaie picioarele. Mă prind cu o mână de masă și continui să mă revărs peste trupul ei. Când îmi văd sperma peste pielea ei, mintea mi-o ia razna. Vreau s-o murdăresc, ca să nu se mai elibereze niciodată de mine.

Expir brusc, iar gândurile mi se duc într-o direcție pe care ar trebui s-o ocolească. Dar dorința de a-i afla secretele mă străbate violent. Vreau să știu cine e Lucky, ce o motivează pe Elly. Trebuie să aflui de ce e aici, sub mine, și de ce posibilitatea de a câștiga un milion de dolari o face să fie mai degrabă temătoare decât entuziasmată. De ce ea, un chip și un trup la întâmplare dintr-un ocean întreg de chipuri și trupuri, are acest efect asupra mea.

Vreau să știu totul despre această faptură.

Mă hotărâsc că asta e treaba lui Quinn, nu a lui Q.

— O să fac rost de un diamant roz pentru păsărica asta.

Degetele îmi rătăcesc peste vaginul ei, iar trupul ei tremură sub atingerea mea. Îmi opresc mâna deasupra clitorisului ei.

— Aceași mărime, aceeași culoare ca a clitorisului tău superb. O să-l pun chiar aici.

O mângâi cu blândețe, iar ea geme și tremură din nou.

— Nu-mi plac piercingurile.

Zâmbesc ușor.

— Nici mie. O să mă gândesc la altă soluție.

Mă retrag și o așez pe masă, astfel încât capul să nu-i mai atârne. Mă înclin în față și o sărut pe abdomenul plat.

— Rămâi așa!

Îmi închid fermoarul și mă duc în baia de alături. Iau câteva prosoape, le înmoi în apă caldă și mă-ntorc în salon. Lucky stă întinsă pe o parte, mușcându-și buzele ca să-și reprime un geamăt.

Când o văd așa, instinctul sexual mă copleșește din nou. Tare și puternic. Vreau deja să i-o trag din nou. Ating telecomanda, opresc filmarea și o șterg cu prosopul.

— Q?

Are vocea moale și languroasă.

— Hmm?

— Pot să scot vibratorul?

Trupul încă mi se reface după orgasm. Ar trebui s-o las și pe ea să-și revină.

— Nu. Nu încă.

Ți-am spus că nu sunt de treabă.

— Dar o să micșorez vibrațiile.

Apăs pe buton și ea nu mai tremură.

— Mulțumesc.

Mă uit fix la ea. Scula mi se trezește din nou la viață. Vreau să i-o trag în cur, acum, imediat. Dar și trupul ei delicat se agită pe masa dură.

— Vrei să te fac să te simți mai comod, Lucky?

Dă din cap și părul mătăsos i se revarsă pe masă.

— Da, te rog.

Mă uit în jurul meu. Filmarea din această seară era stabilită să se petreacă aici. Dar pot improviza un pic. Îmi strecur mâinile sub ea, o iau în brațe și o așez pe canapea. Aici nu sunt lămpi aprinse, dar e destulă lumină care se revarsă din salon ca s-o văd tremurând, în ciuda temperaturii din cameră.

— Ți-e frig?

Ea ridică din umeri.

— Puțin.

Halatul pe care l-a lăsat la intrarea în salon zace pe podea. Îl recuperez și i-l trec peste umeri.

— Vrei să bei ceva?

Înghite în sec și un geamăt ușor îi scapă de pe buze.

— Ăăă... Q?

— Da?

— Ăăă... vibratorul...

— Rămâne acolo, scânteiușo. La fel și dopul anal. Ceva de băut?

Dă din cap. Îmi torn un whisky în salon și-i prepar un cocteil cu foarte puțin alcool. Din felul în care a reacționat la șampanie în avion, îmi dau seama că nu ține la băutură. Nu vreau să fie beată la ședința următoare.

Când mă simte venind spre ea, întinde mâna. Se descurcă bine chiar dacă nu vede. Dacă aș fi avut înclinația asta sau dacă aș fi avut timp, aș fi dresat-o să devină mica mea sclavă. Surâd ușor și aleg să țin fantezia asta departe de scânteiușă mea. Îi pun paharul în mână.

Mă duc în capătul livingului și iau fotoliul de lângă șemineul întunecat.

Ea soarbe o dată din pahar și-și linge buzele. După un moment de tăcere, ridică mâna și-și atinge eșarfa de la ochi.

Orgasmul mi-a domolit considerabil furia sălbatică, așa că schimb tactica.

— Tot vrei să mă vezi, Lucky?

Încremenește. Probabil că încearcă să-și dea seama dacă nu cumva este o întrebare-capcană.

— Nu e un scenariu din seria *poți-să-mă-vezi-dar-apoi-va-trebuia-să-te-ucid*, nu-i așa? Întreabă ea temătoare.

E un pic de suspans, dar și multe alte emoții îngrozitoare în această întrebare.

— Nu. E mai puțin mortal.

— Atunci da, dacă nu te deranjează.

Mă deranjează. Totuși străinul acela care dorește să ofere mă îmboldește. Astfel că rămân în tăcere, sorbindu-mi băutura în timp ce contemplan această emoție. Ultima persoană care mi-a declanșat această nevoie a fost...

Gândurile îmi îngheață. Inspir brusc, gâfâind, și o fac să tresară.

— Ăăă... nu trebuie să facem asta dacă nu vrei...

— Scoate-ți eșarfa, Lucky.

Îmi dau seama că glasul meu e ca un lac înghețat în care ea riscă să cadă dacă nu e atentă.

— Q...

— Ultima șansă. Oferta expiră la următoarea ta respirație.

Își ține respirația blocată cât timp contemplă gheața primejdioasă de sub picioarele ei. Secunde trec. Își duce mâna liberă lent la ceafă.

Sunt bizar de nerăbdător. La naiba, pulsul mi-a crescut dintr-odată într-un fel extrem de nonsexual, ceea ce constituie o altă premieră ciudată.

Desprinde clema și-și dă la o parte eșarfa de pe față. Frumoșii ei ochi verzi clipesc și-mi dau seama că mi-a fost dor de ei. Doar că nu-i văd așa cum trebuie în semiîntunericul din încăpere.

După ce vederea ei se obișnuiește cu lumina din cameră, mă descoperă. Știu că mai mult mă ghicește, că pantalonii mei negri vor fi aproape invizibili, la fel și cămașa mea albă și deschisă la nasturi. Aceeași senzație ciudată îmi străbate trupul în timp ce mă fixează cu privirea în întuneric.

— Lucky.

Expiră brusc, de parcă am eliberat-o când i-am rostit numele.

— Bună. Mă bucur să te cunosc.

Rânjesc cu cruzime.

— Te bucuri?

Râde puțin nervos, iar privirea ei scrutează și mai adânc întunericul.

— Categorical. Începusem să cred că ești o plăsmuire a imaginației mele.

— Toți bărbații tăi imaginari ți-o trag ca mine?

Paharul îi tremură în mână. Își coboară privirea și mi se pare că o văd înroșindu-se. Dar nu răspunde. Sunt oarecum amețit de nevoia usturătoare de a afla.

— Răspunde-mi, scânteiuțo!

Își ridică pleoapele..

— Tu ești primul meu bărbat imaginar.

Nesatisfăcător. Și totuși, nu. Aș vrea să-i aplaud acest răspuns isteț. Totodată aș vrea s-o pedepsesc pentru el.

— Nu mai ai eșarfa la ochi. Nu crezi că exist în carne și oase?

— Știi că ești în aceeași cameră cu mine. Dar fața ta... vocea ta... Ești în continuare un mister.

— E un preț pe care trebuie să-l plătești pentru că ești prea curioasă. Îți asumi acest risc?

O străbate un fior. Nu sunt sigur dacă e efectul aparatului care-i bâzâie între picioare sau al răspunsului meu. Oricum ar fi acest joc pe care-l jucăm, e destul de excitant. Ea soarbe prelung din pahar și-și linge buzele înainte de a-l lăsa jos.

— Nu. Dar cred că tu ți-l asumi.

Sunt luat prin surprindere de această replică. Nu mă simt tulburat, dar îmi atrage atenția.

— Asta e o tentativă de a mă lua cu psihologia inversă, dulceață? Ea clatină din cap.

— Nu. Spun doar ce simt.

— Și ce anume *simți*, mai precis?

— Că... te exciți la faza asta. Intimitatea e foarte importantă pentru tine, dar la fel e și pericolul. Ești capabil să treci prin toată povestea asta fără să mă lași să te văd, dar nu cred c-ai fi satisfăcut în întregime.

— De ce crezi asta?

Ridică dintr-un umăr.

— Nu știu. Dar știu că eu nu-mi asum riscuri decât dacă sunt obligată. Deci orice secret ai avea, e în siguranță dacă mi-l dezvălui.

Eu... nu cred că prețul despre care vorbești înseamnă că-mi vei face vreun rău...

— Vrei să pariezi tot ce ai pe asta?

Buzele ei pline se ridică ușor într-un surâs. Vreau să i le sărut. De ce n-am sărutat-o încă?

— Nu prea am multe. Și probabil că mi-ai dovedi contrariul. Asta ai de gând să faci?

Maxilarul i se încordează, sfidător. Surâd. E atât de mică! Și atât de neînfricăta!

— Nu, scânteiușo. Abuzul fizic nu mă excită.

Expiră zgomotos.

— Atunci, da, vreau să te văd și ai cuvântul meu de onoare că nu voi spune nimănui.

Mă întind după telecomanda care mi-e deja la îndemână. Degetul meu găsește butonul potrivit și câteva raze mici și galbene care vin de sus transformă beznă din cameră într-o lumină crepusculară. Mă aplec înainte, îmi pun mâinile pe genunchi și o privesc în ochi.

— Acum mă poți vedea?

Filmare în plan vertical

Lucky

Imaginația e un lucru minunat și foarte ciudat.

Născocesc diverse chestii și umple cu furie golurile pentru a se hrăni. Încă de când mi-am intersectat drumul cu Q, mi l-am imaginat în multe feluri. Un zeu. Un monstru. Un psihopat desfigurat. Un octogenar ofilit care se agață cu disperare de ușa din spate a Vilei Playboy... bine, poate că asta nu. Dar gândurile îmi jucau între câteva extreme.

Niciunul nu m-a pregătit pentru prima mea întâlnire față în față cu Q.

E... foarte frumos. Statuie romană, înger decăzut, prinț al întunericului, frumos. Și de asta îmi dau seama doar văzându-i trupul.

Pentru că, desigur, fața îi e acoperită. Știam că a purtat o mască prima oară când mi-a tras-o. Și în ciuda discursului său despre riscuri, instinctele mele mi-au spus că un bărbat ca el nu-și va dezvălui identitatea dintr-un capriciu.

Dar mai mult decât splendoarea uluitoare a trupului său, masca sa e cea care-mi atrage atenția. Îi acoperă 95% din față și e o capodoperă de bronz, aur și metal negru care pare să fie o parte vie din corpul său. Are câteva șanțuri încorporate subtil, care-i deghizează adevărata formă a feței și a maxilarului. Singura parte vizibilă a chipului său sunt ochii și despicăturile care i se întind de la pomeți până la gură.

Gura lui plină și sexy.

Simt prezența vibratorului și a dopului anal între picioare. Un fior mă străbate din cap până-n picioare. N-am folosit dopul anal decât o singură dată. O versiune mult mai mică decât a celui care e acum înfipt în mine. Și chiar dacă reprezintă doar un fragment din scula lui Q, senzația de plenitudine e copleșitoare. Încerc să nu-mi imaginez cum va fi când bărbatul din cealaltă parte a încăperii mă va penetra prin acel loc.

Bărbatul cu trupul sfâșiat și cu părul blond-închis.

Blond-închis.

Nu știu de ce asta mă face să mă încrunt. În toate fanteziile mele despre tipul imaginar, părul lui era închis la culoare. Castaniu sau negru. Dar asta nu mă împiedică să recunosc că e splendid. Știu deja că e înalt, este o diferență clară de statură între noi. Dar trupul îi e zvelt și mobil, iar cămașa deschisă mă lasă să-i întrezăresc pieptul puternic și lipsit de păr. Fără să-i văd chipul, nu-i pot ghici vârsta, dar îmi dau seama că e tânăr, între 25 și 35 de ani.

— Lucky.

Pulsul mi se accelerează și privirea îmi cade pe buzele sale. Buze pe care n-am avut privilegiul de a le săruta. Minteă mea alungă fanteziile despre săruturi și jucării sexuale, știind ce înseamnă de data asta șoapta lui răgușită.

— D... da. Te văd. Chiar și fără... — arăt spre mască — acum nu trebuie să mi te închipui. Mulțumesc.

Nu se clintește. Procesează răspunsul meu. Timp de un minut întreg. Apoi, când mă simt din cale-afară de emoționată, mă uit în jurul meu.

— Unde suntem? îl întreb.

Ceva îmi spune că ar fi mai bine să vorbesc blând, să nu tulbur liniștea. Cu toate astea, el este tensionat. Înclină capul, ca și cum ar cântări avantajele și dezavantajele divulgării acestui secret.

— În Carolina de Sud, răspunde el.

— Ah, OK.

— Pari ușurată. Credeai că te duc la capătul pământului?

Încerc să zâmbesc, dar mă tot întreb cum face șmecheria cu vocea. E vreun implant?

— Ceva de genul ăsta.

— La capătul pământului e frumos în perioada asta a anului.

— Sunt sigură. Dar eu trebuie să... eu prefer să stau locului.

Îl simt analizându-mi mica scăpare, mirosind-o așa cum un animal de pradă își adulmecă victima.

— Pentru majoritatea oamenilor, un milion de dolari e o sumă care-ți poate schimba radical viața; înseamnă că poți să îmbrățișezi un stil de viață mai bun, mai prosper. Asta înseamnă aproape întotdeauna o relocare geografică. Pentru tine, presupun că înseamnă o îmbunătățire de la adăpostul pentru oameni ai străzii la altceva?

Nu mă așteptam la lovitura asta directă. Rămân cu gura deschisă o secundă înainte să-mi revin sub ochii de o culoare nedefinită care mă studiază atent.

— Altceva, da. Nu la capătul lumii totuși.

Nu-mi răspunde imediat nici de data asta. Ochii îi rămân pironiți asupra mea încă un minut.

— Termină-ți băutura și vino-ncoace, Lucky.

S-a plictisit de conversație. Îl simt dorința venind spre mine în valuri, despicându-mi pământul de sub picioare ca un cutremur devastator. Ca răspuns direct, pasărica și fundul mi se încleștează atât de tare, încât scot un geamăt.

Mă aude și expiră brusc.

— Acum, scânteiuț!

Duc paharul la gură și dau pe gât cocteilul dulce și acidulat. Ușorul gust de rom și de căpsune rămâne, dar vibrația din venele mele, atunci când dezbrac halatul și mă ridic în picioare tremurând, n-are nimic de-a face cu alcoolul. Sunt încă umedă de la orgasmele de mai devreme. Vibratorul mai are puțin și alunecă afară din mine. Îmi strecorez degetele între picioare printre rândurile de lăntișoare, ca să-l țin acolo unde e.

— La naiba, face Q pe sub mustață.

Mă urmărește cu ochii lui întunecați și sexy cum mă apropii lent. Are ochi cenușiu-închis sau căprui-deschis, nu-mi dau seama exact. Pe măsură ce mă apropii, el apasă pe unul dintre butoanele telecomenzii și întunericul învăluie încăperea. Când ajung la un metru distanță de el, de-abia îl pot distinge. Dar îi aud răsuflarea tăioasă și-i văd ochii scânteietori.

De aproape, masca e de-a dreptul magnifică. Vreau s-o ating, să-i simt frumusețea cu degetele mele. Mă citește ca pe o carte deschisă.

— Vrei să mă atingi, Lucky?

— Da. Pot s-o fac?

Mă privește atent o clipă. Apoi dă din cap. Fac un pas spre el, cu precauție, pentru că instinctele mele se luptă ca să rămân pe linia de plutire. M-a avertizat în privința riscurilor. Nu știu de ce, dar simt că-mi risc viața dacă-l ating.

Întind mâna și-i cuprind obrazul. Metalul e dur și neted, dar nu la fel de rece ca atunci când mi-a atins spatule. Se încălzește sub atingeră degetelor mele, care urcă mai mult. Peste nas, pomeți, frunte. Răsuflarea lui îmi mângâie încheietura și mă cutremur. Ar trebui să mă îndepărtez de forța asta amenințătoare care mă consumă.

Fac un pas înainte. Își ia privirea din ochii mei și și-o trece lacom peste trupul meu. Îi simt mâna ridicându-se. Degetele lui calde îmi mângâie gâtul și pieptul, apoi coboară ca să-mi dezmiere sfârcul.

Trupul meu care tremură îl face să expire brusc din nou. Degetele mele se strecoară în sus și se înfig în părul lui superb. Când îl zgârii ușor cu unghiile, îl aud șuierând reținut.

Mâna lui îmi părăsește sfârcul, îmi mângâie pielea și-mi prinde palma care se află în continuare între picioare. O secundă, se uită fix la degetele mele lucioase înainte de a și le vârî în gură.

Între două respirații, îmi linge esența, gemând în timp ce-mi sărută lacom degetele. Își desface picioarele lungi și mă trage între ele. Înainte de a ceda dorinței crescânde de a-l atinge, el mă prinde

de încheieturi, mi le duce la spate și mi le imobilizează cu o singură mână.

Dezamăgirea îmi dă târcoale, dar n-am timp să mă gândesc prea mult la asta. Gura și limba lui fac minuni pe pielea mea. Dinții lui îmi mușcă pielea fină deasupra buricului. Săruturile fierbinți, dinții tăioși, respirația întretăiată. Aroma lui de cedru afumat. Tot ce e legat de Q e o experiență amețitoare care mă satisface pentru mult timp. Limba lui pricepută îmi linge șanțul dintre sâni și-mi chinuie neostenită un sfârc. Când genunchii încep să-mi cedeze, el mărește viteza vibratorului și mă prinde de șold.

Apoi mă ține captivă între picioarele lui, pe marginea prăpastiei. Simt cum trupul îmi ia foc. Vederea mi se încetosează și ard, pe dinăuntru și pe dinafară. Picioarele mi se înmoaie, dar el e acolo, sprijinindu-mă fără niciun efort, neluând nicio secundă pauză.

— E prea mult, Q! Te rog... O, Doamne, îmi dau drumul!

Oare mi-a dat voie să-mi dau drumul? Nu-mi pot aduce aminte. Dar știu că de data asta n-o să mă pot abține.

— *Îmi dau drumul!* îl avertizez eu și-l implor, în același timp.

Nu se oprește. Nu mă ceartă. Gemetele lui guturale îmi învăluie fierbinți sfârcul, iar el trage cu putere și neobosit din carnea mea.

Capitulez în fața forței sale explozive care mă sfâșie din cap până-n picioare. Spasmele puternice îmi cutremură trupul, străbătându-mă în profunzimi până în păsărică și-n jurul dopului anal. Îmi dau seama ca prin vis că o să cad. O să mă prăbușesc dureros, dar nu-mi pasă. Această senzație e nemaipomenită și nu mă interesează unde voi ateriza.

Mă lovesc de ceva tare. De trupul lui. Geme, dar nu-mi dă drumul. Își ia mâna de pe șoldul meu și îl aud cum se grăbește. Încă văd ca prin ceață și sunt captivă sub valurile de plăcere. Gem când îmi scoate vibratorul din vagin. Îmi eliberează încheieturile și mă trage în față, așezându-mi mâinile pe fotoliu, de-o parte și de alta a capului său. Mâinile lui dure mă ridică în poală la el și penisul

lui gros îmi atinge miezul. Ochii lui întunecați mă privesc fix, îmi absorb fiecare răsuflare și-mi apasă șoldurile în jos, forțându-mă să-l primesc înăuntru.

Un alt țipăt sfâșie liniștea din încăpere.

Dopul din fund îi mai lasă foarte puțin loc. Sunt plină. Mai plină decât am fost vreodată, simțind în același timp plăcere și durere la o intensitate incredibilă. Ochii mi s-au umplut de lacrimi și nu pot respira.

Simțurile îmi sunt amortite, într-o stare tăcută de uimire. Brusc, îmi dau seama cât de mult îmi place să fiu regulată de el. Sunt o târfă. N-ar trebui să-mi placă asta.

Dar îmi place la nebunie. O, Doamne, cât de mult îmi place tot ce mi se-ntâmplă în aceste momente! Q, care s-a mulat pe trupul meu cu o precizie înfricoșătoare, mă sondează și mai profund cu privirea sa.

— E bine?

— *Da!*

Răspunsul meu se termină cu încă un țipăt când el se retrage și mă pătrunde din nou.

— Mai vrei? întreabă el cu vocea sa electrică.

— Da.

Mă strânge și mai tare de șold. Sunt sigură că mâine-dimineață voi avea câteva vânătăi.

Mi-o trage și mai apăsător. Și undeva, între un futai mortal și extazul pur, devin conștientă că lipsește ceva. Ceva esențial, care ține de motivul pentru care mă aflu aici.

Zumzetul camerelor.

Suntem în beznă totală. Nu filmează.

Deci asta e doar pentru sufletul lui?

Gândul acesta mă încântă mai mult decât ar fi cazul. Mă țin și mai strâns de fotoliu, îmi încordez și mai tare vaginul și Q mă izbește cu putere.

— *La naiba, mârâie el.*

Vocea lui e atât de răgușită, încât de-abia înțeleg ce spune. Zâmbesc ușor, aproape nestăpânit. Îl simt cutremurându-se sub mine și mă frec de el, mai tare decât până acum. Mișcarea răsună în adâncimile mele, iar penisul lui gros mă lovește într-un loc care mă face să vad o explozie de culori.

— Ești mulțumită de tine, nu-i așa, scânteiuța mea? spune el lent, după un alt mormăit adânc.

Mă uit la gâtul lui, apoi mai sus, la buze. Vreau să-l sărut. Dorința aceasta mă îmboldește atât de rău, încât buzele mă furnică. Îmi trec limba peste buze.

— Mmm...

Las capul în jos, disperată să-l gust. Se îndepărtează de mine. Mișcarea e subtilă, dar definitivă. Simt o durere în mine.

Ce dracului e cu mine?

Alung senzația, închid ochii și mă concentrez la alte plăceri.

— Nu vrei să mă mai vezi, Lucky? mă tachinează el. Nu-ți place ce vezi?

Dimpotrivă, îmi place prea mult. Clatin din cap.

— Nu e vorba de asta.

— Deschide ochii, îmi comandă el. Poate că tu nu vrei să mă vezi, dar eu vreau să te văd pe tine.

Are un timbru ciudat în glas. Un pic de cruzime mascată de... vulnerabilitate. Deschid ochii brusc. Privirea lui e îndrăzneată și carnală, iar ochii îi sunt la fel de misterioși ca tonul vocii.

— Vreau să te văd, murmur eu.

Privirea îmi cade pe trunchiul lui musculos:

— Să te ating.

— Să mă fuți?

Dau din cap ferm.

— Da.

Îmi eliberează șoldurile, apoi mâinile îi cad pe lângă trupul meu.

— Fute-mă, îmi poruncește.

Ochii lui au o sclipire nouă.

— Să-ți meriți banii. Fă-mă bucuros că te-am ales pe tine.

Respirația mi se întretaie când aud cruzimea dezlănțuită din vorbele sale. Durerea care mă străpunge e și mai adâncă, și mai ascuțită. Nu știu de ce cuvintele lui au o asemenea putere asupra mea, dar simt că-mi dau lacrimile. Clipesc ca să le alung, mă lupt să-mi recapăt simțurile.

Pentru că, la urma urmelor, are dreptate. Sunt aici ca să-l fut pentru un milion de dolari. Doar pentru că aparatul de filmat nu ne înregistrează nu înseamnă că s-a schimbat ceva. Îi aparțin până când îmi câștig banii.

Așa că i-o trag. Îi dezmiard penisul tare și gros cu mișcări din ce în ce mai intense, până când încep să mă legăn într-un ritm frenetic, neobosit. Nu mă opresc nici când plăcerea și durerea mă sfâșie deopotrivă. Nu mă opresc nici când el își dezvelește dinții strânși, ca ai unui rechin gata să mă devoreze.

Nu mă opresc nici când se întinde și-mi scoate dopul anal, făcându-mă să urlu în brațele torturii. Chiar dacă simt c-o să-mi dau drumul tare, mai tare decât oricând... chiar dacă el urlă și-mi înfige degetele în șolduri încă o dată și penisul îmi pulsează în vaginul strâmt, nu mă opresc.

Nu mă opresc până când nu mă simt stoarsă de energie.

Nici când vederea mi se transformă dintr-un ocean de culoare într-o mare de negru sclipitor.

Apoi totul se prăbușește.

Mă trezesc într-o altă cameră. Pe pat, cu fața în jos.

Am din nou eșarfa la ochi, iar fundul meu e în aer, sprijinit de perne.

Dopul e încă la locul lui.

Camerele de filmat s-au întors și ele.

Q e aplecat peste mine.

Inima mi se strânge.

Degetele sale trag intermitent de dopul anal. La fiecare câteva secunde îmi linge păsărica, anusul și spațiul dintre ele. Mi-am

imaginat că nu mai am ce să-i ofer. În mod incredibil, mă ud din ce în ce mai tare. Când scot un geamăt, el se oprește.

— Te-ai trezit.

În glas îi citesc nerăbdarea vibrantă. Îmi amintesc cum s-a încheiat ultima noastră ședință și încerc să mă lupt împotriva durerii care-mi cuprinde inima.

Mi-a reamintit că sunt o curvă. Mare scofală. Aș fute o armată de Q multiplicați, ca s-o salvez pe Petra.

— Da, răspund eu, cu emoție în voce.

Simt cum atmosfera se schimbă. Nu e deloc încântat. Mare scofală! Refuz să mă transform într-o marionetă emoțională cu care el să se joace. Vrea o curvă, asta va primi.

— Vrei să mi-o tragi în cur, Q? torc eu. Te doresc atât de mult, iubitele!

Mă strânge și mai tare de fund. Aleg să nu bag în seamă acest avertisment. Mă împing tare în mâna lui.

— Ia-l, uriașule! E al tău.

Din senin, mă plesnește cu toată puterea. Zgomotul răsună în toată încăperea și adaugă un strop de usturime feselor mele care sunt deja în flăcări. În spatele eșarfei, lacrimile îmi umplu ochii. Îmi mușc buza și scot un geamăt.

— Hmm... mai vreau. Scânteiuța ta neobrăzată vrea mai mult.

Mă plesnește din nou, mai tare ca prima oară. De două ori peste fiecare fesă. Fundul mă doare ca naiba. Dar e bine că usturimea de pe fund a umbrit durerea prostatească de inimă.

Deci continui. Îi arunc în față toate clișeele vulgare, profund sexuale. Loviturile nu se opresc. Mă umezesc din ce în ce mai tare, iar el răsuflă din ce în ce mai furios.

— Da, tăticle. Fă-mă să țip.

Cu un mârâit feroce, îmi scoate dopul din anus. O picătură de ulei cald aterizează pe pielea ce mă ustură, între picioare. Îmi intinde lubrifiantul în orificiu.

Apoi îl simt acolo.

Își lasă pumnul lângă capul meu, întinzându-se peste mine.

Răsuflarea lui cu aromă de whisky și mentă îmi trece peste față.

— Taci dracului din gură! Acum! Sau o să fie vai și-amar de tine! se răstește el în urechea mea, suficient de încet ca aparatul de filmat să nu-i prindă cuvintele.

— De ce, Q? Credeam că-ți dorești o târfă. Fac ceva greșit? șoptesc și eu.

Gâfâie lipindu-și trupul de mine. De-abia se poate stăpâni. Mă joc cu focul. Dar nu mă pot abține.

— Nu ai de ce să-ți faci griji. Voi fi micuța ta curvă ascultătoare. La asta mă pricep cu adevărat.

Încremenește o clipă. Mă bucur din tot sufletul că nu văd.

Când mă penetrează în fund, urlu de durere, de plăcere, de dragul mărturisirii colosale pe care tocmai i-am făcut-o — adevărata mea natură.

Mârâitul lui prelung și răgușit e plin de furie, de dorință și de răzbunare fierbinte. De-abia am timp să absorb impactul invaziei lui depline și violente, că mă pătrunde din nou. Lubrifiantul îl ajută să intre, dar e imens. Iar el e captiv în propriul vârtej care-l consumă. Mă lovește din ce în ce mai tare, dând fără milă din șolduri.

— Asta îți dorești, Lucky? Îi aud glasul misterios.

Iar sfincterul mi se încheștează cu nerușinare în jurul penisului său.

— Asta vrei, nu-i așa, curvă mică și murdară?

O, Doamne! Deși port eșarfa, închid ochii strâns, rugându-mă să nu-mi trădez pofta și rușinea care mă copleșesc. Gem scurt cu gura întredeschisă, cu șoldurile mișcându-se după propria lor voință ca să-i întâmpin mișcările teribile. De pe buze îi zboară o sumedenie de înjurături.

— *Iisuse... Ah, Dumnezeuule! Futu-i mama mă-sii!*

Vaginul meu gol se udă la nesfârșit, fără rușine, la fiecare înjurătură de-a lui. Mă ridic pe coate, iar chipul lui mascat se strecoară în scobitura gâtului meu. Q mă fute adânc, prelung și tare. Încetinește cât să mă lase să-mi dau drumul țipând, apoi își reia ritmul necruțător.

Stau întinsă sub el și savurez lacomă fiecare clipă. Timpul nu mai are nicio importanță. Suntem prinși într-un cerc, cu mânie, cruzime și sex.

Și-a dezlănțuit întinericul, iar eu, hipnotizată, sunt recipientul în care-și revarsă beznă. Chiar și după ce urlă ajungând la orgasm, mi-o trage mai departe, nu se oprește.

Probabil că leșin din nou. La un moment dat, mintea mea nu-mi mai aparține. La fel ca trupul meu, undele creierului meu sunt absorbite de el... înlăuntrul lui.

Când mă prăbușesc, îmi prinde capul și mi-l întoarce într-o parte, ca să nu mă sufoc. Dar nu se oprește. Nu se oprește niciodată. Doar atunci când văd din nou negru în fața ochilor.

A doua oară când mă trezesc, sunt în patul meu, din aripa vilei pe care o ocup eu.

O lumină strălucitoare intră prin spațiul dintre perdele. Clipesc amețită câteva secunde, apoi ridic așternuturile și mă uit la corpul meu.

Soldurile, coapsele și sânii sunt pline de vânătăi. Fundul mă doare de parcă mi-a tras-o Godzilla de zece ori la rând, și de-abia îmi pot ridica picioarele.

Dar sunt plină de o mulțumire profundă. Aproape ca și cum... ca și cum n-aș fi fost mai satisfăcută niciodată în viață.

Absorb această revelație tulburătoare când Stephanie bate la ușă și intră în cameră, ducând o tavă cu micul dejun. E plină cu toată mâncarea mea preferată — șuncă, ouă, napolitane cu frișcă și căpșune, plus un castron cu fructe feliate. Mi-o așază în poale zâmbind.

— Ai dormit bine? Ai fost destul de obosită azi-noapte.

Chipul îmi ia foc și mă prefac absorbită de paharul de suc de portocale din fața mea.

— Da, murmur eu.

Se duce spre perdele și le deschide. Apoi se întoarce spre mine.

— Șeful mi-a spus că o să fii cam amorțită. Vrei să-ți fac un masaj când termini cu micul dejun?

Obrajii îmi iau foc și dau din cap.

— Sunt OK.

Dă și ea din cap.

— Mă duc să-ți pregătesc o baie.

Mănânc forțat, stânjenită. Când se întoarce să ia tava, observ că mă privește. Nu mai are sens să batem câmpii.

— Deci azi ce am în program?

Sodomie? Felație adâncă? Un strop de Shibari⁶, poate? Mă trezesc ținându-mi respirația. Stephanie zâmbește.

— Nimic.

— Mmm... ce?

— Nimic. Șeful a plecat.

Sunt total nepregătită pentru furtuna care mi se declanșează în interior.

— *A plecat?*

Dă din cap.

— Fionnella te va contacta la un moment dat în cursul zilei de azi pentru alte instrucțiuni. Până atunci, ești liberă să te relaxezi.

Iese zâmbindu-mi din nou. Îmi trag cearșaful până la piept, dându-mi seama că m-am întristat brusc. Și sunt teribil de conștientă de faptul că acest sentiment este foarte, foarte *greșit*.

* * *

Baia care ar fi trebuit să mă relaxeze nu face deloc asta. Stau ca pe ace, întrebându-mă de ce a plecat Q. Mă întreb dacă am încălcat vreo limită azi-noapte cu vorbele mele exagerate, de starletă porno. Dacă chiar este așa, atunci mă întreb de ce mi-a lăsat douăzeci de teancuri de câte zece mii de dolari în loc de zece. M-ar mai fi plătit dublu dacă l-aș fi nemulțumit? De ce m-a plătit dublu? Oare acesta este felul lui de a-mi spune să mă duc dracului?

Mintea mi se învâрте fără oprire până când ies din baie. Mă șterg și-mi pun pe mine primul lucru care-mi vine la îndemână — un costum cu pantalon de culoare crem și fin la atingere, care îmi mângâie divin pielea greu încercată.

Ies din apartament și, în timp ce străbat coridorul, privirea îmi cade pe camerele de filmat de deasupra capului meu. Nu se vede nicio lumină roșie care să clipească.

La parter, trec rapid prin living și bucătărie, ies pe terasă, apoi fac cale-ntoarsă. Îmi dau brusc seama că nu mi-am mai folosit telefonul de când am ajuns aici. N-am avut nevoie de el. Încerc să-l deschid. Nu se întâmplă nimic. Dau fuga la etaj și-l bag în încărcător.

Trec câteva minute chinuitoare până când roțița se oprește din învârtit și telefonul pornește. Mă sperii când aud sunetul care mă anunță că am primit trei e-mailuri.

Îmi tremură degetul când îl trec peste ecran.

N-am niciun apel ratat de la Fionnella.

Dar am trei apeluri ratate de la Quinn Blackwood.

Fiecare dintre ele efectuat în fiecare noapte, de vinerea trecută.

Fiecare apel e urmat de un mesaj, un minut mai târziu.

Mesajele sunt identice.

Ești în mintea mea.

Ultima dublă

— S-a terminat?

— Da. E pe drumul de întoarcere. Avionul aterizează la Teterboro în jumătate de oră.

— Bravo. Și apartamentul?

— Tipii de la tehnic se instalează chiar acum. Vor trebui să lucreze toată noaptea.

— Vreau să fie gata până mâine-dimineață, Fionnella. Doublează-le salariul dacă e nevoie.

— L-am dublat deja. Și am mai pus ceva pe deasupra pentru că au muncit și la celălalt proiect.

Țin telefonul în scobitura gâtului și mă închei la nasturii cămășii mele negre.

— Îți sunt veșnic recunoscător. Știi asta, desigur.

Ea oftează.

— Aș prefera să nu mă trezesc cu mai mulți peri albi decât cei cu care m-am dus la culcare. Și, te rog, nu-mi spune că-mi stă bine. Niciunei femei nu-i place să audă așa ceva, zice ea crispat.

— Nici n-aș îndrăzni. Dar să știi că așa cred.

Ea se hlizește.

— Ai fost întotdeauna prea șmecher. Am știut-o din clipa în care te-am cunoscut.

Amândoi facem o pauză de câteva clipe, amintindu-ne de circumstanțele în care ne-am întâlnit. N-am nicio îndoială că viața mea n-ar fi avut aceeași traiectorie dacă n-aș fi cunoscut-o pe Fionnella Smith. Dar sunt conștient că drumul pe care l-am ales a fost mai puțin... singuratic cu ea alături.

— Aproape am ajuns, Nella, murmur eu.

Gâfâie ușor, sub impulsul unei suferințe reprimată. Apoi își drege glasul.

— Da. Bine.

Îmi trag mâneca în jos și încep s-o suflec pe antebraț.

— Deci, ai întâmpinat rezistență?

— Adică dacă mi-a pus cele douăzeci de întrebări obișnuite?

— Hmm.

— Sigur că da. Ai derutat-o la culme pe biata fată plătind-o dublu pentru o singură noapte, nu-i așa? De ce dracului ai făcut asta?

Pentru că am fost dur cu ea. Pentru că mi-a plăcut la nebunie să i-o trag în fund. Pentru că era atât de strâmtă, încât scula mea încă are semne.

— N-au fost bine primiți banii?

— Ciuma bubonică a fost bine primită, după părerea ta? Ai crede că i-ai trimis o cutiuță cu antrax, nu o sută de mii de dolari în plus. Vrea să știe de ce și nu cred c-o va lăsa baltă. Ieri mi-am petrecut aproape o oră răspunzându-i la întrebări. Deci va trebui să găsești un motiv foarte bun pentru care te-ai abătut de la scenariu.

Sângele îmi clocotește în vene când mă gândesc că va trebui să mă confrunt direct cu scânteiuța mea.

— O să mă ocup de asta.

Fionnella expiră zgomotos.

— Mulțumesc.

Răspunsul ei are o nuanță de oboseală. A așteptat la fel de mult ca mine ca povestea asta să se termine. Dacă aș avea suflet, mi-ar părea rău pentru ea. Tot ce-i pot promite e pedeapsa care durează de un deceniu întreg.

— Luăm legătura după ce locul e aranjat.

Închid telefonul și termin cu îmbrăcatul. Ținuta în întregime neagră îmi accentuează dispoziția și las în urmă activitățile din weekendul trecut. Pornesc motorul Fordului meu Mustang pe care-l folosesc atât de rar, ies din garajul subteran și înaintez pe stradă.

Casa din Brooklyn e o altă proprietate de-a mea, laolaltă cu celelalte case identice de alături. Dar ele nu fac parte din imperiul Blackwood. Sunt achiziții discrete, procurate prin intermediul câtorva companii-fantomă. Trec pe lângă case și parchez în capătul străzii. Aș fi preferat să parchez pe altă stradă, dar nu pot risca să fiu recunoscut.

Aștept până când mă asigur că nu e nimeni prin preajmă și urc treptele casei. Descui ușa, intru, apoi o închid în urma mea. Spre deosebire de majoritatea proprietăților mele, casa asta este în între-gime decorată. Candelabrele stilizate de la Tiffany luminează coridorul larg, dar livingul și bucătăria personalizate sunt în întuneric.

În toată casa răsună muzică, din singurul dormitor, de la etaj. Am modificat etajul casei într-un anumit fel, care să servească unui singur scop.

Plăcerea.

Urc treptele cu pași măsurați. Râsete vulgare, făcute să potențeze atmosfera, se aud când intru în dormitor. Patul, obiectul central de mobilier din acest spațiu vast, are dimensiuni colosale, special făcut ca să primească în el mai mulți parteneri de sex. Așternuturile făcute la comandă îmbracă patul și învelesc cei patru stâlpi, totul fiind pus în valoare de o lumină discretă. Într-un colț, o bănuță sado-maso așteaptă decadentă lângă o frapieră de argint care conține trei sticle de șampanie veche. Le privesc pe toate cu o satisfacție perversă, băgându-mi mâinile în buzunare și ducându-mă până în pragul băii.

Femeia e în centrul atenției, deși cada cu jacuzzi în care se află e imensă. Un picior îi iese din apă, iar un bărbat i-l masează. În spatele ei, un altul îi masează umerii, cu mișcări blânde, dar ferme. El trebuie să fie glumețul, pentru că ea are capul dat pe spate, iar ochii ei pofticioși îl privesc fix, în vreme ce-i ascultă glasul profund și calm.

El spune poanta unui banc. Ea izbucnește în râs. Apoi geme aprobator în direcția piciorului masat și ia o gură de șampanie.

Tipul care-i face masaj îmi aruncă o privire, anunțându-mi în tăcere prezența. Delilah se întoarce și geme încântată când dă cu ochii de mine.

— Ah, Quinn! Mă bucur că ești aici. Credeam că n-o să vii.

Își lasă paharul lângă oglinda de toaletă și întinde ambele mâini spre mine. Străbat baia, dar îi ignor mâinile întinse.

— Te distrezi? o întreb.

Un fulger îi străbate privirea din cauza refuzului meu, dar zâmbetul nu i se șterge de pe buze. Se relaxează în mâinile bărbatului din spatele ei și-i mângâie obrazul.

— Derek și Kyle se descurcă de minune să-mi țină companie. Dar, pe bune, Quinn, chiar trebuie să ne întâlnim tocmai aici, în *Brooklyn*?

Supărarea ei e artificială și enervantă. Iar întrebarea ei e un semn de îngâmfare, având în vedere că a fost născută și crescută în Queens.

— Un mic preț ca să ai parte de așa ceva, nu crezi? spun eu.

Își dă ochii peste cap și-i întinde celălalt picior lui Derek. Sau asta e Kyle? Niciodată nu m-a interesat să-i deosebesc pe gemeni.

— Nu-mi place deloc când ești așa pragmatic. Acum ești aici, iubitele. Asta-i tot ce contează.

Mă privește fix, înainte de a mă măsura din cap până-n picioare.

— Vrei să ni te alături?

Mă duc la oglindă și mă sprijin de ea, cu picioarele încrucișate.

— Scuze, draga mea. Mi-am făcut duș acum jumătate de oră.

— Hmm... ce păcat!

Ridică privirea, oprindu-și-o pe părul meu.

— Interesantă culoare. Revii în faza trupelor de băieți?

Îmi trec mâna prin șuvițele de păr blonde pe care n-am avut timp să le îndrept.

— N-am trecut niciodată prin faza trupelor de băieți. Dar da... experimentez.

Își fixează din nou privirea asupra mea și-și linge buzele.

— Cuvântul meu preferat... experiment.

Aș vrea să-mi ies din piele, ca un șarpe. Dar știu ce e la mijloc, așa că stau potolit. Mă îndrept de spate și încep să-mi desfac cămașa.

— Când termini cu nebuniile din cadă, mă găsești în dormitor.

Ies din baie, mă întorc în dormitor. O aud spunându-i lui Derek... sau lui Kyle... s-o ajute.

Îmi scot cămașa și-o arunc pe un scaun. Apoi îmi scot pantofi și șosetele. Îmi las totuși pantalonii pe mine. La fel și ceasul vintage Patek Philippe de la mână. Are o semnificație specială în jocul Maxwell/Delilah.

Ignor hohotul entuziast de râs din spatele meu și mă târăsc în pat. Tolănit în mijlocul numeroaselor perne și sprijinit de tăblia patului, îmi încrucșez brațele la piept și o aștept să iasă din baie.

E un scenariu, desigur.

E frumoasă. E puternică. E soția guvernatorului și e stăpâna celui mai important stat din lume. Dar Delilah Blackwood mi-a mâncat din palmă din ziua în care ne-am cunoscut. Asta nu înseamnă că nu-i recunosc meritele.

Iese din baie cu mersul unei regine. Halatul de mătase chinezească nu e legat cu cordonul și-i atârnă până la podea. E goală pe sub el, desigur. Părul negru ca pana corbului, prins mai devreme la spate, i se revărsă acum pe umerii zvelți. Merge cu trei pași înaintea gemenilor identici, care o urmează ca niște sclavi, cu prosoapele prinse în talie. Ochii ei cenușii devin din ce în ce mai întunecați și îi scânteiază febril și carnal când mă măsoară din priviri. Își linge buza de jos și-mi dau seama că în curând va începe să geamă ca o târfă ce este.

Când se oprește la capătul patului, cei doi o ajută să-și dezbrace halatul. La 35 de ani, are încă un trup suficient de ferm care să nu aibă nevoie de bisturiul unui plastician. Totuși, sânii ei stau nefiresc de ridicați. Îmi iau privirea de la ei și văd cum își trece mâna peste coapse.

— Mi-a fost tare dor de tine, Quinn.

— Atunci ce naiba stai acolo? o întreb.

Surâsul ei încântat îi luminează toată fața. Își urcă un genunchi în pat și se târăște spre mine ca un șarpe. Când ajunge la picioarele mele, își pune ambele mâini pe gambele, apoi pe coapsele mele. Mă

sprijin din nou de tăblia patului și o las să mă mângâie. Degetele îi tremură când se apropie de penisul meu. E foarte excitată, dar și emoționată. Nu știe de care Quinn va avea parte azi. Mă privește fix, încercând să-și stăpânească nervii.

— Doamne, serios mai ești, spune ea, râzând ușor.

— Păi, e o treabă serioasă, scumpa mea, îi răspund.

Alintarea o mai relaxează puțin, așa cum am și dorit. Prinde curaj și-mi cuprinde penisul prin pantaloni. Sunt suficient de excitat cât s-o mulțumesc. Zâmbește larg. Privirea i se îndreaptă din nou spre vintrele mele, iar gura i se întredeschide. E preocupată să-mi sporească erecția. Ridic privirea și le fac gemenilor un semn discret.

Ei își aruncă prosoapele și se urcă în pat. Delilah se zbate de plăcere când mâinile lor îi dezmiardă trupul. Dar nu le acordă prea multă atenție. Pe mine mă vrea. Pe mine moare de dorință să mă fută.

Îmi desfac brațele, dându-i consimțământul meu tăcut. Mâna ei îmi abandonează penisul și-mi suie pe trunchi. Atingerea ei pe pielea goală mă face să mă crispez.

— Doamne, Quinn, n-ai idee cât îmi doream asta, dragule.

Se apropie târându-se și-și înlocuiește mâinile cu gura. Limba ei îmi linge carnea cu lăcomie, apoi dinții ei se adaugă spectacolului. Devine din ce în ce mai frenetică. În spatele ei, unul dintre gemeni îi trage o lovitură de cravașă pe spate, iar cu cealaltă mână o atinge între picioare. Ea închide ochii și se cutremură de nerăbdare. Dau din cap spre tipul cu cravașa, iar el o lovește tare pe spate și repetă mișcarea din cinci în cinci secunde. Gemetele ei guturale seamănă cu ale unei cățele în călduri. Mirosul pregnant al umezelii dintre picioarele sale se ridică în aer, iar dinții i se înfig în pectoralii mei, pe măsură ce devine din ce în ce mai excitată. Mă sărută pe tot trupul, până la gât. Când își deschide gura în dreptul venei în care mi se zbate pulsul, o prind de gât. Îi simt bătăile inimii sub degetele mele.

— Dacă-mi lași vânătaii, nu vezi scula, o avertizez.

Vocea îmi e tăioasă ca un țințure de gheață. Ea tremură și se crispează sub strânsoarea mea.

— Sărută-mă, te rog.

— Toate la vremea lor.

Se bosumflă și-mi cuprinde fața cu palmele. Își trece degetul mare peste buza mea de jos, și mă soarbe cu privirea ei lacomă în timp ce zvâcnește sub loviturile de bici.

— Doamne, ești atât de sexy, Quinn. Cred că... mă-ndrăgostesc de tine.

Ridic din sprânceană.

— Așa e de bun sexul?

Expresia i se întunecă.

— Știi că nu e vorba doar de sex. Țin la tine.

O cred. La urma urmelor, cine n-ar ține la moștenitorul unei averi inimaginabile, care are și o sculă mare și experimentată? Îi pasă suficient cât să-l ajute și să-l sprijine pe Maxwell în demersurile sale, în timp ce-și desface picioarele pentru niște bărbați mai tineri când acesta e întors cu spatele.

— Știu asta, draga mea. Mulțumesc, murmur eu.

Trăsăturile i se relaxează, apoi geme încă o dată când biciul o lovește din nou pe spate. Îi dau drumul la gât și gura ei o caută pe a mea.

Cu o mișcare rapidă, o cuprind de talie și o rostogolesc sub mine. Ea geme de încântare și-și încolăcește picioarele în jurul mijlocului meu. Întind mâna în spatele meu și pocnesc din degete. Unul dintre bărbați îmi strecoară în palmă o zgardă de piele. I-o trec peste piele și ea se înfioară.

— E pentru mine, iubitele? Întreabă ea cu vulgaritate.

— Tot ce e în camera asta e pentru tine. Tu ești regina. Meriți orice.

Îi trec zgarda în jurul gâtului și o leg strâns. Începe să gâfâie și pupilele i se dilată.

Ușor. *Atât de ușor!*

Mai pocnesc o dată din degete și primesc și frânghia. În mai puțin de un minut, o leg de pat. O mângâi, coborând de la gât înspre sâni. Mă joc cu fiecare dintre ei înainte de a coborî și mai mult. Nu-și ia ochii lacomi de la mine, din ce în ce mai dornică. Îmi strecor mâna peste triumghiul de păr pubian și-i ating clitorisul întărit.

— Ah, da!

Mă joc așa cu ea un minut, apoi îmi îndepărtez mâna.

— Nu ești suficient de udă. E clar că nu ești încântată că mă vezi, așa cum credeai că vei fi.

Mă dau la o parte și rămân pe marginea patului. Ridică brusc capul de pe pernă.

— Nu! Te rog, Quinn. Sunt udă. Îți jur.

Mă întind lângă ea și-mi trec degetele peste obrazul ei.

— Șșș, e-n regulă. Nu sunt jignit. A trecut o vreme de când nu ne-am văzut. Hai să-i lăsăm pe Derek și Kyle să se înfrupte puțin din păsărica ta dulce. Iar eu pur și simplu... o să mă scald în splendoarea ta.

Nici nu trebuie să le fac semn gemenilor. Sunt deja îngropați între picioarele ei. O ling pe rând și-i lovesc păsărica cu cravașa. Când începe să-și dea ochii peste cap de plăcere, îmi bag degetele sub zgardă și trag de ea. Tot trupul îi zvâcnește. O trag și-o eliberez de câteva ori. Își dă drumul în mai puțin de un minut. O mângâi în continuare pe obraz în timp ce Kyle își pune un prezervativ. Înainte ca ea să-și revină de tot, el o penetrează.

— Nu, geme ea slab. Te vreau pe tine, Quinn.

— O să mă ai. Dar mai întâi trebuie să-i răsplătim pe băieți pentru prețioasa muncă depusă, nu crezi?

Dă din cap încruntată, apoi inspiră zgomotos. Izbiturile devin din ce în ce mai dure, mai violente. Derek se urcă în pat și începe să se joace cu sfârcurile ei. Când acestea sunt excitate, îi prinde niște cleme mici de ele. Apoi începe s-o biciuiască. La fiecare lovitură, un țipăt îi sfâșie pieptul.

— Leșini, scumpo?

Ea clatină din cap cu putere, luptându-se să mă privească în continuare în ochi.

— Bravo!

Mă apropii și-mi trec nasul peste obrazul ei. Își întoarce capul și mă împunge cu nasul.

— Unde crede Maxwell că ești în seara asta? o întreb.

— La... o întâlnire a bibliotecarelor din Midtown.

Izbucnesc în râs.

— Ce obraznicie din partea ta, să le abandonezi așa pe femeile alea! Și guvernatorul unde e în seara asta? insist eu.

Ea tremură și geme înainte de a răspunde:

— La o adunare a veteranilor, la Lincoln Center.

— Și tu ești aici, bijuteria lui prețioasă, făcându-ți de cap pe la spatele lui, o tachinez eu.

Privirea i se oțelește, iar eu o observ pe acea Delilah care nu s-ar da înapoi să comită o crimă ca să-și scoată din luptă un rival. O serie nemiloasă de izbituri din partea lui Kyle alungă această privire.

— Sunt o nevastă de guvernator mai bună când sunt satisfăcută.

Răsucesc capul și-l privește pe Kyle în ochi.

— Mai tare!

El se supune. Ea își dă capul pe spate și țipă când un alt orgasm o copleșește. Gemenii fac schimb de locuri. Derek e mai dur decât fratele lui. Nici n-o lasă să-și revină și preia controlul asupra trupului ei.

Când își recapătă cât de cât suflul, privirea ei o caută pe a mea. Vrea să protesteze că nu mă implic, dar se distrează prea bine. Când Kyle o trage din nou de clemele de pe sfârcuri, ea geme profund și cedează acestor plăceri hedoniste.

O oră mai târziu, e scăldată în sudoare. Strigătele ei sunt neobosite.

Când ajunge la orgasm pentru a patra oară, mă răsucesc și-mi reprim un frison.

Mă pierd în beznă și în intențiile mele negre.

— Quinn, tu... am nevoie de tine, se bâlbâie ea, pentru că orgasmele multiple au adus-o aproape de delir.

Mă ridic, îmi trag pantalonii și boxerii în jos, scoțându-mi penisul semierect. Mă sui din nou în pat, punându-mă între picioarele ei. Derek și Kyle fac cu rândul sărutându-i și biciuindu-i țâțele și miezul. Delilah încearcă să se uite la mine, dar gemenii îi stau în cale. Mă joc o vreme cu păsărica ei udă, apoi mă întind după jucăria de care am nevoie. Geme frenetic când o penetrez cu vibratorul. Își face treaba superb, dar zgarda cu care Kyle o strânge din ce în ce mai tare de gât îi oferă experiența autoerotică după care tânjește. De data aceasta, când își dă drumul, leșină.

Mă dau jos din pat și mă închei la pantaloni.

— N-o dezlegați până nu plec.

— O să se enerveze, spune Kyle.

— Sunt sigur că vă descurcați voi. Dacă mai vrea ceva, anunțați-mă. O să fiți răsplătiți.

Scot ceasul și-l las cu fața în jos pe noptieră, astfel încât inscripția de pe el să fie vizibilă.

De la Delilah pentru Maxwell. Fidelitate și Dragoste. Pentru totdeauna.

Gemenii rânjesc unul la altul cât eu mă îmbrac la loc și plec.

Stomacul meu protestează cu tărie, tensionându-se, când ies din casa de piatră maronie și mă îndrept spre mașină. Fierea mi se ridică în gât cu fiecare pas pe care-l fac. Ajung la Mustang exact când nu mai pot lupta cu această senzație.

Mă aplec și vomit pe trotuar.

Axul camerei

Opresc la cea mai apropiată bodegă, înșfac prima sticlă cu apă pe care o văd și-i smulg capacul. Trântesc o bancnotă de douăzeci de dolari pe tejghea și ies în grabă de-acolo. Ajuns pe aleea alăturată, îmi clătesc gura și scuipe apa. Și tot așa, până când golesc sticla. Încă simt gustul fierii și al scârbei.

Whisky. Am nevoie de whisky.

Sau de Lucky.

Mintea mi se învâрте din cauza acestui gând. Încerc să-mi revin și mă șterg cu mâna la gură.

Nu, nu Lucky. *Whisky*.

Cu cât mai scump, cu atât mai bine. Și știu exact de unde să-l procur.

Mă strecoar din nou la volan, închid ușa trântind-o și calc accelerația. Ajung la XYNYC o jumătate de oră mai târziu. E destul de aglomerat pentru o seară de joi. Axel conduce localul după un sistem stratificat rezervat membrilor. Membrii de platină intră vinerea și sâmbăta. Duminicile sunt pentru membrii de aur. În celelalte zile, intrarea e liberă pentru toți, dar cu atenție mărită la cine intră pe ușă.

Paparazzii sunt grupați afară, ca de obicei. Le arăt degetul mijlociu, garantându-le o exclusivitate tabloidă de primă pagină, și intru în club. Îmi croiesc drum spre bar printre tinerii rentieri, ignorând camerele telefoanelor mobile îndreptate spre mine. Barmanul mă zărește și vine imediat în direcția mea.

— Macallan. Triplu. Sec.

Îmi aduce băutura, iar eu o dau peste cap dintr-o sorbitură. Îi fac semn că mai vreau un pahar. După ce mi-l umple, iau o înghițitură

mică, îi savurez arsura și mi-aș dori să-mi amorțească tot ce am în mine. Mă cuprinde o amorțeală vagă. Îmi termin paharul și mă gândesc să-mi mai comand unul, atunci când Axel vine lângă mine, la bar.

— Știi că ai un whisky de marcă superioară rezervat pentru tine în camera VIP, nu-i așa? spune el.

Trântesc paharul pe tejghea.

— E prea departe, zic răgușit.

Axel are aceeași înălțime și constituție ca a mea, așa că ochii lui cenușii și bănuitori mă privesc direct în față. Porcăriile pe care le-am îndurat amândoi înseamnă că în ochii lui nu există nici frică, nici șovăială când se uită fix în ochii mei lipsiți de viață. După un minut, își ia privirea de la mine. Câteva tipe dansează în apropiere, încercând să-i atragă atenția. El le ignoră, apoi își îndreaptă din nou ochii spre mine.

— E așa rău, ha?

Strâng din dinți și inspir profund.

— Și mai rău.

— Ai nevoie de ajutor?

Clatin din cap.

— M-am ocupat. Am tot ce-mi trebuie.

Dă din nou din cap, dar simt că are gândurile în altă parte. Când își aruncă privirea în cealaltă parte a clubului, observ o tipă care stă singură în locul rezervat oaspeților lui Axel. Se sprijină de balustradă, cu un pahar de șampanie într-o mână. La prima vedere, pare a fi una dintre numeroasele femei frumoase care se bucură de atmosfera exclusivistă de la XYNYC. Când mă uit mai atent, îi simt încordarea, chiar dacă e departe de mine. Mă uit în spatele ei, la cei doi bodyguarzi ai clubului, aflați de-o parte și de alta a salonului, care-i blochează ieșirea.

— Dacă ai nevoie de ceva, anunță-mă, spune Axel, fără să-și desprindă privirea de la ea.

Îl privesc îndelung.

— Mi se pare că și tu ai o criză, de care trebuie să te ocupi.

— Mda, mormăie el. Mie-mi spui, în mama mă-sii!

Mă uit din nou la femeia respectivă. Pare cunoscută, dar mintea mea e prea tensionată ca să asimileze altceva decât propria dorință de a mă scufunda în abisul meu și de a-mi șterge ultimele două ore din memorie.

— Mulțumesc că ai grijă de povestea cealaltă, zic eu.

El ridică din umeri.

— Omul meu de la achiziții spune că s-au entuziasmat de rețeaua aceea de moteluri pentru o vreme. Mituirea omului potrivit... *i-a încurajat* s-o propulseze în capul listei de interese. N-a fost nevoie decât de un apel telefonic și de câțiva dintre bodyguarzii mei ca să evacuăm locul.

Îmi aruncă o privire, înainte ca tipa să-i atragă din nou atenția.

— Persoana potrivită a ajuns unde trebuia să ajungă?

Dau din cap.

— Da.

Gândul la Lucky mă face dintr-odată să mă simt mai bine, dar încă resimt sila care mi-a rămas după întâlnirea cu Delilah.

— Apartamentul e ocupat acum?

Axel își ia ochii de la tipă.

— Nu, e gol.

— Pot să fac și eu duș? îl întreb, conștient că glasul meu e un vid negru și infinit.

Mijește ochii la mine.

— Sigur. Stai cât vrei. Ai și haine de schimb în șifonier. O s-o rog pe una dintre fete să-ți aducă o sticlă sus.

Dau din cap și vreau să ies din bar. Lovesec cu mâna ușa pe care scrie *Doar pentru personalul autorizat* și mă duc la micul lift din spate. Apartamentul aparține clubului, așa că jumătate e și al meu, dar pentru că Axel petrece mai mult timp la XYNYC, îl folosește mai mult.

Îmi scot hainele de pe mine cu mult înainte de a intra la duș. Dau drumul la apa fierbinte și mă spal de trei ori la rând, cât pot de

rapid. Mizeria parcă nu se ia de pe mine. Fierea mi se ridică din nou în gât și vomit. Cu o urmă de disperare atât de cunoscută, mut robi-netul pe apă rece. Apa înghețată mă calmează și fiorul care-mi stră-bate pielea e binevenit.

Nu știu cât timp petrec cu mâinile lipite de peretele dușului. Bătăile în ușa mă obligă să închid apa. Îmi înconjur talia cu un prosop și deschid ușa smucind-o.

Barmanița îmbrăcată într-o rochie neagră, mulată și fără mâneci, mă privește cu ochii ei mari și albaștri. Are brațele tatuate în întregime și părul negru tuns în unghiuri drepte. E drăguță, seamănă cu o zână.

— Da? șuier eu.

Inspiră zgomotos, fără să-și ia privirea de la trupul meu.

— Ăăă, Axel m-a trimis sus cu o sticlă. Am bătut de câteva ori la ușa, dar n-ai răspuns...

Trec pe lângă ea și intru în dormitor. Sticla de Macallan M e așezată pe o tavă de argint, lângă o frapieră cu gheață și un pahar. O ridic, îi scot dopul cu dinții și iau o sorbitură zdravănă. Mă întorc. Ea stă tot în pragul băii, privindu-mă într-un fel care mi-e prea bine-cunoscut. Mă duc spre ușa dormitorului și-i trag un șut de-o trântesc de perete.

— Mulțumesc pentru livrare, scumpo. Spune-i lui Axel să-ți dea un bacșiș gras din partea mea. Din păcate, nu am altceva să-ți ofer în seara asta.

Expresia ei dezamăgită se transformă într-una nepăsătoare și iese cu bărbia ridicată. Mai iau o gură de whisky și mă duc la dulap. Îmi pun un tricou negru peste jeansii de împrumut, când aud că am primit un mesaj.

Ies din dormitor și scotocesc prin hainele pe care le-am aruncat pe jos. Găsesc telefonul lângă măsuța de cafea din living și-l deschid. Mesajul îmi provoacă o reacție care mă face să mă întreb dacă nu cumva inima mea, pe care o credeam moartă, e de fapt încă vie, undeva, în golul arzător dinlăuntrul meu.

Fac un pas în spate și mă trântesc pe canapea. Apoi citesc din nou mesajul.

Și tu ești în mintea mea.

* * *

N-ar trebui s-o fac.

Întâlnirea din seara asta cu Delilah a aruncat o perspectivă proaspătă asupra scopurilor mele. Sau mai degrabă asupra scopurilor mele viitoare. Trebuie să se schimbe. Repede. Sau există riscul ca toate planurile pe care mi le-am făcut în ultimii zece ani să se ducă dracului.

Azi-dimineață, Maxwell și-a anunțat neoficial intenția de a candida din nou, asta însemnând că marți a trebuit să mă întorc din Carolina de Sud. Am stat alături de el și de Delilah, ca un fiu responsabil, și i-am aplaudat discursul pe care l-a ținut la vila guvernatorului din Albany.

Momentul și locul pe care mi le-am întipărit în minte sunt aflate la luni bune de-acum încolo. Nu trebuie decât să am răbdare.

Deci n-ar trebui să fac asta. N-ar trebui s-o târăsc și mai mult pe Lucky în cercul ăsta cinic. Rănile mele sunt larg deschise, ca niște crevase fără fund. Nici nu are idee cât de mult riscă, dacă-mi permite s-o revăd.

Dar... sunt Quinn Blackwood. Altruismul e un concept străin de mine.

O doresc. Am nevoie de ea. E a mea. Când mă gândesc la ea, trupul mi se răzvrătește dintr-un motiv complet diferit. În plus, contractual, îmi aparține pentru încă șapte futaiuri.

E proprietatea mea.

Așa că formez numărul ei de telefon.

Sună de șase ori, apoi răspunde.

Îi aud răsuflarea, dar nu spune nimic, câteva secunde.

— Mmm... alo?

Fiorul din glasul ei îmi amintește că nu sunt singurul care are secrete în acest joc. Demonii cu care se luptă o consumă exact cum mă consumă pe mine demonii mei. E bine că avem... un teren comun.

— Elly.

Când îi rostesc numele mă simt alinat. Expiră ușor, surprinsă.

— Quinn? Nu mă așteptam să mă suni.

— Preferi să rămân în mintea ta?

— Mmmm... nu. Adică toate mesajele tale sunt trimise în toiul nopții. Credeam că n-o să primesc niciun semn de la tine atât de curând. Nu că așteptam vreun semn de la tine, desigur. Vreau să spun...

Se oprește brusc.

Stau întins pe canapea fără să-mi dau seama că m-am mișcat. Mâna mi se odihnește, din fericire, pe stomacul care nu-mi mai clocotește. Bezna încă-mi dă târcoale, dar nu mai simt nevoia să ies din propria-mi piele.

— Mai sunt douăzeci de minute până la miezul nopții. Putem continua discuția la acel moment. O să mai fiu atunci în mintea ta?

— Ăăă... poate, răspunde ea.

O simt cu zâmbește ușor. Sau poate e doar în imaginația mea de om distrus.

— Poate nu mi-e suficient. Vorbește în continuare. Prefer să nu-mi asum riscul și să aștept până la miezul nopții.

— Ți place să mă ai în mintea ta, Quinn? întreabă ea încet.

Scrâșnesc din dinți o secundă.

— Atât de mult, încât nu e bine pentru tine.

Inspiră scurt.

— De ce nu e bine pentru mine?

Izbucnesc în râs.

— Te amuz?

Vocea ei sexy sugerează că e ușor jignită.

— Îmi provoci o mulțime de reacții, Elly, și știi bine că e așa. Nu de-asta mi-ai răspuns la mesaj? Nu de-asta stai cu mine acum la telefon, deși instinctele îți spun s-o rupi la fugă?

— Nu știu despre ce vorbești, îmi răspunde. De ce te gândești la mine? îmi aruncă ea.

Pentru că mi-am petrecut prea multe nopți privindu-te cum dormeai, când nu ți-o trăgeam. Dorindu-mi să te târăsc în rănile mele deschise.

— Pentru că tu mă vezi așa cum sunt. Știi c-ar trebui să-ți fie teamă, dar nu fugi.

— Quinn... te simți bine?

Aceeași întrebare, o altă versiune a femeii al cărei nume de familie nici măcar nu-l cunosc.

— Spune-mi numele tău.

De data aceasta, răsuflarea îi e și mai vie.

— Poftim?

— De la ce vine Elly?

Nu spune nimic multă vreme.

— Nu cred că-i o idee bună, zice ea, în cele din urmă.

— Să-mi spui cum te cheamă? Nu crezi că poți avea încredere în mine?

Ea izbucnește în râs.

— Tipul care-mi spune să fug? Tu ce crezi?

— Cred că n-ar trebui să ai încredere în mine. Dar vreau să știu oricum. Eleanor.

— Nu.

— Eloise. Ella. Arabella. Petronella. Mariella.

— Nu.

— Hmm, nu mai știu. Elefant.

Râsul ei răgușit mă copleșește.

— Uau! Elefant. Pe bune?

— Spune-mi. Măcar Elly e numele tău adevărat?

Râsul îi îngheață.

— Da, zice ea.

— Și de la ce vine?

— De ce vrei să știi, Quinn?

Vocea i se transformă într-o șoaptă.

— Vreau să te văd.

— Nu, nu vrei. Vrei să fug.

Închid ochii deznădăduit.

— Vreau și una, și alta.

— Imposibil!

— Cuvântul acesta nu există pentru mine.

N-a existat și nu va exista niciodată.

— Pentru mine, există.

— Atunci n-ar fi trebuit să-mi răspunzi la mesaj.

— Pot să-nchid.

— Ai răspuns. Ușa s-a închis deja. Nu mai poți da înapoi.

— Și nu pot merge decât înainte?

O dorință necunoscută mă cuprinde brusc.

— Lasă-mă să te văd. Ai terminat cu *treaba aia* a ta?

Ezită o clipă.

— Nu. Nu încă.

Glasul i s-a schimbat. Ezită. Și e entuziasmată. Penisul mi se scoală.

— Îmi ești datoare, Elly.

Expiră din nou.

— Știi, dar chestia asta pe care o fac... e ceva complicat.

— Complicat ar fi dacă ai fi încătușată de un perete într-o pivniță dintr-un castel subteran, undeva în Marea Chinei de Sud. Acolo ești?

— Nu, nu chiar.

— Ești încătușată de un perete într-o pivniță din New York?

— Nu sunt încătușată niciunde. Dar am ceva *de făcut*.

— Ceva care te-mpiedică să ieși cina cu mine?

Oftează.

— Vrei să mă scoți în oraș?

— Vreau. Pari surprinsă.

— Păi, n-am mai fost niciodată...

Se oprește. Secunde trec.

— Nu pot să ies la cină cu tine, Quinn.

— Din cauza acelor cătușe?

— Ceva de genul acesta.

Mâna-mi coboară pe umfiătura din pantaloni. Vocea ei e suficientă ca să mă excite.

— Vreau să te văd.

Oftează.

— Poate... pot veni la tine la birou. Să luăm prânzul împreună...?

— Nu.

— Corect. Bine.

Pare rănită.

— Nu, pentru că nu sunt acolo. Și prânzul e prea scurt. Vreau să iau cina cu tine.

— Nu pot...

— Nu mă refuza, Elly.

Vocea îmi devine aspră, dând la iveală inima mea neagră ca bezna.

— Nu-mi place, adaug.

Începe să găfâie. Tăcerea e dureroasă.

— Poți să-mi dai jumătate de zi? Nu-ți pot promite nimic, Quinn, dar poate reușesc cumva.

În ciuda crudului joc pe care-l fac, sunt de-a dreptul intrigat.

— Pot face asta.

— Bine.

Nu spunem nimic un minut întreg, dar tăcerea e mai ușor de suportat.

— Vorbește-mi, o încurajez eu.

— Nu. Tu ai o voce mai plăcută.

Izbucnesc în râs, ceea ce mă surprinde și pe mine.

— Mai plăcută?

— Da. Mai puțin... stresată.

Râsul încetează. Deschid ochii, privind fix în tavanul alb.

— Ce păcat!

Pufnește uluită.

— Îți pare rău că te simți mai bine?

— Îmi pare rău că tu crezi că sunt orice, în afară de ceea ce sunt cu adevărat.

— Nu... nu știu ce-nseamnă asta.

— Ba da, știi, îi răspund. Mă vezi, Elly. Nu-i așa?

— Văd că suferi, șoptește ea. Că ești blocat în durerea ta, dintr-un motiv anume, și alegi să rămâi acolo.

Răsuflarea nu mi se precipită. Inima mea bolnavă nu se oprește în loc. Adevărul e adevăr. Adevărul din gura lui Elly e... altceva. Dar n-o să studiez acest lucru acum.

— Da, răspund eu simplu.

— De ce?

— Întreabă-mă de ce trebuie să respir ca să trăiesc.

— Quinn...

Vocea i se stinge, pentru că, probabil, încearcă să priceapă.

— Îmi pare atât de rău! spune ea, în cele din urmă.

De-abia *acum* mi se întretaie răsuflarea. Pentru că exact acum sunt copleșit de nevoia de a mă învălui în compasiunea ei, de a o devora până când nu mai rămâne nimic din ea.

— Sună-mă mâine, devreme. Și, Elly?

— Da?

— Vreau să aud un da.

Închid și formez repede un alt număr de telefon.

— Fionnella, apartamentul e gata?

Oftează adânc.

— Nu, ai zis că vrei să fie gata mâine-dimineață. Douășpe și douăzeci și opt de minute *nu* înseamnă dimineață.

— Tehnic...

— Nu. Nu e.

Aud zgomote înăbușite, probabil se ridică în capul oaselor în pat.

— Ce te-a apucat, Quinn?

Fantomele dansează pe tavan. Închid din nou ochii strâns.

— Trebuie să ne grăbim.

Îmi răspunde imediat:

— Cât de tare?

— Câteva săptămâni, nu luni.

— Pot s-o fac. Dar ești sigur?

În glas îi aud optimismul rezervat. Dar și ușurarea. Sfârșitul se întrevește la orizont.

— Sunt sigur. A venit momentul.

— Are vreo legătură cu Lucky?

— Mai contează?

— Pentru mine, nu. Dar pentru tine va conta? Sau e deja o întrebare redundantă?

— Vezi prea multe lucruri.

— Nu de asta ne aflăm amândoi în povestea asta? Am văzut prea multe, am *simțit* prea multe. Și am plătit amândoi. Asta se-ntâmplă și cu Lucky? E cumva... ?

— Cu apartamentul...

— Nu. Dimineată înseamnă dimineată. Mă duc înapoi la culcare. Și... Quinn!

Nu spun nimic.

— Sper să nu faci vreo tâmpenie.

Închid și mă ridic în picioare. Mă învârtesc să-mi găsesc cheile de la mașină și portofelul, apoi îndes hainele aruncate la coșul de gunoi.

Mustangul nu e la fel de rapid ca DB9-ul, dar tot mă duce înapoi la apartamentul meu în mai puțin de o jumătate de oră. Mă duc în cel de-al doilea dormitor rezervat lui Q și iau lucrurile de care am nevoie.

Aston Martinul mă duce la mansarda din Hell's Kitchen în timp record.

Tastez codul, dezactivez alarma și intru. O veioză solitară luminează livingul și bucătăria, dar etajul e cufundat în întuneric. Îmi

pun masca, mă asigur că firul subțire al aparatului de distorsionare a vocii e vârât sub ea.

În tăcere, urc scările.

Măine o voi avea pe Elly. În seara asta am nevoie de Lucky.

* * *

Lucky

Am din nou visul acela tâmpit. Acela în care fericirea își bate joc de mine cu genialitatea ei deplină. Vreau s-o dau la o parte din calea mea, să scap de ce are ea înspăimântător și să termin odată cu ea. Dar nu, moartea prin fericire își continuă cronica ei nenorocită.

Zâmbetul lui Quinn.

Vocea lui.

Râsul lui.

Te doresc, Elly.

Mă vezi, nu-i așa?

Întind mâna spre el. Și dorința mi se îndeplinește. Chipul îi ia foc. Începe să se transforme în cenușă chiar sub ochii mei. Vreau să dau înapoi, dar asta înseamnă să-i dau drumul. Nu vreau să-i dau drumul. Încerc să mă prind de el, dar pe mână îmi rămâne cea mai neagră funingine.

Funingine. Peste tot. Mi se lipește de corp, îmi invadează gura, urechile. Nările. Nu pot să respir.

Mă trezesc țipând tăcut.

Apoi îmi dau seama că visul nu s-a terminat.

M-a găsit. E în aceeași cameră cu mine.

Urlu mai tare când mă arunc jos din pat. Fluierul piciorului mi se lovește dureros de noptieră când mă dau înapoi, împleticindu-mă.

— Nu-mi face rău! Te rog, nu-mi face rău, Clay. O să... o s-o scoatem cumva la capăt.

— Lucky...

— Am bani! Patru sute de mii de dolari. Sunt ai tăi. Mai pot face rost. Mai dă-mi un pic de timp...

Stai puțin! Glasul. Colonia cu miros de cedru afumat.

— Q? scâncesc eu.

— Lucky.

Nivelul de adrenalină scade și răsuflu ușurată. Mă clatin și-mi duc mâna la piept ca să-mi calmez bătaile zgomotoase ale inimii. Apoi îmi dau seama de consecințele pe care le poate avea ultimul minut. *Ce dracului ai?*

Mă duc din nou spre pat, încercând să fac puțină lumină, la propriu și la figurat.

— Stai, îmi poruncește el, cu un glas jos și profund.

— Ba nu, n-o să stau deloc! Nu sunt câinele tău nenorocit. Nu te poți strecura ca un hoț la mine în dormitor, sperându-mă de moarte, pentru ca mai apoi să-mi spui să stau pe loc.

— Dormitorul meu. Trupul meu. Păsărica mea.

— *Sănătatea mea psihică. Teama mea. Infarctul meu nenorocit!*

— Vrei să plec?

— Ai pleca, dacă ți-aș spune *pleacă* dracului?

— Nu.

— Atunci de ce te mai obosești să mă-ntrebi?

— Ca să te calmezi un pic.

Îmi înfig degetele tremurătoare în păr.

— Iisuse!

— Urcă-te înapoi în pat, Lucky.

— De ce?

— Ca să te fac să te simți mai bine.

Încep să gâfâi când alte senzații înlocuiesc teama și furia. Bomba lansată va trebui lămurită. Dar acum îi zăresc silueta masivă lângă perete, în beznă, și nu mă pot gândi la altceva decât că *e aici*.

Probabil simte schimbarea mea de dispoziție, excitarea mea crescândă. Se desprinde de perete.

— În pat. Acum.

Mă întorc și mă strecor sub așternuturile calde încă. Nu pot aprinde lumina fără permisiunea lui, așa că privesc cum umbra se dezbracă. La un minut după ce mă bag în pat, alunecă și el alături de mine. Mă prinde cu mâna lui mare de șold și mă trage aproape de trupul lui.

E excitat la maximum. Îi zăresc sclipirea frumoasei sale măști când începe să-mi exploreze trupul.

Teama dispare.

Plăcerea se materializează.

Oftez satisfăcută când îmi desface picioarele și mă sărută în jos, pe tot trupul. Ajunge la destinație, îmi pune picioarele pe umărul lui și începe să-mi dezmierească păsărica.

Emoțiile extreme mă aduc la orgasm în mai puțin de trei minute. Mă linge și se ridică. Penisul lui gros îmi găsește miezul și mă pătrunde profund și cu putere.

— Ah!

— Te simți mai bine? întreabă cu vocea sa electronică.

— Poate.

Mă pătrunde din nou în forță și pompează de câteva ori, înăuntru și-n afară.

— Dar acum?

Întind mâinile, încercând să-i mângâi brațele musculoase. El nu mă oprește, așa că-mi pun mâinile pe umerii lui lați.

— D... da!

Mi-o trage până când mi se evaporă și ultima urmă de teamă. Se apleacă și cred că mă va săruta. În cele din urmă. Dar se sprijină de obrazul meu.

— Te-am speriat. Îmi pare rău.

— Mmm... e-n regulă.

— Trupul meu. Păsărica mea.

Încep să râd, în ciuda orgasmului care încă n-a trecut de tot.

— Da, campionule. N-am uitat.

Mormăie de satisfacție. Mi-o trage adânc. Mai adânc decât oricând. Trupul mi se scaldă în milioane de senzații. Dar un gând nu-mi dă pace.

— Q?

— Hmm?

— Fără camere de filmat?

— Nu. În seara asta, nu. Asta e pentru tine... pentru mine... pentru *noi*.

Ei bine, la naiba dacă asta nu-mi face trupul trădător să cânte. La naiba dacă asta nu mă face să-mi dau drumul mai tare decât în oricare alt moment al vieții mele.

Scena 2 — Noapți cu Viagra

Partea întâi

Lucky

— Pot să invit un prieten pe la mine?

Fionnella ridică privirea din *clipboard*-ul ei.

— Un prieten?

Rostește acest cuvânt de parcă ar fi o boală cu transmitere sexuală. Dau din cap, vârându-mi calmă încă o lingură de cereale în gură.

— Bărbat sau femeie? întreabă ea din celălalt capăt al mesei din bucătărie.

— Are vreo importanță?

Își lasă *clipboard*-ul jos.

— Nu fi naivă, Lucky!

— Bine. Uită că te-am întrebat!

— Nu, n-o să uit. Unde l-ai întâlnit pe *prietenul* ăsta?

— Ce te face să crezi că nu e cineva pe care-l cunosc de când lumea?

Mă privește fix și cinic.

— Este?

Ridic din umeri.

— Nu-i nicio problemă dacă nu vrei să aduc pe nimeni aici.

Se joacă un minut cu pixul.

— Nu depinde de mine. M-ai întrebat. O să transmit întrebarea mai sus, să vedem dacă are ceva împotriva să inviți aici un prieten, un *bărbat*.

Îmi mușc limba ca să nu-i dau o replică usturătoare. Sunt un pic irascibilă de când m-am trezit și am descoperit că Q a dispărut și că o altă sută de mii de dolari stă frumos pe dulap. În decurs de cinci zile, am câștigat mai mulți bani decât știu că voi câștiga în toată viața mea. Nici măcar nu-mi pasă cum am ajuns să-i câștig.

Nu, sunt irascibilă din cauza inimii mele... care e rănită de câte ori mă gândesc la Q. Cum pot avea sentimente atât de apăsătoare față de un străin fără chip? Felul în care m-am simțit acum două zile în Carolina de Sud, când m-am trezit și Stephanie mi-a spus că a plecat, m-a tulburat din cale-afară. Aceste sentimente au fost de două ori mai intense azi-dimineață, când m-am trezit singură în pat. Cum poate să mă lase absența lui cu o asemenea senzație de pustiu lăuntric, când nici măcar nu știu cum arată și care îi este numele real?

Ce mă uimește și mai mult este că am sentimente asemănătoare și pentru Quinn, bărbatul care de-abia m-a atins, nicidecum să mi-o tragă.

O parte din mine recunoaște că sentimentele acestea s-au născut din circumstanțele în care mă aflu. Quinn, Fionnella și Q sunt oamenii cu care am avut contact cel mai des în ultimele cinci săptămâni, foarte grele pentru mine. Dintre ei trei, unul îmi devine prieten, unul mi-o trage și celălalt mi-a vrăjit mintea. Și, într-un fel ciudat, devin dependentă de toate cele trei relații.

Mintea-mi zboară la discuția cu Quinn de noaptea trecută, iar dorința de a-l revedea e tot mai intensă. Așa că, în loc să-i spun Fionnellei din nou s-o lase baltă, mă uit la ea, îi zâmbesc și spun:

— Ar fi drăguț din partea ta. Mulțumesc.

Îmi surâde bizar și se întoarce la *clipboard*-ul ei.

— Ai început să-ți revii cu greutatea. Cum te simți, în general?

— Excelent.

Bifează o căsuță, apoi se uită la mine. Are o privire bănuitoare.

— Vrei să vorbim despre ceva anume?

Mă încordez.

— Nu, nu în mod deosebit.

Oare Q i-a spus despre Clay? Dacă da, ce are de gând să facă în privința asta? Ce poate ea să facă? Faptul că e aici, făcând verificarea de rutină, sugerează că nimic nu s-a schimbat. Dar ce știi eu?

— Când o să mă-ntorc în Carolina de Sud? întreb eu, încercând să-i descifrez expresia.

Nu trădează nimic.

— Nu te-ntorci.

Încep să respir alert și pofta de mâncare mi se evaporă.

— S-a... întâmplat ceva?

— Nu, nu s-a întâmplat nimic. Șeful are treburi în oraș, așa că schiubăm locul, asta-i tot.

Mă simt ușurată.

— Ah, bine atunci.

Mă uit prin mansardă în jurul meu, dar nu văd nicio schimbare evidentă de decor.

— O să mă-ntâlnesc cu el aici de-acum înainte?

— Nu.

— A fost aici noaptea trecută.

Fața îi e străbătută de ceva anume, care dispare aproape imediat.

— E casa lui, Lucky. Poate veni și pleca exact când are chef. Ca și tine, de altfel. Nu trebuie să stai închisă aici toată ziua.

Mă studiază și mă gândesc că știe ce am spus azi-noapte. Mă ridic, îmi duc castronul la chiuvetă și evit s-o privesc.

— Nu-mi place frigul. Nu vreau să ies dacă nu sunt nevoită.

— Azi nu e frig deloc. În plus, ai haine potrivite. Pot să-ți trimit o mașină dacă vrei.

Torn cerealele rămase în dispozitivul de tocat gunoaie și dau drumul la robinet.

— Nu, mulțumesc, sunt bine.

— Chiar ești?

Sunt de zece ori mai încordată. Iau un burete și spăl castronul.

— Nu știu la ce te referi.

Nu zice nimic câteva clipe. Apoi oftează.

— Bine, Lucky. Cum vrei tu.

Nu știu de ce e o urmă de tristețe în reacția aceasta. Mă uit peste umăr, dar ea își strânge lucrurile, apoi și le îndeasă în geanta ei enormă. Mă privește în timp ce-și aranjează bareta pe umăr. Zâmbetul i-a revenit. Doar că, de data asta, după ce i-am zărit mai multe zâmbete, știu că e ceva în neregulă.

E o furie strâns ținută în frâu. O mânie controlată cu răceală. Hotărâre.

O urmăresc cu privirea până când ajunge la ușă. Aș vrea să-i spun ceva, dar n-o fac. Suntem cu toții, în felul nostru, limitați de diverse coduri ale tăcerii pe care nu îndrăznim să le încălcăm. Deschide ușa, dar se oprește.

— Următoarea întâlnire e în seara asta, dar cred că șeful te va contacta mai devreme. Să ai o zi frumoasă!

Cum era de așteptat, în momentul în care ies de la duș, douăzeci de minute mai târziu, văd becuțelul verde clipind în vârful dulapului. Nu știu exact cum de-a ajuns gadgetul din living în dormitor, dar am încetat să-mi mai pun întrebări despre cum funcționează lucrurile în lumea lui Q. Probabil că are niște elfi invizibili care se ascund în dulap.

Gândul acesta e tulburător și amuzant în același timp, și chicoțesc când pornesc gadgetul.

— Ceva distractiv?

— Eram doar uimită de minunile din lumea ta.

— Dezvoltă!

Cu prosopul încă înfășurat în jurul trupului, sar în pat și mă așez cu picioarele încrucișate, cu aparatul în fața mea. Vocea se aude prin boxe în toată mansarda, dar eu simt legătura prin intermediul gadgetului.

— Micuțul tău gadget negru s-a mutat la etaj. Mă-ntrebam dacă s-au jucat spiridușii sau dacă e doar tehnologie modernă.

— A fost întotdeauna acolo. L-am mutat doar ca să-l vezi tu.

— Ah, bine.

— Cum te simți în dimineața asta, Lucky?

Întrebarea îmi este adresată civilizat, dar, nu știu de ce, tremur.

— Mă simt bine.

— Vrei să mai încerci o dată?

— Mă simt *bine*, accentuez eu. M-ai speriat aseară, nimic mai mult.

— La asta m-am referit. Nu la reacția ta.

— Nici nu e cazul. E treaba mea, Q. Te rog, las-o baltă.

— Fionnella mi-a spus că nu vrei să ieși din mansardă.

— Și Fionnella trebuie să-și vadă de treaba ei, răspund eu, simțindu-mă brusc mai puțin prietenoasă față de paznicul meu matern. Ar trebui să fie decizia mea dacă ies sau nu, nu-i așa?

— Firește, dar motivul nu e frigul, nu-i așa, scânteiuțo? O fi California statul soarelui etern, dar și acolo se face frig câteodată, corect?

Încremenesc, șocată.

— Ce... de unde știi?

— Am ghicit. Și tu mi-ai confirmat.

Nu-l cred. Îmi duc mâinile tremurânde la gură și înghit în sec.

— Te rog... Q, las-o baltă.

Vocea mea îl imploră. Dar el, desigur, n-o lasă baltă.

— Cine e Clay?

— Nimeni! Uită numele ăsta!

— De ce te urmărește, Lucky?

Mă ridic din pat, îndepărtându-mă agitată de gadgetul negru, de parcă aş putea scăpa de Q.

— Mă auzi? Nu vreau să vorbesc despre asta!

— Îmi aparții. Acest individ te amenință. Spune-mi ce trebuie să știu sau o să aflu singur.

Înlemnesc în mijlocul camerei.

— *Doamne, nu!* Te rog, nu face asta. Îmi promiți că n-o să faci asta, Q?

Contraatacă imediat.

— Îți dau cuvântul meu, dacă-mi povestești tot ce trebuie să știu.

Îmi ling buzele, rostind cuvintele menite să-l satisfacă și, în același timp, eu și Petra să fim în siguranță.

— E un tip căruia îi datorez bani, bine? Am fugit de el pentru că n-aveam bani să-l plătesc.

— De-asta ai venit la mine.

Dau din cap, îmi amintesc că nu mă poate vedea și-mi dreg vocea.

— Da.

— Cât?

Prea mult, la naiba!

— Cam un milion de dolari.

— Nu știi exact câți bani îi datorezi?

— Mmm... sper să accepte un milion de dolari.

— Și dacă nu acceptă? parează el, cu vocea din ce în ce mai tăioasă la fiecare întrebare.

— Atunci va fi problema mea.

— Răspuns greșit, scânteiușo.

Ridic mâinile, exasperată.

— De ce? De ce e răspuns greșit? Și nu-mi spune că e greșit pentru că-ți aparțin. Timpul pe care-l petrecem împreună e limitat. După ce terminăm aici, eu plec. Nu va mai trebui să te gândești la mine, și nici nu va mai trebui să porți această... această *cruciadă* la care nu vrei să renunți. Ce este, te-ai plictisit de viața ta?

Pieptul mi se zbate și încep din nou să mă plimb în sus și-n jos.

— Pentru că sunt sigură că există alte o mie de chestii care te-ar putea interesa în afară de mine. Mai ales că nu vreau să-ți bați capul cu asta!

— Ai dreptate. Pot fi într-un milion de alte locuri, făcând un milion de alte lucruri. Dar eu sunt aici.

Chestia asta are un efect primejdios asupra bieteii mele inimi proaste și pline de speranță.

— Pentru că te fascinez? Pentru că sunt cățelușul tău care stă când îi spui să stea?

— Prima parte e adevărată. Mă fascinezi. Referitor la a doua... stai pentru că așa vrei tu. Mă-ndoiesc că te pot obliga să faci ceea ce nu vrei să faci, scânteiușo.

Sar la loc în pat și mă uit fix la cutiuța neagră.

— Ți-am spus ce voiai să știi. Am cuvântul tău c-o s-o lași baltă?

— Mă mai gândesc. Scoate-ți prosopul!

— Eu... *poftim?* De unde știi... *mă poți vedea?*

Îmi arunc privirea prin încăpere.

— Da.

Mă ridic brusc în genunchi.

— Ai spus că nu sunt camere de filmat aici, mă răstesc eu.

— Nu erau până când nu m-ai confundat cu cineva care vrea să-ți facă rău fizic.

Mintea mea încearcă să pătrundă spusele lui.

— Dar n-am ieșit din mansardă de noaptea trecută. Cum ai introdus o cameră aici?

— Obişnuiește-te cu ideea că sunt foarte inventiv, Lucky, și scoate-ți prosopul.

Clatin din cap, privind în continuare în jurul meu. Nu găsesc camera și mă uit urât spre gadget.

— Unde e?

— De ce vrei să știi?

— Pentru că vreau s-o găsesc și s-o distrug dracului.

— De ce?

— Vorbești serios când mă-ntrebi asta?

— Ești încă tulburată, observă el cu răceală.

Pufnesc zgomotos, pentru că nu-mi vine să cred.

— Când am ieșit de la duș nu eram tulburată.

Nu spune nimic. Vreme de un minut întreg. Exasperată, privesc din nou în jurul meu.

— Ce, nu-ți place să auzi că tu ești cauza tulburării mele?

— Nu. Regret că nu sunt acolo ca să... să mă ocup de asta.

Scurta ezitare din vorbele lui mă convinge că nu vrea să mă aline într-un fel normal și liniștitor. Gândul la cum m-ar putea alina îmi face inima să se oprească-n loc pentru câteva clipe. Nu e suficient să mă facă să uit de situațiile aiurite pe care mi le vâra pe gât chiar acum.

— Q...

— Scoate-ți prosopul, Lucky. Prefer să nu te rog încă o dată.

— Iar eu prefer să-mi dai cuvântul tău că n-o să faci nimic în privința lui Clay.

— Ai cuvântul meu.

Expir ușurată.

— Mulțumesc.

— Cu plăcere.

Rămân așezată și mă holbez la gadget alte zece secunde. Apoi ridic lent brațele și las prosopul să-mi cadă în poală. Îl aud gâfâind.

— La naiba, ai cele mai frumoase țâțe, scânteiuțo. Le-aș putea fute toată ziua, știi asta?

Respir precipitat. Îmi înfig degetele în păr doar ca să fac ceva cu mâinile.

— Ai avea nevoie de câteva pastile de Viagra pentru asta, glumesc.

Face o scurtă pauză.

— Hmm, nu e o idee proastă.

Încremenesc.

— Poftim? Tu iei Viagra?

— În mod normal, nu. Dar cu tine aș lua, ca să scurtez perioadele dintre futaiuri. Gândul că ți-aș putea-o trage la nesfârșit, că te-aș putea face să-ți dai drumul toată ziua și toată noaptea mă năucește.

Încerc să-mi controlez respirația, dar imaginea pe care o proiectează își bate joc de capacitatea mea de gândire. La naiba, își bate joc de tot. Îmi dau seama că sfârcurile mi-au devenit tari și dureroase și că păsărica mea fără păr e din ce în ce mai udă. Gura mi se usucă,

apoi se umple de salivă, în timp ce gândurile indecente îmi invadează mintea.

— Chestia asta te excită, Lucky?

Răspunsul meu e un geamăt scurt și sfâșietor.

— Vrei să se întâmple așa, scânteiuț?

Aș vrea să spun nu. Dar mor să spun da. Pe de o parte, sunt sigură că n-aș supraviețui acestei experiențe. Pe de alta, de-abia aștept să începă. Clatin din cap vreo două secunde, apoi aprob. El izbucnește în râs.

— Nu știi cum să iau asta. Mai studiem problema peste un minut. Scapă de prosop și întinde-te pe spate, iubito.

Nici nu-mi trece prin cap să-l refuz. Asta îmi doresc și eu. Mă întind pe spate și-mi desfac picioarele așa cum m-a învățat el.

Îl aud șuierând admirativ. Am senzația că aparatul de filmat e ori deasupra mea, ori direct în fața mea. Dar tavanul mansardei e prea înalt, cu grinzi groase unde poate ascunde o cameră de filmat. Așa că încetez s-o mai caut cu privirea.

— Știi cât de mult voiam să te fut din nou înainte să plec?

Am sânii grei. Îi cuprind și-i strâng. El scoate un geamăt.

— Și de ce n-ai făcut-o? Trupul tău, păsărica ta, corect? Îl tachinez eu.

— Dormeai ca un înger. Împotriva logicii, am decis să te las în pace.

— De ce împotriva logicii?

— Pentru că acum îmi doresc dureros de tare păsărica aia strâmtă. Atinge-o, Lucky. Desfă picioarele mai larg și arată-mi ce pierd.

O mână-mi alunecă în jos înspre vagin. Spatele mi se arcuieste și mă cuprinde o senzație dementială.

— Ești atât de frumoasă, mormăie el, grav și răgușit. Mângâie-ți clitorisul pentru mine. Vreau să văd cum îți dai drumul.

Mă ating jos. Faptul că el mă privește nu mă mai deranjează. Mă las învăluită de suspinele sale răgușite și de gemetele groase, le folosesc ca să mă excit până când sunt aproape de orgasm. Scot un țipăt

și-mi dau drumul. Aud respirația sacadată a lui Q. O letargie sublimă mă copleșește și simt cum vreau să-i cedez.

— Lucky.

Îi răspund cu un mormăit.

— Mai avem ceva de discutat.

Închid ochii.

— Ce anume? mă bâlbâi eu.

— Problema *prietenului* tău?

Mă trezesc instantaneu.

— Ăăă... da?

Îi aud glasul ca prin vis. E ofțicat? Indiferent?

— Ești de acord să-l primesc în vizită?

— Depinde.

— De ce anume?

— Îți place de el?

Mă încrunt.

— Ce-ți pasă?

— Îmi pasă dacă intenționezi să ți-o tragi cu el.

— Dacă-ți place de cineva înseamnă automat că ți-o și tragi?

— Nu așa cred femeile?

— Dar brăbații ce cred? Tu ce crezi?

— Mie îmi place să te fut. Mult. Suficient cât să mă-ntreb dacă ai de gând să-ți oferi trupul acestui prieten care vine în vizită.

— Nu, n-am de gând să mi-o trag cu el.

— În seara asta sau niciodată?

Ridic din umeri. Tonul lui sugerează că nu e ofțicat. Dar e ceva acolo. Q își bate joc din nou de mintea mea.

— Nu cât timp sunt a ta.

— Deci îți place de el?

— Nu știu ce simt pentru el. El e... E complicat.

— În ce sens e complicat?

— Uau, ești plin de întrebări. Ești plictisit, Q?

— Vrei să-i dau unui tip permisiunea de a-și băga nasul în ce-mi aparține. Ar putea fi un escroc, nu-i așa? Dă-mi răspunsuri mulțumitoare și o să mă gândesc la asta.

Mă încrunt și mai tare și mă simt din ce în ce mai confuză.

— Mă gândeam la același lucru în privința ta.

— La ce anume?

— La partea cu jocurile minții.

— Prietenul tău și cu mine avem asta în comun? Întreabă el.

Izbucnesc șocată în râs.

— Văd că nu negi.

— Te-ai dovedit potrivită pentru asta, când a venit vorba de jocurile minții.

— Dacă te văd așa cum ești nu înseamnă că-mi și place, Q.

— Atunci de ce zâmbești?

Îmi șterg zâmbetul de pe față și mă uit în jurul meu, prin încăpere.

— Unde e camera de filmat?

— Camerele, la plural. În tăblia patului și-n veioza cu picior.

— O să le zdrobesc. Știi asta, nu-i așa?

— Da.

Ridic din sprânceană.

— Și n-o să te superi pe mine?

— Trebuiau oricum să fie temporare. Am pus la punct un sistem mai eficient de protecție.

Mă ridic în capul oaselor.

— Ce fel de sistem de protecție?

Ultimul lucru de care am nevoie ar fi și mai mulți oameni care să-și bage nasul în treburile mele.

— Nimic care să-ți compromită intimitatea. Sau să te expună.

Mă simt mai liniștită, dar nu de tot.

— Q...

— Nu vei păți nimic rău, Lucky. Nu cât timp ești cu mine.

Ceva din declarația lui mă deranjează. Rău. Îmi face inima să se strângă și stomacul să mi se întoarcă pe dos. Înainte să-i dau o replică inspirată, el spune:

— Ai permisiunea mea să-ți vezi prietenul.

Ăăă... *bine*. Sunt cam ofticată că nu e gelos. Mă așteptam să-mi opună mai multă rezistență, mai ales cu edictul *trupul meu, păsărica mea*, pe care-i place să mi-l tot trântască.

— Bine. Mulțumesc.

— Cu plăcere. Dar... Lucky!

— Mmmda...

— Asigură-te că te odihnești bine. La miezul nopții vii la mine. Urmează Noaptea cu Viagra.

Bobina de film

Lucky

După ce Q închide, încep să caut camerele de filmat. Îmi dau seama că nu mă deranjează atât de mult prezența lor, ci principiul în sine. Ambele sunt wireless și conectate prin bluetooth. Nu există niciun buton pe echipamentul acesta high-tech, așa că le arunc într-un sertar și-l închid trântindu-l.

Apoi mă duc înapoi în pat și-mi trag așternuturile peste cap. Dorm două ceasuri și mă trezesc înviorată.

Lenevesc în pat și mă gânesc la discuția cu Q. Omul se pricepe la vorbe. Și are o voință formidabilă, de fier. E puțin spus că n-am întâlnit pe nimeni ca el.

Dacă aş spune că sentimentele pe care le am față de el sunt un pic mai tulburi decât cele dintre o târfă și clientul ei? Și asta ar fi prea puțin. Singura persoană care a avut vreodată grijă de mine a fost mama. Și asta pe vremea când încă nu își îneca amarul în alcool ieftin ca să scape de influența crudă a lui Clayton în viața ei. Dar nu a fost totul așa de rău. Cele nouă luni în care a stat trează în timp ce era gravidă cu Petra au fost cele mai fericite din viața mea.

Încă nu știu cum a reușit să-și ascundă sarcina de Clayton, dar cred că a fost o combinație între a se îngrișa intenționat pentru ca el să se țină departe de ea și boala autentică a mamei ei, urmată de moartea acesteia, bunica pe care n-am cunoscut-o niciodată. Acest lucru a însemnat prima mea călătorie în afara statului, în Nevada.

Petra s-a născut în timp ce eram acolo, cu o lună mai devreme. Mama cred că plănuise totul dinainte, pentru că imediat după ce și-a văzut bebelușul ne-am suit înapoi în autobuzul spre Getty Falls, mai puțin bebelușul.

Neliniștea ei dezlănțuită și lacrimile din ochi când m-a pus să jur că nu voi spune nimic nimănui m-au făcut să-mi iau promisiunea în serios. Eu mi-am ținut partea de învoială. Dar mama, fără ca eu să știu, a păstrat o poză de-a Petrei din ziua în care s-a născut, alături de brățara de la spital a fetei. Lucruri care au căzut în cele din urmă în mâna lui Clayton.

Și acum uite unde am ajuns...

Tresar când îmi sună mobilul. Îl iau de pe masă și mă uit la ecran. Quinn. Responsabilul cu vrăjeala minții.

— Bună.

— Trebuia să mă suni. Devreme.

Iau telefonul de la ureche și mă uit la ceas — 2:10 după-amiaza.

— Mmm...

Mă masturbam în fața camerei de luat vederi în fața iubitului meu fără chip.

— Dormeam.

— Cina.

Porunca e scurtă și tăioasă.

— Da, răspund eu pur și simplu.

El expiră.

— Vin să te iau la șapte.

Deschid gura ca să-i sugerez să luăm cina aici. Nu pot ieși. *N-ar trebui să ies.* Dar vocea lui Q îmi răsună în cap. *Îmi aparții. Am pus la punct un sistem mai bun de protecție.*

Nu știu de ce, dar am încredere în protecția lui. El și cu mine n-am terminat-o. Și-l cred când spune că n-o să permită să mi se întâmple nimic rău cât timp îi aparțin. Poate că sunt de-o prostie legendară, dar lipesc telefonul de ureche și spun:

— Da.

— Dă-mi adresa.

După o scurtă ezitare, i-o dictez.

— Bine, spune Quinn, apoi închide.

Las telefonul pe pat și-mi acopăr fața cu mâinile.

Am senzația că am aterizat direct în Zona Crepusculară. Mă calmez și încerc să judec rațional.

Înainte de a-mi da demisia de la Blackwood Tower, circulam cu transportul în comun și mă expuneam zilnic camerelor de supraveghere de pe stradă, pe care Clay le putea depista. Deghizarea mea era bună, dar el are ajutorul unei secții întregi de poliție în spate.

Quinn mă ia și mergem că cinăm la un restaurant.

Chestia asta e mai sigură?

Zâmbesc cinic în mintea mea. Îmi pun mâinile pe față, apoi iau telefonul și sun. Fionnella răspunde la primul apel.

— Eu... ăăă, am decis să ies totuși. La cină, diseară. Cu amicul meu.

— Bravo! Dacă te-ntorci până la unsprezece ca să te pregătești, e-n regulă. O să-i transmit stilistei să vină mai devreme ca să te ajute. Economisim timp.

— Bine.

Ezit o secundă.

— Ăăă... Q a spus ceva despre protecție?

Nu șovăie și nici nu pune întrebări. A trecut peste micul nostru conflict de azi-dimineață. O iubesc pentru asta.

— Dă-mi un mesaj cu locul în care te duci înainte să pleci de la mansardă. O să mă ocup.

— Fionnella?

— Da?

— Mulțumesc.

Expiră ușor.

— Cu plăcere.

Îmi petrec restul după-amiezii lenevind. Mă uit la televizor, ascult muzică. Și încerc să nu fiu prea emoționată în legătură cu prima mea întâlnire cu un bărbat.

Pe la șase, când vine stilista, am făcut deja duș. Ea verifică rochia fumurie cu bretele care se-nchid la ceafă și cu spatele gol, pantofii negri Manolo Blahnik pe care i-am pregătit și-mi aplică machiajul asortat. Când își termină treaba, ochii mei verzi par imenși și misterioși, iar părul îmi este uscat și coafat în onduleuri ce mi se revarsă pe spate.

Faptul că arăt bine îmi dă încredere și mă liniștește în timp ce-l aștept pe Quinn, cu poșeta drăgălașă în mână.

Soneria sistemului de securitate se aude cinci minute mai târziu.

Lacunele mele din eticheta referitoare la întâlniri romantice își fac simțite prezența. Trebuie să cobor? Trebuie să vină el sus? Apăs pe butonul interfonului ca să deschid ușa și-l văd intrând.

Îmi iau jacheta de piele cu guler de blană și deschid ușa de la intrare.

Quinn intră pe hol, mă vede și se oprește în loc. Până în acest moment nu mi-am dat seama cât de mult mi-a lipsit. E îmbrăcat într-un costum negru făcut la comandă și are cămașa descheiată la gât. Părul negru îi lucește în lumina de pe coridor, iar umerii lui lați îmi atrag privirea. Când acei ochi albaștri-argintii aproape neome-nești îi întâlnesc pe ai mei, mă încordez.

— Elly.

Vocea lui aspră mă pune pe foc.

— Bună!

Mă fixează o veșnicie, mă soarbe din priviri. Apoi, stând încă pe hol, la câțiva metri distanță de mine, îmi întinde mâna. Nu știu de ce, dar mi-e teamă să trec pragul.

— Nu vrei să intri?

— Nu.

— De ce?

— Pentru că arăți așa.

Privirea lui mă devorează din cap până-n picioare. Apoi îmi face semn cu mâna.

— Trebuie să plecăm, Elly. Acum.

Dau din cap, îmi amintesc să introduc codul alarmei și închid ușa în urma mea. Încă stă cu mâna întinsă. Îl iau de mână când ajung lângă el. Inspiră tăios, iar eu suspin aproape neauzit. A-l atinge e echivalent cu a atinge curentul electric. Nu există o descriere mai potrivită. O simte și el și mă privește fix, un minut întreg.

— De ce? E ceva nasol la felul în care arăt? întreb eu ca să alung tăcerea.

— Dacă e ceva... La naiba... Arăți..., spune el, dar se oprește.

Apoi se răsucesce și pornim împreună pe coridor. Izbucnesc într-un râs nervos.

— Ai de gând să termini fraza?

Se uită la mine când ieșim din clădire.

— Nu știu ce faci de când nu te-am mai văzut, dar îți priește. Știam deja că ești frumoasă. Acum ești... perfectă.

Mă înroșesc în obraji. El observă și zâmbește subtil.

— Dacă roșești doar pentru atât, atunci mă bucur că nu ți-am spus ce gândesc cu adevărat.

— Pune-mă la încercare, dau eu o replică îndrăzneță, care nu știu de unde mi-a venit.

Nu vreau să mă pună la încercare. Chiar nu vreau. Timpul mi-a jucat feste și a mărginit imensitatea prezenței dominatoare a lui Quinn în mintea mea. Revăzându-l, mi-am amintit că am de-a face cu un bărbat a cărui putere și glorie îi transpiră prin toți porii.

Mâna lui mi-o cuprinde aproape dureros pe a mea. Ajungem după colț, acolo unde o mașină sport joasă e parcată pe stradă. Se întinde după mânerul portierei din dreapta, dar se oprește în ultima secundă și se întoarce spre mine, încă ținându-mă de mână.

Mă privește din nou lung, înainte ca mâna lui liberă să-mi atingă chipul. Își trece un deget peste obrazul meu.

— Sunt tentat, Elly. Foarte tentat să te pun la încercare. Dar poate mai târziu.

Deschide portiera, iar eu mă strecor pe scaunul de piele fină. Cu inima la gât, îl văd cum se așază cu mișcări încete și sexy la volan.

Nu se uită la mine, pornește motorul și demarează. Conversația noastră de noaptea trecută mi se tot derulează în minte și înghit în sec. Nu vreau să mă vrăjească din nou și să-l întreb cum se simte. Dar tăcerea mă mănâncă de vie. Văd cum bate din deget în volan și ceva îmi mobilizează gândurile. Îmi amintesc că trebuie să-i scriu Fionnellei.

— Unde mă duci?

Mă săgetează cu privirea.

— De ce, regreti deja că ai acceptat să ne vedem?

— Să ne vedem? Credeam că ne întâlnim ca să vorbim.

— Și nu vorbim? Nu spunem deja lucrurile care trebuie spuse?

— Nu știu, Quinn. Nu mă pricep atât de bine ca tine la vorbirea asta criptică.

— Tu mă înțelegi, Elly. Mai mult decât vrei să recunoști.

Mă strâmb.

— Putem să ne prefacem că nu te înțeleg și să vorbim ca oamenii? Și vreau să-mi spui unde mă duci.

Trece cu viteză pe sub felinarele cu lumina lor de chihlimbar, apoi îmi spune adresa. Rețin o parte din ea și-i trimit repede Fionnellei adresa: Gramercy Park. Ea îmi răspunde câteva clipe mai târziu: „Am priceput.“

— Reîmprospătează-mi memoria! A vorbi normal înseamnă să ne întrebăm reciproc despre trecut, să încercăm cu disperare să aflăm ce avem în comun. Chiar vrei să pierdem vremea făcând asta?

— Da. Am nevoie de un strop de... normalitate.

Când vorbele acestea îmi scapă de pe buze, îmi dau seama cât sunt ele de adevărate. În ultimele câteva săptămâni, viața mea a fost o combinație de fugă din cauza fricii, urmată de niște momente uluitoare, supraréaliste. Chiar și Miguel și Sully par acum niște halucinații, niște vise.

— Bine. Tu, prima. Spune-mi numele tău!

Rahat! Eu m-am băgat în asta. Mă gândesc câteva secunde să mint, apoi izbucnesc:

— Gilbert.

Se uită la mine, apoi sclipirea din ochii lui îmi dă fiori.

— Elly Gilbert.

— Elyse. Prenumele meu e Elyse.

Cu ochii la drum, întinde ușor mâna dreaptă și o ia pe a mea. O duce ușor la gură și o sărută.

— Elyse Gilbert.

Îmi rostește numele cu un glas sexy și răgușit.

— Mă bucur să te cunosc.

Mă înfior din cauza tonului enigmatic pe care îmi vorbește. În jurul nostru, civilizația pulsează în inima celui mai viu oraș din lume. În mașina puternică, sunt prizoniera unei lumi sălbatice și primitive. Și nu știu cum să scap.

— E rândul tău. Știi ce e la suprafață, deci nu-mi spune chestiile alea.

— Ești sigură că ești pregătită să intri în profunzimi? Întreabă el, cu ochii tot la drum și cu mâna mea la câțiva centimetri de buzele lui.

Îmi dreg glasul.

— Poate e mai bine dacă-ți pun eu întrebări?

Un tic îi face tâmpla să zvâcnească, dar dă din cap.

— Pune-mi!

— Unde ai crescut?

— Peste tot. Verile în sud, iernile în străinătate. Dar mai ales la New York.

— Aici te-ai născut?

— Nu. M-am născut în casa părintească a mamei, pe insula Kiawah.

Fac o față uimită.

— Nu știu unde e asta. Nu sunt tare la geografie. Dar pare ceva exotic.

Îmi pune mâna pe coapsa lui și-și ține palma peste ea.

— Sună mai exotic decât e în realitate.

— Tu ai... ? mă opresc și izbucnesc în râs. Știi că nici măcar nu știu câți ani ai?

Mă privește tăios.

— Are vreo importanță?

Ridic din umeri.

— Nu chiar. Îți pot ghici vârsta cu aproximație, dar eram pe punctul să te-ntreb despre părinții tăi și mi-am dat seama că nici măcar nu știu câți ani ai. Nu că aş presupune în mod automat că părinții tău sunt...

Tac brusc când îi zăresc expresia înghețată. Sub palma mea, coapsa i se încordează. Am atins o coardă foarte sensibilă.

— Îmi pare rău, putem sări peste istoria familiei, dacă preferi așa.

Nu spune nimic câteva minute. Îmi dau seama că se gândește intens la trecut.

— Mama a murit când aveam 15 ani.

Răspunsul lui e complet golit de orice emoție.

— Tata..., spune el, privindu-mă. Nu știi cine e tata?

Clatin din cap.

Oprește mașina în fața unei clădiri din Gramercy Park. Ușile duble negru cu auriu păzesc restaurantul, iar pe indicatorul negru gravat cu auriu scrie *Juniere's*. Un valet vine în fugă spre mașină, dar Quinn e în continuare concentrat la mine.

— Tatăl meu e Maxwell Blackwood.

Îl privesc fără nicio expresie.

— Îmi pare rău, habar n-am cine e, deși cred că i-am văzut poza într-o revistă, în prima zi în care te-am servit.

O altă sclipire îi apare în ochi, dar nu pentru mult timp.

— Maxwell Blackwood este guvernatorul statului New York.

Casc ochii și gura. Încerc să-mi revin repede, înainte de a mă face complet de râs.

— Vai! Uau! Cred că ești mândru de asta.

În clipa în care rostesc aceste vorbe, îmi doresc să le pot lua înapoi. Instinctul îmi spune că *nu*, nu e deloc mândru. Ba chiar dimpotrivă.

— Sau nu?

Mă strânge de mână, apoi îmi dă drumul. Valetul îmi deschide portiera. Mă alătur lui Quinn în fața restaurantului. Îi dă valetului cheia și își strecoară mâna în jurul taliei mele.

Intrăm în restaurantul cu mai multe etaje și suntem conduși la etaj de un șef de sală elegant îmbrăcat, care i se adresează lui Quinn pe nume și îi spune cât e de onorat să-l viziteze din nou, după atâta vreme. Quinn dă scurt din cap, ca să pună capăt dialogului.

Tavanele acoperite cu oglinzi fumurii și decorul cu marmură cenușie sugerează ceva de clasă și exclusivitate. La primul etaj sunt vreo zece mese. Suntem conduși la masa din mijloc, ceea ce înseamnă că trecem pe lângă celelalte mese, ai căror ocupanți îl cunosc, în mod evident, pe Quinn Blackwood. Ca atare, el salută politicos din cap și zâmbește, iar eu sunt privită în genul: *cine dracului mai e și asta?* Aproape că mă împiedic. Mâna lui Quinn mă strânge și mai tare de talie.

Când ajungem la masă, mă ajută să-mi scot jacheta, pe care i-o dă unui chelner, apoi îmi trage scaunul și se apleacă ușor în spatele meu.

— Nu mai fi atât de uluită și de superb de rătăcită! Îmi declanșează purtarea de psihopat.

Întregul trup îmi e străbătut de un fior. Mă așez pe scaun. Când ia și el loc, mă uit la el și mă strâmb.

— Scuze, eu...

— Te rog, nu spune că nu te poți abține!

Aranjează paharele de vin și apă la mică distanță de tacâmuri.

— E și mai rău.

Strâng din buze, conștientă că vorbele lui sunt o completare a gândurilor sale. Și în mintea lui se întâmplă ceva. Ceva atât de misterios și de profund, încât mi-e teamă să-l privesc prea mult fix în față.

Mă joc cu paharul pentru apă și dau din cap când somelierul sosește cu o sticlă de vin la rece. Am senzația că am nevoie de băutura aceasta rară ca să supraviețuiesc acestei seri.

— Nu mi-ai spus câți ani.

Ia o gură mare de vin și mă privește fix. Inelul negru care-i înconjoară irisul pare că înghite albastrul.

— Destui. Poate că sunt prea bătrân.

— Ce vrea să-nsemne asta?

Ridică din umeri, iar eu pun paharul jos.

— Îmi pare rău dacă am atins un subiect sensibil. Trebuia să mă oprești dacă nu voiai să te întreb.

— Ai căutat să vezi ce e dincolo de suprafață. Nu da vina pe mine dacă nu-ți place ce vezi!

— Așa se desfășoară o întâlnire în mod normal?

— Asta nu e o întâlnire normală.

Nu știu de ce, dar insist.

— Spune-mi cum se derulează celelalte întâlniri ale tale, ca să știu și eu.

— Un futai la aperitiv, un futai la felul principal și un futai la desert, murmură el, suficient de tare cât să-l aud eu, dar nu și ceilalți.

Mă străbate un val de căldură.

— Deci eu sunt excepția de la regulă?

— Niciuna nu mi-a intrat în minte. *Niciodată*, spune el pe un ton egal și lugubru.

Sunt mai mult decât alarmată.

— Quinn...

— Vreau să fiu politicos. De dragul tău. Nu mă-ntreba de ce. Așa că spune-mi ceva care să nu mă facă să mă gândesc la toate lucrurile fantastice și teribile pe care vreau să le fac cu trupul tău, Elyse. Spune-mi chiar acum.

— Ce anume vrei să știi?

— O să te-ntorci să lucrezi pentru mine, la Blackwood?

Respirația mi se precipită.

— Vrei să mă-ntorc?

— Nu.

— Nu crezi că mă pricep la munca mea?

— Te pricepeai de minune. Dar am planuri mai mari cu tine. Mai importante decât să-mi servești mâncarea.

— Ai planuri cu mine?

Privirea lui coboară de la ochii mei la buze.

— Te doresc, Elyse. Timpul meu e limitat, dar vreau să te mai văd.

— Mmm... nu știu dacă va mai fi posibil.

Maxilarele i se încordează o secundă. Apoi se-ncruntă și scutură din cap.

— Ce vrei în schimb? Spune ce vrei!

Pentru a doua oară într-o jumătate de oră, sunt șocată. Oamenii de genul lui Quinn Blackwood nu le pun asemenea întrebări celor ca mine. Mă gândesc la toate lucrurile pe care le-am făcut în viața mea înainte de cele cinci săptămâni care au trecut și de-atunci încoace. Nu suntem compatibili în niciun sistem de referință.

— Nu mă vrei, îi zic.

Cuvintele mă dor.

— Astea sunt cuvinte inutile.

Deschid gura, ca să spun... nu știu ce anume. Chelnerul se apropie cu meniurile. Mâncarea e *French fusion*. Meniul e în franceză. N-am nici cea mai vagă idee la ce trebuie să mă uit. Ridic privirea, uitându-mă în ochii lui Quinn.

— Doamna o să ia risotto cu ierburi aromatice și trufe ca aperitiv, apoi miel cu cartofi. Și eu la fel.

Îi dau meniul chelnerului zâmbindu-i. Când acesta pleacă, mă uit urât la Quinn.

— Mulțumesc.

El dă din cap.

— Ce ziceai?

— Nu sunt din New York. Poate că ți-ai dat seama deja de asta. Am ajuns aici pentru că... n-am avut încotro. Asta înseamnă că nu pot să-ncep nimic alături de tine.

— Ai început deja.

Adevărul mă face să mă simt un pic stânjenită.

— Poate. Dar nu are cum să dureze.

— Dă-mi o perioadă de timp în care să mă-ncadrez.

— Poftim?

— Amândoi suntem presați de timp. Vreau să știu cât timp îmi dai. Mă încrunt.

— Pleci undeva?

Își lasă privirea în jos.

— Ceva de genul ăsta.

— Ah! Ăăă... poate câteva săptămâni?

Regretul care mă copleșește când rostesc aceste cuvinte mă dă pe spate.

El se apleacă în față, o adevărată forță a naturii.

— Deci lucrurile asupra cărora am fost inițial de acord? Nu mai sunt valabile?

Ochii lui spectaculoși îmi devorează chipul.

— Asta-i tot ce am, zic.

Se lasă ușor pe spate.

— Mă mulțumesc cu atât.

Tremur pe scaun, întrebându-mă în ce m-am băgat. Apoi îmi amintesc de Q.

— S-ar putea să nu fiu disponibilă tot timpul.

— Nici eu.

Mă uit fix la el, plină de întrebări. Întrebări pe care nu le pot pune pentru că nu vreau să răspund la întrebările lui. Ne sosește mâncarea. Mâncăm mult timp în tăcere, proiectând emoțiile furtunoase asupra mâncării. După ce ni se iau farfuriile, îl privesc fix. În ochii lui se zvârcolește infernul.

— De ce mă vrei, Quinn? izbucnesc eu, repetând întrebarea care mă roade.

Nimic din povestea asta nu are sens. Deloc. Dacă stai să te gândești, nimic nu e logic. Își întinde palma pe masă. Apoi începe să bată din deget.

— Poate că-mi doresc un pic de... relaxare.

Ceva din mine se rupe. Pentru că înțeleg. Mă întind și-mi pun mâna peste a lui. Degetul lui se oprește.

— Bine. O să fiu relaxarea ta. E-n regulă, Quinn.

— Nu știi în ce te bagi.

Oftez.

— Hotărăște-te. Vrei să rămân sau nu?

Expiră zgomotos. Pentru un moment, pare... pierdut.

— Vreau.

Privește în jos la mâinile noastre. Apoi ridică ochii.

— Ai terminat de mâncat? Vrei desert?

— Da. Nu.

Își trage mâna de sub a mea, își scoate portofelul și aruncă pe masă câteva bancnote de o sută de dolari.

— Hai să plecăm de-aici!

Ajunși afară, mă întorc spre el.

— Unde mergem?

— Te duc înapoi.

Mă simt dezamăgită. Vreau să-mi petrec mai mult timp cu el. Vreau să încep să fiu relaxarea lui. Acum, imediat.

Dar mă așteaptă Q. Și, ca o târfuliță ce sunt, am nevoie de ce-mi oferă și el. Așa că dau din cap și urc în mașina lui Quinn.

E zece fără un sfert când ajungem înapoi la mansardă. Quinn mă conduce la ușă, ținându-mă ușor de mână. Tastesz codul de securitate, iar el intră cu mine. Străbatem coridorul în tăcere, iar el așteaptă până când deschid ușa de la intrare. Mă întorc spre el.

Brusc, își înfige degetele în părul meu. Mă lipește de perete. Am o clipă la dispoziție să inspir, apoi gura lui hotărâtă și delicioasă e peste buzele mele. Îmi desface dur buzele cu limba, apoi mă invadează. O, Doamne! Quinn Blackwood are un gust uluitor. Gem profund, pentru că fantezia mea devine realitate. Mă sărută așa cum mă devora mai devreme din priviri: cu intenții aproape demonice, egoiste. Îmi linge interiorul gurii, apoi îmi mușcă buza de jos,

dezmiardând-o după aceea cu limba. Poșeta-plic îmi cade pe podea, la fel și jacheta. Măinile mele grăbite îi caută trupul musculos și sexy. Aterizează undeva pe pieptul lui, de care mă agăț cu putere. Când încep să gâfâi din ce în ce mai tare, se retrage, se uită fix la mine și-mi vâra încet degetul mare în gură. Nu știu dacă trebuie să i-l mușc sau să i-l sug. Așa că le fac pe amândouă.

Respiră șuierând. După un minut, își retrage degetul. Apoi începe din nou să mă sărute. Îmi bag degetele în părul lui. Îl trag de plete, în timp ce simt cum chiloții mi se udă cu nerușinare. Măinile i se mișcă violent peste trupul meu, căutând, strângându-mă, iar gura nu i se desprinde de a mea. Ca și cum e înfometat și n-o să-mi dea drumul până nu se va sătura.

Simt nevoia disperată să respir și, când îmi dă drumul, inspir de câteva ori cu poftă. Își lipește fruntea de a mea, își leagănă soldurile lipite de ale mele. Mă lupt cât pot să nu salivez ca o adolescentă hormonală când îi simt penisul imens. Dar nici eu nu-mi pot opri soldurile din legănat. Scoate un geamăt.

— Doamne, vreau să ți-o trag până te distrug. S-ar putea să nu fiu în stare să te repar la loc, dar vreau s-o fac oricum.

Ridic privirea și el mă anihilează imediat cu ochii lui demonici, de un albastru-argintiu.

— Nu pot, îi răsufli eu printre buze.

El mă sărută, dar nu protestează. Nu pot să fac sex cu el cât timp mi-o trag cu Q. Chiar dacă acesta nu s-ar prinde, nu e corect. Dar tentația e mare. *Doamne, cât sunt de tentată!* Pentru că dacă regulează măcar pe jumătate la fel de bine cum sărută, o să fie senzațional. Îmi ling buzele și încerc să mă dau înapoi. Mă strânge și mai tare și mormăie gemând.

— Nu încă.

— Quinn...

— Nu pleca încă, Elyse. Încă un minut.

Rugămintea lui categorică mă face să mă lipesc din nou de perete.

— Bine.

De data asta, sărutările lui sunt mai blânde. De parcă-și hrănește sufletul ostenit, nu demonii care-l stăpânesc. Stăm așa mult timp, el sorbindu-mi și dezmiertându-mi gura.

În cele din urmă se desprinde de mine, înjurând furios. Îmi aruncă o privire în care se citesc o mie de emoții înspăimântătoare.

Apoi se îndepărtează fără să se uite nici măcar o dată înapoi.

Scena 3 — Nopti cu Viagra

Partea a doua

— Ea e pe drum.

— Cât durează?

— Depinde de trafic, vreo jumătate de oră.

— Ești supărată pe mine.

Fionnella oftează.

— Nu știu cum sunt. Dar vreau să știu de-a ce mama naibii te joci. Voia să rămână la mansardă. Era perfect. De ce ai scos-o în oraș? Și de ce la *Juniere*ș, pentru numele lui Dumnezeu? Maxwell și Delilah puteau fi acolo.

— Nu erau.

— I-ai fi observat măcar?

Scrâșnesc din dinți.

— Da.

— Quinn, am ajuns prea departe ca să apeși pe butonul de autodistrugere tocmai acum.

Strâng telefonul și mai tare.

— Am nevoie de ea, Nella.

— Dar ea? S-o plătești pentru o slujbă pe care a acceptat-o conștientă e una. Asta... ce faci cu ea pe lângă... nu te pot convinge să renunți, știu. Dar bagajul ei e la fel de greu ca al tău. Gândește-te puțin înainte să vă duceți amândoi naibii.

— E prea târziu.

Ea oftează din nou.

— Cum de știam că asta o să spui?

— Pentru că întotdeauna a fost prea târziu.

— Quinn...

Ea se oprește și expiră.

— N-o mai duce niciodată la *Juniere*'s.

Îmi iau privirea de la Fifth Avenue și mă sprijin cu spatele de sticla rece. Nu voiam s-o duc pe Elyse la restaurantul favorit al mamei sau s-o așez la masa preferată a acesteia. Nu știu cum s-a întâmplat chestia asta.

— Bine.

— Bine, spune și ea.

— Care e treaba cu Clay?

— Mă ocup. Ar trebui să am ceva pentru tine până sâmbătă.

În mod normal, Fionnella se mișcă mai repede, dar știu ce zi e mâine.

— Vrei să-ți țin companie mâine? mă ofer eu.

— Nu. Dar îți mulțumesc.

Vocea ei e înnegurată și rece, plină de durere îndelung reprimată.

— Știi că prefer să mă duc acolo singură, spune ea tăios.

Drumul spre Maine. Spre mormântul lui Michael, fiul ei. Mâine e comemorarea morții sale.

Michael Smith era de vârsta mea când Adriana Nathanson și-a pus ghearele pe el. Un fost pușcaș marin, suferind de sindrom de stres posttraumatic. Buna doamnă doctor și-a bătut joc de mințile lui și i-a tras-o cu fiecare ocazie care i s-a ivit.

Am cunoscut-o pe Fionnella Smith în ultima zi de viață a fiului său. L-a însoțit la cabinetul doctorului Nathanson pentru că era îngrijorată din cauza tratamentului acestuia. O întâlnire întâmplătoare la o țigară. O mărturisire disperată a temerilor ei în privința fiului său. Sfatul meu dur de a-l lua pe Michael și de a fugi. Un e-mail de la ea, o lună mai târziu, în care scria că Michael se sinucisese. Propriile mele mărturisiri despre ce i-au făcut mamei cei care ar fi trebuit s-o iubească.

Aceste evenimente au dus la acest parteneriat improbabil. Poate că sunt eu distrus fără speranțe să-mi revin, dar nu voi strica niciodată relația cu ea.

— Sună-mă când te întorci, spun eu.

— Așa o să fac.

Închide telefonul, iar eu mă întorc și-mi sprijin capul de fereastră. Vreau să-mi golesc mintea, dar vocile nu vor să se oprească. Nici dorința dezlănțuită care mă stăpânește de când am plecat de lângă Elyse. Cina a fost o idee proastă. M-am deschis... în multe direcții. Am spus lucruri... *am simțit* lucruri pe care nu le pot lua înapoi. I-am spus despre insula Kiawah. E suficient să caute repede pe internet ca să-și dea seama că locul unde a dus-o Q și locul unde s-a născut Quinn sunt două proprietăți de pe teritoriul aceluiași stat.

Poate că-mi doresc să facă legătura? Poate că am obosit să-i ofer un personaj fără celălalt. S-o fut fără să-mi arăt chipul.

Și sărutul acela... La naiba, sărutul acela!

Suspin, ridic paharul cu whisky și iau o sorbitură. Penisul mi s-a sculat instantaneu. Dar gândurile mele zboară în continuare la aceste întâmplări. Mâna ei peste mâna mea, la masă. Compasiunea din privirea ei. Zvâcnirea neașteptată a inimii mele carbonizate. Și eliberarea pe care mi-o doresc atât de brusc? Despre ce naiba e vorba aici?

Cum de-mi doresc o amânare tocmai acum, când totul se apropie oricum de sfârșit?

Golesc paharul și-l arunc cât colo, nepăsându-mi unde aterizează. Apăs cu ambele mâini geamul și inspir, căutând un echilibru care nu există. Mă bucur când aud sunând interfonul portarului.

— Oaspetele dumneavoastră a sosit, domnule. S-o trimit sus?

— Da, mormăi eu.

E aici. Dorința mea se ascute, gata să iasă la atac. Mă îndepărtez de fereastră și mă duc în celălalt capăt al livingului unde, pe bar, mă așteaptă masca. Lângă ea e o singură pastilă albastră. Înghit pilula și-mi pun masca. Îmi vâr în gură aparatul care-mi distorsionează vocea și reglez lumina. Camerele de filmat deja funcționează.

Deschid ușa și aștept sosirea liftului. Apartamentul acesta e de departe cel mai scump dintre proprietățile mele din New York.

Este un apartament care aparține firmei Blackwood Estate. După ce întoarcerea în Carolina de Sud a devenit imposibilă, am ales locul acesta.

Liftul ajunge și observ că mi-a urmat instrucțiunile. Vremea e destul de răcoroasă ca să vină aici cu o haină ușoară acoperindu-i trupul. Dar sunt și mai interesat de ce poartă pe dedesubt. Sau ce nu poartă.

— Lucky.

Întoarce brusc capul spre mine, purtând eșarfa pe care am rugat-o să și-o pună la ochi încă din lift.

— Bună, Q, răspunde ea cu glas răgușit.

Fac un pas înainte ca să opresc ușile liftului să se închidă și cochetez cu ideea de a-mi împleti degetele cu ale ei, așa cum am făcut mai devreme, în această seară. Va recunoaște oare atingerea lui Quinn?

O parte din mine își dorește să mă recunoască — partea care i-a mărturisit Fionnellei că are nevoie de Lucky. Partea pe care n-am mai reușit s-o blochez încă de atunci.

Cealaltă parte din mine își dorește ca acest joc să continue la nesfârșit.

O prind de încheietură. Parfumul ei, același de la cină, mă învăluie în timp ce o conduc în apartament.

În momentul în care ușa se închide, mă apropii de ea din spate și-mi strecor mâinile în jurul taliei sale ca să-i deschid haina. Desfac singurul nasture și haina îi alunecă de pe umeri.

E goală — poartă doar ciorapii cu dantelă pe coapse, colierul cu diamante și pantofii cu toc. O prind de umeri și ea tremură.

— Ți-a plăcut plimbarea prin oraș fără să porți nimic pe sub haină, Lucky? îi mormăi eu la ureche.

— Un pic, suspină ea.

— Și când ai vorbit cu portarul la parter? Ai roșit?

Își mușcă buza și nările îi freamătă.

— Posibil.

Mă răsucesc spre ea, cu mișcări brutale, incontroabile. Gura ei. *Doamne Dumnezeu!*, gura ei! Are buzele încă umflate din cauza săruturilor mele dure de acum câteva ore. Îmi trec degetul mare peste buza ei de jos, iar dorința de a experimenta din nou acel sărut îmi face scula să zvâcnească dureros. Îl disprețuiesc în tăcere pe Quinn că are ceea ce eu nu pot avea.

Rahat! Sunt gelos pe mine însumi. Atât de distrus sunt. Faptul că de-abia aștept s-o sărut din nou, dar nu pot, pentru că există riscul să mă recunoască, mă face să-mi doresc să mă reped la ea și s-o dezmiard în același timp. Iisuse! Nu știu ce dracului vreau.

— Vino-ncoace, mârâi, mergând cu spatele. Urmează-mi vocea.

Vine imediat. Înaintez și-mi dau seama că e excitată și gâfâie ușor. Îmi încleștez dinții înăbușindu-mi un gemăt și dorința de a i-o trage imediat.

Apartamentul e o fantezie minimalistă de spații și sticlă. Singurele piese semnificative de mobilier sunt o canapea albă, imensă, sub forma literei L, și șemineul plutitor. Ferestrele înalte oferă o priveliște uimitoare asupra orașului. Iluminarea strategică oferă un strop de intimitate, dar nu în totalitate. Cineva cu un binoclu șmecher poate vedea ce se-ntâmplă aici. O conduc la canapea, mă așez și desfac picioarele.

— Stai!

Se oprește, frământându-și mâinile pe lângă corp.

— N-ai avut încă privilegiul de a-mi suga scula, zic eu răgușit.

Ea gâfâie un pic mai tare.

— Știi bine că nu, mormăie ea.

— Ai vrea s-o faci?

De ce o întreb când eu ar trebui să dau ordine? Răspunsul nu mai are nicio importanță când ea înalță capul și-și trece limba peste buza de sus.

— Da.

— Așază-te în genunchi. Încet.

Coboară lent și măsurat. Țățele i se mișcă ușor când se ridică în genunchi. Gura mi se usucă în fața frumuseții ei uluitoare.

— Vino la mine, Lucky.

Înaintează și se oprește între coapsele mele cu o precizie desăvârșită. Ridică mâinile și face o pauză.

— Pot să te ating? întreabă ea ușor.

— *La naiba, da!*

Răspunsul meu hotărât îi aduce un zâmbet ușor în colțul gurii.

— Te amuză chestia asta, scânteiușo? Să știi cât de dependent devin de atingerea ta?

Zâmbetul îi devine mai larg și mâinile ei mici îmi găsesc interiorul coapselor.

— Nu mă amuză, nu. Dar... îmi place.

Îi prind mâinile într-ale mele și i le trag spre fermoarul pantalonilor.

— Scoate-o. Să vedem cât de mult îți place să mi-o sugi.

Degetele ei trec la treabă. În clipa în care-mi ține penisul în mâini, tot trupul i se încordează. Geme ușor, iar eu văd cum aureolele i se înfioară.

— S-a întâmplat ceva? o întreb.

Înghite în sec.

— E atât de mare! Atât de tare!

— A fost înlăuntrul tău. Știi cât de mare e.

Clatină din cap, în timp ce mâna ei îmi explorează penisul. Îmi rețin un geamăt și inspir profund.

— E ceva diferit. O, Doamne, ai luat Viagra?

Zâmbesc, în ciuda presiunii pe care o resimt în testicule.

— Credeai că glumesc?

Roșeața îi acoperă gâtul și obrajii delicați.

— Nu eram sigură.

Scot un mârâit.

— Acum știi. Așa o să mă ai toată noaptea. Freacă-mi-o, Lucky. Nu te opri până nu-ți spun eu s-o faci.

Îmi cuprinde scula cu mâinile și mă masturbează. Mișcarea ei expertă din încheieturi îmi sporește tensiunea din testicule.

Întredeschide buzele și răsuflarea i se transformă în mici gâfâieli senzuale. Îmi iau privirea de la gura ei până nu-mi pierd mințile.

— Spune-mi! Ți-a plăcut întâlnirea?

Se oprește o fracțiune de secundă.

— Ești sigur că vrei să vorbim despre asta?

— De ce nu?

— Pentru că... nu se cuvine.

— Cine spune?

Își strânge buzele și pune capăt certei.

— A fost OK.

Privirea mi se fixează pe mâinile ei. Scrâșnesc din dinți când pe degetul ei mare se prelinge un strop de lichid seminal, pe care mi-l întinde pe sculă.

— Doar OK? zic eu tăios.

— În fine, a fost mai mult decât OK.

— Ți place de el, Lucky? Tipul cu care te vezi pe la spatele meu?

— Nu-l văd pe la spatele tău. Și... da, îmi place de el.

Îmi permit să surâd. Senzația e bizară, dar o las să zăbovească și o greutate mi se ridică de pe piept. Mâinile ei mă strâng mai tare de penis, iar zâmbetul meu se transformă într-un geamăt.

— Încerci să mă distragi, scânteiuț?

— Da.

— Te descurci superb, mârâi eu. Freac-o mai tare!

Strânsoarea ei devine și mai puternică și simt cum vederea mi se încețoșează. Îmi las capul pe tetieră și nu mă pot abține să nu urlu înăbușit. Sunt la distanță de maximum un minut de orgasm.

— Gura, iubito. Ți vreau *gura*.

Buzele ei moi se închid în jurul capul gros al penisului meu, iar soldurile mele zvâcnesc dezlănțuite. După ce mă udă cu saliva ei, încearcă să mă ia mai adânc în gură. Mă lucrează expert, rotindu-și limba și stârnindu-mi mici văpăi de tortură. În câteva clipe, mă poartă spre alt univers.

La naiba, e perfectă!

Senzația aceasta mă străbate și deschid o ușă nouă. Meditez la cum ar fi arătat viața mea dacă n-aș fi apucat-o pe calea asta. Oare mi-aș fi găsit fericirea cu o femeie ca Elyse Lucky Gilbert? I-aș fi umplut pânțele drăgălaș cu bebelușii mei și aș fi lăsat-o să-i alinte cu dragostea ei? E capabilă de dragoste. În seara asta am observat compasiunea pe care o are față de Quinn. Am văzut cum ochii i se umplu de lacrimi de milă pentru nebunia lui.

Imaginea se extinde. Culorile ei amenință temeliile negre ca smoala ale destinului meu. Suficient cât să-mi trezească disperarea, care-mi stârnește furia. Mă împing și mai tare în gura ei. Ea se înecă și încearcă să-și ridice capul. Îmi înfig degetele în părul ei și o ținut-iesc locului.

— Ia-o pe toată!

Mă încordez de nerăbdare, mi-e teamă că mă va refuza. În schimb, ea inspiră profund și zgomotos pe nas. Apoi deschide gura și mai mult.

— *La naiba! La naiba, la naiba, la naiba!*

Focul îmi țâșnește prin testicule și explodez în gâtul ei superb. Îmi dau drumul ca un torent, iar înjurăturile mele răsună în toată încăperea. Ea înghite fiecare picătură și un zâmbet triumfător, mic și indecent, îi apare pe față.

Nu mai am energie s-o dojenesc pentru asta. În schimb, mă bucur de senzația asta în timp ce ea îmi masează testiculele cu blândețe. Îmi acord un răgaz ca să-mi recapăt răsuflarea, apoi mă bat ușor peste pulpe.

— Vino-ncoace, iubito.

Lucky se ridică și mi se urcă-n poală. Încă am erecție, iar scula mea se odihnește între buzele vaginului ei, când își desface picioare de-o parte și de alta a trupului meu. Șoldurile i se rotesc și zvâcnesc în timp ce se lasă în jos și-și umple păsărica strâmtă cu penisul meu.

— Rămâi nemișcată, o avertizez.

Scâncește, dar își ridică mâinile pe umerii mei. Degetele i se joacă în părul meu de la ceafă, iar eu îi ling și-i sug pe rând sfârcurile

superbe. Umezeala ei îmi atinge vârful penisului, dar nu trece mai departe.

— Scânteiuța mea, ești atât de bună, murmur eu lipit de pielea ei. Vrei să fii răsplătită pentru că ești mica și excelenta mea sclavă?

— Nu sunt...

Se oprește. Ridic privirea și o văd mușcându-și buza.

— Da, se răstește ea.

Izbucnesc în râs. O altă coardă de titaniu care mă leagă de întunericul din mine se rupe. Râsul îmi dispare.

Ce dracului se petrece?

— Ridică-te. Întoarce-te la nouăzeci de grade în dreapta ta și mergi înainte, în linie dreaptă. Încet.

Se încordează la auzul tonului meu dur, dar face cum i-am spus. Mă ridic de pe canapea și-mi scot pantalonii. Scula îmi e din nou tare ca piatra. Mi se întărește și mai tare când o văd cu ciorapii ei negri, legănându-se sinuos pe tocurele înalte. O urmăresc.

— Întinde mâinile în față.

Ea le întinde, atinge geamul imens. Mă opresc în spatele ei. E atât de mică! Vreau s-o protejiez și s-o posed. Vreau s-o absorb în mine și s-o fac să zboare în același timp. Alung aceste gânduri tulburătoare și-mi așez mâinile pe trupul ei. Corpurile noastre sunt atât de apropiate, încât simt căldura ei vibrantă. Vreau să mă scald atât de adânc în ea, încât vederea mi se încețoșează.

— Știi unde te afli?

Clatină din cap. Are părul strâns în creștetul capului. Mă înclin în față și o mușc ușor de ceafă.

— Ești în fața unui perete de sticlă. Lumina e discretă, dar tot se poate vedea prin el. Suntem la etajul 30, dar oricine se uită te poate vedea. Ce părere ai despre asta, scânteiuțo? îi șoptesc eu la ureche.

— Nu-mi... nu-mi pasă.

Penisul îmi tresaltă, lovindu-se ușor de fundul ei.

— De ce nu-ți pasă?

— Pentru că vreau doar să mă fuți, răspunde ea cu glas tremurat.

— Deci nu-ți pasă dacă vede cineva cum îți răvășesc păsărica aia strâmtă?

Ea geme, scoțând un sunet moale și satisfăcut care-mi face penisul s-o lovească din nou.

— Trupul tău. Păsărica ta. Cum ți-o dorești.

Mă copleșește o ceață roșie.

— *Iisuse*. De unde mama naibii ai apărut?

Întrebarea asta crudă îmi arde gâtlejul. Un alt milion de senzații mă străbat când îmi pun mâinile peste ale ei.

Nici nu-i nevoie să-i spun să-și desfacă picioarele, împingându-și fundul sexy spre mine. Îmi îndoi genunchii pentru ca scula mea să-i găsească despicătura. O mișcare de jos în sus o face să se ridice pe vârfuri. Țipătul ei e ca un balsam pentru urechile mele. Își întoarce capul și-și lipește obrazul de geam. Iar eu i-o trag îndelung, tare și profund până când își dă drumul și mi se prăbușește în brațe.

Îi duc în brațe trupul dulce, pe covorul din fața șemineului. Aștept să-și recapete suflul. Apoi îi asaltez fundul.

Livingul devine locul nostru murdar de joacă, până când orizontul se colorează în cenușiu și portocaliu.

E aproape în comă când alunec din nou în vaginul ei. E cu spatele la mine, iar eu îmi încolăcesc ambele brațe în jurul umerilor și al taliei ei. O prind ca-ntr-o capcană. Mă scald în tremuratur ei, intrând și ieșind pe canalul acela atât de alunecos.

Cuvintele îmi inundă mintea, se rotesc, prind viteză. Înainte să-mi dau seama ce fac, rostesc:

— Te-aș păstra, Lucky. Dacă n-ar trebui să fac chestia asta. Dacă viața mea n-ar fi un pustiu distrus, te-aș păstra. Te-aș face a mea pentru totdeauna.

Ea tremură la auzul vorbelor mele. O mai reglez puțin, îi absorb micile țipete ostenite. Începe să se dezlănțuie. Își dă drumul la fel de tare ca prima oară, mă secătuiește la fel de puternic.

— Îmi dau drumul pentru tine, scânteușo. Atât de tare...

Răsuflarea i se precipită, ca și cum ar suspina. În timp ce orgasmul pune stăpânire pe trupul meu, îmi duc degetele la eșarfa care-i acoperă ochii frumoși. Sunt umezi. Plânge.

Și ochii mei mă ustură, chinuiți, și-mi doresc brusc, pentru prima oară în viața mea, ceva ce nu pot avea. Ceva ce nu merit.

Și nu știu ce naiba să fac cu toate sentimentele astea nenorocite.

Partea a patra
Elyse

Dialog în mișcare

Te-aș păstra.

Te-aș face a mea pentru totdeauna.

Vorbele acestea îmi răsună în minte. Neliniștea, uimirea din glasul lui continuă să mă bântuie și două zile mai târziu. N-am mai primit nicio veste de la Q de la primele ore ale zilei de vineri, când m-am trezit singură în apartamentul de lux. Fionnella îmi spune că el are alte lucruri de făcut și că, până va da un semn de viață, timpul îmi aparține. Ca să fiu sinceră, mă bucur de acest răgaz. Combinația dintre maratonul de sex și emoțiile delirante m-a lăsat într-o stare de șoc.

Noaptea de joi a fost cea mai intensă noapte din viața mea. Fiecare moment a fost copleșitor. Și profund personal. În plus, de-abia am remarcat prezența camerelor. Și atunci când mi-am amintit de existența lor, nu mi-a păsat. Retrospectiv privind, îmi dau seama ce s-a întâmplat.

Sexul cu Q a încetat să fie o tranzacție și s-a transformat în altceva. Ceva mai mult. Mă îndrăgostesc de el. Probabil că m-am îndrăgostit deja.

Enormitatea acestei revelații m-a schimbat aproape într-un zombi. N-am ieșit din mansardă. Mi-e dor de el, îmi doresc ca nenorocitul ăla de gadget negru să se aprindă. În același timp, mi-e teamă de momentul în care mă va contacta. Pentru că vineri, după ce-am găsit energia de a părăsi apartamentul, am ajuns acasă și am găsit trei sute de mii de dolari pe dulap. Acum mă aflu la două sute de mii de dolari distanță de obiectivul meu. Două sesiuni „normale”. Sau un futut intens, și nu-l voi mai vedea pe Q niciodată.

Neliniștea pe care mi-o aduce acest fapt mă înspăimântă de moarte.

Ca să uit de această groază, fac ceva la fel de înspăimântător. Încep să-mi fac planuri despre cum să-l contactez pe Clay după ce voi avea toți banii.

Nu-mi pot face pur și simplu apariția în Getty Falls, așteptând să ierte și să uite. De asemenea, trebuie să găesc o cale de a-l face să priceapă că un milion de dolari sunt mai buni decât să încerce să mă forțeze să-i spun pe unde se află Petra.

A negocia cu Clay Getty poate fi o misiune delicată. Pe oamenii ca mine nu i-a lăsat să scape nepedepsiți după ce i-au greșit. Și pentru că i-am distrus căminul ancestral, proprietatea lui mult-prețuită, m-am poziționat pe primul loc pe lista dușmanilor săi.

Mă plimb prin mansardă de câteva ore, apoi îmi adun curajul de a mă conecta la internet.

O căutare rapidă prin ziarele din Fresno îmi spune prea puține despre ceea ce se întâmplă în Getty Falls. Nu extind căutarea, pentru că am auzit-o o dată pe Lolita vorbind despre un sistem de geolocație de pe site-uri. Nu am habar câți oameni caută Getty Falls, dar nu vreau să atrag atenția asupra mea.

Intru pe Twitter și caut site-ul Biroului Șerifului din Getty Falls. Pe prima pagină sunt o scurtă biografie și o poză a șerifului, cu zâmbetul lui înșelător. Dau în jos și citesc postările.

Șeriful interimar Daniels a răspuns la o alarmă de tâlhărie... suspectul a fost prins.

Cu două zile înainte de asta... Șeriful interimar Daniels și ofițerul Pratt au răspuns la o reclamație de altercație casnică.

Mă duc înapoi ca să văd când a fost ultima oară de serviciu șeriful. Îmi țin respirația când găesc ce căutam.

Șeriful Clayton Getty în concediu pe perioadă nedeterminată ca să se ocupe de probleme personale. Adjunctul Rick Daniels va prelua îndatoririle șerifului.

Ofițerii participă la înmormântarea lui Ridge Mathews. Răsuflarea mi se accelerează și apăs pe linkul atașat. ...Șeriful Getty a confirmat că moartea lui Mathews a fost un tragic accident.

Dumnezeule, Clay a mușamalizat totul. Inima continuă să-mi bată tot mai tare. Urc din nou și mă holbez la poza lui Clayton Getty, alăturată biografiei.

Da, tatăl meu biologic nu e doar un patron de bordel aflat la a treia generație, ci e și șeriful corupt care trebuie să sprijine legea în Getty Falls. Și și-a luat concediu în ziua în care i-am ars casa de curve din temelii și am fugit din oraș.

Mă zgâiesc la fotografia lui când un retweet îmi apare în feed.

Persoană căutată după incendiul din Getty Falls. Elyse Gilbert, 1,63 metri, a dispărut de la fața locului. Dacă o vezi, contactați biroul șerifului. Sub link e un mesaj, lângă poza mea. Telefonul îmi cade din mână și un val rece de sudoare mă scaldă din cap până-n picioare. Inima mi se zbate cu putere, iar eu mă chinui să respir.

Ridic din nou telefonul. Închid Wi-Fi-ul și sar de pe canapea. Dar adevărul nu poate fi tăgăduit. Dacă-mi trebuia confirmarea că sunt căutată de Clayton, acum o am.

Dar oare mi-ar fi pus numele și poza pe o rețea de socializare, dacă ar fi știut unde sunt? Oare încercările de a mă găsi sunt dovada că mi-a pierdut urma? Alung teama și încerc să gândesc cum trebuie, rațional. De o săptămână de când mi-am părăsit slujba de la Blackwood Tower, am dispărut de tot. Chiar dacă știe că sunt la New York, faptul că în acest moment nu circul cu transportul în comun îl poate împiedica să mă descopere.

În același timp, trebuie să pun capăt acestei povești cât de curând posibil. Fiecare zi pe care o pierde căutându-mă și negăsindu-mă înseamnă că atenția lui se va îndrepta spre Petra.

Mă holbez la telefon, întrebându-mă dacă ar trebui s-o sun pe Fionnella ca să aflu când mă voi întâlni din nou cu Q. Exact atunci telefonul vibrează, făcându-mă să tresar.

Quinn.

Inima îmi sare din piept din cu totul alt motiv. Cu mâinile tremurânde răspund la telefon.

— Bună.

— Ce s-a întâmplat?

Vocea lui răgușită ascunde îngrijorare. Inspir profund.

— Nu s-a întâmplat nimic.

— Nu mă minți, Elyse!

Răceala se așterne peste îngrijorare. Îmi masez fruntea agitată.

— Am făcut ceva. Și acum mă prinde din urmă.

— Ești în pericol?

Strâng din ochi o secundă.

— Încerc din răputeri să nu fiu.

— Și cum faci asta? rispostează el.

Cum pot să-i spun că-mi vând trupul ca să-l plătesc pe proxenetul căruia i-am distrus imperiul?

— Încă încerc să-mi dau seama.

Quinn rămâne tăcut un minut.

— Pot să te ajut cu ceva?

Inima mi se zbate nebunește.

— Mulțumesc, dar nu.

— Tu mă ajuți pe mine, dar nu-mi accepți sprijinul? insistă el.

Diferențele dintre noi se ridică precum un zid invizibil. Nu știu exact care sunt problemele lui, dar eu voi fi acuzată de omucidere și incendiere dacă vor ieși vreodată la suprafață.

— Nu e... nu e același lucru. M-ai sfătuit s-o iau la goană, acum ceva vreme. Cred că e corect să-ți spun că ar trebui să faci același lucru.

— De ce?

Mă frec pe frunte și mai tare.

— N-aș vrea să te sufoc cu tâmpeniile mele, Quinn.

— Prea târziu.

O spune moale, letal, ca un șarpe încolăcit și otrăvitor, plin de venin, care de-abia așteaptă să-și înfigă dinții mortali în ceva. Tremur în ciuda temperaturii plăcute.

— Nu e...

— Putem discuta asta cu altă ocazie, dar hai să nu mai pierdem vremea. Vreau să te văd astăzi.

Ar trebui să spun nu. *Ar trebui.* Ar trebui să stau înăuntru, să mă ascund de Clay. Ceva din mine îmi alungă teama.

— Bine. Însă nu știu ce companie voi fi.

— Lasă-ți dispoziția în seama mea. Vin să te iau pe la opt.

Închide, lăsându-mă din nou cu mintea plină de întrebări.

N-o sun pe Fionnella. Alung sentimentele derutante pe care le am față de Q, preferând să mă gândesc altă dată la toate astea.

Dar mai am un apel pe care l-am tot amânat. Scotocesc prin rucsac, scot poza mea și a mamei și înlătur rama. Codul alfanumeric pe care l-am scris acolo poate fi decodat și obțin un număr de telefon; îl formez cu degete tremurătoare.

— Alo? Îmi răspunde un glas șovăielnic.

— Sunt eu, Elyse.

— Ah, ce bine că-ți aud vocea! Am fost atât de îngrijorați! Ești în regulă?

— Sunt bine, doamnă Ringwald.

Râde ușurată.

— Ți-am mai zis, spune-mi Doris.

— Doris... ea e acolo?

— Sigur. Stai puțin.

Pune telefonul jos, apoi îl ridică altcineva.

— Elyse?

Înima îmi sare înnebunită și lacrimile îmi ard ochii.

— Petra. Ce... ce mai faci?

— Bine. În fine, cu o mare doză de plictiseală.

Izbucnesc în râs. Am un sentiment atât de plăcut!

— Nu-ți faci de lucru pe la fermă?

— Îmi plac la nebunie caii. Faptul că nu mă duc la școală nu prea-mi place, spune ea, coborând glasul. Lui Doris îi place să repete

aceeași lecție la nesfârșit, de parcă sunt bătută-n cap sau ceva de genul ăsta.

Zâmbesc când îi aud indignarea, apoi mă trezesc la realitate.

— Să n-o scoți din minți, bine? Toată chestia asta e nouă pentru ea.

Petra oftează.

— Știu. Cred că ea și Paul se gândesc să facă schimb. Să sperăm că el se pricepe mai bine la predat.

Face o pauză de câteva clipe.

— O să te văd curând?

Mi se strânge inima.

— N-o să te mint, Petra. Nu știu. Deocamdată e mai bine să stau departe de tine.

Am întâlnit-o o singură dată pe frumoasa mea surioară. Acum un an, când Clayton a început să pună întrebări, am făcut demersuri s-o găsesc și să-i avertizez pe părinții ei adoptivi despre pericolul în care este. Paul și Doris Ringwald au luat avertismentul în serios și s-au mutat din Nevada în Idaho. Cea de-a doua mea atenționare, acum două luni, i-a forțat să se ducă și mai în nord, la o fermă de lângă Vancouver. Am dormit mai bine noaptea știind că doresc și ei, ca și mine, siguranța Petrei.

— Ești sigură că ne putem întoarce când împlinesc 18 ani? insistă Petra.

— Da.

Clayton nu va mai avea niciun drept s-o revendice atunci.

— Deci, te rog, mai rezistă un pic!

Un alt oftat.

— Bine.

— Când o să pot, o să te sun. Îți promit!

Ea le înapoiază telefonul părinților ei adoptivi, iar eu îi liniștesc spunându-le că totul e OK. Apoi închid. După ce bătăile inimii mi se calmează, gândurile mele se întorc la Quinn.

Ce înseamnă mai exact: *lasă-ți dispoziția în seama mea*? Și unde mă va duce oare de data aceasta?

Fac o baie prelungită și aromată, mă mai gândesc un pic la toate întrebările mele, apoi le abandonez. Quinn este electrizant de criptic. Și încăpățânat peste măsură.

Aproape ca...

Îmi mângâi brațul cu buretele... și mă opresc. Mă încrunt.

Sunt în pericolul de a amesteca lucrurile comparându-i pe cei doi bărbați din viața mea? Nu seamănă chiar atât de mult. Amândoi sunt masculi alfa, desigur. Dar Q nu cere. Ia ce-i trebuie. În vreme ce Quinn cere cu insistență până când primește ce dorește.

Mă descrunt un minut, apoi mă încrunt din nou.

Dar amândoi mă pun pe jar și mi-e teamă că o expunere mai mare nu va face altceva decât să înrăutățească lucrurile. Doar că eu nu mă grăbesc să iau distanță de niciunul dintre ei.

Încerc să alung aceste gânduri în timp ce-mi închid salopeta neagră fără mâneci și-mi pun sandalele cu toc. Ca un moft liniștitor, scotocesc în rucsac și scot o cutiuță de bijuterii. Înăuntru este un lăntișor delicat de argint, cu un medalion de argint în formă de inimioară, pe care mama l-a primit de la tatăl ei când a împlinit 16 ani. E singurul lucru de la mama pe care l-am păstrat, pe lângă poză, și intenționez să i-l dau Petrei. Dar nu pot rezista să nu-l port acum, ca să mă simt mai aproape de mama pe care am pierdut-o și de sora pentru care mi-am dat viața peste cap ca s-o protejez.

Quinn sună la interfon la opt. De data asta vine direct la ușă.

Ochii aceia mă scrutează și trebuie să mă asigur că-mi păstrez surâsul pe buze. Nu mă împotrivesc când mă prinde de ceafă și-mi înalță capul ca să mă sărute. Undeva între baie și îmbrăcat, m-am hotărât să iau această seară așa cum vine. O să-i dezvălui cât pot din adevărul meu, fără să-mi pun sora în primejdie. Ce face cu aceste informații va fi problema lui.

Deocamdată... sărutul. Doamne, îmi place la nebunie cum sărută!

Gem înăbușit când îmi înalță capul.

— Mi-a fost dor să fac asta.

Izbucnesc în râs.

— Și mie.

Nu zâmbește, dar îmi dau seama că răspunsul meu îl mulțumește.

— Ești gata?

Dau din cap. Vremea s-a încălzit în ultimele zile, așa că-mi iau un șal și poșeta.

Ne ducem la un club de noapte — XYNYC — din Soho. Chiar înainte de a ajunge la zona de parcare cu valet, paparazzii sunt grămadă pe noi. Strigă numele lui Quinn, îl întreabă cine sunt eu și ce suntem unul pentru celălalt. Luminile mă orbesc și mă-mpiedic atunci când mă dau jos din mașină.

Quinn încearcă să mă protejeze de cei mai agresivi dintre fotografi și asta îi stârnește și mai tare. Când ajungem cu chiu cu vai la intrarea VIP-urilor, am trecut de la relaxare la regretul că am acceptat această întâlnire.

— Îmi pare rău pentru asta, spune Quinn cu fălcile înclătate, analizându-mi cu atenție reacția când intrăm. De obicei, păstrează distanța.

Ridic din umeri, dar mintea mea cerne cele mai rele scenarii posibile — ce-ar fi dacă m-ar găsi Clay? Tremur.

Ce dracului am făcut?

Quinn se încruntă.

— Elyse, te simți bine?

Mă uit în ochii lui, inspir adânc și spun adevărul.

— Mă urmărește cineva. Cineva care sper să nu mă găsească până când nu voi fi pregătită să fiu găsită.

Arăt cu mâna spre exterior, tremurând.

— Paparazzii aceia...

Mă opresc din vorbit când vine spre mine și-mi cuprinde chipul cu mâinile.

— O să mă ocup de asta. Îți promit!

Deschid ochii mai larg.

— Cum?

Își trece degetele mari peste obrajii mei.

— N-o să te plictisesc cu detaliile, dar vreau să ai încredere în mine. Poți să faci asta?

Dau din cap, deși e prostesc de simplu și tare neînțelept. Îi simt aprobarea în sărutul pe care mi-l lasă pe buze. Și când își împletește degetele cu ale mele și mă conduce în interiorul clubului, temerile mele se evaporă.

Mă duce în separeul VIP și, împreună, comandăm burgeri și cartofi prăjiți. Sorb din șampanie și mă uit la oamenii de pe ringul de dans și atunci ni se alătură un tânăr brunet, extraordinar de frumos. Cu părul lui dat pe spate cu gel, cu barba atent îngrijită și cu costumul elegant de firmă, arată de parcă ar fi coborât dintr-un pictorial al revistei GQ. Totuși, privirea criminală și fălcile dure ca de granit îmi spun că ar mesteca și ar scuipa pe asfalt pe oricine s-ar apropia de el cu o cameră de fotografiat.

Dă din cap și mormăie ceva când facem cunoștință. Îi aud numele — Axel Rutherford, proprietarul clubului, dar nimic altceva. Poartă o discuție discretă cu Quinn, apoi pleacă. Din partea cealaltă a salonului, Quinn mă țintuiește cu privirea.

Ceva din felul în care își înclină capul într-o parte îmi trimite o vibrație. Dar apoi începe să se miște și mă pierd în grația lui sălbatică, în senzualitatea celui care pare la fel de absorbit de mine cât sunt și eu de el. Întinde mâinile, îmi cuprinde umerii și se apleacă, șoptindu-mi la ureche.

— Spune-mi ce melodie îți place.

Zâmbesc timid.

— De ce?

— Vreau să dansezi pentru mine.

Nu cu mine. *Pentru mine*. Bun mod de a complexa o fată.

— Eu nu prea...

— Te rog.

Deschid ochii și mai larg când aud cât de intens mă roagă. Îmi scapă ceva gen Maroon 5. Îl cheamă pe paznic și îi transmite informația. Două cântece mai târziu, club-mixul melodiei „Animals” răsună în boxe. Îmi amintesc versurile și mă strâmb în sinea mea.

Dar el mă privește nerăbdător. Iar eu încep să mă legăn. Îmi ia paharul din mână, se dă înapoi și-mi face loc. Ar trebui să mă simt stânjenită.

Însă expresia lui nu-mi permite asta. Ca și cum ar avea nevoie de mine dansând. Îmi dă încet ocol, în timp ce eu mă mișc și mă avânt în ritmul rapid. Îi simt ochii peste tot. Pe gât, brațe, fund, sâni. Pe la jumătatea melodiei, ridică paharul meu și dă peste cap toată șampania. Gestul lui de a-mi bea șampania este atât de intim, încât mă sufoc. Se apropie și mă mângâie pe braț.

Atingerea lui mă arde până-mi ajunge direct în vagin.

La naiba! Îmi mușc buza și-mi rotesc șoldurile în ritmul muzicii. El e în spatele meu când începe un alt cântec. Îmi înfige degetele în păr cu fermitate. Mă sărută pe gât, apoi în jos, până la colțul gurii.

— Mă faci să-mi pierd mințile, îmi șoptește el la ureche.

Mă înroșesc excitată, mă răsucesc și-mi pun brațele în jurul gâtului său. Ne sărutăm furtunos, intens, până când auzim pe cineva dregându-și glasul în pragul separeului. Îmi ascund fața în sacoul lui Quinn și-l las pe el să se descurce cu intrusul. Îi simt pieptul vibrând când vorbește. După un minut, îmi murmură la ureche:

— Ne-a sosit mâncarea.

Mâncare. OK. Cu mâncarea mă descurc. Mă duce lângă un mic bar, unde ne așteaptă farfuriile. Nu prea-l pot privi în ochi după ce i-am asaltat gura ca și cum ar fi fost jucăria mea preferată, așa că mă concentrez să-mi potolesc cealaltă foame. Dau gata burgerul și cartofii prăjiți în câteva minute, apoi ridic privirea când îl aud chicotind misterios.

— Întotdeauna am știut că ești o mică ființă nesătulă.

Arunc o privire spre farfuria lui. De-abia dacă a luat câteva guri. Ce risipă!

— Am o relație excelentă cu mâncarea.

Ia un cartof, îl înmoaie în ketchup și mi-l duce la buze. Îl iau și suspin exagerat. Sunt răsplătită cu un zâmbet vag. Își împarte cu mine restul mâncării, hrănindu-mă așa cum mă hrănea la el în birou, parcă acum un secol. Doamne, asta a fost de-abia săptămâna trecută?

Când terminăm, ne întoarcem la marginea separeului. Ard ceva calorii în timpul următoarelor cântece. Quinn nu dansează cu mine, dar se ține aproape, cu ochii în permanență la mine. Mai bem ceva. O oră mai târziu, luăm o pauză și ne ducem spre canapea, unde ne mai sărutăm o vreme cu pasiune.

La un moment dat, aterizez la el în poală. Măinile lui mari îmi cuprind fundul și mă freacă de penisul erect. Dar înțelegerea noastră ne face să nu mergem mai departe, deși știu în adâncul sufletului meu că, dacă soarta și împrejurările mă vor ajuta, e doar o chestiune de timp până ne-o vom trage.

Plecăm de la club la orele mici ale dimineții. Afară nu-i nici picior de paparazzo. Urcăm pe bancheta din spate a unei limuzine, pentru că Quinn a băut prea mult ca să poată conduce. Acolo ajung din nou la el în poală. Își pune mâinile pe fundul meu, dar nu ne sărutăm. Își sprijină capul de tetieră și mă fixează cu ochii lui de un albastru-pătrunzător.

— Am ceva de făcut mâine.

— Ceva?

O expresie înghețată îi străbate trăsăturile.

— Cu Maxwell.

— Tatăl tău?

Dă scurt din cap.

— Termin până după-masă. Vin la tine după aceea.

— OK.

— Bine.

Mă strânge și mai tare de fund.

— Sărută-mă!

Ne giugiulim tot drumul până în Hell's Kitchen.

Când mă lasă la ușă, sunt dezamăgită, dar și puțin bucuroasă.

Pentru că știu că mă îndrăgostesc de doi bărbați. Și capul meu va exploda din cauza presiunii.

* * *

Quinn

Sunt la duș, masturbându-mă — da, mă masturbez pentru prima oară în ani întregi, cu amintirea fundului lui Elyse în mâinile mele, cu gândul la sânii ei, la păsărica ei frecându-se de mine pe bancheta din spate a limuzinei — când îmi sună telefonul. Închid apa.

— Răspunde, spun eu ca să activez automat apelul. Da? mormăi apoi.

— Avem o problemă.

Spinarea mi se încordează.

— Ce e, Nella?

— Clayton Getty. I-am pierdut urma.

— Unde?

— Pe aeroportul privat din Reno. A închiriat un avion. Planul de zbor spunea că se-ndreaptă spre Tallahassee. N-a aterizat acolo niciodată.

Erecția îmi dispare iute, ca secerată.

Noir

O săptămână mai târziu

Pentru prima oară după o veșnicie mă trezesc cu zâmbetul pe buze. Săptămâna trecută, m-am văzut cu Quinn în fiecare seară.

Noaptea trecută a fost cea mai frumoasă dintre toate. M-a scos la cină la un restaurant șic din vârful unui turn al cărui nume nu mi-l amintesc. Masa noastră era singura de pe terasă. Și după cină am dansat sub stele. Am ajuns apoi la XYNYC, desigur. Mi-a mărturisit că e coproprietar și că-i place să meargă acolo ca să se relaxeze, ceea ce nu e un lucru rău, având în vedere că-mi plac muzica și mâncarea de acolo. De data asta erau mai puțini paparazzi, lucru care m-a bucurat.

Mă gândesc la ultimele șapte zile fermecate, în timp ce lenevesc în patul meu cald. Printre multele minunății care s-au întâmplat, cel mai prețios mi se pare faptul că Quinn e dispus să-mi lase timp, să înaintăm în ritmul meu.

Niciodată n-am avut parte de așa ceva. Fiecare întâlnire semnificativă pe care am avut-o până acum s-a desfășurat în termenii altcuiva. Ceea ce face povestea și mai interesantă e că știu că vrea să mă fută până leșin. Așteptarea mă face să-mi las mâinile pe lângă corp, întrebându-mă cum va fi când îl voi simți în mine, la momentul potrivit.

Mintea mea găsește câteva superlative, dintre care unele mă fac să râd în hohote. Până când se va întâmpla asta, am de gând să-i savurez sărutul senzațional.

Foamea mă face în cele din urmă să mă dau jos din pat, după care lenevesc și mă uit la un film. Telefonul nu sună și răsuflu ușurată când văd că orele trec și nu mă cheamă la ordin nici Fionnella, nici Q. Nu știu cum să interpretez tăcerea dubioasă a lui Q, dar pe la ora două știu că probabil n-o să primesc nicio veste din partea lor, așa că sunt liberă să-mi petrec după-amiaza cu Quinn, așa cum am plănuțit.

În mod pervers, ideea asta face ca timpul să treacă mai greu. Mă plimb apatică din dormitor în bucătărie și apoi în living. În cele din urmă, pornesc televizorul, schimb canalele fără niciun scop și mă opresc pe un canal de divertisment. Nu știu ce celebritate sare dezbrăcată cu parașuta de pe un munte din America de Sud. Îmi dau ochii peste cap și sunt gata să dau pe un alt post când incremenesc.

Quinn.

La televizor.

Respirația mi se taie din două motive.

În primul rând, *Sfinte Dumnezeule*, bărbatul ăsta e superb. Aproape imposibil de frumos. Mă doare numai când mă uit la el.

În al doilea rând, expresia lui îmi face sângele să-mi înghețe în vine. E aceeași expresie pe care o avea prima oară când l-am văzut. Liniștea mortală, privirea lipsită de viață. Dar în spatele acesteia îi citesc agitația devastatoare. Stă pe un fel de podium alături de un grup de oameni. Privirea mi se mută la bărbatul care ține discursul și observ asemănarea tulburătoare dintre tată și fiu. Mă holbez la Maxwell Blackwood un moment, înainte ca atenția să-mi fie din nou absorbită de Quinn.

Când tatăl lui termină de vorbit, el aplaudă, dar expresia nu i se schimbă. Printre zâmbete și strângeri de mână, chipul lui rămâne o mască rigidă. Se înclină spre persoana de lângă el, o femeie extrem de frumoasă cu păr negru și drept și cu ochi cenușii pătrunzători, care-i șoptește ceva la ureche. El se îndreaptă fără să-i răspundă și fără s-o privească, dar când se răsucesc ca să plece de pe podium, mâna lui Quinn alunecă în jurul taliei ei.

Apoi mă uit uluită cum mâna lui îi coboară pe fund. O strânge iute ca un fulger, aproape imperceptibil, iar eu îngheț.

Sar de pe canapea, cu mâna pe telecomandă. Dau înapoi, sperând, rugându-mă să mă fi înșelat. Dar da, iat-o. Mâna lui! Pe fundul ei. Strângând.

O, Doamne!

Mă clatin pe picioare și mă străduiesc să ascult restul buletinului de știri. Maxwell Blackwood intenționează să candideze pentru al doilea mandat ca guvernator, bla, bla, bla... cu sprijinul celei de-a doua soții, Delilah Blackwood, și al fiului său, Quinn Blackwood.

Înima mi se sfâșie.

O strângea pe mama lui vitregă de fund într-o transmisie TV în direct?

Telecomanda îmi cade dintre degetele amortite și mă simt din nou aruncată în Zona Crepusculară.

Ce dracului?

Greața mi se plimbă prin stomac. Mă întorc pe canapea înainte să cad din picioare. Încerc să-mi controlez respirația. *Calmează-te naibii!* Trebuie să existe o explicație. Totuși, care? Cum poți explica așa ceva?

Mă uit din nou la televizor. Cadrul s-a schimbat, dar e vorba tot despre Quinn. Titlul *Cameleonul Blackwood* e acum întins pe tot ecranul. Lângă poza lui normală și regulamentară, în care e îmbrăcat la costum, mai e una în care are părul mai deschis la culoare, o încruntătură terifiantă și-i arată degetul mijlociu celui care a făcut fotografia — cel mai probabil, un paparazzo. Fundalul celei de-a doua poze seamănă cu exteriorul de la XYNYC. Nu există sunet, așa că nu aud despre ce e vorba. Butonul *mute* s-o fi activat când am scăpat telecomanda. Mă încrunt la cele două fotografii.

Creierul meu îmi tot trimite avertismente, dar nu-mi pot șterge din cap imaginea mâinii lui pe fundul mamei sale vitrege. Programul trece la altă celebritate. Mă întind pe spate și-mi încolăcesc o șuviță de păr pe deget. Vreau să iau telefonul, să-l sun și să-i cer o explicație.

Dar, dacă mă gândesc mai bine, ce drept am eu să fac asta? Am picat în această... *chestie*... fără nicio logică. Și Quinn a fost conștient de la bun început că eu sunt amestecată în cu totul altceva. Deci el s-a adaptat la situație. Sincer, nu am de ce să mă leg de el.

Realitatea crudă îmi stârnește durerea. Încă stau pe canapea, uitându-mă-n gol, când îl aud sunând la ușă.

Poartă costumul gri-închis de la televizor, mai puțin cravata. Încerc să zâmbesc când intră. Nu reușesc. Încerc să mă lansez într-un sărut senzațional. Reușesc. Dar nu pentru mult timp. Își înalță capul și mă săgetează cu ochii lui albaștri-argintii.

— S-a întâmplat ceva.

Nu mai spune!

— Te-am văzut la televizor.

Liniștea aceea mortală îi cuprinde întregul trup.

— Și?

Ce pot să spun? *Aveai mâna pe fundul mamei tale vitrege și, pe lângă scârba pe care mi-a provocat-o chestia asta, nu știi ce e cu gelozia asta care mă copleșește?*

— Quinn, te vezi cu altcineva?

Își umflă nările și asta e singura reacție pe care o obțin de la el.

— Ce fel de întrebare e asta?

— Una normală, pe care ar fi trebuit să ți-o pun înainte să-nceapă *chestia asta*, orice-ar fi ea.

— Mă văd cu tine. Mi-o trag cu altcineva? În acest moment, nu. Dar îmi place la nebunie să fut, Elyse. N-o să neg asta. Și fut când nevoia mă îndeamnă s-o fac. Sper să te fut până te termin, când o să sfârșești totul cu povestea aia a ta. Când se va întâmpla asta, vreau să fii singura căreia i-o trag. E un răspuns mulțumitor?

Nici pe departe. Dar dau din cap, pentru că mi-e jenă să-i pun cealaltă întrebare.

— Bine, atunci hai să mergem!

Îmi cobor privirea la jeansii mei și la puloverul crem de cașmir.

— Trebuie să mă schimb?

Mă privește în continuare cu asprime.

— Nu, e bine așa cum ești. Ia-ți poate o eșarfă.

— Unde mergem?

— La o plimbare cu mașina. Trebuie să-mi limpezesc mintea. Te deranjează?

— Nu.

Și mie mi-ar prinde bine să-mi limpezesc mintea. Mă duc repede la etaj și mă încălț cu niște cizme de culoarea pielii, până la genunchi. Îmi înfășor la gât o eșarfă albastru cu argintiu, îmi dau cu gloss pe buze și-mi desprind părul. Îmi iau bani și telefonul într-una din noile mele genți și mă uit în oglindă încă o dată.

Când mă întorc în living, îl găsesc cu sacoul scos și plimbându-se în sus și-n jos. Mă observă și-mi întinde mâna. Mă relaxez un pic. Ajung la el, mă prinde de mână și mă sărută lung și apăsător, apoi ieșim pe ușă.

Azi nu-și conduce Aston Martinul. Parcată lângă bordură e o altă mașină sport, un Mercedes-AMG argintiu. Pare înspăimântător de puternic. Mă ajută să urc, își aruncă sacoul în spate și se duce pe partea sa cu mișcări ferme. Motorul răgușit se trezește la viață și cauciucurile scârțâie când demarează. Nu scoate nicio vorbă cât timp trebuie să îndurăm traficul unei după-amiezi târzii din Manhattan, dar mă ia de mână, îmi sărută încheietura de câteva ori și mi-o așază pe coapsa lui. Din boxe se aud jazz și rock. Dă muzica mai încet de-abia când ajungem în apropiere de New Jersey.

— Ce ai văzut la televizor... e complicat.

Are vocea gravă și răgușită. Mi se face din nou greață.

— Există chestii complicate și chestii *complicate*. Despre care vorbim aici?

Nici măcar nu clipește.

— Despre al doilea fel.

Inima mi se strânge.

— Nu știu ce să fac cu informația asta, Quinn.

Nu spune nimic cât mergem câțiva kilometri. Apoi îmi aruncă o privire urâtă.

— Relaxarea pe care mi-ai oferit-o. Am nevoie de ea chiar acum. *Dumnezeule!*

— Spune-mi că n-am văzut la TV ce cred că am văzut, insist eu. Își ia ochii de la drum preț de o secundă. Umbrele negre s-au înmulțit.

— Nu-mi place de nimeni altcineva, Elyse. Acum ești singura pe care mi-o doresc.

Acum. Dar săptămâna trecută? Dar săptămâna *viitoare*? Cuvintele-mi rămân în gât. Îmi reamintesc că n-am niciun drept aici.

— Nu poți trăi așa, Quinn.

Indiferent ce se întâmplă aici, îl costă periculos de mult. Sunt surprinsă când îl văd dând din cap, aprobându-mă.

— Se va termina în curând.

Sunt mai mult decât niște simple cuvinte. E un jurământ întunecat și solemn care vibrează în toată mașina. Respir întretăiat și dau și eu din cap.

— Bine. Atunci sunt aici, indiferent de ce ai nevoie.

Pieptul i se ridică și îi coboară, respirând profund. Dă din nou muzica tare și apasă puternic pedala de accelerație. Zburăm pe autostradă și ajungem, în cele din urmă, la țară. În soarele după-amiezii târzii, culorile primăverii înfloresc. Drumul e relativ liber, iar stilul calm de a conduce al lui Quinn ne induce amândurora o stare mai liniștită.

După o vreme, zăresc munții Catskills. Oprim să luăm cina la o cârciumă locală. Conversația e lejeră și limitată, dar Quinn rămâne atent, măsurându-mă de câteva ori cu privirea în timp ce mâncăm.

Când terminăm, ne întoarcem la mașină. Mă sărută înainte să ne urcăm din nou în aceasta, iar mâna mea își reia locul pe coapsa lui. Înaintăm și mai mult în zona muntoasă.

Mercedesul înghite milele, trecând ca vântul prin zona rurală alpină și pe lângă pensiunile ei legendare. În cele din urmă, ne oprim în Catskills Park. Quinn se dă jos din mașină și eu îl urmez. Mergem puțin pe jos până la un lac liniștit. Quinn își îndeasă mâinile în

buzunare și se plimbă de unul singur, cu umerii lăsați și cu privirea orientată spre întinderea de apă.

Aș vrea să-l îmbrățișez, dar vibrațiile pe care le emană mă fac să rămân la distanță. După vreo zece minute, se întoarce la mine.

— Mamei mele îi plăcea aici la nebunie, spune el, fără să-și ia privirea de la lac. Când voia să iasă din oraș, veneam cu mașina aici, ne petreceam noaptea la o pensiune și reveneam acasă dimineața. Doar eu și cu ea.

Inima mi se strânge când îi aud neliniștea din glas.

— Cred că era ceva special pentru tine.

— Da, așa credeam și eu.

Mă încrunt la auzul acestei nuanțe întunecate.

— Pentru ea nu crezi că era așa?

Ridică din umeri.

— Mi-aș fi dorit să aibă încredere în mine.

— În ce privință?

Mă privește și ochii lui sunt din nou înspăimântători.

— Ca să-mi spună de ce avea nevoie să fugă. Suficient ca să-mi permită s-o salvez.

— Cum... de ce anume?

— De el. De Maxwell.

Șocul mă cutremură.

— De *tatăl* tău?

El nu răspunde. Se posomorăște și se uită din nou fix spre apă. După cinci minute stânjenitoare, cedez nevoii de a-l îmbrățișa. El se încordează și se desprinde de mine atât de violent, încât mă împiedic. Înjură imediat și se repede spre mine.

— Elyse, îmi pare rău... nu voiam să...

Întind mâinile și mă arunc spre el, cu inima bătându-mi nebunește.

— E-n regulă. Sunt bine.

Își strânge pumnii și respiră întretăiat. Ne uităm unul la altul câteva clipe, apoi ridic lent mâna. El mi-o prinde, își încolăcește degetele cu ale mele și ne întoarcem la mașină. Ne mai plimbăm un

pic și ajungem la o pensiune veche, cu acoperiș de șindrilă. Quinn parchează și privește îndelung proprietatea.

— Aici obișnuiai să stai? mă aventurez eu.

El dă din cap și arată spre turnulețul care iese din acoperiș.

— Chiar acolo, în vârf. Era castelul meu personal pentru o noapte.

Mă dau jos din mașină, mă duc lângă el și-i întind mâna.

— Mi-ar plăcea să-l văd, îi spun zâmbind.

El șovăie un moment, apoi coborâm un mic deal și intrăm la recepție. O femeie pe la cincizeci de ani vine dintr-o cameră din spate și ne surâde. Pe ecusonul din piept scrie *Manager*.

— Cu ce pot să vă ajut, dragii mei?

Schimb o privire cu Quinn. El ridică din sprânceană, puțin amuzat.

— Ăăă... probabil e o cerere ciudată, dar, ăăă... prietenul meu stătea pe vremuri aici cu mama lui.

Mă uit la Quinn, dar nu pare dispus să mă ajute.

— Vrem... ea și-ar dori să vadă camera de la etaj... unde stăteau împreună...

Femeia se uită ba la Quinn, ba la mine.

— Vreți să spuneți că vreți s-o rezervați pentru noaptea asta?

— Ăăă... păi, nu chiar..., mă bâlbâi eu.

— Ba da. E liberă? întreabă Quinn.

Casc ochii, întrebându-l din priviri *ce faci aici?*, dar el mă ignoră. Femeia dă din cap puțin încruntată.

— Este, dar sunt două paturi separate, nu unul singur. Sunteți siguri că nu vreți altă...?

— O luăm pe aceasta.

Quinn scoate portofelul și-i întinde actul de identitate și cardul negru de credit. Femeia vede numele și ochii i se măresc.

— Quinn? Sunteți fiul lui Adele Blackwood?

El dă din cap ușor, iar trăsăturile femeii se îndulcesc.

— M-am întristat când am aflat că a murit. Era o femeie adorabilă!

Quinn rămâne nemișcat.

— Mulțumesc.

Ea își dă seama că nu trebuie să insiste, așa că-i înapoiază cardul.

— Dacă așteptați un moment, iau cheile și vă conduc la etaj.

În clipa în care ea dispare, mă întorc spre Quinn.

— Nu e o idee bună.

Mă privește în ochi.

— De ce nu e? Trebuie să fii în altă parte?

— Nu, dar...

— E vorba doar de o noapte, Elyse.

Blur

Aș putea inventa un milion de scuze. Dar adevărul e că-mi doresc acest timp prețios alături de Quinn. Așa că nu spun nimic. Dau doar aprobator din cap.

El expiră zgomotos.

Și o așteptăm pe femeie să vină cu cheile.

Mă ia de mână când urcăm.

Camera e încântătoare, cu așternuturi înflorate și cu fotografii drăguțe cu peisaje montane. Îmi imaginez cu greu că lui Quinn cel pe care-l cunosc acum îi plăceau odinioară. Dar când mă uit mai bine la balansoarul din colțul încăperii și la șemineu, îmi dau seama că nu locul avea semnificație pentru el, ci persoana cu care se afla aici.

Îmi întorc privirea de la fereastră și mă uit la el. Se holbează la patul din dreapta, cu ochii din nou înnegurați. Șefa pensiunii s-a retras în tăcere, iar eu mă duc lângă el.

— Vrei să iei tu patul ăsta? murmur eu blând.

— Da.

— Bine, eu mă duc să mă spăl puțin.

Mă prinde de braț înainte să plec.

— N-ai fost de vină, Elyse. Mai devreme, când ai încercat să mă îmbrățișezi. Eu am fost de vină. Nu-mi place să fiu îmbrățișat. Ultima persoană care m-a luat în brațe a fost mama.

Mi se strânge inima de durere pentru el.

— E-n regulă. Serios.

El clatină din cap.

— Nu, nu e. Știa că va muri. A fost felul ei de a-mi spune rămas-bun. O iubeam, dar pentru asta *pur și simplu* o urăsc.

Mă cutremur în sinea mea.

— Oh, Quinn...

Se întoarce brusc, mă prinde de mână și mă scutură.

— Dă-mi ce-mi trebuie, Elyse. Eliberarea. Te rog. Am nevoie de ea.

Dilema mea durează doar cinci secunde. Știu că la un moment dat vinovăția și rușinea că nu mi-am ținut promisiunea făcută lui Q mă vor ajunge din urmă, dar acum nu mă pot gândi decât să-i cedez lui Quinn. Așa că nu protestez când mă lipește și mai strâns de trupul lui muscular și zvelt.

De-a lungul acestei săptămâni, săruturile noastre au devenit din ce în ce mai frenetice, gurile noastre încercând să compenseze dorința trupurilor. De data asta, sărutul e pur, un preludiu divin, plin de disperare și pustiul care-l copleșesc pe Quinn.

Îl mângâi pe gât. Mă ia pe sus și mă duce în pat. Îmi dă drumul un minut, iar eu mă las pe spate și mă holbez la zeul din fața mea.

Fără să-și ia ochii de la mine, se lasă în jos și-mi scoate cizmele, apoi pe ale sale. Se uită la mine plin de emoție. Apoi vine lângă mine în pat și mă sărută din nou. Ne prăbușim printre perne. Limba lui se încolățește cu a mea și scot un geamăt. El pătrunde și mai adânc, iar mângâierile lui sunt din ce în ce mai intense. Măinile lui ferme îmi alunecă pe sub pulover, iar degetele lui îmi dezmiardă pielea. Sunt înfierbântată și mă topesc.

După ce ne sărutăm o eternitate, gura lui se desprinde de a mea și urcă pe obraz, spre lobul urechii, spre vena unde se simte pulsul. Plec și eu în explorare. Trupul lui Quinn e incredibil de frumos. Mușchii fermi tresar sub atingerea mea. Îi scot cămașa din pantaloni și-mi trec mâna peste spatele lui.

Trupul lui peste mine mi se pare solid și oarecum familiar. Îmi dau seama că, înainte de Q, n-am explorat niciodată de bunăvoie trupul unui bărbat, așa că mă întreb dacă toți bărbații care au grijă de ei au corpul la fel la atingere.

Ridic privirea la el. Se uită fix la mine, într-o tăcere atentă și aproape înspăimântătoare. Alung comparația dintre cei doi bărbați cu care am interacționat în ultima vreme și savurez faptul că sunt aici și acum cu Quinn Blackwood. Zâmbesc.

El expiră. Măinile lui îmi coboară pe trup și, cu mișcări nerăbdătoare, îmi scot puloverul peste cap. Rămâne uimit când îmi vede sânii fără sutien. Când ridică ochii, are în ei o lumină periculoasă.

— Ieși întotdeauna fără sutien, Elyse? mârâie el.

Scutur din cap.

— Mmm... mi s-a părut că vrei să plecăm cât mai repede.

Își trece un deget peste clavicula mea, deasupra unuia dintre săni. Sfârcul mi se întărește și aureola mi se înfioară. Îmi cuprinde un sân și geme.

— Atât de catifelat! Atât de sensibil! Trebuie să te gust.

Îmi prinde cu buzele un sfârc și trage tare de el, înainte de a-și răsuci limba în jurul lui. În mintea mea e un adevărat foc de artificii. Când îi cuprind capul, Quinn își ridică privirea și-mi citește plăcerea cu o intensitate care mă face să gâfâi. Fără să-și desprindă privirea de la mine, își trece limba peste trupul meu, apoi îmi sărută pielea până când ajunge la celălalt sfârc.

— O, Doamne!

— Spune-mi cum te simți, Elyse, îl aud zicând sacadat, aproape incoerent.

— Bine. *Atât de bine!*

Mă contemplă din nou cu toată atenția lui și, cu fiecare sclipire din ochii lui superbi, simt cum mă ud din ce în ce mai tare. Sfârcurile mele sunt roz și umflate, iar el alunecă în jos pe trupul meu, sărutându-mă. Chiar și atunci privirea lui rămâne ațintită asupra sânilor mei. Lui Quinn îi plac clar sânii.

Ca și lui Q.

Mă încrunt.

Încetează!

Gândurile acestea ale mele dispar singure când Quinn îmi desface jeanșii. Privirile noastre se întâlnesc când îmi trage lent fermoarul în jos. Mă linge de la buric la marginea de sus a chiloților, apoi își freacă barba scurtă de păsărica mea acoperită.

— Te pot mirosi, iubito. Ești udă pentru mine?

— Da, gem eu.

Măinile care-mi scot jeanșii sunt un pic aspre, un pic nesigure. Quinn se ridică în genunchi și-i aruncă la podea, apoi se uită fix la trupul meu.

— Uimitor! Senzațional!

Chiloții mei zboară după jeanși. Apoi mă aflu goală în fața lui Quinn. Și a ochilor lui fascinanți. Ochii lui devorează locurile pe care mâinile lui nu le ating. Și în clipa în care îmi desface coapsele, simt că leșin.

— Vreau să te gust, spune el din nou, apoi mă prinde de coapse și mi le deschide larg.

Cu degetele mari îmi desface vulva și mă linge, de la deschizătură spre clitoris. Șoldurile mi se ridică de pe pat. Mă țintuiește într-un loc, repetă mișcările, dar de data asta insistă asupra clitorisului. Artificiile se înmulțesc. O căldură lichidă se revarsă din mine.

— La naiba!

Mă ridică în brațele lui cu un entuziasm aproape stânjenitor. Concentrarea neclintită și sunetele aproape sălbatice sunt extrem de excitante. Știu că o să ajung la orgasm într-o secundă. Îmi cuprind sânii și închid ochii strâns.

— Quinn... îmi dau drumul.

— Uită-te la mine când îți dai drumul, Elyse. Vreau să mă vezi, spune el răgușit.

Dintr-odată, mi se pare că am capul foarte greu, dar mă chinui să mă ridic într-un cot și-mi înfig degetele în părul lui.

— Da. Cum vrei tu, Quinn.

Ochii i se întunecă; își flutură pleoapele. Îmi sugerează clitorisul cu putere și-mi provoacă un orgasm delicios.

— O, da! O, Doamne...

Îmi înfig unghiile în părul lui și privirile ni se întâlnesc exact atunci când eliberarea mă copleșește. Legătura dintre noi ne arde sufletele. Mă lasă să-i văd durerea, furia, singurătatea care l-au dărâmat. Aproape că-i zăresc rugămințile fierbinți și regretele. În timp ce-mi revin din orgasmul incredibil, îi cuprind fața în palme.

— Quinn, murmur eu, de-abia așteptând să-i ofer și mai mult.

De-abia aștept să-i ofer totul. Se ridică și-și scoate cămașa peste cap, aproape sfâșiind-o.

— Vreau să fiu înăuntrul tău, Elly. Am nevoie de tine.

Mișcările îi sunt precipitate, iar ochii i se agață cu disperare de mine cât timp își scoate pantalonii și boxerii.

— Sunt a ta.

Dă din cap, îndurerat. Inima mi se frânge când îl iau în brațe. Sărutul nostru e un amestec de disperare, plăcere și aromele mele intime, iar el se așază între picioarele mele. Simt capul penisului său lângă miezul meu și mă lovește un gând insistent. Încerc să-ntrerup sărutul, iar el se-mpotrivește.

— Quinn? mormăi eu.

— Hmm?

— Ăăă, ai cumva... vreun prezervativ?

Încremenește. Privirea i se desprinde de la mine. Inspiră profund, apoi clatină din cap.

— Nu, zice el.

Ideea de a ne opri mă umple de suferință și groază. Ce sunt pe cale să fac probabil că e teribil de stupid, dar gândul că n-o să am parte de așa ceva e insuportabil.

— Pot... pot să am încredere că ești sănătos, Quinn?

El dă imediat din cap.

— Nu te voi obliga să faci ceva ce nu vrei, dar da, poți.

Inspir adânc.

— Bine. Eu sunt curată, apropo. Și iau și anticoncepționale.

— Și eu la fel.

— Iei anticoncepționale? îl necăjesc eu, încercând să alung orice urmă de dezamăgire.

— Sunt curat, spune el. N-aș minți despre așa ceva. Jur!

Inima mi se deschide.

— Te cred.

Zâmbește. Quinn Blackwood zâmbește pentru prima oară de când îl cunosc. Și e o priveliște atât de frumoasă, încât rămân cu gura căscată.

— Uau!

— Ce?

— Asta... zâmbetul tău. Uau!

Zâmbește și mai larg.

Și, uite-așa, inima mea se decide.

A te îndrăgosti de Quinn Blackwood e la fel de ușor și de înspăimântător precum căderea de pe marginea unei stânci. Impactul e inevitabil, dar — Doamne, Dumnezeu! — vreau să savurez coborârea asta palpitantă.

Așa că-i zâmbesc și eu. Îmi trec mâinile peste brațele lui minunat șlefuite și-mi încolăcesc degetele peste ceafa lui.

— Acum, că am lămurit problema asta, ce mai aștepți?

Zâmbetul îi dispare încet-încet. Nu mă deranjează, pentru că e înlocuit de o dorință dezlănțuită care-mi electrizează sufletul. Sprijinit în coate, îmi înfige o mână în păr și pe cealaltă mi-o strecoară sub fund. Îmi ridică șoldurile și mă pătrunde cu putere și în profunzime.

Doamne sfinte! Fie bărbații cu care am avut ghinionul să mă culc înainte erau toți groaznic de slab dotați, fie am avut noroc și am găsit doi bărbați cu penisuri special făcute ca să poarte o femeie în paradis

Mintea îmi zboară din nou spre asemănările dintre bărbatul care m-a cumpărat și cel căruia vreau să-i aparțin.

Dar nu mă pot gândi prea mult la asta.

Quinn mă pătrunde. Scot un țipăt, apoi mă rog să nu fie turiști prin apropiere. Apoi țip din nou când mă umple pe deplin. El îmi răspunde mormăind grav. Apoi începe să-mi vorbească vulgar.

— Îmi place la nebunie să-ți văd țâțele zbuciumându-se. Păsărica ta e atât de bună! *La naiba*, ești atât de strâmtă, Elly! Vreau să te simt cum îți dai drumul peste scula mea. Vrei să fii fată cuminte și să faci asta pentru mine? Așa, iubito. Țipă. Vreau să știe toată lumea cât de bine e.

Nu-mi mai pasă demult de cât de tare țip. Așa că urlu și mai mult și-l implor să mă fută în continuare. Mă privește fix în ochi în timp ce mă pătrunde. Legătura dintre noi e atât de efervescentă și de intensă, încât orgasmul se apropie din nou, mult prea curând. Păsărica mi se încheștează în jurul penisului său, iar el geme de plăcere.

— *Da!*

Iau asta drept o permisiune și zbor. Câteva secunde mai târziu, Quinn scoate un urlet primitiv și-și revarsă sperma groasă și fierbinte înăuntrul meu. Își îngroapă fața în scobitura gâtului meu, gâfâind răgușit, zguduit de spasmele orgasmului.

Îl iau în brațe câteva secunde, și de-abia apoi îmi dau seama că-l îmbrățișez. Îmi țin răsufarea, dar el nu mă îndepărtează. În schimb, ne rostogolim și mă îmbrățișează, la rândul lui. Rămânem așa și încercăm să ne recăpătăm suflul.

Îi sărut pielea. Îi inspir mireasma.

De sub parfumul de santal, care se evaporă încet, moscul explodează și mă învăluie. Din nou, ceva pare familiar. Din nou mă detest că amestec un bărbat cu celălalt.

Alung acest gând și ridic privirea. Mă urmărește. Se apleacă și-și lipește buzele de ale mele.

— Mulțumesc, spune el, cu glas răgușit.

Mă îndrăgostesc și mai tare. Pe limbă îmi vin noi cuvinte de iubire. De-abia reușesc să le stăpânesc.

— Povestește-mi despre mama ta, zic eu.

Un val de tristețe îi copleșește chipul.

— Era frumoasă. Și amuzantă. Mă iubea. Era universul meu.

Nu spune mai mult. Capacul strâns de pe borcanul cu emoții nu-l lasă. Am un milion de alte întrebări, dar mă limitez la una singură.

— Ai zis că și-a luat rămas-bun... cu acea îmbrățișare? Cumva s-a... ?

— S-a sinucis? Nu. Asta a fost treaba lui Maxwell.

Suspin profund.

— Tatăl tău a omorât-o?

Își ia privirea de la mine, cu trăsăturile din nou înghețate.

— Ea și-a pus capăt vieții în sensul propriu, dar Maxwell i-a răpit existența cu mult timp înainte.

— Of, Quinn!

Măinile lui se strâng dureros în jurul trupului meu. După câteva minute, privirea lui o întâlnește pe a mea și mă scrutează febril.

— Lucrurile vor deveni intense în săptămâna care urmează, Elyse. N-o să-ți placă foarte mult de mine când se va termina totul. Dar sper că mă vei înțelege.

Panica mă paralizează.

— Eu... poftim... ?

Mă sărută cu forță.

— Nu-mi pune întrebări! Nu-ți voi răspunde la ele. Și nimic din ce poți spune nu va schimba nimic. Drumul a fost stabilit. Dar acum am nevoie de ce se-ntâmplă aici. Sper că și tu îți dorești asta.

Se oprește și inspiră puternic.

— Dacă nu, voi... încerca să-nțeleg.

Am două opțiuni. Să spun *nu* și să distrug timpul limitat pe care-l avem la dispoziție împreună. Să spun *da*, să îndur nesiguranța a ceea ce urmează... să-l iubesc și să fac dragoste cu Quinn în timpul pe care-l avem împreună. Alegerea e ridicol de simplă.

— Îmi doresc ce-ți dorești și tu.

Zâmbește din nou când îmi aude răspunsul. Scula lui încă aflată înlăuntrul meu începe să se întărească. Scot un geamăt de uimire când mă umple din nou. Când încerc să mă ridic, Quinn mă ținut- iește. Îmi desface coapsele cu genunchiul lui. Cu o mână pe mijlocul meu și cu alta în jurul umerilor mei, pompează în mine.

Îmi dau ochii peste cap și mă reped spre gura lui. Stăm așa, sărutându-ne și trăgându-ne-o până când un alt orgasm ne copleșește.

În cele din urmă, mă lasă să mă ridic ca să mă duc la baie. Sunt lipicioasă și transpirată, așa că intru la duș. Nevoia de a reveni în dormitor, la Quinn, mă face să mă spăl cât pot de repede.

Când termin, nu mă obosesc să mă șterg. Îmi înfășor un prosop în jurul trupului și intru în dormitor.

Quinn nu e acolo. Portofelul lui e pe noptieră, dar hainele i-au dispărut. Încerc să-mi calmez micul atac de panică și deschid ușa. Nu e pe hol. Închid ușa la loc și mă uit în jur după vreun bilețel sau alt indiciu unde l-aș putea găsi.

Nimic.

Bine...

Mă șterg în grabă și-mi pun hainele pe mine, cu excepția chilo-tilor, care sunt prea uzi ca să-i îmbrac. Scot rapid telefonul din geantă, iau cardul de pe dulap și părăsesc camera. În afara recep-ției, mai sunt două încăperi — un mic salon și o cameră pentru citit. Ambele sunt goale. Îmi pipăi telefonul și mă întreb dacă să-l sun sau să ies și să văd dacă mașina mai e afară, când aud o înjurătură pe un ton grav, tăios.

Mă uit pe fereastra salonului. E afară. Are telefonul la ureche și se plimbă-n sus și-n jos, frecându-și tâmpla frenetic.

— A fost o săptămână nenorocită! Ai tot ce-ți trebuie. Cât de greu poate fi? Nu contează ce fac eu. *Tu fă-ți afurisita de treabă...* La naiba, îmi pare rău... desigur... Știu că asta nu făcea parte din plan... nu, totul merge mai departe... Miercuri e perfect. Începe cu e-mailul și cu telefoanele lor, așa cum am stabilit. Trimite totul. Pe cât mai

multe rețele cu puțință. *Nimic nu s-a schimbat*, ai cuvântul meu. Doar că... trebuie să avem grijă și de chestia asta.

Se oprește și ascultă un minut. Inima îmi bate ca un cal sălbatic care a luat cocaină, dar nu știu de ce. Tot trupul îmi paralizează când el scoate un hohot înspăimântător de râs.

— *Sufletul* meu? izbucnește el, înainte să-și împingă umerii înainte, într-un gest abject și tulburător de respingere. Te rog, nu-ți mai pierde timpul făcându-ți griji în privința unui lucru pe care nu-l poți schimba. Mda... pa!

Își strecoară telefonul înapoi în buzunarul de la spate și-și strânge pumnii. E întors cu spatele la mine, deci nu-i văd chipul, dar limbajul lui corporal e terifiant. Probabil că îmi simte privirea, pentru că se tensionează și se întoarce cu fața spre mine. Privirea lui mă descoperă în locul unde stau, la fereastră.

Ne uităm unul la celălalt, iar pământul se deschide sub picioarele mele, infernul anunțându-și sosirea iminentă. Quinn își desface lent pumnul și intră din nou în pensiune. Mă găsește nemișcată, lângă geam. Îmi cuprinde umerii cu mâinile și își lipește obrazul de al meu.

— Fără întrebări. Te rog, Elyse.

— Sunt o chestie trecătoare în viața ta, nu-i așa?

Respirația i se oprește. Apoi expiră în grabă.

— Da, îmi pare rău.

Dau calmă din cap, deși inima mea proaspăt îndrăgostită țipă.

— Mda. Și mie îmi pare rău.

Îl las să mă ducă din nou sus. Să mă dezbrace. Să mă așeze în pat și să se strecoare lângă mine. De data asta facem dragostea aproape în tăcere, comunicând doar din priviri. Apoi mă strânge în brațe. Și dormim. Eu nu visez nimic. Nu știu dacă el visează.

Mai rămânem acolo două zile. Când Quinn iese să cumpere periute de dinți și să facă provizii, îi trimit un mesaj Fionnellei. Îmi răspunde că sunt liberă să-mi trăiesc viața. Grijă că Q s-ar putea să-mi dea papucii crește, dar nu suficient cât să-mi strice timpul petrecut cu Quinn.

Ca un răsfăț suplimentar, Cindy, șefa pensiunii, ne pregătește fiecare masă și ne aduce mâncarea în cameră. Între mâncat și dormit, Quinn Blackwood mi-o trage de parcă ar fi un drogat, iar eu... ultima lui priză de cocaină.

Când, în cele din urmă, părăsim memorabila pensiune, inima îmi plânge până când ajungem înapoi în Manhattan. La un moment dat, durerea devine atât de grea, încât îmi înfig mâna de pe coapsa lui Quinn atât de tare în pielea lui... deși nu-mi dau seama că o fac. Gestul meu are drept rezultat faptul că facem un ocol, opresc într-un refugiu pustiu, și ne-o tragem rapid și turbat pe capota Mercedesului, lăsându-mi jeanșii să-mi cadă în vine.

Grija și visarea de după sex mă fac, în cele din urmă, să adorm. Mă trezesc dintr-un vis ciudat, cu inima bătându-mi în disperare. Suntem la câteva străzi distanță de mansarda din Hell's Kitchen.

La câteva blocuri distanță de posibilitatea de a nu-l mai vedea niciodată pe Quinn.

Îl privesc atent. Fălciile îi sunt încleștate și mă ține strâns de mână. Când ajungem, oprește motorul. Îmi desprind centura de siguranță și deschid portiera, dar el nu mă lasă să cobor. Stă la locul lui, cu mâna ținându-mi încă degetele captive. Privirea mea întrebătoare îi întâlnește ochii neliniștiți, de un albastru-argintiu. Deschide gura.

— Elly, trebuie să-ți spun...

Se-ntâmplă ceva. Ceva rău. Asta ar putea fi singura mea șansă, așa că-i vin în întâmpinare.

— Quinn...

— Hmm?

— Te iubesc.

Cască ochii brusc. Mai larg decât oricând. Se albește la față; începe să clatine din cap.

— Elyse... Iisuse...

Mobilul așezat în consolă răsună în toată mașina. Amândoi îl privim și încremenim. Sună de trei ori. De patru. Mă privește și scutură din cap. Dar ia telefonul.

E o voce de femeie. Și e agitată. Quinn își îndreaptă privirea spre mine, iar eu îi citesc emoțiile trepidante și reci. Deschide portiera brusc, apoi încremenește în loc.

— Ce tot spui acolo? se răstește el.

Se uită în oglinda retrovizoare, apoi își întoarce capul în toate părțile. Privirea pe care mi-o aruncă e plină de groază și de furie neagră.

— Nu, la naiba! Unde sunt nenorociții de bodyguarzi? Nu-i văd. Nu văd nimic. Ești sigură?

Mă cuprinde un alt fel de frică. De unde acum câteva secunde mă temeam pentru emoțiile mele, acum groaza mi se amplifică. Diverse forțe macabre îmi dau târcoale, mari și de neoprit. Ce mă înspăimântă mai mult decât orice e că toate simțurile mele țipă avertizându-mă că situația mea și așa precară e pe cale să se înrăutățească. Și că, într-un fel sau altul, Quinn e implicat în asta. Nu vreau să cred așa ceva.

Dar... karma. Și privirea lui lasă prea puțin loc pentru interpretări.

Vocea de la telefon devine și mai agitată. Mă forțez să-i rostesc numele.

— Quinn!

Încă scrutează împrejurimile. Caută ceva din priviri. Ceva ce n-ar trebui să fie aici. Ceva primejdios. Și pune și mai multe întrebări la telefon.

— Quinn!

Cum se tot răsucesc în mașină, degetul lui atinge butonul care activează difuzorul. O voce de femeie răsună în mașină.

— Da! Îți spun eu, Quinn. Trebuie s-o scoți dracului pe Lucky de-acolo. Acum!

Vocea Fionnellei.

Fionnella!

Câteva secunde, mintea-mi paralizează și spiritul de autoconservare mi se activează. Apoi intru într-o stare de șoc și am revelația propriei mele prostii.

Quinn se holbează la mine, iar regretele, groaza și alerta încep, în cele din urmă, să capete sens. Mâna mea de pe coapsa lui se transformă-n gheață, la fel ca tot restul trupului meu. Vreau să-l mișc și nu pot. Mă strânge cu putere și ne uităm fix unul la altul. Rămân cu gura căscată.

— Nu...

Ochii lui se luminează disperați și rugători.

— Elly, îți pot explica...

— Nu! *Dumnezeule... nu!*

— Te rog... ascultă-mă...

Desigur, soarta decide să nu-mi dea timpul necesar ca să procesez toata faza. Sunt încă paralizată de șoc când niște mâini aspre mă prind de umeri și mă smucesc afară din mașină. Quinn se repede după mine, dar centura lui de siguranță îl împiedică să mă ajungă. Înjurătura lui vulgară sfășie aerul când mă lovesc de trotuar și durerea îmi ricoșează în șoldul învinețit.

Quinn iese valvârtej din mașină cu un urlet furios și se aruncă pe capota Mercedesului în timp ce eu sunt târâtă cu spatele și aruncată pe umărul cuiva.

— *Elyse!*

Totul e atât de supranatural... iar eu încerc să țip. Dar nu-mi iese decât un găngurit surd. Pașii grei ai lui Quinn mă urmăresc, pe mine și pe cel care m-a capturat.

— Las-o jos imediat, nenorocitul dracului!

— Sau ce? aud glasul care mi-a provocat coșmaruri în ultimii șapte ani din viața mea.

Întorc capul și văd câțiva bărbați care se apropie în goană de cel care m-a răpit. Inima mi se strânge.

— E a mea. N-o s-o iei decât peste cadavrul meu!

Toată lumea încremenește.

— Se poate aranja, prietene.

Zăngănitul clar al unei arme sparge aerul.

— Doar spune cuvântul.

Aud un strigăt gătit, probabil al Fionnellei. Gândurile mi se învârtesc în cap. Din cauza șocului. Din cauza fricii.

— Dacă mă împuști aici, acum, nu treci mai departe de strada asta și paza mea te pune la pământ. Cel mai bine ar fi să-i dai drumul lui Elyse. Ia-mă pe mine în locul ei. Sunt convins că merită schimbul.

Glasul lui Quinn e gol de orice emoție, straniu de calm, țâșnind din adâncurile iadului. În acest timp mintea mea se zbate cu disperare ca să se scuture de șoc, astfel încât să fac ceva, nu doar să mă uit pe stradă din poziția mea cu susul în jos. Îmi vine din nou să țip. De data asta, reușesc.

Din păcate, sunetul îi însuflețește pe cei care m-au capturat.

— Mi-ar plăcea să stau și să negociez, dar pur și simplu nu am timp. Am venit pentru Lucky. Am pus mâna pe ea. Ți promit că dacă mai faci un pas, te împușc. Bag-o în dubă, îi spune Clay tipului care mă ține pe umăr.

— *Nu! Elyse! Dumnezeu!* Dă-i drumul! Ți jur pe Dumnezeu, dacă-i faci vreun rău...

— La naiba. Earl, te ocupi tu de asta, te rog?

Nu... nu... nu...

Nu știu pentru ce sau pentru cine mă rog. Întorc capul și-l văd pe Quinn smucindu-se într-o parte și repezindu-se după mine. Earl se așază în calea lui și încearcă să-l pocnească. El se ferește și-l lovește pe Earl în stomac. Înainte s-o ia din nou la picior, Gordon îi trage un croșeu de dreapta în falcă. Se aude un trosnet îngrozitor când capul lui Quinn se izbește de trotuar, și strig din nou înăbușit.

Quinn se clatină pentru o fracțiune de secundă înainte să mă privească. Are o expresie mortală și îndârjită, în timp ce încearcă să scape de atacatorii lui. Se repede la Gordon cu o forță criminală și, deși individul are constituția unui tanc, e propulsat în peretele de ciment din spatele lui.

Vederea începe să mi se încețoșeze și, pentru o clipă, îmi doresc să fiu inconștientă. Am nevoie de un răgaz, să nu mai știu nimic

despre iadul care tocmai s-a dezlănțuit. Zgomotul îndepărtat al unor cauciucuri îmi pătrunde simțurile amețite și aproape că leșin.

— Rahat, avem musafiri. Earl, lasă-l! Hai să mergem!

Mă smucesc și încerc să mă ridic, să mă eliberez. Niște mâini zdravene și niște brațe ca de fier mă țin și mai strâns. Apoi mă aruncă pe bancheta din spate a unei dube. Mă lovesc cu capul de o margine și mijlocul mi se izbește dureros de podeaua de metal. Portiera șoferului se deschide și se închide la loc.

— Gordon, hai să mergem! Imediat!

Ultimul lucru pe care-l văd înainte ca ușa să se trântască e Quinn care se ridică de la pământ și o ia la goană după dubiță. Aud bătăile pumnilor lui în caroseria mașinii în mișcare. Când vehiculul accelerează, urletele sale nu seamănă cu niciun sunet pe care l-am auzit în viața mea.

Mă uit fix în beznă. Îmi doresc să țip din nou.

Dar sunt în continuare în stare de șoc.

Quinn este Q.

Q este Quinn.

A fost un joc pervers pentru amândoi, în tot acest timp.

Naiba să mă ia!

* * *

Quinn

Deschid cu greu ochii. Diverse chipuri plutesc deasupra mea. Unele sunt îngrijorate, altele curioase. Mă doare capul, mă dor și încheieturile mâinilor și coastele. Știu că gustul metalic din gură e gust de sânge, apoi înghit. Cineva zice ceva despre o ambulanță. Altcineva face o poză.

Câteva mașini opresc cu scârțâit de roți lângă mine. Aud zgomotul unor pași care se grăbesc spre mine. O voce pe care o recunosc întreabă dacă mă simt bine.

Mă chinui să mă ridic în capul oaselor.

Memoria îmi revine într-o străfulgerare orbitoare, ca o flacără rece.

Filmări pe care nu le folosim

Quinn

La naiba!

La naiba!

La naiba! La naiba! La naiba! *La naiba!*

S-a terminat... sau nu

Q este Quinn.

Quinn este Q.

Șocul meu se evaporă.

Când realitatea mă lovește, adevărul devine groaznic de evident.

Doamne Dumnezeu, cred că sunt cea mai proastă femeie din lume. Chiar și atunci când creierul meu a încercat să mă avertizeze, eu l-am ignorat.

M-am crezut îndrăgostită de doi bărbați. Ha!

De fapt, sunt dependentă de doi sociopați care sunt în realitate una și aceeași persoană, fapt care o să mă facă să mă îndoiesc de sănătatea mea mintală pentru tot restul vieții mele.

Adică *dacă* o să mai am o viață.

Pânza neagră de pe capul meu e sufocantă. La fel și banda adezivă de pe gura mea. Nu știu cât timp a trecut. O zi? Două? Foamea ascuțită care-mi împunge stomacul îmi spune că mai degrabă a doua variantă.

Întregul scenariu menit să mă sperie de moarte a ricoșat deocamdată din platoșa pe care o constituie starea mea de șoc.

Pașii aceia amenințători. Mâinile legate la spate. Picioarele imobilizate. Lumina puternică în ochi timp de o clipă, apoi pânza neagră în cap din nou? Și asta la nesfârșit. E atât de clișeistic, că-mi vine să râd! Doar că sunt pe cale să mă sufoc din cauza benzii adezive. Așa că-mi implor creierul să mai reziste puțin. *Respiră, Elyse. Pur și simplu, respiră.* Groaza se va întoarce, probabil, la momentul potrivit; nu mai are nevoie și de ajutorul meu.

Lui Clayton n-o să-i convină când voi refuza să-i spun unde e Petra. Iar Clayton furios este...

— Ei bine, domnișoară. În ce carusel m-ai învățit, nu-i așa?

Cineva îmi smulge pânza de pe cap, trăgându-mi părul peste față. Privesc în jurul meu, încercând să mă orientez. Nu e chiar pivnița unui castel din mijlocul Mării Chinei de Sud, dar e întunecat și murdar. Ne aflăm într-un subsol. La vreo cinci metri deasupra noastră, prin geamurile pătrate, mici și murdare, se reflectă luminile stradale. Undeva, în depărtare, o melodie hip-hop se aude din niște boxe.

Becul de deasupra capului meu mă arde și mă orbește, dar îl disting pe Clay, care stă pe un scaun la vreo trei metri distanță de mine. Privirile ni se întâlnesc și-i citesc ura fulgerând în ochii de aceeași culoare cu ai mei. Ridic din umeri, iar el ridică din sprânceană.

— Asta-i tot ce primesc? După ce te-am vânat șase săptămâni?
O ridicare din umeri?

Mă holbez la el. Are tupeul să pară dezamăgit.

— Văd că n-ai pierdut deloc timpul, nu-i așa? Ai fost o albinuță întreprinzătoare. Ce păcat că nu te-ai gândit să lucrezi la fel de *entuziast* pentru mine la Casa de Vacanță!

Îl privesc plictisită. Vreau să-mi scoată banda de la gură. Bineînțeles, pocnește din degete nerăbdător. O siluetă apare în cercul luminos. E Earl, cu singurul lui ochi, plin de ură și de aere de superioritate.

— Nu ți-am spus eu că așa o să sfârșești, târfă împuțită? croncăne el, apoi îmi dezlipește brusc banda de pe gură.

Durerea mă face să scâncesc scurt.

— Nu, de fapt, te înșeli. Nu țiș și nici nu sunt dezbrăcată. Și sunt al naibii de sigură că nu sunt moartă.

— Mai vedem noi...

— Ajunge, Earl!

Acesta rânjește și se dă la o parte. Clayton zâmbeste cu subînțeles.

— Deci, ce spuneai?

— Să te duci dracului?

Se strâmbă.

— Ah, trăiește. Presupun că trebuia să prevăd chestia asta de... când? Două luni? Zece ani? Mai mult?

— N-o să-ți spun niciodată unde e. Niciodată!

El dă din cap.

— Știu. Dar o voi găsi. Sunt un om răbdător. O s-o găsesc și o s-o aduc acasă.

Se înclină înainte, cu coatele pe genunchi.

— Vreau doar să fim o familie, Lucky. E așa de rău?

— Îți bați joc de mine acum? Poate că sunt în stare de șoc, dar nu sunt nebună.

Își lasă capul într-o parte.

— Ești sigură? Având în vedere circul de pe toate canalele de știri, aș spune că ai moștenit instabilitatea mentală a mamei tale.

— A ajuns așa din cauza ta!

— Poftim? Pentru că am tratat-o ca pe o regină? Pentru că i-am oferit tot ce era mai bun, doar ca să aflu că și-o trăgea cu cretinul ăla pe la spatele meu?

Earl mârâie. Clayton îl ignoră.

— Tu chiar ești dus, nu-i așa?

Mă privește fix timp de un minut.

— Ridge nu merita ce i-ai făcut.

Acum mă inundă teama. Și furia.

— A încercat să mă violeze, cu binecuvântarea ta.

— Hai să nu aruncăm cu acuzații. Ai coborât acolo de bunăvoie. La fel ca mama ta, ai crezut că mă poți păcăli, iar eu eram cu doi pași înaintea ta în tot acest timp.

— Dacă ai fi fost, ai fi prevăzut ce i s-a întâmplat cățelușului tău de companie.

Furia îi schimonosește fața.

— Vezi cum vorbești! Omul ăla era veteran de război, un apărător al țării sale. Nu merita să fie prăjit de o curvă de mâna a doua.

Deschid ochii larg.

— Doamne, chiar îl iubeai, nu-i așa? Ce, era fiul pe care nu l-ai avut niciodată, în vreme ce fiica de sub ochii tăi merita să fie futută la grămadă?

— Te-am hrănit și te-am îmbrăcat...

— În vreme ce mă țineai sub pază 24 de ore pe zi și mă puneai să fiu târfă șapte zile pe săptămână. Da, mă simțeam *de-a dreptul* iubită.

— Asta nu e o ședință de refacere a legăturii tată-fică, Lucky.

Scotocește în jacheta lui de piele întoarsă și scoate un document împăturit.

— Țsta e un mandat de arestare pe numele tău, semnat de bunul meu prieten, judecătorul Tolley, ți-l mai amintești? I-ai oferit o tratație de ziua lui, anul trecut. Dacă-l pun în executare, vei fi adusă înapoi în Getty Falls și acuzată de crimă.

Deși tremur, ridic bărbia.

— Ești sigur? Și eu sunt sigură că autoritățile vor avea ceva de obiectat dacă un șerif aflat la cinci mii de kilometri distanță de locul lui de joacă îi pune aiurea cătușele unui cetățean.

— Tu crezi că știe cineva că eu sunt aici? Am un avion privat în *standby*. Te-aș putea duce acasă și te-aș putea băga la pușcărie până diseară. Și-n timp ce tu vei aștepta să fii adusă la proces, eu voi continua s-o caut pe Petra.

Numele ei pe buzele lui îmi lichefiază sufletul.

— Sunt miliarde de fete pe lume, Clay. Mii care cumpără ce vinzi tu, din nefericire. De ce ea? De ce nu poți s-o lași în pace?

Se clatină pe picioare, cu chipul livid.

— *Pentru că e a mea!*

N-o să înceteze niciodată s-o caute. Niciodată.

— Am bani. Ți-i dau pe toți dacă promiți că renunți s-o mai cauți. Asta vrei, nu-i așa? Să fie următoarea ta vedetă? Spune-mi cât valorează și te voi plăti!

— Cum? Crezi că dobitocul ăla bogat pe care-l călărești acum te va ajuta? Chiar dacă aș vrea să-i accept oferta, aș spune că e prea târziu, la câte probleme are și el pe cap.

Inima mi se strânge și mai tare.

— Ce tot spui acolo?

Pocnește din degete.

— Corect! Ai fost ținută în beznă în ultimele două zile, nu-i așa? Earl, adu laptopul! Arată-i lui Lucky toată distracția pe care a ratat-o. Dacă mă-ntrebi pe mine, tu ești acum vedeta de care e toată lumea interesată.

Flutură documentul spre mine.

— Poate ar trebui să mă mai gândesc. Ai devenit un star pe internet. Ți-a crescut valoarea...

— *Ce dracului tot spui acolo?* îl întreb eu aproape țipând.

Earl revine în lumină, ținând în mâini un laptop. Trage un scaun și pune laptopul pe el, aproape de mine. Cu un rânjet oribil, apasă pe buton, se dă înapoi și-și încrucișează brațele.

La început, nu înțeleg ce văd. Camera de filmat se clatină serios, iar persoana care o ține se ascunde în spatele unei perdele sau al unei draperii. Imaginea devine mai clară când o femeie intră în cadru, însoțită de un bărbat. Filmarea e veche de câțiva ani buni, dar îl recunosc imediat pe Maxwell Blackwood, mult mai tânăr.

O conduce pe femeie într-un dormitor luxos. Pe pat sunt doi tipi pe jumătate dezbrăcați. Expresiile lor îmi sunt, din nefericire, cunoscute. Maxwell îi șoptește ceva la ureche, apoi dă să iasă. Ea încearcă să se prindă de el, suspinând din ce în ce mai tare. El o împinge înapoi spre pat. Când ea protestează, el bagă mâna-n buzunar, scoate niște cătușe și o leagă de stâlpul patului.

— Nu-ți poți lua promisiunea înapoi, Adele. Mă dezamăgești.

O lasă acolo și iese. Bărbații se ridică din pat și se duc spre ea.

Inima mi se frânge când îmi dau seama cine e. Adele. Mama lui Quinn.

Filmarea sare la un cadru asemănător cu Adele împreună cu alți bărbați. La nesfârșit. Șase în total. Apoi la o scenă diferită. Maxwell stă pe canapea alături de Adele. El e îmbrăcat la costum, ea în cămașă de noapte. Din nou, apare o draperie în colțul ecranului. El vorbește

pe un ton coborât și insistent. Ea plânge ușor și dă din cap. După un minut, el face semn din cap cuiva care nu e în cadru. O femeie apare în fața ecranului și-i dă lui Maxwell un pumn de pastile.

Când se întoarce, îi văd fața și mi se oprește respirația.

E mama vitregă a lui Quinn, Delilah Blackwood.

Maxwell îi vorbește în continuare lui Adele, mângâind-o cu o mână pe spate. Filmarea e dată pe repede înainte, până la momentul în care el îi pune pastilele în față și o sărută pe tâmplă. Ea se ridică, se duce la un sertar și se întoarce cu ceva învelit într-o pânză neagră. Când ea se așază, el o bate ușurel peste mână.

— Faci ceea ce trebuie, Adele. E pentru binele tuturor, spune el.

Apoi iese din cameră. Adele ia pastilele, le strânge în palmă și le înghite cu un pahar cu apă. Cu mișcări lente, desface pânza și scoate un pistol.

Nu!

Camera se clatină.

— Mamă?

Vocea frântă a unui băiat care nu-i încă bărbat. Adele întoarce încet capul spre el, cu arma în mână. Camera cade pe covor. În cadru se văd, cu întreruperi, picioarele celor doi.

— Nu, mamă! *Nu!*

Camera care încă merge înregistrează zgomotul unei împușcături.

Apoi, un țipăt care nu se mai termină.

Observ absentă suspinele care-mi ies din piept, lacrimile care-mi udă fața. Dincolo de bâzâitul din capul meu, îl aud pe Earl hlizindu-se.

Filmarea continuă. Quinn, la douăzeci și ceva de ani, stând pe o canapea. Din spatele camerei, o femeie îi pune întrebări despre sănătatea lui mintală.

Terapeuta lui.

Răspunsurile lui sunt monosilabice. Din când în când, el zâmbește la cameră, peste umărul ei. Camera merge înainte până

când, de necrezut, ea se ridică și începe să se dezbrace. Quinn îi dă instrucțiuni, pe care ea le urmează, până când ajunge să-i facă sex oral. Și în tot acest timp, el privește în obiectiv cu ochi pustii.

Din nou, filmul cu psihoterapeuta, pe repede înainte. La un moment dat, stop-cadru pe plăcuța de pe biroul ei. Adriana Nathanson.

Apoi urmează o scenă care mă face să-mi vină să vomit.

Quinn și Delilah. Greața îmi răscolește stomacul. Întregul trup îmi zvâcnește și mă pregătesc să vomit. Mă calmez în ultimul moment, dar nu-mi pot lua ochii de la imaginile obscene care se desfășoară pe ecran.

Delilah și Quinn.

Uneori, doar ei doi. Alteori, cu parteneri multipli.

Pe repede înainte, până în urmă cu două zile. Știri de mare importanță. Chipurile palide ale lui Maxwell și Delilah când filmarea e proiectată pe un ecran imens, la o gală la care participă. Prieteni intervievați. Primarul dându-și cu părerea despre acest scandal. Filmarea prezentată încă o dată.

Poliția ridicându-l pe Maxwell încătușat. Apoi pe Delilah încătușată.

O altă filmare, cu Quinn. E tot însoțit de polițiști, dar nu are cătușe. Operatorii îi vâă camerele în față. Expresia lui... neînsuflețită.

Apoi Q, mascat. Q, nemascat. Q cu alte femei.

Q cu mine. Am eșarfa pe ochi pe toată durata filmării, spre deosebire de celelalte femei.

Acum înțeleg de ce era nevoie de eșarfă, dar nu mă consolează cu nimic.

Gâtul mi-e sufocat de un strigăt mut. Vederea mi se încețoșează din cauza lacrimilor desperate și a umilinței usturătoare. Filmarea continuă și se termină cu titrarea: *Viața & vremurile celebrei familii criminale Blackwood*.

Earl rânjește și strânge laptopul. Eu simt cum mor în mine.

— Iubitul tău face senzație pe internet, exact ca tine.

Clayton scutură din cap.

— Ce mai familie! Atâția bani... Și niciun creier zdravăn printre ei!

— A făcut-o pentru mama lui.

Asta e evident.

Dar de ce dracului simt nevoia să-i iau apărarea?

— E un obsedat bolnav. Singurul motiv pentru care nu e închis undeva sunt miliardele de dolari ale familiei Blackwood. Dar văd că pe tine te-a fascinat.

Ochii îi strălucesc plini de răutate, apoi devin meditativi.

— Ce ai avut de câștigat din povestea asta? Și nu spune că nimic. Te-am învățat și eu câteva lucruri. Te-am auzit și când ai spus că ai bani.

Folosesc singura monedă de schimb pe care o dețin.

— Opt sute de mii de dolari. Sunt ai tăi dacă mă lași să plec și-mi promiți că n-o mai cauți pe Petra.

Earl pufnește:

— Minte!

Clayton se uită la mine:

— Aș putea să-ți iau banii și s-o caut în continuare, nu?

Mă străduiesc să-mi păstrez calmul.

— O să-ți dau jumătate din ei acum. Apoi câte o sută mii din nouă în nouă luni în următorii 3 ani.

El zâmbește.

— Ești isteță, nu-i așa? Crezi că n-o voi căuta și după ce împlineste 18 ani?

— Gândește-te! Câștigi o jumătate de milion pe an, cu toate fetele la un loc — da, am văzut registrele. Eu îți ofer opt sute de mii pentru o singură fată.

— Dar pentru faptul că mi-ai ars casa părintească? Te aștepți să te iert pentru asta? Și pentru Ridge?

— Asigurarea va acoperi pagubele de la Casa de Vacanță. În privința lui Ridge, deja l-ai plătit pe medicul legist să declare că

moartea lui a fost un accident. Folosește banii ăștia ca să-l jeleşti cum vrei.

Se repede și mă prinde de bărbie:

— Te-ai gândit la toate, nu-i așa? scuipă el printre dinți. Ar trebui să-ți dau o lecție pe care să n-o poți uita. Din fericire pentru tine, incestul nu mă pasionează.

Nu răspund. Ochii îi sclipesc de furie. E la limită cu nervii. Singurul lucru care-mi poate salva viața sunt banii. Pe a mea și pe a Petrei.

— Unde sunt banii?

Clatin din cap.

— Nu-ți spun până nu ajungem la o înțelegere.

Mă țintuiește cu privirea o veșnicie. Apoi îi întinde mandatul lui Earl.

— Tu și cu mine mergem să luăm banii. Earl o să aștepte două ore. Dacă nu ne-ntoarcem până atunci, va pune cu satisfacție roțile în mișcare, nu-i așa, Earl?

Earl ia mandatul și îl bagă în buzunar.

— Cu plăcere.

Îmi dezleagă mâinile și picioarele. Mă clatin și mă împiedic în timp ce sângele curge prin trupul meu amorțit. Poșeta și telefonul meu au dispărut. La un moment dat, mi-au fost luate cizmele, așa că-l urmez pe Clayton afară din subsol în ciorapii mei murdari.

— Îmi pot căpăta cizmele înapoi?

Ridică din umeri.

— Habar n-am unde sunt. În plus, dacă desculță ești mai cuminte, rămâi așa!

Ajungem în vârful scărilor și mă uit în jurul meu. Dacă locuiește cineva aici, a renunțat de mult timp la dorința de a păstra curățenia. Lipită de un perete, e o canapea jengoasă și sfâșiată, covorul are ditamai găurile, sticlele de bere și cutiile de pizza sunt aruncate peste tot, iar ușa frigiderului se mai ține într-o singură balama. Înainte să apuc să întreb cine locuiește aici, un bărbat deșirat iese

din dormitor. Are ochii injectați și urme de seringă pe ambele brațe slăbănoage.

Clayton îi pasează o bancnotă de o sută de dolari, pe care bărbatul o înșfacă sălbatic.

— Adu-ți aminte ce-am vorbit! Fii cu ochii în patru și mai primești una!

Drogatul dă din cap. Când crapă ușa dormitorului și se strecoară din nou înăuntru, îmi zăresc cizmele lângă ușă.

Știu că sunt scumpe și-mi dau seama ce vor însemna ele pentru un drogat, mai ales dacă și poșeta și telefonul meu sunt în posesia lui. Nu sunt însă pregătită să mor din cauza lucrurilor mele, așa că-mi țin gura închisă și ies după Clayton. Doi dintre scutierii săi păzesc holul, alți doi scara.

Urcăm niște scări întunecate, de-a lungul mai multor coridoare, apoi coborâm numeroase trepte, într-o formație ciudată. Duba parcată lângă trotuar e alta decât cea folosită de Clayton ca să mă prindă. Faptul că a reușit să mă țină captivă timp de două zile fără ca nimeni să mă găsească îmi atinge o coardă sensibilă. Cu tot ce-am aflat despre Quinn/Q, nu știu dacă ar trebui să mă simt speriată sau ușurată. Oricum ar fi, totul se va termina în curând.

Primim un semnal și ieșim în ploaia ușoară. Picioarele mi se udă și mi se răcesc în câteva secunde, aproape că nu le mai simt. Mă rog ca simțurile să-mi rămână în continuare amorțite.

Sunt din nou băgată în dubă. Gordon urcă și el, iar ochii lui negri sunt plini de răutate pură. Geamurile fumurii mă împiedică să văd vreun indicator și, după câteva străzi, nu mai încerc să ghicesc în ce direcție mergem. Clayton ar putea, la fel de bine, s-o ia pe rute ocolitoare până la mansardă.

Capul îmi zvâcnește, iar durerea îmi sfâșie sufletul. De fiecare dată când gândul îmi zboară la Quinn, încerc să mă stăpânesc. Rana nu e gata să se vindece și deocamdată o las deschisă, pulsând.

Pierd noțiunea timpului și mă concentrez din nou când constat că dubița a tras pe dreapta. Se aude zgometul îndepărtat al traficului,

dar nimic în apropiere. În față, îl aud pe Clayton vorbind, apoi zgomotul unei mici lupte.

Gordon se holbează la mine, provocându-mă din priviri să fac ceva. N-am puterea să-i spun că nu mai am chef să ripostez. Îmi mut privirea spre podeaua murdară, atunci când portiera se deschide.

Suntem parcați pe o alee. Iar Clayton ține în brațe trupul inert al unei necunoscute. Inima mă înțepă și dorința de a lupta pe care o credeam pierdută revine în forță.

— Cine e asta? Ce mama naibii faci?

Vocea-mi sună slab și moale, în ciuda strădaniei mele de a inspira forță.

— Ea e Colleen.

O lasă din brațe lângă Gordon.

— Peste 45 de minute trebuia să fie la o întâlnire în celălalt capăt al orașului. Nu e drăguț?

Teama mă paralizează.

— Atunci ce cauți aici? Nu poți s-o răpești, pur și simplu!

— Doar nu credeai c-o să intru-n pași de dans în mansarda ta de fițe, riscând să anunți autoritățile, nu-i așa? Sau credeai că intru de bunăvoie în capcana ta?

— Nu. Jur că nu...

— Domnișoara Colleen va fi micul tău stimulent. Tu-mi dai banii... *pe toți*... iar ea ajunge la întâlnire într-o singură bucată. Tu nu...

Se uită la femeia trântită pe jos.

— În fine, o roșcată matură n-a stricat niciodată în grajdurile mele.

Șocul mă face să păstrez tăcerea. Duba se pune din nou în mișcare. Peste zece minute, cineva bate ușor în ușa despărțitoare. Duba se oprește și Gordon deschide portiera din spate. Ne aflăm la o stradă distanță de mansardă. Clayton deschide ușa.

— Ai zece minute, apoi soarta lui Colleen e în mâinile tale.

Când mă dau jos, duba pleacă. Sunt singură pe strada asta liniștită din Hell's Kitchen, dar nu sunt liberă. Viața unei necunoscute atârnă în balanță cu viața Petrei.

Teama mă face să înaintez. Ajung în fața ușii mansardei. Tastesz codul și ușa se deschide. Răsuflu ușurată. Gândul că Quinn n-a avut timp să schimbe codurile din cauza propriilor probleme mă consolează un pic. Picioarele mele încremenite trec de uși și urcă la etaj, până în dormitorul străinului cu mințile tulburate de care nu trebuia să mă îndrăgostesc.

Îmi simt lacrimile fierbinți și acide cum îmi umplu ochii. Las să cadă. Energia pe care o mai am e rezervată salvării vieții unei femei străine. Îndes banii și toate obiectele mele valoroase în rucsacul jerpelit. Las în spate toate celelalte lucruri.

Mă întorc cu ciorapii murdari și cu inima distrusă în locul unde m-a lăsat dubița. Clayton apare câteva minute mai târziu. Sare din vehicul și-mi smulge rucsacul. Îl privesc fără interes cum deschide fermoarul cu o smucitură și scotocește cu lăcomie prin bancnotele foșnitoare.

În dubiță, roșcata geme, revenindu-și din leșin. Clay închide rucsacul și sare la loc în spatele dubiței, cu mine cu tot. Mergem pe lângă câteva blocuri, apoi parcăm pe o stradă liniștită.

Gordon sare afară cu Colleen cea amețită. Încremenește când aude sirenele zgomotoase care străpung liniștea.

Clayton se repede și mă trage aproape de el, căutându-și cureaua cu gesturi agitate.

Chiar dacă tot ce am în mine e amortit de durere, știu că nu pot rata șansa. Sora mea încă are nevoie de mine. Autoritățile pot pune mâna pe mine, dar nu până când nu mă asigur că ascunzătoarea Petrei n-a fost compromisă. Îl mușc cu putere de mâna cu care mă ține ferm de umeri.

— *Târfă nenorocită!*

În clipa în care strânsoarea lui slăbește, mă eliberez, zbor din dubiță și fug să-mi salvez viața. Nu ajung decât la două străzi distanță când aud sirena urlând în spatele meu.

— FBI. Stai pe loc!

Cu inima grea ca un bolovan, mă opresc, ridicând mâinile. Aștept cu inima bătând disperată și cu dinții încleștați.

— Ești Elyse Gilbert?

Întorc ușor capul.

— D... da?

Un tip și o tipă, amândoi ofițeri, se apropie de mine.

— Clayton Getty te-a reținut împotriva voinței tale?

— Da. Unde mă aflu? Întreb eu.

— Ești în Bronx. Lasă mâinile jos, domnișoară. Te luăm cu noi pentru interogatoriu, dar nu ești arestată.

— Nu sunt?

Femeia scutură din cap.

— Te simți bine?

Mă opresc și mă gândesc ce să răspund. Tremur toată.

— Nu. Nu mă simt bine.

Ea dă din cap și privirea îi alunecă pe vânătaia de pe tâmpla mea.

— Ei bine, hai să avem grijă de asta, bine? Ambulanța e aici.

Vino să te vadă un medic.

Îmi spune să mă apropii. Picioarele mele amorțite mă duc la ea.

— Ah, și oamenii tăi sunt aici.

— Oamenii mei?

Bărbatul îmi arată o limuzină neagră parcată lângă trotuar.

— Da, unul dintre ei a avut ideea genială de a plasa un dispozitiv de urmărire în bani. Ne-a luat două zile, dar când banii au fost mutați, noi i-am urmărit...

Îl aud ca prin vis când portiera din spate se deschide și din limuzină iese un tip de culoare, la costum, pe care nu l-am mai văzut niciodată. Imediat în spatele lui apare Fionnella.

Apoi se deschide și portiera de pe cealaltă parte.

Quinn se dă jos din mașină. Vine în fugă spre ceilalți doi.

De vizavi, ochii lui disperați, de un albastru-argintiu, mă săgetează. Are părul ciufulit, iar pe obrazul nebărbierit se văd un milion de umbre. În ochi îi citesc remușcările, temerile, hotărârea. Traversează strada spre mine.

— Elyse, ești bine? Doamne, spune-mi că ești bine!

Vocea lui răgușită e mai aspră. Mai întunecată ca oricând. Nu vreau s-o aud acum.

— Nu!

Fac un pas în spate. El continuă să vină spre mine. Cu mâinile întinse.

— Ți-a făcut vreun rău?

— *Oprește-te!*

Îmi amintesc într-o secundă tot ce am văzut pe laptop, în acel subsol. Mă clatin înapoi până când lovesc cu umărul o balustradă de fier. Ambii agenți FBI se opresc, uitându-se de la mine la Quinn.

Q.

Cine naiba se crede azi?

— Elyse, iubito. Te rog, lasă-mă să-ți explic...

— Nu te apropia de mine!

Femeia ofițer ridică mâinile, oprindu-l pe Quinn. Bărbatul se încruntă.

— Domnișoară Gilbert...

— Domnilor ofițeri, nu-i vreau pe indivizii ăștia în preajma mea, țin eu tremurând. Mai ales pe el.

Arăt spre Quinn. Q. *Iisuse...*

Ochii lui Quinn sclipesc alarmați. Își trece o mână prin părul răvășit.

— Doamne, te rog! Trebuie să... te rog, nu face asta... Elyse!

Numele meu pe buzele lui mă înspăimântă și mai tare.

— Nu!

Am o voce isterică, dar nu mă interesează.

— Nu-mi pasă dacă trebuie să mă arestați, dar, vă rog, țineți-l pe Quinn Blackwood departe de mine!

Petrecerea de după

Trei luni mai târziu

Stau la gard, cu cafeaua în mână, și mă uit cum calul și călărețul galopează într-un cerc perfect. E prea devreme, ca să inspiri aroma de balegă într-o dimineată de duminică, dar ocazia de a-mi petrece timpul cu Petra e de neratat. Un vis care nu credeam că se va împlini vreodată.

Sora mea mai mică râde în timp ce iapa își dă capul pe spate. Mă trezesc râzând și eu. Cum să nu râd? Râsul ei este cel mai frumos sunet din lume.

Doris și Paul vin lângă mine, la gard. Le zâmbesc părinților adoptivi ai surorii mele și o privim cu toții în tăcere câteva minute.

— E talentată, nu-i așa?

În vocea ei se distinge o mândrie pur maternă. Dau din cap aprobator:

— Cu siguranță.

Mă uit la ea.

— Mulțumesc.

Femeia mă strânge de braț.

— Mulțumesc pentru tot ce-ai făcut ca s-o protejezi. Cel puțin, omul acela e în spatele gratiilor acum și putem dormi mai liniștiți.

Omul acela.

Clayton Getty.

Drumul spre închisoare nu a fost ușor. Avea foarte multe autorități la degetul mic și a încercat să tragă sforile și să amâne cât mai mult încercările FBI-ului de a formula acuzații multiple împotriva lui.

În cele din urmă, adjunctul său s-a dovedit martorul-cheie în proces.

De fapt, agenții FBI urmăreau de o vreme ce se întâmpla în Getty Falls. Din păcate, niciunul dintre polițiști nu dorea să-l înfrunte pe Clayton. Asta până când adjunctul Rick Daniels a preluat funcția lui Clay și a decis că nu mai vrea s-o părăsească.

Daniels i-a convins pe câțiva oameni importanți să vorbească, cu promisiunea imunității la condamnare. După asta, imperiul corupt al lui Clay a început să se prăbușească. Acum e la închisoare pentru fraudă, proxenetism, crimă organizată și răpire. Au mai fost și alte acuzații minore, dar e suficient să spunem că nu va respira aerul libertății pentru cel puțin treizeci de ani, ceea ce-mi convine de minune.

FBI a decis să nu depună nicio plângere împotriva mea, după ce am mărturisit ce s-a întâmplat la Casa de Vacanță. S-a dovedit că Ridge Mathews nu era băiatul de aur pe care-l descria Clay. Fusese eliberat din armată fără onoruri, pentru că violase o minoră în Irak. Cum Clay îi catalogase moartea drept una accidentală, autoritățile s-au mulțumit să nu mai stârnească valuri, în schimbul mărturiei mele.

Acum, când primejdia a trecut, știu că trebuie să mă împac cu gândul că am omorât un om.

Faptul că sunt aici, în Vancouver, cu Petra, mă ajută să mă gândesc că am făcut un lucru greșit din motive corecte.

Petra îmi face cu mâna de pe câmp. Îi surâd și-i fac și eu semn, iar sufletul mi se liniștește puțin. Galopează cu Winnie, iapa ei preferată, cel mai nou dar sosit la fermă.

— Ești sigură că nu vrei să călărești cu mine?

Ochii ei de un verde-deschis se luminează de entuziasm și fericire. Strâmb din nas, prefăcându-mă înspăimântată.

— Ăăă, sunt sigură. După ce-am căzut de trei ori săptămâna trecută, am nevoie să-mi ridic cumva moralul. În plus, trebuie să mă îmbrac mai gros înainte să-ncerc din nou.

Ea râde și se îndepărtează iar.

— Micul dejun într-o jumătate de oră, strigă Paul după ea.

În timp ce ei discută ce să mănânce la micul dejun, mie îmi sună telefonul în buzunar.

Inima mi se strânge, dar nu fac niciun gest să-l verific.

Știu cine e. Mai știu și că trebuie să-mi schimb numărul de telefon. Din nou.

De patru ori în trei luni. De fiecare dată, îi ia cam o săptămână să descopere noul număr. Probabil că n-ar mai trebui să mă obosesc.

Poate că e un joc pe care-l jucăm.

Poate că așa trebuie să fie viața mea.

Când bâzâitul continuă, Doris mă privește atent.

— E totul în ordine?

Dau din cap că da. Ea nu insistă.

Intrăm în bucătăria caldă și însorită ca să luăm micul dejun, apoi mă duc sus să fac un duș. Ajung în camera mea, mă așez pe pat și-mi scot telefonul.

Cincisprezece mesaje de la Quinn, primul de acum cinci zile, adică la două zile după ce mi-am schimbat ultimul telefon. Mesajele nu sunt cereri de a comunica, și nici rugăminți să-l ascult. Sunt mici scrisori, în care-și detaliază viața, trecută și prezentă.

Uneori îmi spune Lucky. Alteori, Elly. Și alteori, Elyse. Cred că, pentru el, eu sunt toate aceste persoane. Nu-mi spune niciodată scânteiuță. Poate că acea perioadă s-a terminat pentru el.

Indiferent de felul în care mi se adresează, informațiile sunt inepuizabile. La început nu voiam să le citesc.

Ce a făcut el e de neiertat. Nu-mi pasă că, pe de o parte, am fost și eu vinovată pentru eșecul meu colosal; Quinn și Q m-au manipulat cu șiretenia și talentul lui Machiavelli.

Nu mai pot avea niciodată încredere în el. Și nu pot accepta ideea că pot să fiu cu cineva în care n-am încredere.

Telefonul bâzâie din nou. Mă uit la ecran și citesc ultimul mesaj.

6 iulie: Elyse,

Delilah a fost condamnată azi. Ieri Maxwell a fost oficial acuzat de omucidere. Procurorul e în extaz. Nu mai trebuie să aștepte ca Maxwell și Delilah să divorțeze ca s-o convingă pe ea să depună mărturie împotriva tatălui meu. Delilah a mărturisit și că-i amesteca pastilele antidepresive ale mamei cu Benzo, de șase luni, timp în care a fost secretara mamei. Pilulele pe care mama le-a luat în ziua aceea. Ziua în care viața mea s-a schimbat pentru totdeauna. Ar trebui să mă simt răzbunat. Triumfător. Satisfăcut. Nu simt nimic. Nici măcar nu mă mai doare. Dar rănilor se adâncesc. Însă sunt bine. Sunt bine. Sunt bine.

Quinn

Mă urăsc pentru strângerea de inimă. Exact cum mă urăsc și pentru faptul că mă uit mai jos și-i citesc celelalte mesaje...

3 iulie: Elly,

Voiam să mă vezi. M-ai văzut. O parte din mine își dorește să ierți ce ai văzut. O altă parte speră să nu ierți niciodată. A distrus-o doar ca să câștige mai multă putere și bani. Miliardele familiei Blackwood și cele 30 de miliarde moștenire din partea familiei ei nu au fost suficiente, în mod clar. Cât de lacom poate fi un om? M-a sunat din închisoare săptămâna trecută, voia să mă vadă. M-am dus pentru că trebuia să aflu de ce. Nu trebuia să-i las senzația că nu are nicio vină în toată povestea asta. M-am așezat în fața lui. Și i-am spus că, în tot acest timp, planul meu a fost să-l umilesc în cel mai rău mod posibil. Să-l fac să-și dorească să se sinucidă, așa cum a

făcut-o el cu ea. Dacă nu aveam să reușesc, voiam să mă sinucid. Dar... Elyse... când a trebuit să iau decizia, n-am putut să-l ucid. Am fost un laș. De asta e încă în viață. El mai respiră și ea nu. Asta mă omoară, Elyse. Dar un singur lucru mă consolează. Am distrus unicul lucru pe care-l iubește. Numele Blackwood. Nimeni nu va mai vorbi despre el cu mândrie sau cu respect, niciodată. Și asta făcea parte din planul meu. Era ceea ce trebuia să fac. **PENTRU BINELE TUTUROR, LA DRACU!**

Quinn

* * *

2 iulie: Lucky,

Voiam să fiu regizor de film. Ți-am spus asta? Nu, nu cred că ți-am spus. Camera aceea... aceea... a fost prima mea cameră de filmat, cadou de la mama. Oricum, cred că, într-un fel, am avut ocazia să regizez filmul vieții mele. Dacă aș mai avea o șansă, aș schimba un singur membru al distribuției. Tu nu meritai acel rol. Am știut asta înainte ca iubirea ta să mă atingă preț de o clipă binecuvântată. Mă tot gândesc la acel moment, la nesfârșit. Dacă aș putea să cer un singur lucru de la viața mea nefericită, ar fi să rămân în acel moment. Pentru totdeauna. Iartă-mă!

Quinn

* * *

1 iulie: Lucky,

Am văzut o reclamă azi. La napolitane. M-am gândit la tine. M-am gândit că ar trebui să știi asta. Iartă-mă! Iartă-mă!

Quinn

* * *

28 iunie: Elly,

Sper să accepți calul pentru Petra. Am auzit că-i plac caii și că e o călăreață talentată. Într-o altă viață mi-ar fi plăcut s-o întâlnesc. S-o cunosc cu adevărat. Dar asta e viața mea. O accept. Nu-mi trimite iapa înapoi. Las-o pe Petra să se bucure de ea. Te rog! Iartă-mă!

Quinn

* * *

26 iunie: Elyse,

Azi e ziua mamei. Ar fi împlinit 49 de ani. Doamna Harper, menajera noastră, i-ar fi pregătit un tort cu glazură roz și narcise. Mama ar fi strâmbat din nas, ar fi râs și ar fi zis că nu are opt ani. Dar, în secret, i-ar fi plăcut la nebunie. Mi-e dor de ea. Mi-e dor de tine. Mi-e dor de tine.

Quinn

* * *

20 iunie: Elly,

Am aflat astăzi că Maxwell s-ar putea să nu fie niciodată condamnat pentru ce a făcut. Există prea mulți oameni care-i sunt datori. Nu știu cum să gestionez informația asta. Totuși, nu renunț. Trebuie să plătească. Dar... mă doare îngrozitor. Nu m-a durut așa... niciodată. El a ucis-o. A ucis-o. Eu am încercat s-o salvez. Am încercat s-o salvez. Am încercat. Din greu. Ea mi-a spus s-o las să plece. De

ce a făcut asta? De ce a dorit să mă părăsească? Mă doare, Elly. Atât de rău!

Quinn

* * *

15 iunie: Lucky,

Nu ți-am spus niciodată câți ani am. Am 28 de ani.

Quinn

* * *

30 aprilie: Elly,

Astăzi dr. Nathanson a fost pusă sub acuzare. Și-a pierdut licența. Închisoarea e prea blândă pentru ea, fiindcă a abandonat-o pe mama, care-i era cea mai bună prietenă, deși știa ce-i făcea Maxwell. La fel ca mine, și ea ar fi putut-o salva. Strădaniile mele au venit cu întârziere. Dar ea a ales să n-o facă. Din motive egoiste, a trecut cu vederea suferința mamei. Sper să putrezească în iad.

Quinn

Las telefonul pe pat, mă întind pe spate și-mi șterg lacrimile care-mi curg pe obraji. Ar fi trebuit să termin cu lacrimile astea nenorocite. Să termin cu Quinn. Ar trebui să arunc telefonul și să nu-mi mai cumpăr altul. La urma urmelor, dacă nu am telefon, nu mă poate contacta. Gândul acesta mă săgetează, neliniștitor și răvășitor. Mă ghemui în poziție fetală. Nu știu exact cât timp zac acolo, spunându-mi de o mie de ori că sunt o proastă.

Huruitul îndepărtat al motorului unui vehicul mă face să mă ridic și să merg la fereastră.

Ferma e departe de lume, dintr-un motiv foarte bun. La fel și indicatorul pe care scrie TRECEREA INTERZISĂ, aflat la un kilometru distanță de drumul înfundat. Nu trebuie să mă uit înspre alee ca să-mi dau seama că Paul va ieși deja în întâmpinarea mașinii, cu pușca sub braț. I-a speriat de moarte săptămâna trecută pe câțiva turiști care au greșit drumul și au nimerit pe proprietatea lui.

Dar când mă uit la SUV-ul negru și elegant care se apropie, am senzația că de data asta nu sunt niște simpli turiști.

Șoferul încetinește când îl zărește pe Paul. Când Paul îi face semn cu mâna, reținut, mașina înaintează. Geamul din dreapta coboară și începe o conversație. Paul dă scurt din cap și se uită spre fereastra dormitorului meu.

Când se deschide portiera, mă trec fiori.

Fionnella coboară din mașină.

Mă năpustesc afară din cameră și cobor scările valvârtej. Paul și Fionnella sunt deja pe verandă când deschid ușa de la intrare, smucind-o.

— Nu ești binevenită aici, Fionnella, spun eu, după care mă adresez lui Paul. Nu e binevenită!

El dă din cap.

— I-am spus. Voia s-o audă din gura ta.

Mă întorc spre Fionnella.

— Nu ești...

— Cinci minute, Lucky, întinde ea mâinile spre mine. Asta e tot ce-ți cer.

Clatin din cap înainte să-și termine fraza.

— Nu!

Ea oftează.

— Am ceva pentru tine, de la el.

Scotocește în buzunar, scoate un plic și mi-l întinde.

— Nu vreau nimic, orice-ar fi. M-a manipulat deja, ca să mă convingă să păstrez calul. Asta e tot, nu mai vreau nimic de la el.

Fionnella îi aruncă o privire lui Paul, care încă patrulează în sus și-n jos. Nu știu ce-i transmite, dar el mă privește încurajator și se retrage în casă. Pe fereastră le văd pe Petra și pe Doris uitându-se la mine. Încerc să le liniștesc cu un zâmbet, dar sunt sigură că nu-mi reușește.

— Sunt banii care ți se cuvin, Lucky. I-ai câștigat. Nu-i refuza din cauza încăpățănării și a mândriei.

Mă înroșesc, umilită.

— Mersi că mi-ai adus aminte.

Îi smulg plicul din mâini și-l deschid rupându-l cum se nimește. Încremenesc când văd suma scrisă pe cec.

— E o glumă?

Ea scutură din cap.

— Cele două sute de mii sunt restul din înțelegerea voastră. Cele cinci milioane sunt daune morale.

— Ei bine, spune-i să-și ia daunele morale și să și le bage undeva!

Fionnella strânge din buze.

— Lucky...

— Numele meu e Elyse. Deci, ce mai vrea? Te rog, nu mă insulta spunându-mi că ai zburat până aici doar ca să-mi aduci asta.

Lovesc cu plicul de balustrada verandei.

— Vrea să te vadă. Dar nu poate, din cauza ordinului de restricție, spune ea, strâmbându-se. Un pic exagerat, dacă mă-ntrebi pe mine.

— Nu te-am întrebat. Nu vreau banii.

Nu răspunde. Ridică bărbia și mă privește contemplativ.

— I-am spus că nu vei accepta.

— Dar el te-a trimis oricum. Bineînțeles.

— E o reacție firească.

— Să arunce cu banii?

— Să caute ceea ce crede el că e cea mai eficientă soluție la o problemă.

— Eu nu sunt o problemă! Cel puțin, nu sunt problema lui. Nu mă mai poate manipula. Și cum Dumnezeu m-a găsit, la urma urmelor?

— Sunt foarte inventivă. Și, să fim serioși, de când e Getty la pușcărie, n-ai mai încercat foarte tare să te ascunzi. Altfel nu ți-ar trimite mesajele alea imediat după ce-ți cumperi un telefon nou.

— Atunci poate că ar trebui să mă străduiesc mai tare. Poate că ar trebui să iau banii ăștia și să plec pe alt continent, să mă ascund undeva unde nu mă poate găsi.

— Te va găsi întotdeauna, Elyse. Nu e loc de pe pământ unde să te poți ascunde și șeful să nu te găsească, dacă așa vrea șeful.

— Acum știu cine e, Fionnella. Nu trebuie să-i tot spui *șeful*.

— Nu mai e șeful tău, dar al meu e.

— Care-i treaba ta, Fionnella? De ce ești aici, luptând pentru el?

Se uită spre câmpurile înverzite și spre padoc un minut, apoi mă privește în ochi.

— A încercat să mă ajute cu fiul meu. Michael s-a întors din Afghanistan cu sindromul de stres posttraumatic. A fost pacientul Adrianei Nathanson. Ai văzut filmarea. Știi cum își tratează pacienții tineri. S-a aflat în grija ei timp de un an, apoi fiul meu s-a sinucis.

Îmi duc mâna la gură, copleșită de groază.

— Îmi pare rău.

Durerea i se așterne pe chip o clipă, apoi Fionnella își revine.

— Ia banii, Elyse. Dacă nu pentru tine, atunci pentru sora ta, căreia știu că i-ai dat toți cei opt sute de mii de dolari. Gândește-te cât de bine i-ar prinde Petrei!

— Te rog, nu-i rosti numele, mormăi eu, încă impresionată de mărturisirea Fionnellei.

Pe chip i se citește suferința.

— Ce-am făcut atât de rău, Lucky? Hmm? Ți-ai luat un angajament. Eu am avut grijă de tine ca să-l poți împlini așa cum trebuie. Mă condamni pentru asta?

— Știi ce face cu mine. Cu Elyse. Lucky știa în ce se băgase. Elyse nu merita bătaia de joc prin care a trecut. Nu merita să râdă cineva de sentimentele ei.

— Nu, ai dreptate. N-a mai publicat niciodată un anunț în revista *Blackwood* până acum. Știam că e o greșeală.

Expir uluită.

— Asta-i tot ce ai de spus?

— Nu e treaba mea să-mi cer scuze în locul lui. Dar altfel nu l-ai fi cunoscut; și n-ai simți o durere atât de mare dacă n-ar însemna nimic pentru tine. Nici n-ai fi avut cum să câștigi timp cu Clay. Gândește-te la asta!

— Deci ce vrei, să merg să beau o cafea cu el și să stăm de vorbă?

— Nu poate bea nicio cafea cu tine și nici nu poate să-ți vorbească, pentru că ai ordin de restricție împotriva lui. Și cu siguranță nu poate face asta când el e hotărât să se sinucidă!

Inima îmi e cuprinsă de fiori de gheață.

— Ce tot spui acolo?

Oftează ușor.

— Țsta a fost planul în tot acest timp, Lucky. Să-și dea în vileag tatăl, mama vitregă și terapeuta. Apoi să găsească o cale prin care să pună capăt întregii povești. Doar că ai apărut tu. Și i-ai dat speranță! Probabil chiar iubire. Am dreptate?

Tremur la auzul acestor acuzații crude.

— Iar acum ai dispărut.

Deschid ochii larg.

— Te rog, spune-mi că nu sunt eu vinovată pentru toate astea!

Ea ridică din umeri.

— Iubirea implică responsabilitate. Indiferent că recunoști sau nu, ești responsabilă pentru soarta lui. Închină în numele tău de câte ori bea un pahar de whisky și, crede-mă, o face foarte des. Îți strigă numele în somn. Judecă tu ce trebuie făcut. Avionul lui va sta pe aeroportul Vancouver International pentru următoarele 24 de ore.

O să-i dau echipajului numele tău. Dacă nu vei fi acolo până mâine la prânz, va pleca.

Postsincron

Quinn

Poate că rănilile mele nu sunt atât de grave.

Poate că abisul nu e chiar abis, așa cum credeam.

Poate că va face saltul acesta cu mine.

Poate, cu ea alături, voi supraviețui prăbușirii.

Poate că ea chiar mă va salva.

Poate. Poate.

Poate... e prea târziu.

* * *

Lucky

Mă dau jos din limuzină și iau o gură de aer ca să-mi fac curaj. În fața mea se ridică un zgârie-nori — aici se află căminul lui Quinn. Sau cel puțin așa mi-a spus Fionnella.

Am fost în atâtea proprietăți de-ale lui, încât le-am pierdut numărul. Dar se pare că în clădirea asta din Upper East Side se află el acum.

Și naiba știe ce se va-ntâmpla aici!

Încă sunt un pic uimită de decizia mea. Am gonit în ultima clipă la aeroport și astfel mi-am mai calmat, pentru scurt timp, fluturii din stomac, dar am tot continuat să mă întreb ce dracului fac.

Iar acum și aici, când mă uit la fațada de sticlă a clădirii, încep să sovăi. N-ar fi trebuit să vin. La naiba, ar fi trebuit s-o iau la goană în direcția opusă. Dar oare o să mă iert vreodată dacă, după tot ce s-a întâmplat, îi întind o mână acestui om dărâmat care clar are nevoie de ajutor?

Traficul pe stradă nu e foarte aglomerat în această după-amiază de luni, fără acea frenezie tabloidă care m-a urmărit acum câteva luni, până când am fugit la Vancouver. Oriunde mergeam, îmi vedeam chipul la știri. Fotografiile cu mine și Quinn la intrarea în XNYC, alături de una cenzurată cu mine și Q în pat păreau a fi pozele anului.

Deși încă mă simt umilită că am fost expusă public de filmul lui Quinn, am făcut pace cu mine însămi, deși cu o oarecare reticență. Chiar înainte ca Fionnella să-mi sublinieze ieri lucrul acesta, am acceptat că am intrat în povestea cu Lucky și Q cu ochii larg deschiși, fiind astfel responsabilă pentru propriile mele acțiuni.

Însă povestea lui Elly îmi face inima bucăți. Și inima mea nu a apucat să se refacă.

Douăzeci și patru de ore. Asta-i tot ce-am promis că-i pot oferi. Îi sunt datoare pentru dispozitivul de urmărire pe care l-a pus în bani și care a ajutat la localizarea lui Clayton. Nu am forță emoțională pentru mai mult de-atât. Încă sunt decepționată și tristă.

Îmi îndrept umerii și mă duc spre ușile turnante. Nu mai pot să stau pe trotuar. Deja atrag priviri curioase. Portarul îmi ține ușa și nu mă oprește când mă vede că mă îndrept spre liftul privat.

Fionnella mi-a transmis codul de securitate al ușii. Există posibilitatea ca Quinn să nu fie în stare să-mi răspundă la ușă, așa că deschid singură ușile duble și intru.

Interiorul e sinistru. Aerul condiționat e pornit, iar locul e întunecat, rece și pustiu.

Vreau să-l strig, dar teama îmi paralizează corzile vocale.

Ce pot vedea din decorul minimalist e posomorât și rece. Peretele de sticlă e mat, blocând soarele arzător de iulie. Mă uit prin

living până găsesc telecomanda pentru fereastră. Sunt gata s-o folosesc când aud un zgomot în spatele meu.

Quinn.

— Las-o, mârâie el, cu glas tăios.

E doar o umbră pe coridorul întunecat, dar știu că e el după fiorul sălbatic care-mi străbate trupul. Încremenesc în loc în timp ce umbra își face simțită prezența, pedepsindu-mă pentru că am încercat să trăiesc fără ea.

Trebuie să spun ceva. Deschid gura.

— Nu vreau să vii aici, Nella. Sunt sigur că ai intenții bune, dar nu vreau decât să fiu lăsat în pace, zice el.

Vocea îi e gravă și chinuită, dar hotărâtă. Înghit în sec și fac un pas în față.

— Nu e Fionnella. Quinn, sunt eu.

Acea nemișcare mortală de temut îl stăpânește din nou. Câteva minute stăm așa. Apoi el face un pas, poticnindu-se.

— Lumina, șuieră el.

Apoi mai tare, când camera se încăpățânează să rămână în beznă.

— Lumina!

O lumină plăcută inundă camera. Nu credeam, dar aici sunt și culori mai calde. Maroniul și cenușiul blând sunt estompate de nuanțe mai vii. Dar nu decorul mă interesează pe mine acum.

Quinn înaintează împleticindu-se și, fiind în picioarele goale, nu se aude niciun sunet pe parchetul lustruit. Părul lui negru i-a crescut prea mult și prea sălbatic și-i ajunge până la umeri. Are barbă și, împreună cu ochii lui strălucitori, îi face chipul devastator de frumos.

A slăbit foarte mult, iar obrajii supti nu-i sunt camuflați de barbă. Și trupul îi e mai slab, pentru că tricoul și jeanșii atârnă pe el. Cobor și mai mult privirea.

Și dau cu ochii de ea.

Sticla de whisky din mâna lui. E pe jumătate goală, iar lichidul de culoarea chihlimbarului se clatină în sticlă odată cu înaintarea lui.

— Elyse... tu... nu...

Se oprește și scutură din cap. Apoi închide ochii strâns și ia o gură enormă de whisky.

— Quinn.

Întinde mâna liberă, ca și când ar vrea să mă alunge și, cu ochii tot închiși, mai ia o înghițitură.

— Nu ești adevărată, se bâlbâie el. Nu... ești... reală.

O altă înghițitură disperată, care-i șterge memoria. Se îneacă. Apoi tușește uscat. Scap telecomanda din mână și dau fuga la el. Se dă înapoi brusc, cu pieptul ridicându-i-se și coborând, și mă privește fix.

Ridică o mână și se șterge la gură cu dosul palmei.

Ochii lui febrili mă măsoară din cap până-n picioare.

— Quinn! Eu sunt. Sunt aici.

Face un pas înainte, șovăitor. Și încă unul.

Stă în fața mea, înalt și puternic. Jumătate din omul care era înainte. Și inima mi se frânge. Pentru copilăria lui, la care nu se poate uita fără durere și suferință. Pentru calea pe care a ales-o pentru că n-a reușit imposibilul — să-și salveze mama preaiubită.

Pentru ceea ce-și face acum.

Ochii îi sunt injectați, iar culoarea lor albastru-argintie iese și mai tare în evidență.

Ce dor mi-a fost de ochii ăștia...

— Elyse?

Dau din cap. Mi se pune un nod în gât și toate emoțiile pe care le-am înăbușit în ultimele câteva luni încearcă să se elibereze. Ridică o mână, dar îi tremură necontrolat. Strânge pumnul, dar tremurul nu dispare.

— Te rog să fii reală. Dumnezeu! Te rog...

— Sunt reală, Quinn.

Se cutremură când îmi aude vocea. Merg cu spatele spre living; el mă urmează, fără să-și dezlipească privirea de la mine. Dacă l-aș lăsa să mă atingă, probabil că s-ar convinge, dar nu sunt pregătită pentru asta. Nici pe departe.

— Am venit... cum ai cerut. Dar dacă vrei să vorbim, trebuie să lași sticla deoparte.

El scutură din cap.

— Nu pot.

— Ba da, poți.

Strânge și mai tare gâtul sticlei.

— Nu. Asta e tot ce am. E singurul lucru care mă ajută. Nu pot... nu poți să-mi ceri asta.

În tot acest timp, asta a fost planul lui... să găsească o cale prin care să termine cu tot.

Respirația lui mirosind a whisky mă izbește și inima îmi tresare în piept.

Încearcă să se sinucidă bând.

— Dă-mi sticla, Quinn.

Îngrijorarea mi se citește în glasul ferm, dar el nu cedează.

— Am zis că nu!

— Bine. Vrei să plec? Bine, plec.

E o minciună. Mă uit repede în jur și mă îndrept spre bucătărie. Firește, vine după mine. Se oprește brusc în fața mea, cu mâinile în șolduri.

— Ce-ar fi să punem prețioasa ta sticlă uite-aici, pe blat? Poate sta aici, cât îți fac eu ceva de mâncare. Și mie mi-e foame. Nu vrei să mor de foame, nu-i așa?

Se încruntă și amețește. Se clatină pe picioare.

— Sigur că nu, se bălbaie el. Poți să mănânci. Dar eu nu vreau nimic. Clatin din cap.

— Nu sunt de acord.

Dau ocol blatului și împing un scaun spre el.

— Stai jos. O să fac ceva de mâncare pentru *amândoi*. Voi ai să mă vezi, Quinn. Sunt aici, dar am o viață de trăit. Nu vreau să vorbesc cu tine dacă nu ești treaz. Deci... ce alegi?

Mă privește câteva momente. Apoi se așază, strângând sticla cu putere. Inspir profund și dau o tură prin bucătăria imensă,

deschizând și închizând sertare, frigider și dulapuri. Găsesc suficiente ingrediente pentru două sendvișuri cu șuncă și un castron cu diverse fructe. Ochii lui mă urmăresc în permanență și, când mă așez lângă el, se cutremură din tot trupul.

— Ești aici, murmură el.

Glasul lui îmi taie respirația; întind o mână spre sticlă.

— Da, sunt aici, Quinn.

Încet, slăbește strânsoarea sticlei de whisky. O așez undeva unde să nu poată ajunge la ea și-i împing o farfurie în față. Nu o vede. Am un nod în gât și nici nu cred că pot mesteca, darămite să înghit. Dar iau sendvișul și mușc din el.

El nu face același lucru. Așa că rup câteva boabe de strugure din ciorchine și i le duc la gură. Întredeschide lent buzele și le ia. Le mestecă fără să-și ia ochii de la chipul meu. Încurajată de acest mic triumf, mănânc și-l hrănesc și pe el.

Ajunge la jumătatea sendvișului când chipul i se contorsionează. Înainte să apuc să-l întreb ce se întâmplă, sare de la masă și iese valvârtej din bucătărie, surprinzător de stabil pe picioare. Mă iau după el.

— Quinn!

Nu-mi răspunde, dar îl văd dispărând într-o cameră din capătul coridorului. Mă duc după el, intru în dormitor și-l aud cum vomită.

Rahat!

Sunt la jumătatea drumului spre baie când imaginea de pe ecranul imens al televizorului său îmi atrage atenția. Mă opresc brusc și mă holbez la un cadru cu mine dormind în mansarda din Hell's Kitchen. Timpul apare pe cadru și filmarea e înghețată. Sunt mai degrabă șocată decât tulburată de faptul că Quinn încă are aceste imagini cu mine. Că se uită la mine după tot acest timp.

Încă o rundă de vomitat. Intru în baie și-l găsesc ghemuit peste toaletă. Are pielea pământie și plină de sudoare. Tot trupul i se zgâlțâie, în timp ce dă afară mâncarea din stomac — și foarte mult whisky.

Iau o bucată de pânză și o înmoi în apă rece. Geme și închide ochii când i-o pun pe frunte. În cele din urmă, încetează să mai icnească și se prăbușește lângă chiuvetă. Mă las în jos lângă el, fără să știu cum să-l ajut.

— Vrei să-ți aduc ceva?

Îmi caută mâna orbește, și-o lipește de stomac și o strânge cu putere.

— Rămâi aici, zice el răgușit.

Inspiră profund, o dată, de două ori, apoi se repede iar spre vasul de toaletă.

Vomită cu intermitențe aproape o oră, iar eu ajung să tremur de frică. Nu mai cred deloc că grija Fionnellei era exagerată, așa cum o suspectam. Quinn are probleme grave și, oricât m-ar dura ce mi-a făcut, mi-e foarte milă de el.

În clipa în care se calmează, dau fuga în living și-mi iau telefonul. Fionnella răspunde imediat.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu se mai oprește din vomitat, izbucnesc eu.

— Rahat, mi-era teamă de asta.

— De ce anume ți-era teamă? întreb eu.

— Posibilă intoxicație cu alcool.

— *Iisuse*. Trebuie să-l duc la spital?

— Nu. Supraveghează-l atent. Te sun în cinci minute.

— *Poftim?* țin eu, dar ea deja a închis.

Mă sună din nou când el se află în mijlocul unei alte runde de vomitat.

— Doctorul e pe drum. Ajunge în maximum 20 de minute.

— Ești sigură că nu trebuie să mergă la spital?

— Dr. Hanley va decide asta. Nu vrem să dăm presei un alt subiect de senzație dacă nu e necesar. Elyse... tu ești OK?

— Nu, nu sunt, mă răstesc eu, pentru că îngrijorarea și teama mă fac irascibilă. E de rău, Fionnella.

— Știu. De-asta ești acolo. Tu ești ultima mea speranță, spune ea încet, apoi închide.

Cu inima în gât, mă întorc la Quinn. Pare că a leșinat, dar îmi dau seama că de fapt a adormit. N-am cum să-l duc în pat, așa că îi duc cuverturile și câteva perne din pat și-l fac să se simtă cât se poate de comod. Când sosește medicul, îi deschid ușa și-mi țin răsuflarea cât îl examinează pe Quinn.

— E extrem de deshidratat, dar nu e intoxicat.

Mă înfior ușurată și-mi dau lacrimile.

— Când se trezește, dă-i două pastile din astea, apoi încă o dată după patru ore. Sunt pentru rehidratare.

Îmi întinde flaconul.

— Și, desigur, gata cu băutura, spune bărbatul mic și agil, cu un zâmbet ironic.

Scoate o carte de vizită din buzunar și o lasă lângă oglindă.

— Dacă se-ntâmplă ceva neașteptat, sună-mă.

Dau din cap și-l conduc la ușă. Când revin, Quinn încă doarme. Nu-l pot părăsi, așa că mă duc să mai caut niște păături și-mi improvizez și eu un pat pe gresia din baie.

* * *

— Elyse.

Deschid ochii. Se holbează la mine. Are o culoare mai sănătoasă în obraji, dar câteva riduri cenușii îi înconjoară gura.

— Îmi pare rău, mormăie el.

Clipeșc și durerea mă copleșește din nou. Nu sunt gata să fac față propriilor emoții și nici emoțiilor lui, așa că-l întreb direct:

— Cum te simți?

Închide ochii o secundă.

— Ca naiba. Dar... mă bucur că ești aici. Îmi pare rău, repetă el.

Mi se pune din nou nodul în gât. Încerc să mă ridic ca să-i aduc pastilele. El întinde repede mâna și mă oprește.

— Nu pleca, mă imploră el. Trebuie să mă ierți, Elyse. Te rog. Scutur din cap.

— Trebuie să mă ridic, Quinn. Ca să-ți aduc pastilele. Se tensionează.

— Ce pastile?

— Ai vomitat întruna. Am chemat doctorul.

Stânjenit, se îmbujorează.

— Rahat!

— Mda...

Îmi dă drumul. Umplu un pahar cu apă și iau două pastile din flacon. El se ridică în capul oaselor și le înghite fără să protesteze. Pune paharul jos și mă săgetează cu ochii lui surprinzător de pătrunzători.

— Elyse, spune-mi ce trebuie să fac. O să fac orice.

— Poți să te ridici? Îmi place încălzirea din podea, dar n-o să ne fie bine dacă mai dormim mult pe gresie.

Dă scurt din cap și se ridică în picioare, clătinându-se. Ne întoarcem în dormitor în tăcere, iar el se strecoară în pat. Îl învelesc, dar când dau să mă îndepărtez, el mă prinde de mână.

— Rămâi aici.

Vocea e a lui Quinn, dar în spatele ei simt forța lui Q. Nu-mi pot stăpâni fiorul care mă străbate. Cum naiba mi-a putut scăpa conexiunea asta viscerală?

— Te rog, rămâi.

Privirile ni se întâlnesc. Ochii lui albaștri mă imploră. Dau din cap.

— O să rămân în cameră, dar nu în pat lângă tine.

Sunt și destul de puternică, și destul de slabă în același timp ca să-mi dau seama că nu e o idee bună. După o clipă, îmi dă drumul. Mă retrag și mă instalez în fotoliul imens cu scaun pentru picioare. Quinn se întoarce cu fața spre mine și mă privește intens.

— Putem vorbi? întrebă el grav. Mi-a fost dor de tine, Elly. Doamne... atât de dor!

Se oprește și inspiră profund.

— Trebuie să știu cum să te fac să mă ierți. Să-ți arăt cât de rău îmi pare pentru ce am făcut.

— Nu-ți promit nimic în afara faptului că vom discuta când te vei simți mai bine. Acum dormi. O să-ți fac ceva de mâncare când te trezești și o să continuăm discuția, bine?

Ochii îi sclipesc.

— Ești obsedată de mâncare.

— Iar tu ai renunțat la ea, se pare.

Expresia îi devine gravă și întunecată. Își mută privirea în altă parte.

— E surprinzător de ușor să renunți când nu mai ai nimic în viață.

Deși inima îi suspină, vorbesc cu glas aspru.

— De-asta sunt eu aici? Să te văd renunțând?

Nu-mi răspunde. Oftează și întinde mâna spre mine. Mă străduiesc să rămân calmă. Când adoarme, dau drumul lacrimilor. Îl privesc cum respiră, cum visează. Știu că iubirea pe care i-am mărturisit-o în urmă cu trei luni e la fel de puternică. Dar la fel e și suferința.

Cred că am adormit și eu. Mă trezesc brusc când îl aud din nou vomitând. Dar, de data asta, când dau fuga să-l ajut, nu mai e trântit pe podea. Stă în picioare, rezistând. Iar runda aceasta de vomitat durează doar câteva minute. Când își dă hainele jos și intră clătănându-se în duș, îl urmez.

— Te simți bine?

Dă din cap, dar tot trupul îi este cuprins de spasme. Mâna îi alunecă atunci când încearcă să deschidă robinetul.

Fără să mă gândesc prea mult, mă dezbrac în chilot și maiou și intru cu el sub duș. Dacă mă aude, nu face nicio mișcare care să-l dea de gol. Stă pur și simplu acolo cu fruntea lipită de perete, gâfâind.

Pornesc apa și-mi încolăcesc brațele în jurul lui. Apa fierbinte curge peste noi și, în câteva minute, nu mai tremură și îi dau drumul. Iau un prosop și gelul de duș și-l spăl din cap până-n picioare.

Penisul i se întărește când îi spăl zona inghinală. Când privirile ni se întâlnesc, el zâmbește ușor. Îi ignor cu nerușinare erecția care mă împunge și-l clătesc. Când termin, el se uită la maioul meu ud.

— Ești learcă.

— Da.

Prind marginea maioului și-l scot peste cap. Ochii lui disperați se opresc imediat pe pieptul meu. Scoate un sunet chinuit, dar nu face nicio mișcare ca să mă atingă. Nici nu știu dacă trebuie să mă simt tristă sau impresionată.

— N-ai sutien, spune el răgușit.

Clatin din cap.

— M-am grăbit să ajung la aeroport.

Ridică din sprânceană. Îmi scot chiloții și-mi spăl clăbucul de pe corp. Când termin, el iese după mine din duș. Prosopul pe care intenționez să i-l întind îmi rămâne strâns în mână cât timp îl măsoar din priviri. Trupul lui e în continuare senzațional, dar a suferit niște schimbări. Observă că-l studiez și un fior îi străbate chipul.

— Nu puteam... nu voiam să mai trăiesc. Nu fără...

Mă privește neîncrezător.

— Elyse...

— Uite cum vor decurge lucrurile. O să-ți iei pastilele. O să mănânci. O să te întremezi. Apoi o să discutăm. Nu-ți garantez nimic, dar sunt de acord să vorbim. Vrei așa?

Nările îi freamătă. Inspiră profund.

— Mai mult decât vreau să trăiesc.

Strâng din buze. Privirea mi se oprește pe cotul lui și cicatricele aproape invizibile pe care le-am observat în timp ce-l spălam.

— E necesar să vrei să trăiești ca să putem vorbi, deci hai să nu excludem deocamdată varianta asta, bine?

Se încruntă o clipă.

— OK.

— Cum adică, OK?

Se uită fix la sânii mei.

— Înseamnă să ieșim dracului odată din baia asta și să punem niște haine pe noi până nu mă ucide erecția asta.

Privirea îmi cade pe erecția sa imensă și izbucnesc, șocată, într-un hohot de râs.

OK, așadar Quinn, masculul alfa, nu a dispărut de tot.

Îi întind prosopul. Mișcările îi sunt cam lente, dar reușește să se șteargă. Ia pastilele pe care i le dau și ne îndreptăm spre dressingul lui. Scoate niște pantaloni scurți și-mi oferă un tricou de-al lui.

Ne întoarcem în pat, iar el adoarme în câteva minute. Cât doarme, eu îmi verific mesajele și sun la Vancouver ca să-i anunț că am ajuns cu bine și că s-ar putea să stau mai mult de o zi. La bucătărie, în frigider, găsesc cutii cu mâncare pe care le-am ratat din cauza agitației. Încălzesc paste și sosul, rad parmezan pe deasupra și așez mâncarea pe o tavă.

Când mă întorc, Quinn s-a trezit și se uită fix la ecran. Închide televizorul când intru, dar privirea lui o caută pe a mea.

— Ce e? îl întreb, punându-i tava în brațe.

El dă din cap spre televizor.

— Ai văzut la ce mă uitam.

— Mda.

— Ești supărată? Întreabă el precaut.

— Depinde.

— De ce anume?

— De ce te uitai la acea filmare?

Mă prinde de încheietură și-și trece degetul mare peste vena unde mi se simte pulsul.

— Vreau să te văd. Tot timpul, șoptește el febril. Probabil că tu vrei să nu ne mai vedem, dar... nu pot.

Înghit în sec, lăsându-mi speranța să prindă aripi.

— De ce?

— Pentru că mă ajută... mă ține... aici. Pentru că, fără această legătură, nu cred că aș putea merge mai departe. Am nevoie de asta, Elyse. *Am nevoie de tine.*

— Bine.

— *Bine?*

— Atât pot acum să spun, Quinn.

Un val de durere îi străbate chipul, iar ochii lui sunt două oceane de pustietate când mă privește fix.

— Nu mă pune să le distrug. Te rog.

Scutur din cap.

— Le poți păstra.

— Pot?

Vocea răgușită îi e plină de speranță.

— Da. Deocamdată. Mănâncă, Quinn.

Dă gata mâncarea în timp record. Duc tava înapoi la bucătărie. Înghite pastilele, iar eu îmi iau o pătură și mă întorc pe fotoliu. Ne uităm la televizor până când adormim.

Așa o ținem timp de trei zile, apoi mă mut în dormitorul de oaspeți. Quinn nu protestează, dar tăcerea lui ciudată, bătaile cu degetul pe coapsă și fulgerele din priviri îmi transmit că nu-i convine ideea.

Vineri dimineată, mă trezește o bătaie în ușă. Mă ridic brusc în capul oaselor, dezorientată. Îmi dau la o parte părul de pe față și spun răgușită:

— Intră!

Quinn intră cu o tavă în mâini. Poartă jeanși și un tricou și are o șapcă de baseball îndesată în buzunarul de la spate. În ultimele câteva zile, iubitul athletic dă semne că-și revine. Încă arată un pic slăbit, dar prezența lui la mine în dormitor încă are forța de a mă face să mă înfior.

— Ai ieșit? întreb eu, ca să-mi maschez gândurile rătăcitoare și emoțiile ce mă copleșesc.

Unul dintre gânduri e acela că, acum că se simte bine, trebuie să mă întorc la Vancouver. Dă din cap, iar privirea mea cade pe maxilarul lui pătrat. S-a ras ieri, dar și-a lăsat o barbă cochetă, care mă face să strâng din coapse și să-mi doresc să-i simt acolo asprimea.

— Aveam chef de covrigi proaspeți. Ți-am pus cremă de brânză pe al tău, așa cum îți place.

Așteaptă până când mă ridic în capul oaselor și-mi pune tava în față, așezându-se în fața mea. Salivez când simt mirosul de pâine caldă, iar el surâde când îmi întinde un covrig.

— Mănâncă.

Latura lui dominantă s-a trezit din nou la viață în ultimele patruzeci și opt de ore. Termin covrigul, cafeaua și sucul pe care mi le-a adus. Mi se taie respirația când se înclină și-mi atinge colțul gurii.

— Cremă de brânză, spune el, lingându-și degetul mare.

Mă cuprinde un val fierbinte. Îi văd dorința din priviri și știu că impasul nostru ia sfârșit. După ce terminăm de mâncat, el pune tava deoparte și mă fixează cu ochii lui argintii și pătrunzători. Îmi dreg glasul și mă concentrez la ce am de zis.

— Trebuie să lămurim câteva lucruri.

El dă din cap.

— Da.

— Toată povestea cu Q. A fost mai mult decât un film pentru tine, nu-i așa?

Durerea i se citește în ochi.

— Da.

— De ce?

— Maxwell și prietenii lui licitau pentru genul ăsta de filme. L-am pus la cale pe primul ca momeală. Maxwell a fost cel mai generos ofertant la prima producție a lui Q și la fiecare dintre cele care au urmat. M-am ambiționat să-i iau banii și să-i donez pentru cauze caritabile, știind că, în cele din urmă, va fi umilit aflând pentru ce anume a plătit.

Mă doare inima, dar dau din cap.

— Bine, înțeleg cum au stat lucrurile cu Q și Lucky. Nu sunt supărată din cauza asta.

Expiră zgomotos.

— OK, dar tot vreau să mă revanșez față de tine. Mă lași?

— Mă mai gândesc.

Dă din nou din cap. Îmi dreg vocea și continui.

— Tu și Elyse... faptul că Sully mi-a oferit o slujbă, să lucrez la Blackwood Tower, cumva tu... ?

— Nu. A fost o coincidență totală. Reclama pe care am plasat-o în revistă a fost singura noastră legătură. N-am pus nimic altceva la cale. Ai început să lucrezi la Blackwood înainte să vii la mine... la Q.

Mă destind un pic.

— Și faptul că am fost evacuată de la motel? Ai avut vreun amestec în chestia asta?

Își lasă privirea în jos și-și încordează maxilarul.

— Da. Din momentul în care i-ai spus *da* lui Q, te-am considerat a mea, în toate sensurile. Nu suportam să locuiești acolo. Trebuia să te iau din locul ăla nenorocit.

— Și dacă n-aș fi venit la tine?

— Aș fi găsit eu o cale. N-o să-mi cer scuze pentru că voiam să te știu în siguranță, Elyse. O să-mi cer scuze pentru felul în care am făcut lucrurile. Pentru că nu am recunoscut mai târziu, când mi-am dat seama că nu vreau să fii victimă colaterală în toată porcăria asta creată de mine. Ce ți-am făcut a fost greșit. Foarte greșit. Dar... am fost captiv într-un joc lung și pervers timp de zece ani. Rațiunea mea încetase de mult timp să existe.

Îi citesc frământarea care încă-l chinuie. Îi ating mâna, îl mângâi până la urmele de pe antebraț.

— A făcut parte din joc? Să te tai?

— Pentru o vreme, da. Îmi aducea atenția de care aveam nevoie. Și m-a trimis la cabinetul Adrianei Nathanson.

— Doamne, Quinn!

Mă ia de mână și mă privește adânc în ochi.

— Iartă-mă, Elyse. Am intrat în chestia asta fără să-mi pese de nimic. Voiam doar să-i fac dreptate mamei mele. Nici măcar atunci când mi-am dat seama că voiai să mă vezi, să mă salvezi poate, tot nu eram pregătit să mă opresc.

— Dar te-am văzut. Știam cine ești. Știam ce anume ești. Am încercat să mă conving că nu contează. Dar a contat.

Se posomorăște.

— Contează și acum, nu-i așa?

Șovăi. Apoi aleg să-i spun adevărul.

— Da. Ai nevoie de ajutor, Quinn. Să treci peste pierderea mamei și felul în care s-a întâmplat totul. Poate că și eu am nevoie de ajutor. Nu sunt nici eu OK.

— Nu. Dumnezeu, tu ești perfectă.

— Nu sunt. Știai cine sunt... ce am făcut în Getty Falls? întreb temătoare.

Dă din cap.

— Știu totul. Și tot cred că ești perfectă. Doamne, te iubesc, Elyse. Am recunoscut asta prea târziu în nebunia mea, când tu n-ai mai văzut în mine altceva decât un monstru. Dar te iubesc, scumpa mea. Te iubesc. Așa cum ești, indiferent ce-ai făcut înainte. *Indiferent de orice altceva.*

Înima îmi tremură și amenință să-și ia zborul, dar mai am câteva adevăruri de spus.

— Te-am urât pentru cele două fețe ale tale, dar la fel eram și eu. Ai semnat un contract cu Lucky, dar eu voiam s-o plăci pe Elyse, poate chiar s-o iubești. Faptul că am pierdut această ocazie înainte de a mă bucura de ea cu adevărat m-a durut și m-am repezit la tine.

Își lasă capul în jos și o buclă strălucitoare îi cade pe frunte. I-o dau la o parte, iar el își petrece degetele printre ale mele și se uită fascinat la palmele noastre unite.

— Faptul că m-ai gonit atunci când ai fost salvată de FBI m-a terminat. Ordinul de restricție m-a omorât.

— Îmi pare rău. Șocul a fost prea mare, știi? Cred că am solicitat ordinul pentru că, deși voiam să te urăsc, nu mă puteam gândi decât la tine, mi-era dor de tine. A fost felul meu de a înceta să mă mai gândesc la tine.

— Și te-ai mai gândit la mine? întreabă el.

— Da, murmur eu.

Ochii lui sunt o văpaie de un albastru-argintiu.

— La naiba, nici nu știi ce înseamnă pentru mine să aud asta.

— Lucruri bune, sper.

— De-a dreptul extraordinare. Te iubesc. Te iubesc. Te rog, iartă-mă. O să-mi petrec tot restul vieții revanșându-mă față de tine. Te rog, îmi dai această șansă?

— Ai un plan bun, domnule Blackwood. Lasă-mă să mă gândesc la el un minut.

Ne zâmbim câteva clipe, apoi el devine serios.

— Mă bucur că Fionnella a fost de acord să te caute.

— Și eu. Oare ea... se simte bine acum, că s-a terminat totul?

El dă aprobator din cap.

— Cred că suntem amândoi gata să lăsăm povestea asta în urma noastră, fiecare cum om putea.

Întorc capul, furioasă și întristată din cauza nedreptăților pe care le-au suferit amândoi.

— Nu pot să suport gândul că v-au făcut așa ceva, ție și mamei tale.

Mă privește grav câteva secunde, apoi dă din cap.

— Vrei să pun pe cineva să-i omoare pe toți?

Suspin:

— Quinn. Te rog, nu mai glumi cu chestii de-astea.

El nu-mi răspunde. Îl privesc și mai insistent în ochi. Și tremur.

— Te rog, spune-mi că glumeai.

El ridică din umeri.

— Ești stresată. Uită ce-am spus.

Clatin din cap.

— Asta... îmi spune de fapt că nu glumeai. Nu vreau să omori pe nimeni.

— Bine.

— Bine? repet eu, neîncrezătoare.

Mă cuprinde de talie și mă trage spre el. Rămân fără aer și, când inspir adânc, privirea lui cade pe sânii mei. Apoi face un efort uriaș să și-o ridice din nou spre mine.

— Bine.

Mă privește fix.

— Te iubesc. La naiba, nu credeam c-o să mai spun vreodată cuiva vorbele astea, în afară de mama.

Ochii mi se umplu de lacrimi. Mi le șterge și mă sărută ușor pe nas.

— Hai să mai vorbim un pic. Încă mai avem multe de lămurit.

— Bine. Cred c-ar trebui să știi că nu accept cele cinci milioane de dolari.

Se strâmbă și se ridică de pe pat. Se plimbă agitat un minut, apoi se uită fix la mine.

— Vreau din tot sufletul să-i accepți, Elyse.

— De ce?

— Nu pot repara unele dintre lucrurile pe care le-am făcut. Dar asta ar ajuta mult. Dă-i Petrei sau donează-i pentru o cauză caritabilă, care vrei tu. Dar acceptă-i!

— Dacă înseamnă atât de mult pentru tine...

— Înseamnă.

— Atunci bine, o să-i dau Petrei. Ce mai voiai să-mi spui?

Mă măsoară din cap până-n picioare.

— Sunt obsedat de tine. Ți-am spus asta?

— Nu în așa de multe cuvinte.

Îmi amintesc de imaginile de pe televizorul lui.

— Dar mi-am făcut o idee.

Zâmbesc. La fel face și el. Mă topesc.

— Intenționez să alimentez această obsesie. Noapte și zi, pentru o foarte lungă perioadă de timp. Poate te gândești să facem cumva ca povestea dintre noi să devină permanentă? Poate după ce-mi găsesc un terapeut de nădejde, ca să descâlcesc..., spune Quinn și arată spre capul său.

Zâmbesc larg...

— Hmm, poate.

Expiră zgomotos.

— Bine, mai ai și alte obiecții cărora trebuie să le fac față?

— Nu e o obiecție. E mai degrabă o condiție.

— Și anume?

— Am voie să fiu la fel de obsedată de tine?

Zâmbește cu gura până la urechi.

— Da, la naiba!

Izbucnesc în râs. Îi privesc trupul musculos, superb.

— Quinn?

— Hm?

Mă ridic, îmi scot tricoul și mă întind la loc pe perne.

— Te iubesc.

Expiră exploziv și-și coboară privirea pe sânii mei, aproape salivând.

— Și eu te iubesc, spune el.

— Quinn?

— Hm?

— Ai de gând să stai acolo toată ziua?

Un geamăt înfundat îi iese din piept; îmi studiază cu disperare trupul.

— Au trecut trei *luni*, scânteiuțo. De-abia aștept să ți-o trag. Dar vreau în același timp să prelungesc agonia și să te merit așa cum se cuvine. Așa c-o să mai stau aici o oră și-o să te fut din priviri. Crezi că poți face față?

Nu. Nu pot. Și după erecția lui, nici el nu poate.

— Ești sigur că e înțelept?

Ridică arogant din sprânceană.

— E o provocare?

Îmi cuprind sânii și mă mulțumesc să zâmbesc. El geme și vine spre mine. În ultimul moment, se răzgândește și se îndreaptă spre ușă.

— Am ceva pentru tine.

— Da?

Iese valvârtej și se întoarce cu o cutie de catifea roșie, pe care mi-o întinde. O deschid și descopăr un lăntișor elegant de platină, de care e prins un diamant roz, în formă de lacrimă.

— Ce e asta?

Zâmbește cu subînțeles. Inima îmi stă în loc. Jur că n-o să mă obișnuiesc niciodată cu Quinn Blackwood surâzând.

— Diamantul pe care i l-am promis păsăricii tale.

Nu mă pot abține și izbucnesc în râs. Iau lăntișorul și i-l întind.

— Vrei să faci tu onorurile?

Ochii lui superbi se luminează.

— Ești sigură?

Dau din cap, pentru că e singurul răspuns pe care i-l pot da.

— Trupul tău, păsărica ta.

Tremură din tot trupul.

— Inima mea?

— Inima ta.

Se așază pe pat și se târăște, apropiindu-se de mine.

— Spune-le tot. Vreau să le aud pe toate odată, Elyse.

— Trupul tău. Păsărica ta. Inima ta. Sufletul tău. Dragostea ta.

Nu rezistăm o oră. Sigur că nu. A fost o nebunie că am încercat așa ceva.

În clipa în care-mi prinde lăntișorul în jurul taliei și diamantul roz își ocupă perfect locul deasupra clitorisului meu, mă prinde de șolduri și mă trage sub corpul lui. Sărutul nostru de reunire e de vis. Mă sărută până-mi învinețește buzele și inima mea strigă de bucurie.

Apoi Quinn îl cheamă în joc și pe Q. Cei doi bărbați pe care-i iubesc aproape că măucid cu iubirea lor.

Și exact când sunt pe culmile extazului, cei mai frumoși ochi din lume privesc direct într-ai mei.

— Doamne, te iubesc, Elyse!

— Și eu te iubesc!

— Pentru totdeauna? mă întreabă masculul meu alfa.

— Îți aparțin, Quinn. Pentru totdeauna.

Ochii îi sclipesc, înlăcrimați.

— Mulțumesc că-mi mai acorzi o șansă, dulcea mea scânteiușă.

Cu tot ceea ce sunt, cu tot ce sper că pot fi pentru tine... pentru noi...
îți mulțumesc.

Multumiri

Le mulțumesc celor care fac din fiecare carte a mea o adevărată călătorie plină de aventuri: Minx Sisters, știți voi care sunteți. Lui Kate, prietena și editoarea mea. Pornim din nou la drum, o altă zi, o altă poveste! Tuturor bloggerilor, celor care fac recenzii, cititorilor de pe Goodreads, grupurilor de pe FB, abonaților mei de pe Twitter și Instagram care-mi distribuiți cu atâta generozitate poveștile, vă iubesc pe toți. Vă mulțumesc pentru tot ceea ce faceți.

În cele din urmă, le mulțumesc soțului și copiilor mei. Mulțumesc din tot sufletul pentru toată dragostea, sprijinul și entuziasmul vostru. N-aș putea face nimic fără voi.

Toată dragostea mea,

Zara

xo

**Despre
autoare**

Zara Cox scrie de aproape 25 de ani, dar de-abia acum 9 ani a decis să-și împartă îndrăznețele povești sexy cu cei care nu fac parte din familia ei (cei care au trecut de vârsta majoratului, desigur!). Această serie reprezintă următorul pas pe care-l face Zara în călătoria ei de scrieri romantice, pline de masculi alfa și femei care le dau lumea peste cap.

ZaraCoxWriter.com

[Twitter@ZCoxBooks](https://twitter.com/ZCoxBooks)

[Facebook.com/Zara-Cox-Writer](https://facebook.com/Zara-Cox-Writer)